

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerritsenova_Tess-Ucen.PDB

PDB Name: Gerritsenová, Tess - Učeň.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tess Gerritsenová

Učeň

Prolog

Dnes jsem sledoval, jak umírá člověk.

Byla to překvapující událost a já dosud nevycházím z údivu, že se celé drama odehrálo doslova u mých nohou. Ano, mnoho vzrušujících věcí se v našem životě děje nečekaně, měli bychom se proto naučit vychutnávat si je a přijímat je s vděčností, hluboce si vážit každé vzácné chvíle, která nám zpestří nudný a monotónní běh času. A mé dny plynou opravdu jen velmi, velmi zvolna v tomhle světě za zdmi, kde jsou muži pouhými čísly, kde se vzájemně neodlišujeme jmény ani vrozenými schopnostmi, ale jen a jen druhem svého provinění. Jsme stejně oblečení a jíme stejná jídla, čteme tytéž knížky s ohmatanými a potrhanými listy, přivážené na témž vozíku z vězeňské knihovny. Každý další den se podobá předchozímu. A pak nás náhle zaskočí nějaká výjimečná událost a připomene nám, že život se může ve vteřině změnit.

Právě to se stalo dnes, druhého srpna, za nádherně horkého a slunečného počasí, jaké miluju. Zatímco ostatní vězni se zpocení a zmalátnělí otupěle plouží po dvoře, já klidně stojím uprostřed a s obličejem obráceným ke slunci se vyhřívám jako ještěrka na kameni. Oči mám zavřené, nezahlednu tedy záblesk nože a nevidím ani mužovo klopýtnutí a pád na záda. Ale slyším změť rozčilených hlasů a okamžitě rozvírám semknutá víčka. V rohu vězeňského dvora leží krvácející muž. Všichni od něho couvají, ve tvářích obvyklý netečný výraz: o ničem nevíme, nic jsme neviděli.

Já jediný naopak k muži zamírím.

Zastavím se nad ním a prohlížím si ho. Vnímá mě, patrně se mu však jevím jenom jako černá silueta na pozadí zářivě modré oblohy. Je mladý a plavovlasý, bradu mu pokrývá jemné světlé chmýří. Otevírá ústa, z nichž unikají bublinky narůžovělé pěny. Na jeho hrudi se rychle šíří rudá skvrna.

Kleknu si k němu, a když mu roztrhnu košili, spatřím bodnou ránu vlevo od hrudní kosti. Čepel hladce pronikla mezi žebra a určitě zasáhla plíce, snad i osrdečník. Zranění je smrtelné.

A mladík to ví. Pokouší se zaostřit pohled, snaží se promluvit, jeho rty se nezvučně pohybují. Jistě si přeje, abych se sklonil níž, a patrně se chystá k jakémusi závažnému předsmrtnému vyznání. Mne ovšem ani za mák nezajímá, s čím by se mi rád svěřil.

Upínám pozornost k bodné ráně. Ke krvi.

Krev znám důvěrně. Znáím veškeré její složky. Mýma rukama prošlo nesčetně zkumavek plných krve, měl jsem možnost zblízka obdivovat její rozličné odstíny. Zkumavky jsem vkládal do centrifugy a čekal, až se krev poslušně rozdělí na dvoubarevné sloupečky buněčné usazeniny a slámově žlutého séra.

Dobře znám ten její hedvábně mlkký lesk. Vidál jsem saténové pramínky krve prýstící z čerstvě rozříznuté kůže.

Krev se teď řine z mladíkovy hrudi jako záračná voda z posvátného pramene. Tisknu dlaň na hlubokou ránu, omývám si pokožku v husté vlahé tekutině, krev pokrývající mou ruku se podobá šarlatové rukavici. Mladíček blondýn je přesvědčen, že mu chci pomoci, a v jeho očích se plaše mihne udivená vděčná jiskřička. Během svého krátkého života se zřejmě nesetkal s mnoha projevy laskavosti a mylně mě považuje za ztělesněné milosrdenství. Jaká ironie osudu!

To už se na vězeňském dvoře rozléhá dupot podrážek provázený úsečnými povely: „Ustoupit! Všichni ustoupit!“ Kdosi mě zezadu popadne za košili, zvedne mě na nohy a odstrčí stranou, co nejdál od umírajícího mladíka. Vzduch houstne zvřeným prachem, ze všech stran se ozývají drsné nadávky, vězni jsou zatlačováni do rohu dvora. Opuštěná vražedná zbraň, velký zavírací nůž, zůstává ležet na zemi. Dozorci marně kladou otázky. Nikdo nic neviděl, nikdo o ničem neví.

Nikdy nikdo nic neviděl. Nikdy nikdo o ničem neví.

Stojím o kousek dál, ostatní vězni se mě od samého začátku straní. Zvedám ruku, z níž dosud kape krev umírajícího, a vdechuji jemnou kovovou vůni. Už podle té vůně bych bezpečně poznal, že jde o mladou krev, o krev vytrysklou ze zdravého mladého těla.

Spoluvězni na mne zírají a ještě alespoň o krok ustupují. Vědí, že jsem jiný, vždycky to cítili. I ti nejsurovější z nich si mě prohlížejí s jistým odporem, neboť chápou, co jsem zač. Pátrám v jejich ostražitých tvářích, hledám mezi nimi svého pokrevního bratra. Někoho, kdo je stejný jako já. Ale nevidím ho, nenalézám žádného ani tady, v prostředí plném

lidských zrůd.

Určitě však existuje. Vůbec o tom nepochybuju. Vím, že nejsem jediný.

Ano, někde je další. A čeká na mne.

Kapitola 1

Mouchy se přímo rojily. Během čtyř hodin se mrtvola na rozpáleném chodníku v jižním Bostonu téměř usmažila a její pach působil na bzučící mouchy jako gong svolávající k obědu. Přestože samotné rozdrčené tělo zakrývala plachta, všude kolem stále zbývalo dost lahůdek pro mrchožroutské hody. Kousky šedé kůry mozkové a další neidentifikovatelné části hlavy byly rozestety po ulici v okruhu dobrých deseti metrů.

Úlomky lebky dopadly až do květinového truhlíku za oknem v prvním patře a cáry tkáně ulpěly na karoseriích zaparkovaných vozů.

Detektiv Jane Rizzoliová měla odjakživa dost silný žaludek, ale tentokrát se i ona na okamžik odvrátila a se zavřenýma očima a zaťatými pěsti proklínala svou chvilkovou slabost. Vydrž! Musíš vydržet! Jako jediná žena v bostonském oddělení vražd moc dobře věděla, že je neustále středem pozornosti. Všichni bedlivě zaznamenávali veškeré její úspěchy a stejně tak číhali na omyly nebo přehmaty. Kolega Barry Frost mezitím už za pokořujícího zájmu čumilů stačil vyklopit snídani a teď se uklidňoval v klimatizovaném voze. Jane si nic takového nemohla dovolit, nesměla podlehnout nevolnosti. Nejviditelněji tady představovala zákon – a zástup zvědavců z ní nespouštěl oči, sledoval každý její pohyb. Nebyla příliš vysoká a také rozhodně nevypadala na svých čtyřiatřicet, kdepak, zdála se mnohem mladší. Tím spíš si uvědomovala, že musí vystupovat autoritativně. Naštěstí celkem ovládala umění, jak si získat respekt, nešetřila odhodlanými pohledy a úspěšně využívala vzpřímeného držení těla.

Dnešní vedro jí ovšem značně komplikovalo život. Ráno vyšla z domu jako jindy: pečlivě učesaná, ve vyžehlených plátěných kalhotách a sportovním saku. Teď už sako dávno odložila, blůzu měla ošklivě pomačkanou a vlasy se jí na zpoceně hlavě proměnily v nevábně zplhlé pramínky. Přitom pražící slunce, odporný zápach a neodbytné mouchy znamenaly současný a soustředěný útok na třech frontách. Pro Jane Rizzoliovou to opravdu nebylo snadné.

Náhle její pozornost upoutaly rozčilené hlasy. Jakýsi muž v bílé košili s vázankou se snažil prodrat přes hlídkujícího uniformovaného policistu.

„Čeká mě naléhavé obchodní jednání, chápete? Už teď mám hodinu zpoždění. A vy si tu svou zatracenou policejní pásku klidně natáhnete kolem mého vozu a zakazujete mi odjet! Sakra, jak si to vůbec představujete? Je to snad moje auto, ne?“

„Pane, došlo tady k závažnému trestnému činu.“

„Byla to nehoda!“

„Promiňte, ale na definitivní závěry je příliš brzy.“

„Musí vám trvat celý den, než zjistíte takovou jednoduchou věc? Proč nedáte na nás? Všichni přece víme, co se tu stalo.“

Slyšeli jsme to.“ Rizzoliová přistoupila k muži, na jehož tváři se perli pot.

Bylo půl dvanácté a slunce téměř v zenitu pražilo stále nemilosrdněji.

„Co přesně jste slyšel?“ zeptala se.

Muž si odfrkl. „Totěž, co slyšeli ostatní.“

„Hlasitou ránu?“

„Jo. Zhruba kolem půl osmé. Právě jsem se osprchoval. Kouknou z okna a vidím toho chlapa ležet na chodníku. Víte, tohle je nešťastný úsek. Řidiči se tu řítí jako šílenci. Určitě ho srazil nákladák.“

„Vy jste nějaký viděl?“

„Ne.“

„A slyšel?“

„Ne.“

„A co osobní vůz? Taký jste žádný neviděl projíždět?“

„Osobní nebo nákladní, to máte snad jedno, ne? Někdo toho chlapíka prostě srazil a ujel.“

Úplně stejnou historku opakovalo nejméně deset lidí ze sousedství. Někdy mezi čtvrt na osm až půl osmou ráno se ulicí rozlehla silná rána. Ale na vlastní oči nikdo nic neviděl. Všichni pouze slyšeli hluk a pak našli mrtvolu. Rizzoliová dokonce už zvažovala možnost skoku z okna. Vzápětí však tuhle variantu zamítla. Všude tu stály jednopatrové domy a žádný z nich nebyl dostatečně vysoký, aby sedalo vysvětlit nezvykle rozsáhlé poškození těla. Stejně tak nikde nenašla jediný důkaz exploze, jaká by dokázala podobnou zkázu způsobit.

„Tak můžu si vzít svůj vůz?“ netrpělivě se ozval muž. „Je to ten zelený ford.“

„Ten, co má na kapotě rozstříknutý mozek?“

„Jo.“ Jane Rizzoliová jenom znechuceně zakroutila hlavou, otočila se na patě a zamířila k lékařskému vyšetřovateli, který se v podřepu skláněl uprostřed vozovky a pozorně si prohlížel asfalt. „Lidi v téhle ulici už mi pomalu lezou na nervy,“ prohodila. „Tváří se, že ten mrtvý jim může být ukradený. A samozřejmě ho nikdo nezná.“ Doktor Ashford Tierney ani nevzhlédl a dalších pár vteřin zíral na vozovku. Pod pramínky prořídilých stříbřitých vlasů se mu leskla zpocená lebka. Dnes se zdál ještě vyčerpanější než jindy, a když se posléze rozhodl zvednout, s nevyslovenou prosbou natáhl ruku. Jane mu ochotně pomohla vstát. Téměř při tom cítila, jak mu vržou znavené kosti a artritické klouby.

Starý jižanský gentleman doktor Tierney, rodák z Georgie, nikdy nepřistoupil na familiární bostonské způsoby Rizzoliové a Rizzoliová zase nejevila příliš pochopení pro jeho upjatost.

Oba vlastně spojovaly pouze ubohé mrtvoly, končící na doktorově pitevním stole. V téhle chvíli si však Jane s jistým

dojetím vzpomněla na svého dědečka, který k ní obzvlášť přilnul snad proto, že se poznával v její houževnatosti a hrlosti. Vybavilo se jí, jak mu pomáhala vstát z lenošky, v duchu před sebou znovu viděla jeho levou paži, po mrtvici bezvládnou. I silní a nezdolní muži sršící energií, k jakým svého času patřil Aldo Rizzoli, bývají ve stáří křehcí a bezmocní.

Zatímco si doktor Tierney kapesníkem osušoval čelo, v úmorném vedru se lehce zapotácel. „Šeredný případ – a právě na závěr mé kariéry,“ povzdchl si. „Mimoходом, zúčastníte se večírku na rozloučenou?“

„Cože?“ pokusila se Rizzoliová zatvářít nechápavě. „Jakého večírku?“

„Toho, který mi společně chystáte jako překvapení.“ Jane rezignovaně pokrčila rameny. „Jo, budu tam.“

„Díky, od vás se člověk alespoň vždycky dočká přímé odpovědi. Kdy se to koná? Příští týden?“

„Přes příští. Ale nic jsem vám neřekla.“

„Jistě, neprozradím vás. Každopádně jsem rád, že to vím.“ Tierney se opět zahleděl na asfalt. „Ve skutečnosti překvapení zrovna dvakrát nemiluju.“

„Takže o co tu podle vás jde, pane doktore? O dopravní nehodu, po které řidič ujel?“

„Tohle je zřejmě místo nárazu,“ ukázal Tierney na velkou kaluž krve u svých nohou.

Rizzoliová si ji prohlédla. A pak sklouzla očima o dobré čtyři metry dál, kde na chodníku ležela mrtvola přikrytá plachtou. „Chcete říct, že tělo nejdřív dopadlo na zem tady a potom odletělo až tamhle?“

„Ano.“

„A sakra. Takovou paseku mohl způsobit jenom pořádně těžký nákladák.“

„Nákladák to nebyl,“ poněkud tajemně prohlásil Tierney a s očima upřenými k zemi vykročil po vozovce.

Rizzoliová ho následovala a cestou marně odháněla mračna dotěrných much. Asi po dvaceti krocích se doktor Tierney zastavil a namířil ukazovák směrem k našedlému chuchvalci na obrubníku.

„Další kusy mozku,“ poznamenal.

„A tohle podle vašeho názoru nezpůsobil nákladák?“ pochybovačným tónem pronesla Rizzoliová.

„Ne. A samozřejmě ani žádný osobní vůz.“

„Co ty stopy pneumatik na košili oběti?“

Tierney se narovnal a přelétl pohledem ulici a okolní domy. „Víte, co je na tomhle případu opravdu nesmírně zajímavé?“

„Kromě skutečnosti, že na chodníku leží chlápek, kterému chybí mozek?“ opáčila Rizzoliová.

„Všimla jste si, kam všude ty části tkání dopadly?“ položil Tierney další otázku.

„Jistě, z místa nárazu se rozprskly na všechny strany. Ta velká kaluž krve představuje střed.“

„Přesně tak.“

„Je to rušná ulice,“ podotkla Rizzoliová. „Auta se kolem rohu řítí neuvěřitelně rychle. A navíc přece máme ty stopy pneumatik na košili oběti.“

„Dobrá, pojďme se na ně znovu podívat.“ Zatímco se vraceli k mrtvole, připojil se k nim Barry Frost, který se konečně, celý zničený a zjevně v rozpacích, vynořil z vozu.

„Už je ti líp?“ zeptala se Rizzoliová.

„Musel jsem chytit střešní chřípku nebo něco na ten způsob.“

„Pusť to z hlavy.“ Věčně usměvavého a nikdy si na nic nestěžujícího Frosta měla Rizzoliová ráda a teď jí bylo líto, že zažil takové pokoření. S konejšivým úsměvem ho poplácala po rameni. A Frost její mateřské gesto vděčně přijal, přestože jinak Rizzoliová mateřsky ani konejšivě rozhodně nepůsobila.

„Příště ti přibalím sáček,“ dodala.

„Viš,“ povzdchl si, „vážně mám dojem, že je to nějaká střešní chřípka.“ Mezitím došli k tělu. Tierney se s námahou sklonil a zvedl okraj plachty. Zbledlý Frost o krok ustoupil. Rizzoliová potlačila nutkání udělat totéž.

Tělo bylo v pase rozpulené. Horní část v bavlněné béžové košili svírala téměř pravý úhel s dolní částí, oblečenou do modrých džín. Obě poloviny spojovalo jen pár proužků kůže a svalové tkáně. Vyhřezlé vnitřnosti tvořily odpornou kašovitou směs. Zadní strana lebky se roztříštila a kusy mozku byly rozmetány všude kolem.

„Dobře živěný muž mezi dvaceti až třiceti lety, patrně hispánského či mediteránního původu,“ konstatoval Tierney.

„Na první pohled jsou zřejmé fraktury hrudní páteře, žeber, klíčních kostí a lebky.“

„Podle vás tohle nemohl způsobit nákladák?“ znovu se zeptala Rizzoliová.

„Ale ano, teoreticky vzato by něco takového nákladák dokázal.“ Ve světle modrých očí doktora Tierneyho se objevila výzva. „Jenže nikdo tu žádné podobné vozidlo neviděl ani neslyšel. Nebo se mýlím?“

„Bohužel ne,“ připustila Rizzoliová.

Posléze se i Frost zmožil na vlastní poznámku. „Neřekl bych, že ty šmouhy na košili jsou stopy pneumatik.“ Rizzoliová se sklonila, rukou v gumové rukavici se zlehka dotkla jednoho z mastných černých pruhů a pak se podívala na břicho prstu. „Máš pravdu,“ pronesla zamyšleně. „Nejde o stopu pneumatiky. Je to motorový olej.“ Napřímila se a pozorně se rozhlédla kolem sebe. Nikde na vozovce neviděla žádné otisky pneumatik se skvrnami od krve, žádné úlomky skla nebo plastu, jaké by tu nutně zůstaly po přímém nárazu automobilu do lidského těla.

Chvilí všichni tři mlčeli a nevěřicně zvažovali jediné možné vysvětlení. A vtom jim nad hlavami zaburácelo letadlo, jako by tu zdánlivě absurdní variantu chtělo potvrdit. Rizzoliová zašilhala k obloze a spatřila Boeing 747, který se právě chystal přistávat na Loganově letišti, vzdáleném asi osm kilometrů severovýchodním směrem.

„Kristepane,“ zaclonil si Frost oči před sluncem. „Takový konec! Třeba byl ten mládenec už mrtvý, když padal, co myslíte?“

„Je to dost pravděpodobné,“ pokývl Tierney. „Odhadoval bych, že tělo vypadlo po vysunutí podvozku během

přistávacího manévru. Letadlo tedy neodlétalo, ale přilétalo.“

„Jistě,“ prohodila Rizzoliová, „černí pasažéři se obvykle snaží dostat spíš k nám než od nás.“ Znovu sklouzla pohledem k olivově snědé tváři mrtvého muže. „Takže přicestoval letadlem, patrně z Jižní Amerikyh...“

„V tom případě absolvoval let ve výšce nejméně třicet tisíc stop,“ připomenul Tierney. „V prostoru podvozku se samozřejmě neudrží normální atmosférický tlak. Černý pasažér byl rychle vystaven dekompresi. Nemluvě o silném chladu. V těch výškách i uprostřed léta všechno zmrzne. Za takových podmínek stačí pár hodin, aby byl nebezpečně podchlazený a vlivem nedostatku kyslíku ztratil vědomí. Ostatně možná ho už při startu vážně zranil zasunovaný podvozek. A dlouhá cesta pak nešťastníka dorazila.“ Doktor Tierney se nadechl, připraven pokračovat v poutavém výkladu. Náhle se však ozval pager Jane Rizzoliové. Podívala se na číslo volajícího. Mělo newtonské předčísli a nic ji neříkalo. Sáhla po svém mobilu a číslo vytřukala.

„Detektiv Korsak,“ ohlásil se mužský hlas.

„Tady Rizzoliová. Přejete si?“

„Voláte mobilem?“

„Ano.“

„Nemohla byste použít pevnou linku?“

„Momentálně nikoliv.“ Netušila, kdo je detektiv Korsak, a chtěla hovor co nejrychleji ukončit. „Neprozradíte mi, o co se jedná?“ Korsak mlčel. Chvilí bylo slyšet jen jakési tlumené hlasy v pozadí a popraskávání policejní vysílačky. „Jsem v Newtonu... u jistého případu,“ promluvil konečně detektiv. „Myslím, že byste sem měla přijet.“

„Potřebujete pomoc bostonské policie? Jestli ano, obraťte se na někoho jiného z našeho oddělení. Poradila bych vám třeba...“

„Už jsem sháněl detektiva Moora, ale řekli mi, že má dovolenou. Proto jsem zavolał vám.“ Korsak se opět odmlčel. A pak dodal významně ztlumeným hlasem: „Věc se týká případu, který jste s Moorem řešili loni v létě. Jistě si vzpomínáte.“ Rizzoliová na okamžik oněměla. Ano, vzpomínala si. Až příliš dobře. Detaily toho případu ji dodnes pronásledovaly v úzkostných snech.

„Pokračujte,“ hlesla.

„Chcete adresu?“ zeptal se Korsak.

Vytáhla notes a pečlivě si adresu zapsala. Vzápětí ukončila hovor a znovu věnovala pozornost Tierneymu.

„Podobná zranění jsem viděl u parašutistů, kterým se neotevřel padák.“ Tierney potřásl hlavou. „Při pádu z takové výšky dosáhne tělo terminální rychlosti, což je skoro šedesát metru za sekundu. Následky jsou katastrofální, jak se právě sami můžeme přesvědčit.“

„Zatraceně vysoká cena za pokus dostat se k nám,“ prohodil Frost.

Nad hlavou jim zaburácelo další tryskové letadlo, jeho stín připomínal stín orla.

Rizzoliová vzhledla k obloze. Představila si, jak tělo padá a zvolna se otáčí ve vzduchu nejprve ledově chladném a pak, blíž k zemi, stále teplejším. Znovu se podívala na plachtu, pod níž ležely pozůstatky mladého muže, který se opovážil snít o novém světě a zářivé budoucnosti.

Vítejte v Americe.

Newtonský policista hlídkující u domu byl zelenáč a Rizzoliovou neznal. Zastavil ji před žlutou policejní páskou a odměřeným tónem, dokonale odpovídajícím zbrusu nové uniformě, na jejíž jmenovce se skvělo jméno RIDGE, prohlásil: „Dál nemůžete, madam. Probíhá tu vyšetřování.“

„Jsem detektiv Rizzoliová z bostonského policejního sboru. Mám se tady sejít s detektivem Korsakem.“

„Váš průkaz, prosím.“ Takový požadavek neočekávala a musela tedy chvíli lovit v kabelce. V centru Bostonu mě okamžitě pozná každý pochůzkář, pomyslela si, ale stačí zajet na tohle luxusní předměstí, a už musím hledat odznak... Přidržela jej policistovi před nosem.

Ridge se začervenal. „Moc se omlouvám, madam. Víte, právě před pár minutami mě jedna zatracená novinářka ukecala, abych ji pustil dál. Nechtěl jsem znovu udělat stejnou chybu.“

„Korsak je uvnitř?“

„Ano, madam.“ Rizzoliová přelétla očima shluk vozidel parkujících na ulici a všimla si bílé dodávky s výrazným nápisem STÁT MASSACHUSETTS, ÚŘAD LÉKAŘSKÉHO VYŠETŘOVATELE.

„Kolik obětí tu máme?“ zeptala se.

„Jednoho muže. Zrovna se ho chystají odvézt.“ Mladík úslužně nadzdvihl pásku a Jane Rizzoliová vykročila k domu. Ptáci cvrlikali, vzduch příjemně voněl svěží zelení.

Kdepak, tohle nebyl jižní Boston. O pečlivě zastřížené zimostrázové keře a téměř smaragdový trávník připomínající prvotřídní golfové hřiště tu nepochybně pečovali kvalifikovaní zahradníci. Rizzoliová se zastavila na pěšině vydlážděné cihlami, vzhledla k pseudotudorovskému průčelí a potřásla hlavou.

Poctiví policisté by se na takový dům nikdy nezmohli.

„Slušná chaloupka, co?“ křikl Ridge.

„Čím se ten člověk živil?“

„Slyšel jsem, že to měl být nějaký chirurg.“ Chirurg. To slovo pro ni mělo zvláštní význam a sotva se ozvalo, mimoděk sebou škubla, jako by jí do srdce zajela ledová jehla.

Klíku domovních dveří pokrýval prášek užívaný při snímání otisků prstů. Rizzoliová se zhluboka nadechla, vzala si gumové rukavice a na boty si natáhla papírové návleky.

Uvnitř spatřila naleštěnou dubovou podlahu a schodiště stoupající do závratné výše. Mozaikovým oknem proudilo do obrovské vstupní haly pestře zbarvené sluneční světlo. Pak Rizzoliová zaslechla tichý šustot papírových návleků.

Vzápětí se přiklátil hromotluk v bílé košili s vázankou. Dojem kazily především dvě temné skvrny potu v podpaží. Kromě toho měl muž vyhmuté rukávy a předváděl silné paže porostlé černými chloupky. „Rizzoliová?“ zeptal se. „Osobně.“ Přistoupil k ní s napřaženou pravicí, ale včas si uvědomil, že oba mají gumové rukavice, a nechal ruku klesnout. „Vince Korsak. V telefonu jsem vám možná připadal zbytečně tajnůstkářský, jenže dneska má kdekdo odposlech. Dokonce i tady už se pokoušela slídit jedna koza od novin.“

„Jo, slyšela jsem.“

„Určitě vám vrtá hlavou, proč jsem vás sem pozval. Víte, loni jsem sledoval vaše vyšetřování těch Chirurgových vražd. Napadlo mě, že tenhle případ vás bude zajímat.“

Rizzoliové vyschlo v ústech. „Co tu máte?“

„Oběť je v obývacím pokoji. Doktor Richard Yeager, věk třicet šest. Chirurg ortoped. Tohle je jeho dům.“ Očima zabloudila k mozaikovému oknu. „Tady v Newtonu nemívá oddělení vražd moc práce, že?“

„Jistě, vy v Bostonu nám můžete závidět. A hnusárny, k jakým rozhodně patří tenhle případ, jsou tu vzácné.“ Prošli vstupní halou a dostali se do obývacího pokoje. Díky záplavě slunečních paprsků, které sem pronikaly dvěma řadami oken zaplňujících celou jednu stranu od podlahy až ke stropu, se místnost zdála nesmírně světlá a prostorná, přestože v ní právě pilně pracovalo několik techniků z policejní laboratoře.

Dřevěná podlaha se leskla, bílé stěny přímo zářily.

O to kontrastněji se na bělostném pozadí vyjímal krev.

Rizzoliová sice už vyšetřovala desítky vražd, první pohled na krvavé kaluže a šmouhy ji však vždycky znovu šokoval. Výron tepenné krve se táhl po zdi jako ohon komety, dolů k podlaze stekly nepravidelné drobné pramínky. Zdroj té krve, doktor Richard Yeager, seděl opřený o stěnu, ruce spoutané za zády. Nohy měl natažené před sebe a u kotníků pevně svázané lepicí páskou. Hluboce svěřená hlava zakrývala ránu, která tak prudké krvácení způsobila. Ale Rizzoliová nepotřebovala řez vidět, stejně věděla, že zasáhl karotidu a průdušnici. Rizzoliová až příliš dobře znala následky takového poranění a podle krevních stříkanců si uměla představit poslední okamžiky: z tepny tryská jasně rudý gejzír, plíce se plní, oběť se nadechuje proříznutou průdušnicí a dusí se vlastní krví. Vydechnutá sprška z trachey zasychá na obnažené hrudi. Široká ramena a vypracované svaly svědčily o tom, že doktor Yeager byl tělesně zdatný a určitě schopný bránit se útočníkovi. Přesto zemřel se skloněnou hlavou, jako by svému vrahovi ponížene vzdával úctu.

Dva zřízenci s připravenými nosítky stáli poblíž a zvažovali, jak ztuhlé tělo transportovat.

„Když ho v deset ráno viděla patologka,“ poznamenal Korsak, „byly už zjevné posmrtné skvrny a rigor mortis se stačil plně rozvinout. Podle jejího odhadu nastala smrt někdy mezi půlnocí a třetí hodinou ráno.“

„Kdo ho našel?“

„Sestra z jeho ordinace. Protože se ráno neobjevil na klinice a nezvedal telefon, zajela se sem podívat. Našla ho kolem deváté. A mimochodem, jeho manželka zmizela.“

„Manželka?“

„Gail Yeagerová, věk jedenatřicet. Je nezvěstná.“ Podivný chlad, který Rizzoliová pocítila ještě předtím, než vstoupila do domu, se vrátil. „Únos?“ zeptala se.

„Konstatuji pouze, že je nezvěstná.“ Rizzoliová znovu pohlédla na Richarda Yeagera, jehož silné a dobře udržované tělo podlehlo v nerovném boji. „Povězte mi něco o těch lidech. O jejich manželství.“

„Šťastný pár. Alespoň se to říká.“

„To se říká vždycky.“

„Ale tentokrát zřejmě nešlo o falešný dojem. Byli svoji teprve dva roky. Před rokem koupili tenhle dům. Gail pracovala jako sálová sestra v téže nemocnici, měli tedy stejný okruh přátel a podobný pracovní rozvrh.“

„Což znamená až příliš mnoho společně stráveného času, nemyslíte?“

„Ano, jistě. Být se svou ženou od rána do večera, určitě bych se zbláznil. Jenže oni spolu podle všeho vycházeli dobře. Minulý měsíc si Yeager vzal na celé dva týdny volno, aby s manželkou zůstal doma, protože jí zemřela matka. Kolik si asi tak chirurg na ortopedii vydělá za dva týdny? Patnáct tisíc? Dvacet tisíc? Možná i víc. To už je pořádně nákladná útěcha, co říkáte?“

„Patrně ji jeho manželka potřebovala.“ Korsak jen pokrčil rameny.

„Takže jste neobjevil žádné důvody, proč by ho Gail měla opustit?“

„Ne. A už vůbec mě nenapadá důvod k vraždě.“ Rizzoliová se podívala k řadám oken. Výhled na sousední domy zakrývaly husté keře a větve stromů. „Smrt tedy nastala mezi půlnocí a třetí ráno?“

„Jo.“

„Sousedí nic neslyšeli?“

„Ti nalevo jsou v Paříži. Ó la lá. Sousedí zprava celou noc tvrdě spali.“

„Jde o násilné vniknutí?“

„Ano. Kuchyňským oknem, pachatel vyřizl sklo. Venku v záhoně jsou stopy bot velikosti jedenáct. Stejně stopy jsou v kalužích krve v téhle místnosti.“ Korsak si kapesníkem otřel zpocené čelo. Zřejmě patřil k nešťastníkům, na které nepůsobí ani nejsilnější antiperspiranty. Jenom během posledních několika minut se tmavé skvrny potu v jeho podpaží znatelně rozšířily.

„Fajn, nejdřív ho odšoupneme od té zdi,“ ozval se jeden ze zřízenců, „a pak ho překlopíme na plachtu.“

„Pozor na hlavu! Padá mu.“

„Kristepane!“ Rizzoliová a Korsak mlčky sledovali nejjednodušší manipulaci. Doktor Yeager už spočíval na plachtě, tělo ovšem v důsledku rigoru mortis zůstávalo ohnuto v devadesátistupňovém úhlu a zřízenci se dohadovali, jak mrtvolu vzhledem k té groteskní poloze umístit na nosítka.

Náhle Rizzoliová zpozorovala bílý střípek ležící na podlaze v místech, odkud právě zřízenci odsunuli nebožtíka.

Sehnula se a zjistila, že jde o úlomek porcelánu.

„Zřejmě kousek toho rozbitého šálku,“ poznamenal Korsak.

„Jakého šálku?“

„Vedle oběti jsme našli rozbitý šálek s podšálkem. Vypadalo to, jako by Yeagerovi spadl z klína. Střeby už jsme posbírali kvůli otiskům.“ Všiml si tázavého výrazu Rizzoliové a pokrčil rameny. „Sám netuším, co to mělo znamenat.“

„Divadýlko? Umělecké aranžmá?“

„Něco takového. Symbolický čajový dýchánek pro mrtvého.“ Rizzoliová cítila, jak se jí svírá žaludek. Všechno ji to bylo až příliš povědomé. Prořiznuté hrdlo. Ruce a nohy spoutané širokou instalatérskou lepicí páskou. Noční průnik oknem. Oběť či oběti překvapené ve spánku.

A nezvěstná manželka.

„Kde je ložnice?“ zeptala se Rizzoliová. Ale nechtěla ji vidět. Bála se ji vidět.

„Prosím,“ ukázal Korsak rukou směr cesty. „Právě tam se musíte na něco podívat.“ Chodbu vedoucí k ložnici zdobily zarámované černobílé fotografie. Žádné úsměvné rodinné snímky, jaké lze nalézt ve většině domácností, ale ženské akty s tvářemi zahalenými nebo odvrácenými od objektivu, anonymní nahá těla. Žena objímající kmen stromu, hebkou pleti přitisknuta k drsné kůře. Sedící žena se skloněnou hlavou a dlouhými vlasy spadajícími mezi nahá stehna. Žena vzpinající se k obloze, tělo zbrocené potem.

Rizzoliová se zastavila u snímku, který visel poněkud nakřivo.

„Je to pořád jedna a ta samá mladá žena,“ konstatovala.

„Paní Yeagerová.“

„Opravdu?“

„Jo, měli dost zvláštní choutky, co?“ Rizzoliová hleděla na dokonale tvarované a citlivě zachycené tělo Gail Yeagerové. „Já na tom nic divného nevidím. Jsou to krásné snímky.“

„Jistě. Ložnice je tamhle,“ ukázal Korsak ke dveřím.

Rizzoliová se zastavila na prahu. Pokrývky odhozené z luxusně široké postele svědčily o tom, že manželskou dvojici vrah zaskočil ve spánku. Na lasturové růžovém nylonovém koberci se jasně rýsovaly dvě oddělené slehlé brázdy táhnoucí se od postele ke dveřím.

„Odvlekl je přímo z postele,“ řekla tiše Rizzoliová.

Korsak přikývl. „Viděl bych to asi takhle: pachatel je překvapí a nějak překoná jejich eventuální pokus bránit se, sváže jim kotníky a zápěstí a jednoho po druhém pak odvede do chodby, kde začíná dřevěná podlaha.“ Rizzoliová horečně uvažovala. Představovala si vraha stojícího na tomtéž místě, kde teď stála sama, a pozorujícího spící dvojici. Okno vysoko nad postelí nezakrývala záclona, takže i v noci jistě poskytovalo dostatek světla, aby pachatel mohl odlišit muže od ženy. Nepochybně nejdřív přišel na řadu doktor Yeager, teprve potom vrah spoutal i paní Yeagerovou. Tohle všechno zatím mělo jistou logiku, Rizzoliová však nerozuměla tomu, co následovalo.

„Proč je vůbec přemísťoval?“ pronesla zamyšleně, jako by se ptala sama sebe. „Proč doktora Yeagera nezabil přímo tady? Z jakého důvodu je oba odvedl z ložnice?“

„Nemám tušení,“ Pokrčil Korsak rameny. „Ale klidně můžete jít dál. Už jsme to tady zdokumentovali.“ Rizzoliová váhavě vstoupila do místnosti, ohleduplně se však vyhnula slehlým brázdám na růžovém koberci. Prostěradla i pokrývky byly čisté, bez jakýchkoliv krvavých skvrn. Na jednom z polštářů zahlédla dlouhý světlý vlas, tam zřejmě spávala manželka. Zarámovaný snímek na toaletním stolku potvrdoval, že Gail Yeagerová skutečně je či byla blondýnka. A velmi půvabná blondýnka, s jasně modrýma očima a půvabným popraškem pih na zdravě opáleném obličej. Doktor Yeager ji tu majetnický držel kolem ramen a působil dojmem člověka dobře si vědomého svých předností. Rozhodně nevypadal na muže, který jedné noci zemře jen ve spodním prádle, se spoutanýma rukama a nohama.

„Podívejte se na židli,“ ozval se Korsak.

Otočila se a přešla do rohu, kde stála starožitná židle s vysokým prolamovaným opěradlem. Na sedadle ležela složená noční košile. Od něžné krémové barvy hedvábí se jasně odrážely červené skvrny. Rizzoliová znovu Pocičila lehké mrazení a několik vteřin ani nedýchala. Konečně rukou v gumové rukavici nazdvihla okraj košile. Skvrny byly i vespod.

„Zatím nevíme, čím je to krev,“ řekl Korsak. „Možná patří doktoru Yeagerovi, možná jeho manželce.“

„Když vrah košili skládal, už byla zakrvácená.“

„Ale jinak v téhle místnosti nikde žádná krev není. To znamená, že košile byla potřísněna jinde. Potom ji pachatel odnesl sem do ložnice a úhledně složenou ji tu nechal jako dárek na rozloučenou.“ Korsak se odmlčel a teprve po chvíli dodal: „Nic vám to nepřipomíná?“ Rizzoliová ztěžka Polkla. „Dobře víte, že ano.“

„Tehle vrah kopíruje Chirurga.“

„Ne, je to jiné,“ zavrtěla Rizzoliová hlavou. „Úplně jiné. Chirurg nikdy nezaútočil na dvojici.“

„Pečlivě složená noční košile. Instalatérská lepicí páska. Oběti překvapené v posteli.“

„Warren Hoyt si zásadně vybíral osamocené ženy. Oběti, které snadno a rychle zvládl.“

„Přesto, těch podobností je nápadně mnoho,“ trval na svém Korsak. „Věřte mi, máme tu někoho, kdo toho vašeho Chirurga kopíruje. Bude to prostě Cvok, který si o případu přečetl v novinách.“ Rizzoliová dál zírala na zakrvácenou noční košili a vybavovala si jiné ložnice, jiná místa smrti. Všechno se odehrávalo během nesnesitelně horkého léta, podobného tomu současnému, kdy ženy nechávaly v noci otevřená okna, jimiž muž jménem Warren Hoyt pronikal do domu. S sebou si přinášel své zvrácené představy a sadu skalpelů, aby se mohl vyžívat v hrůzných krvavých orgiích, při nichž jeho oběti vnímaly každý pohyb ostří. Upřeně hleděla na rudé skvrny a v duchu před sebou viděla Hoytův absolutně nevýrazný obličej, který se dávno proměnil v její noční můru.

Ale tohle není jeho práce. Hoyt je bezpečně zavřený na místě, odkud nemůže uprchnout. Vím to, protože jsem tam

toho parchanta sama dostala.

„Boston Globe nevynechal jediný odporný detail,“ připomenul Korsak. „O případu psaly dokonce i New York Times. A teď nějaký úchylný mizera Hoyta napodobuje.“

„Ne, váš vrah dělá věci, které Hoyt nikdy nedělal. Váš vrah přepadl manželskou dvojici. Oba je odtáhl do jiné místnosti. Posadil muže ke stěně a prořízl mu hrdlo. Což se podobá spíš popravě, pokud ovšem nešlo o součást nějakého rituálu. A pak tady máme tu ženu. Pachatel zabil doktora Yeagera, ale co provedl s paní Yeagerovou?“ Rizzoliová se zarazila. Náhle si vzpomněla na onen drobný porcelánový střípek a uvědomila si děsivé souvislosti.

Beze slova vyšla z ložnice a vrátila se do obývacího pokoje.

Znovu pohlédla na místo, kde předtím seděl zavražděný doktor Yeager, a se skloněnou hlavou pak začala v širších a širších kruzích obcházet kolem. Pátrala po krvavých skvrnách.

„Rizzoliová?“ ozval se Korsak.

Otočila se k prosklené stěně a přivřela oči před záplavou ostrých slunečních paprsků. „Je tu příliš světla. A všechna ta okna se nedají zakrýt. Lakovaná podlaha se leskne. Musíme se sem vrátit večer.“

„Chcete použít Luma lampu?“

„Jistě, budeme potřebovat ultrafialové světlo, jinak to neuvidíme.“

„A co vlastně hledáte?“ Otočila se zpátky ke zdi. „Doktor Yeager seděl tamhle. Vrah ho sem přivlekl z ložnice. Opřel ho o stěnu, aby měl Yeager ještě před smrtí výhled na střed místnosti.“

„Jo, vypadá to tak.“

„Ale proč ho tam náš neznámý posadil? Proč si dával takovou práci s dosud živou obětí? Muselo to mít důvod.“

„Napadá vás nějaký?“

„Ano. Yeager měl něco sledovat. Měl z bezprostřední blízkosti pozorovat to, co se v téhle místnosti odehrávalo.“ Korsak konečně pochopil a v jeho tváři se mihlo zděšení.

Zahleděl se ke stěně, kde v noci trpěl doktor Yeager, jediný divák hrůzného představení.

„Kristepane,“ vydechl Korsak. „Paní Yeagerová.“

Kapitola 2

V lahůdkářství za rohem si Rizzoliová koupila pizzu a doma vydolovala ze spodní přihrádky lednice zapomenutou hlávkou salátu. Když odloupala zhnědlé listy, objevila nevelké, bledé, ale jakžtakž požitelné srdíčko. Necítila hlad a jedla bez chuti, pouze aby se posilnila, neboť ji čekal večer, na který se ani trochu netěšila.

Už po několika soustech odstrčila talíř a dlouho zamyšleně zírala na zasychající šmouhy rajské šťávy. Takže noční můry mě děsí stejně jako dřív, říkala si. Domnívala jsem se, že pomalu získávám imunitu, dokážu je zkrotit a naučím se s nimi žít.

Ale nepovedlo se. Ty tváře se mnou zůstávají. Oči mrtvých.

Je mezi mrtvými také Gail Yeagerová?

Rizzoliová sklouzla pohledem ke svým dlaním s téměř totožnými jizvami, podobnými ranám po ukřižování. Kdykoliv se náhle ochladilo, rány jí nepříjemnou bolestí připomínaly, co jí Warren Hoyt provedl před rokem, v den, který tehdy už málem pokládala za svůj poslední. Jizvy ji rozbolely i teď. Důvodem ovšem nebylo počasí, ale to, co dnes viděla v Newtonu.

Pečlivě složená noční košile. Dlouhý stříkanec krve na bílé stěně... Ano, Jane Rizzoliová vstoupila do domu, kde dosud přetrvávalo ovzduší nabitě němými výkřiky nevýslovného děsu, a nedokázala se zbavit tísnivého pocitu, jako by tam Warren Hoyt byl po celou dobu přítomen.

Střízlivý rozum ji samozřejmě upozorňoval, že jsou to jenom absurdní představy. Hoyt zůstal za mřížemi, tedy přesně tam, kam patřil. Přesto se teď při pomyšlení na dům v Newtonu chvěla. Ta atmosféra hrůzy jí připadala příliš známá.

Rizzoliová odolala pokušení zavolat Thomasi Moorovi, s nímž na Hoytově případu pracovala. Znal veškeré podrobnosti stejně dobře jako ona sama a věděl o lepkavé síti strachu, kterou Warren Hoyt všechny kolem sebe omotával, jenže Moore se mezitím šťastně oženil, žil svými soukromými radostmi a Rizzoliové se čím dál víc odcizoval. Šťastní lidé prostě dýchají jiný vzduch a podléhají jiným přírodním zákonům než ti ostatní. Moore si patrně zásadní změnu v jejich vztahu neuvědomoval, Rizzoliová však ano. Velmi těžce nesla ztrátu přítele, nikoliv bez pocitu studu mu záviděla štěstí, a dokonce tak trochu žárlila na ženu, která dobyla Moorovo srdce. Před několika dny přišel pozdrav z Londýna, kde Thomas a Catherine trávili dovolenou. Bylo to jenom pár slov načmáraných na zadní straně barevné pohlednice s obrázkem muzea Scotland Yardu, kratičké sdělení, že se oba mají skvěle a v jejich světě je všechno v nejlepším pořádku. Když si teď Rizzoliová na ty dva tři řádky dýchající spokojenosti a optimismem vzpomněla, posmutněle uznala, že tímhle případem nesmí Moora zatěžovat, že nesmí vnášet temný stín Warrena Hoyta do slunných dnů zamilovaného páru.

Zvuky dopravního ruchu doléhající k ní zvenku jenom zvýrazňovaly dokonalé ticho v jejím bytě. Rozhlédla se po skromně zařízeném obývacím pokoji, po stěnách, na které dosud nerozvěsila žádné obrázky ani fotografie. Jedinou výzdobu, daloli se vůbec mluvit o výzdobě, představoval velký plán města, přilepený páskou na zdi nad jídelním stolem. Loni do plánu zapichovala barevné špendlíky přesně označující místa Chirurgových vražd. Nesmírně si přála, aby kolegové uznali, že se jim vyrovná, prahla po ocenění svých profesionálních kvalit. Honbou na úchylného vraha proto žila doslova od rána do večera, a dokonce tehdy i doma snídala nebo večeřela s očima upřenými na ponurý záznam pokračující série Hoytových zločinů.

Teď byly špendlíky týkající se Chirurga pryč, plán Bostonu však zůstal nad jídelním stolem a čekal na novou sadu barevných značek, které by mapovaly pohyb dalšího zabijáka. Jane Rizzoliová zachmuřeně uvažovala, co o ní asi vypovídá, když si za celé dva roky, co tady bydlí, nedokázala pokoj vyzdobit ničím zajímavějším a veselejším. Takhle tedy vypadá můj svět, napadlo ji.

Můj vesmír.

Bylo deset minut po deváté večer a v honosné vile Yeagerových vládla tma. Rizzoliová dorazila jako první, a protože neměla klíče od domu, zůstala na příjezdové cestě sedět ve voze, spustila okna, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch, a čekala, až se objeví ostatní. Dům stál v tiché slepé ulici a nesvítilo se ani u sousedů zleva a zprava. Dnes večer se to docela hodí, neboť při pátrání nemůžeme potřebovat žádné rušivé světlo, pomyslela si. Nicméně právě teď by spíš uvítala spousty jasně zářících žárovek a živě hovořících lidí. Neboť tu seděla úplně sama a okna domu Yeagerových na ni zírala skelným pohledem mrtvol. I stíny kolem vily na sebe braly prapodivné a rozhodně nijak příjemné či uklidňující podoby. Rizzoliová pro jistotu vytáhla zbraň a odjištěnou si ji položila do klína.

Náhle si ve zpětném zrcátku všimla záblesku reflektoru.

Otočila se, spatřila příjezdět dodávku techniků z policejní laboratoře a s úlevou vrátila zbraň zpátky do kabelky.

Z dodávky vystoupil ramenatý mladík a zamířil k vozu Rizzoliové. Když se sklonil u otevřeného okénka, zaleskla se mu v uchu zlatá náušnice.

„Zdravím, Rizzoliová,“ usmál se.

„Ahoj, Micku. Díky, že jsi přijel“

„Nóbl čtvrt', koukám. Nic pro našince.“

„A co teprve, až uvidíš dům!“ V ulici zasvítil další pár reflektoru. Dorazil Korsak.

„Takže jsme všichni,“ konstatovala Rizzoliová. „Můžeme se pustit do práce.“ Korsak a Mick se neznali. Zatímco je Rizzoliová v matném světle blikající dodávky představovala, všimla si, že detektiv s pohledem upřeným na technikovo ucho zaváhal, než mladíkovi potřásl pravicí, a vytušila, o čem asi Korsak právě přemýšlí. Náušnice. Svaly pravidelně šlechtěné v posilovně. Určitě to bude gay.

Mick začal z dodávky vykládat své pomůcky. „Vzal jsem nový Mini Crimescope 400,“ prohodil. „Je to čtyřsetwattová oblouková lampa, třikrát jasnější než třistapadesátiwattová OE. S intenzivnějším světelným zdrojem jsme nikdy nepracovali. Nepřekoná ho dokonce ani, pětisetwattový Xenon.“ Technik letmo pohlédl na detektiva. „Ondesete dovnitř fotoaparát?“

Než stačil Korsak odpovědět, strčil mu Mick do náruči hliníkový kufřík a otočil se, aby z dodávky vyndal další části vybavení. Detektiv chvíli nevěřícně zíral na kufřík ve svých rukou a pak po příjezdové cestě zamířil k vile Yeagerových.

O pár minut později ho následovali i Rizzoliová a Mick s dalšími kufříky a krabicemi obsahujícími Mini Crimescope, sadu prodlužovacích šňůr a ochranné brýle. Korsak mezitím už v domě rozsvítil a dveře byly dokořán. Oba si na boty natáhli papírové návleky a vešli dovnitř.

Stejně jako dopoledne Rizzoliová se teď také Mick zastavil ve vstupní hale a užasle zíral na impozantně vysoké schodiště.

„A nahoře je mozaikové okno,“ poznamenala Rizzoliová.

„Měl bys vidět tu nádheru, když svítí slunce.“

„Tak dáme se do toho nebo co?“ podrážděně křikl Korsak z obývacího pokoje.

Mick se ušklíbl, Rizzoliová pokrčila rameny.

„Konečně!“ přivítal je Korsak. Měl na sobě jinou košili než odpoledne, i ta však už byla celá propocená. Stál v obývacím pokoji rozkročený a s vysunutou čelistí jako kapitán Bligh čelící vzpouře na lodi Bounty. „Prozkoumáme zhruba tuhle oblast,“ ukázal rukou k podlaze.

Krvavé skvrny neztratily nic ze své hrůznosti. Zatímco Mick zapojoval šňůry do zásuvek a připravoval fotoaparát a stativ, Rizzoliová nedokázala odtrhnout oči od potřísněných bílých stěn. To ovzduší plné děsu tu už navždy přetrvá, pomyslela si. Pokoj zůstane němým svědkem násilí, i kdyby nový majitel nechal důkladně seškrábat omítku a polepil stěny jásavě barevnými tapetami.

Dnes večer ovšem nepátrali po krvi. Hledali stopy, jaké se dají nalézt mnohem obtížněji, a právě proto potřebovali světelný zdroj natolik intenzivní, aby odhalil to, co bylo pouhým okem neviditelné.

Rizzoliová věděla, že světlo je vlastně elektromagnetická energie šířící se ve formě vln. Lidské oko je schopno zachytit světlo vlnové délky v rozmezí 400 až 700 nanometrů. Světlo kratších vlnových délek, v ultrafialovém pásmu, není pro člověka viditelné. Pokud však vystavíme ultrafialovému světlu různé přírodní nebo člověkem vyprodukované látky, vybudí se někdy v těchto látkách elektrony a dojde k viditelnému jevu zvanému fluorescence. UV světlo dokáže objevit tělesné tekutiny, úlomky kostí, drobné chloupky a vlákna. Proto Rizzoliová požádala o Mini Crimescope. Doufala, že UV lampa odhalí celou řadu nových důkazů.

„Já jsem připravený,“ oznámil Mick. „Teď ještě potřebujeme, aby v místnosti byla co nejhlubší tma.“ Pohlédl na Korsaka. „Mohl byste pro začátek pozhasínat všechna ta světla na chodbě, detektive Korsaku?“

„Moment,“ ozval se Korsak. „A co ochranné brýle? UV světlo přece poškozuje zrak, ne?“

„Při vlnových délkách, jaké používám, žádné nebezpečí nehrozí.“

„Stejně bych si ty brýle vzal.“

„Jsou tamhle v krabici.“

„Skočím ta světla zhasnout,“ povzdechla si Rizzoliová a vyšla z obývacího pokoje. Když se o pár minut později vrátila, Korsak a Mick dosud stáli co nejdál od sebe, jako by jeden druhého pokládali za přenašeče nějaké nakažlivé choroby.

„Na které místo se zaměříme?“ zeptal se Mick.

„Začneme tady na konci, kde se našla oběť,“ řekla Rizzoliová. „A odtud pak budeme postupovat dál. Vezmeme celou místnost.“ Mick se rozhlédl kolem sebe. „Ten běžový kobereček patrně vyvolá fluorescenci. A pod UV lampou bude určitě zářit i ta bílá pohovka. Chci vás prostě upozornit, že na takovém pozadí bude dost obtížné cokoliv najít.“ Podíval se na Korsaka, který si mezitím už nasadil ochranné brýle a vypadal v nich poněkud směšně, asi jako postarší pupkatý

chlápek, snažící se na pláži oslňovat děvčata výstředními módními doplňky.

„Zhasněte tady,“ vyzval ho Mick. „Uvidíme, co to udělá.“ Korsak stiskl vypínač a obývací pokoj potemněl. Velkými nezastřenými okny sice dovnitř pronikala slabá záře hvězd, ale měsíc se právě schoval za mraky a před světlem ze sousedních domů vilu chránila hustá spleť větví keřů a stromů.

„No, nevypadá to nejhůř,“ prohodil Mick. „Pracovat se tu dá. Víte, párkrát jsem se taky na místě činu plazil po podlaze přikrytý dekou. Slyšel jsem, že se teď vyvíjejí zviditelňovací pomůcky použitelné i za denního světla. Brzy snad už nebudeme muset tápat ve tmě jako slepci.“

„Co třeba přestat diskutovat a pustit se do práce?“ zavrčel Korsak.

„Myslel jsem, že by vás ta nová technika mohla zajímat.“

„Vysvětlíte mi ji někdy jindy, ano?“

„Kdykoliv si budete přát,“ usmál se Mick.

Rizzoliová si také nasadila ochranné brýle a vzápětí se rozzářilo modravé světlo Crimescopu. Nejprve se přesně podle Mickova předpokladu objevily přízračné obrysy koberece a bílé pohovky. Jakmile se modré světlo přesunulo k protější stěně, kde byla předtím opřena mrtvola doktora Yeagera, objevilo se na zdi několik jasných vlnovek.

„Pěkné, že?“ prohodil Mick.

„Co je to?“ zeptal se Korsak.

„Vlasy spleené v krvi.“

„Aha. Klobouk dolů, opravdu to funguje.“

„Posviť na koberec,“ vyzvala Micka Rizzoliová. „Tam by to mělo být.“ Mick nasměroval světlo UV lampy k podlaze. Přímou u nohou se jim otevřel nový vesmír zářících vláken a vlasů. Stopy, které tu zůstaly i potom, co technici z oddělení vražd všechno důkladně vyluxovali.

„Intenzita fluorescence je přímo úměrná intenzitě světelného zdroje,“ podotkl Mick, zatímco propátrával podlahu.

„Proto je tahle hračka tak výkonná. Čtyřem stovkám wattů zkrátka nic neunikne. Přitom je Crimescope nesmírně skladný, klidně si ho můžete vzít do letadla jako spoluzavazadlo. Ostatně FBI už si pořídila jedenasedmdesát kousků.“

„Kristepane, vy jste tou technikou úplně posedlý,“ znovu se zamračil Korsak.

„Líbí se mi perfektně vymakané věcičky. Původně jsem inženýr.“

„Vážně?“

„Proč vás to udivuje?“

„Nenapadlo by mě, že se mládenci jako vy zajímají o podobné obory.“

„Mládenci jako já?“

„No, hoši s náušnicemi a tak vůbec. Vždyť víte.“ Rizzoliová si povzddechla. „Nejste zrovna vybraně taktní.“

„Já přece nikoho nezavrhnu,“ ohradil se detektiv Korsak.

„Jen jsem si náhodou všiml, že málokterý z nich studuje třeba strojařinu. Spíš je láká divadlo a vůbec umění. Což samozřejmě nevádí. Koneckonců potřebujeme i umělce, ne?“

„Absolvoval jsem Massachusettskou univerzitu,“ klidně a bez nejmenšího náznaku, že by se cítil uražen, vysvětlil Mick. Ani na chvíli přitom nepřestal propátrávat podlahu. „Konkrétně na fakultě elektrotechniky.“

„Elektrotechnici si dneska přijdou na slušné peníze, co?“

„Nikoliv u policie.“ Pohybovali se ve stále širších kruzích. Světlo UV lampy tu a tam odhalovalo další chloupky či vlasy, vlákna a jiné, blíže neidentifikovatelné skvrny. Náhle se dostali k mnohem intenzivněji zářící ploše.

„No jo, ten béžový kobereček,“ poznamenal Mick. „Čert ví, z čeho je, ale světélkuje jako blázen. Na takovém pozadí asi nic zajímavého neobjevíme.“

„Stejně ho prohlídni,“ řekla Rizzoliová.

„Překáží mi konferenční stolek. Nedal by se odstrčit?“ Ve tmě se deska stolku odrážela od jasně fluoreskujícího koberečku jako obdélníkový stín. Rizzoliová se sklonila. „Korsaku, vezměte to na druhé straně,“ vyzvala detektiva.

Odsunuli stolek. Kobereček teď tvořil oválnou, modrobíle zářící plochu.

„Kdepak, tady nic nenajdeme,“ skepticky prohlásil Korsak.

„Je to, jako kdyby se člověk snažil sledovat skleněný střípek na hladině řeky.“

„Sklo by kleslo ke dnu,“ poznamenal Mick.

„Ovšem, vy to musíte vědět, jste inženýr, že jo,“ ušklíbl se Korsak. „Mimochodem, Mick je zdrobnělina Mickeyho?“

„Přejdeme k pohovce,“ přerušila Rizzoliová rozhovor, stáčejíci se nebezpečným směrem.

Mick zaměřil svůj zázračný přístroj na pohovku. Bílý potah se rozzářil, ale slaběji, asi jako sníh v měsíčním světle. Mick pomalu prohlédl i opěradla a polštářky, neobjevil však žádné podezřelé šmouhy, jenom několik prachových zrnek a dlouhých vlasů.

„Byli to pořádkumilovní lidé,“ prohodil Mick. „Není tu jediná skvrna. Vsadil bych se, že ta pohovka je zbrusu nová.“

„Nádhera,“ zabručel Korsak. „Já jsem si naposledy kupoval novou pohovku, když jsem se ženil.“

„Tady vedle pohovky nám zbývá prohlédnout ještě kus podlahy. Přesuneme se.“ Náhle do Rizzoliové nechtěně vrazil funicí Korsak. Zblízka ucítila těžký pach jeho potu, znechuceně couvla – a ve tmě se bolestivě uhodila do holeně o konferenční stolek.

„Nemůžete dávat pozor, kam šlapete?“ pokáral ji Korsak.

Tiše zaklela, ale ovládla se a neodsekla mu. Už tak tu bylo dost dusno. Sehnula se, aby si promasírovala poraněné místo, vinou prudké změny polohy však na okamžik ztratila orientaci a málem upadla. Hezkých pár vteřin se krčila v podřepu a jenom doufala, že o ni Korsak neklopýtne, neboť by ji při své váze určitě připlácl k zemi. Oba muži se naštěstí pohybovali o několik kroků dál.

„Někde se mi zamotala šňůra,“ oznámil Mick. Otočil se, aby ji uvolnil, a světlo Crimescopu zamířilo směrem k

Rizzoliové.

Paprsek sklouzl přesně tam, kde se krčila. A vzápětí ji cosi zaujalo. Na fluoreskujícím koberečku se objevila nepravidelná temná skvrna velikosti desetacentu.

„Micku!“

„Mohli byste nazdvihnout ten stolek? Mám dojem, že se šňůra zachytila o nohu.“

„Micku!“

„Co je?“

„Pojď mi sem posvítit.“ Mick se přesunul blíž. A jak poznala podle téměř sípavého dechu, zvědavosti podlehl i detektiv Korsak.

„Zaměř Crimescope na koberec přesně vedle mé ruky. Držím prst kousíček od toho místa.“ Modravé světlo zalilo béžový kobereček a ruka Rizzoliové se proměnila v černou siluetu na fluoreskujícím pozadí.

„Tady, Micku, vidíš? Co je to?“ Mick si přidřepel k Rizzoliové. „Nějaká skvrna. Měl bych ji vyfotografovat.“

„Ale tahle skvrna je tmavá,“ poznamenal Korsak. „Myslel jsem, že hledáme takové, které fluoreskují.“

„Na vysoce fluorescentním pozadí, jaké tady představují vlákna koberce, se tělní tekutiny zdají tmavé, protože méně svítí,“ vysvětlil Mick. „Ovšem původ skvrny musí zjistit laboratoř.“

„Co tedy uděláme?“ nevrle se zeptal Korsak. „Ustříhneme kus luxusního koberečku jen kvůli starému fleku od kafe nebo bůhví od čeho?“

Mick chvíličku uvažoval. „Ještě by se dalo zkusit takové menší kouzlo.“

„Jaké?“

„Můžu zkrátit vlnovou délku.“

„A co si od toho slibujete?“

„Nechte se překvapit. Jestli všechno vyjde, bude to paráda.“ Mick si chvíli pohrával s přístrojem a potom namířil světlo na místo s tmavou skvrnkou. „Dávejte pozor,“ řekl a vypnul Crimescope.

Místnost se ponořila do černočerné tmy. Pouze dole u nohou se jim rozzářila drobná skvrna.

„Sakra, co je zase tohle?“ ozval se Korsak.

Rizzoliová nevěřícně zírala na místo, které jako by hořelo zeleným plamenem. Přízračná záře však rychlebledla a o pár vteřin později už obývací pokoj opět zahalila tma.

„Fosforescence,“ se zřejmou chutí začal vysvětlovat Mick.

„To je vlastně opožděná fluorescence. Dochází k ní v některých případech, když UV světlo v určité látce vybudí elektrony a těm pak trvá o něco déle, než se vrátí do svého původního energetického stavu. Z látky se přitom uvolňují fotony, což jsme právě viděli na vlastní oči. Takže tu máme skvrnu, která po ozáření krátkovlnným UV světlem jasně zeleně fosforeskuje. Podle mého názoru to vypadá velmi nadějně.“ Mick poodstoupil a stiskl vypínač na stěně.

Místnost zaplavilo světlo. Oválný kobereček, na nějž tak fascinovaně hleděli, se pojednou zdál docela obyčejný. Ale Rizzoliové se zmocnil pocit nevolnosti. Už věděla, co se tu stalo. Důkaz utrpení Gail Yeagerové ulpěl na těch béžových vláknech.

„Je to sperma,“ řekla tiše.

„Ano, to je možné,“ přikývl Mick, zatímco posunoval stativ s fotoaparátem a nasazoval filtr Kodak Wratten, určený pro fotografování při UV osvětlení. „Až budu hotový se snímky, ten kousek koberce vyřízneme. V laboratoři skvrnu prozkoumají za pomoci kyselých fosfatů a pod mikroskopem.“ Rizzoliová měla jistotu i bez podrobného laboratorního zkoumání. Otočila se ke stěně potřísněné gejírem krve, vybavila si polohu mrtvol a připomenula si porcelánový šálek, který doktoru Yeagerovi spadl z klína a roztříštil se na dřevěné podlaze. Zeleně fosforeskující flíček na oválném koberci jen potvrzoval to, co tušila. Krutá scéna jako by se jí odehrávala přímo před očima.

Odtáhl jsi je oba z postele sem do obývacího pokoje, kde je dřevěná podlaha. Doktoru Yeagerovi jsi nejen spoutal ruce a nohy, ale také jsi mu instalátérskou lepicí páskou přelepil ústa, aby tě nerušil svým křikem. Tamhle jsi ho posadil na zem a opřel o zeď. Richard Yeager, dosud živý, měl hrát roli tvého jediného a navíc němého diváka. Samozřejmě si uvědomoval, k čemu se chystáš, nemohl tomu však zabránit, nemohl své manželce přijít na pomoc. Abys měl přehled o jeho pohybech a poznal, jestli sebou škube, jako varovný systém jsi mu položil do klína šálek s podšálkem.

Chtěl jsi, aby doktor Yeager všechno sledoval.

Rizzoliová se znovu podívala na místo, které předtím zeleně zářilo. Kdyby neodsunuli konferenční stolek a nepátrali po přehlédnutých stopách, patrně by skvrnku nikdy neobjevili.

Gail Yeagerové ses zmocnil tady na oválném koberečku.

Brutálně jsi ji znásilnil přímo před očima jejího manžela, který nemohl udělat nic pro její ani pro vlastní záchranu. A když bylo po všem, když jsi obě své oběti dokonale zdeptal a přivedl k šílenství, na vláknech koberce zůstala kapka spermatu a zaslchla do téměř nepostřehnutelné skvrnky.

Byla vražda manžela dalším zdrojem sexuální slasti? Opustil na chvíli pachatel znásilňovanou ženu, aby si s nožem v ruce vychutnal obraz prudce stříkající krve? Nebo se jednalo pouze o samozřejmý závěr předcházející scény? Pociťoval vrah vůbec něco, když popadl Richarda Yeagera za vlasy a přiložil čepel k jeho hrdlu?

Obývací pokoj opět zahalila tma. Spoušť fotoaparátu opakovaně cvakala, Mick pořizoval sérii snímků tmavé skvrny na pozadí fluoreskujícího koberečku.

Mrtvému či umírajícímu doktoru Yeagerovi tedy klesla hlava, po bílé zdi za ním stékala rudá krev. A ty jsi provedl rituál vypůjčený z repertoáru jiného vraha. Krví potřísněnou noční košili paní Yeagerové jsi naaranžoval v ložnici, stejně jak to dělal Warren Hoyt.

Ale tím ještě všechno neskončilo, kdepak. Tohle bylo pouze první dějství. Těšil ses na pokračování, na další zvrácené a hrůzné slasti.

A proto jsi tu ženu odvedl.

Znovu se rozsvítily lustry. Jejich světlo Rizzoliovou přímo bodalo do očí. Chvěla se, připadala si úplně ochromená. Zasáhl ji děs, jaký už měsíce nezažila. A s pocitem pokoření si uvědomovala, že oba muži všechno pochopili z jejího zbledlého obličejce a roztřesených rukou. Náhle téměř nemohla ani dýchat.

Pomalou vyšla z obývacího pokoje a přes halu zamířila ven.

Na čerstvém vzduchu se zastavila a zády k domu lapala po dechu. Když se za ní ozvaly kroky, neohlédla se, aby zjistila, který z mužů to je. Teprve po hlase poznala Korsaka.

„Není vám nic, Rizzoliová?“

„Jsem v pořádku.“

„Nevypadáte nejlip.“

„Trochu se mi zatočila hlava.“

„Byl to pro vás otřes, co? Určitě jste si připomenula Hoytův případ.“

„Jak to můžete vědět?“ Detektiv Korsak několik vteřin mlčel. Pak si odfrkl. „No jo, máte pravdu. Jak bych to sakra mohl vědět?“ Znovu si odfrkl a zamířil zpátky k domu.

Rizzoliová se konečně otočila. „Korsaku?“

„Co je?“ Chvíli se na sebe mlčky dívali. Noční vzduch byl svěží a tráva příjemně voněla. Ale strach nezmizel.

„Vím, co ta žena prožívá,“ řekla tiše Rizzoliová. „Přesně vím, jaká muka právě podstupuje.“

„Paní Yeagerová?“

„Ano. Musíte ji najít. Obráťte každý kámen. Její fotografie je ve všech novinách a televizních zprávách. Lidé nám volají a veškeré informace se okamžitě prověřují. Žádné upozornění nezůstane bez povšimnutí.“

Korsak potřásl hlavou a povzdychl si. „Ale sama přece tušíte, jak to s tou ženou asi vypadá. V téhle chvíli bohužel není příliš pravděpodobné, že by ještě žila.“

„Ne. Určitě žije.“

„Kde berete tu jistotu?“ Rizzoliová se objala pažemi, aby zakryla, že se celá chvěje.

„Vím, co by udělal Warren Hoyt.“

Kapitola 3

Ze všech povinností souvisejících s prací v bostonském oddělení vražd Rizzoliová nejméně snášela návštěvy nevýrazného cihlového domu na Albany Street. Podle vlastního přesvědčení sice nebyla o nic choulostivější než její kolegové, musela si však přímo úzkostlivě dávat pozor, aby neprozradila, že i ona je v mnohém ohledu zranitelná. Muži uměli až příliš dobře odhalit jakékoliv známky slabosti a nepochybně by své nárážky a vtípky zaměřili právě na ona citlivá místa.

Rizzoliová se časem naučila klidně a bez mrknutí oka sledovat otřesné výjevy, jaké nabízel pitevní stůl, nikdo však netušil, kolik odhodlání a nervového vypětí ji to stojí. Pro muže zůstávala nebojácnou a za všech okolností chladnokrevnou Jane Rizzoliovou, ženskou se zatraceně silným žaludkem a nervy ze železa. Ale v tomhle okamžiku, zatímco seděla ve voze na parkovišti vedle budovy, kde sídlil úřad lékařského vyšetřovatele, nepřípadala si ani trochu nebojácná a už vůbec ne chladnokrevná. V noci špatně spala. Prvně po několika pokojných týdnech se ji do snů vplížil Warren Hoyt. Probudila se zbrocená potem, na rukou ji rozbolely staré rány.

Ted' sklouzla pohledem ke svým zjizveným dlaním a náhle zatoužila nastartovat a odjet pryč, vyhnout se trýznivým chvílím, které ji uvnitř cihlového domu čekaly. Vlastně tu ani nemusela být, nikdo ji nenutil, případ koneckonců vyšetřovalo newtonské oddělení vražd a sama za něj nenesla žádnou odpovědnost. Jenže Jane Rizzoliová nepatřila ke zbabělciům a také byla příliš hrdá, aby couvla.

Vystoupila z vozu, rázně za sebou zabouchla dveře a zamířila k hlavnímu vchodu.

Do pitevny se dostavila jako poslední a ostatní tři přítomní jí krátce kývli na pozdrav. Detektiv Korsak na sobě měl obrovitánský operační plášť a bachratou papírovou čepici. Připomínal tělnatou hospodyně s vlasy zakrytými síťkou.

„Smeškala jsem něco?“ zeptala se Rizzoliová, jakmile si také oblékla plášť, aby si chránila oblečení před případným výtryskem nějakých tělních tekutin.

„Ani ne. Zatím jsme mluvili jenom o té instalátéřské lepicí pásce.“ Pitvu prováděla doktorka Maura Islesová, pro niž brzy po jejím nástupu do úřadu massachusettského koronera vymysleli na oddělení vražd přezdívku Královna smrti. Do Bostonu ji z prestižního místa na lékařské fakultě Kalifornské univerzity v San Francisku přilákal osobně doktor Tierney. Netrvalo dlouho a Královna smrti jí začal říkat i místní tisk. Při svém prvním oficiálním svědeckém vystoupení se před bostonským soudem objevila celá v černém. Televizní kamery tehdy s dramatickým napětím sledovaly její vzpřímenou postavu, kráčející po schodech soudní budovy. Během svědecké výpovědi tu nápadně bledou ženu s rudě nalíčenými rty, černými vlasy spadajícími na ramena a nepřístupným výrazem v obličejí absolutně nic nevyvedlo z míry. Obhájce vyzkoušel celý rejstřík triků od blahosklonné koketerie přes lichotky až k zoufalému a nezastíranému nátlaku, doktorka Islesová však na jeho otázky odpovídala s neotřesitelnou logikou a poklidným, mírně záhadným úsměvem Mony Lisy. Tohle se pak opakovalo znovu a znovu. Tisk ji miloval, obhájci z ní měli hrůzu. Mezi policisty z oddělení vražd vesměs budila respekt. A zároveň je fascinovala; žena, která se dobrovolně rozhodla trávit život ve společnosti mrtvých.

K pitvě doktorka Islesová přistupovala bez nejmenší známky napětí či rozechvění. Zcela profesionálně se tvářil i její asistent Yoshima, chystající nástroje a seřizující světla. Na Richarda Yeagera oba hleděli nevzrušenými očima vědců.

Rigor mortis mezitím povolil a tělo tu leželo v běžné poloze pitvané mrtvolky, tedy rovně a na zádech, s pažemi volně podél boků. Lepicí pásku už odstranili, také mu svlékli boxerky a smyli větší část krvavých skvrn. Obě ruce, před vraždou pevně spoutané v zápěstích, byly oteklé a podivně nafialovělé. Pozornost přítomných však upoutávala hlavně

řezná rána protínající hrdlo.

„Čtrnáct centimetrů,“ konstatovala doktorka Islesová, když změřila délku řezu. „Rána milosti.“

„Zvláštní je, že ani nevypadá příliš hluboká,“ poznamenal Korsak.

„Řez je veden podél Langerových čar,“ vysvětlila Islesová. „Napětí pokožky stahuje okraje a rána tolik nezeje. Ale ve skutečnosti je mnohem hlubší, než se zdá.“

„Ústní lopatku?“ zeptal se Yoshima.

„Ano, díky.“ Doktorka Islesová si od asistenta vzala dřevěnou špachtličku, zlehka vnořila zaoblený okraj do rány a polohlasně zamumlala: „Řekněte á...“

„Co to sakra provádíte?“ znovu se ozval Korsak.

„Měřím hloubku rány. Skoro pět centimetrů.“ Islesová si nad ránu přisunula lupu. „Levá karotida a levá jugulární tepna jsou proříznuté. Zasažena je i trachea. Místo tracheálního poškození – těsně pod štítnou chrupavkou – svědčí o tom, že než došlo k řezu, bylo pravděpodobně hrdlo nataženo. Pachatel prostě zaklonil oběti hlavu a potom velmi promyšleně řízl.“

„Poprava,“ konstatoval Korsak.

Rizzoliové se vybavily vytržené pramínky vlasů, které Crimescope objevil přilepené v cákancích krve na bílé zdi. Vrah tedy jednou rukou držel doktora Yeagera za vlasy a tiskl mu hlavu ke stěně. Druhou rukou ho podřízl.

„O jaký druh ostří se jednalo?“ zeptala se. Islesová hned neodpověděla. Otočila se k Yoshimovi a požádala o lepicí pásku.

„Už jsem vám ji nastříhal.“

„Já přidřím okraje. Vy budete přikládat proužky pásky.“

Korsak se rozpačitě zasmál. „Proboha, snad ho tou páskou nehodláte znovu slepit dohromady?“

Islesová věnovala Korsakovi pobavený pohled. „Dal byste přednost vteřinovému lepidlu?“

„Chcete, aby mu nepadala hlava, nebo co?“

„Nebudte tak naivní, detektive, pár kousků lepicí pásky by nezvedlo hlavu ani vám.“ Doktorka Islesová se podívala na ránu přes zvětšovací sklo a pokývla. „Výborně, Yoshimo. Už je to jasně vidět.“

„Co je vidět?“ zeptal se Korsak.

„Kouzla lepicí pásky značky Scotch. Detektive Rizzoliová, zajímalo vás, čím vrah prořízl oběti hrdlo.“

„Doufám, že to nebyl skalpel.“

„Ne, skalpel to opravdu nebyl. Koukněte se sama.“ Rizzoliová přistoupila blíž a přes lupu se podívala na ránu.

Průhledná lepicí páska teď stahovala okraje řezu k sobě a nabízela tak možnost určit, jaký druh ostří pravděpodobně pronikl dovnitř. Na jedné straně se daly rozeznat drobné kolmé rýhy.

„Vroubkovaná čepel,“ řekla Rizzoliová.

Doktorka Islesová se mírně usmála a pak zavrtěla hlavou.

„Samotná čepel nebyla vroubkovaná, neboť druhý okraj řezu je zcela hladký. Také si všimněte, že ty souběžné kolmé rýhy se neobjevují po celé délce řezu, ale pouze asi v jedné třetině. Vznikly totiž až na závěr, když ostří opouštělo ránu. Řez začal pod levou čelistí, pokračoval směrem k přední části hrdla a skončil na druhé straně tracheálního prstence. Potom vrah pochopitelně musel svou zbraň vytáhnout z rozříznutého krku a přitom jí mimoděk lehce pootočil. Právě tehdy se objevily rýhy.“

„A co je tedy způsobilo?“

„Použitá zbraň má vroubkovanou horní hranu, nikoliv ostří. A tyhle vroubky se v závěrečné fázi řezu otiskly do kůže.“ Islesová se nadechla. „Jde o nůž, obvykle patřící k výstroji speciálních bojových komand. Říká se mu Rambo nůž nebo také nůž pro přežití. Takovou zbraň ocení zabiják stejně jako lovec.“

Lovec. Rizzoliová se zahleděla na svalnatá ramena mrtvolu a pomyslela si: Kdepak, Yeager nebyl muž, který by trpně přijal roli pronásledované a lapené kořisti.

„Pardon, rád bych si něco ujasnil,“ odkašlal si Korsak. „Podle vás tenhle člověk s dokonale vypracovanou atletickou figurou klidně sledoval, jak mu vrah mává před nosem tím zatraceným Rambo nožem? Prostě tam jen tak seděl a nechal si podříznot krk?“

„Měl spoutané ruce i nohy,“ připomenula Islesová.

„A co má být? Každý normální chlap by sebou alespoň škubal, ne? I kdyby byl třeba celý omotaný od hlavy až k patám jako Tutanchamon!“

„Korsak má pravdu,“ přidala se Rizzoliová. „I když máte spoutaná zápěstí a kotníky, pořád ještě můžete kopat. Nebo mlátit hlavou. Ale Yeager tam bez hnutí seděl opřený o zed.“

Doktorka Islesová se napřímila. Chvilí jen mlčela a majestátně se tyčila vedle pitevního stolu, jako by její chirurgický plášť byl obřadním rouchem. Pak pohlédla na Yoshimu. „Podejte mi navlhčený ručník. A posviťte mi. Celé tělo omyjeme a prohlédneme kůži. Centimetr po centimetru.“

„A co vlastně hledáme?“ zeptal se Korsak.

„Nechte se překvapit.“

Už o pár minut později Islesová uspěla. Po straně hrudníku si všimla dvou světle červených puchýřků. Prozkoumala je pod lupou a zlehka po nich přešla prstem v gumové rukavici. „Lewisova trojitá reakce,“ konstatovala.

„Co prosím?“

„Lewisova trojitá reakce,“ klidným tónem zopakovala doktorka Islesová. „Jde o tři fáze kožních změn. Nejprve se objeví červené skvrnky, takzvaný erytém, potom dochází k celkovému zarudnutí kůže způsobenému arteriolární dilatací. A nakonec, ve třetím stadiu, jako důsledek zvýšené cévní propustnosti naskočí pupínky.“

„Připomíná mi to stopy po elektrickém paralyzáru,“ poznamenala Rizzoliová.

Doktorka Islesová přikývla. „Přesně tak. To, co tu vidíme, je klasická kožní reakce na elektrický šok, vyvolaný nějakým podobným prostředkem. Stačil jediný dotek a nešťastník se nedokázal ani pohnout. Přinejmenším na takovou dobu, aby mu útočník mohl spoutat zápěstí a kotníky.“

„Jak dlouho ty pupínky přetrvávají?“

„U živého člověka obvykle po dvou hodinách mizí.“

„A u mrtvého?“

„Smrt zastaví kožní procesy. Proto jsou pupínky dosud viditelné, byť velmi slabě.“

„Takže Yeager zemřel do dvou hodin po tom šoku?“

„Ano.“

„Ovšem účinky elektrického paralyzéry trvají jenom několik minut,“ poznamenal Korsak. „Pět, maximálně deset. Aby vrah udržel oběť ve stavu nehybnosti, musel šok opakovat.“

„Dobrá, budeme hledat další pupínky,“ oznámila Islesová a znovu si přitáhla lampu blíž k mrtvole.

Světlo nemilosrdně ozářilo genitálie Richarda Yeagera. Pohledu na tuto část jeho těla se Rizzoliová dosud vyhýbala. Civět na pohlavní orgány oběti jí vždycky připadalo jako surový zásah do soukromí už tak dost zhanobeného člověka. Proud ostrého světla teď mířil přímo na skrotum a ochablý penis. Ponížení doktora Yeagera se zdálo úplně.

„Ano, jsou tu.“ Islesová oťelala krvavou šmouhu, aby přihlízející lépe viděli na pokožku. „Tady v podbřišku.“

„A taky na stehně,“ upozornila tiše Rizzoliová.

Doktorka Islesová se otočila. „Kde?“

Rizzoliová mlčky ukázala na několik pupínků vlevo od šourku. Takhle tedy vypadaly poslední děsivé okamžiky Richarda Yeagera, pomyslela si. Plně vnímal, co se děje, ale nedokázal se ani pohnout. Nemohl se bránit. Dokonalé svaly, vypracované v posilovně, mu nakonec nebyly k ničemu, tělo ho neposlouchalo. Končetiny měl bezvládné, neboť jeho nervovým systémem prolétl výboj elektrického proudu. Pachatel svou oběť pevně spoutal a odvedl ji z ložnice, neschopnou odporu jako zvíře určené na porážku. Zoufalý Yeager opřený o stěnu pak musel přihlížet tomu, co následovalo.

Účinky paralyzéry však brzy pominuly. Yeagerovi začaly pocukávat svaly, prsty se svíraly v pěst. Při pohledu na manželčino utrpení mu tělo zaplavil adrenalin. Yeager se pokusil vstát, ale prozradil ho porcelánový šálek, který mu už při prvním prudším pohybu spadl z klína a s třeskem se rozbil na dřevěné podlaze.

Stačila další rána paralyzérem a nešťastník zkolaboval, zoufalejší než Sisufos, bezmocně sledující, jak se jeho balvan znovu a znovu řítí z vysokého kopce zpátky dolů.

Rizzoliová pohlédla na rozevřená oční víčka zavražděného doktora Richarda Yeagera a představila si poslední výjevy, které jeho mozek musel zaregistrovat. Představila si sedící ochromenou postavu opřenou o stěnu. Představila si Gail Yeagerovou, brutálně znásilňovanou na běžovém koberečku. A představila si i lovce blížícího se s nožem v ruce, aby zabil.

Ve společenské místnosti je příšerný hluk, muži tu neustále přecházejí jako šelmy v kleci, jimiž ostatně také jsou. Televize řve naplno a kovové schody vedoucí do cel v patře duní při každém kroku. Ani na okamžik nezůstáváme mimo dohled strážců. Bezpečnostní kamery jsou všude, ve sprchách i na toaletách. Když chodíme po dvoře, dozorcí nás sledují z oken hlídkových věží. Neunikne jim jediný náš pohyb. Nápravné zařízení Souza-Baranowski, nejnovější zázrak techniky v massachusettském vězeňském systému, má bezpečnostní stupeň šest. Zámky tu nejsou na klíč, ovládá je počítačový terminál v centrále. Příkazy nám uděluje anonymní hlas z reproduktoru. Dveře jednotlivých cel v téhle všivě pasti se odemykají a zamykají na dálku, aniž by musel být přítomen dozorce. Někdy si říkám, jestli nás vůbec střeží bytosti z masa a kostí. Nejsou ty siluety, které vidáme za sklem, jenom nějakí lidé podobní roboti, schopní otáčet se a sklánět, zvedat ruce, pokyvvovat hlavou? Ale ať už nás hlídají a sledují živí lidé, nebo neživé stroje, mě osobně to netrápí, protože stejně nedokážou nahlédnout do mé mysli, nedokážou vstoupit do temné krajiny mých fantazií. Ta patří jen a jen mně.

Tou krajinou putuju i teď, zatímco sedím ve společenské místnosti a dívám se na televizní zprávy o šestě. Pouť se mnou podniká moderátorka, usmívající se z obrazovky. Představuju si její dlouhé černé vlasy rozprostřené po bílém polštáři. Vidím pot, lesknoucí se na její kůži. V mém světě se ovšem ta mladá žena neusmívá, kdepak, oči má dokořán otevřené, rozšířené zorničky připomínají bezedné tůně, rty jsou zkřivené hrůzou.

Tohle všechno si představuju při pohledu na hezkou moderátorku, oblečenou do nefritově zeleného kostýmku. Pozorně sleduju její úsměv, naslouchám jejímu příjemně modulovanému hlasu a v duchu si říkám, jak by asi zněl její úzkostný křik.

Pak se na obrazovce objeví jiná tvář a představy spojené s moderátorkou jsou pryč. Jakýsi reportér stojí před honosným newtonským domem doktora Richarda Yeagera a pochmurným hlasem sděluje, že ačkoliv od vraždy lékaře a únosu jeho manželky uplynuly dva dny, policie dosud nikoho nezadržela. O případu doktora Yeagera a jeho manželky už vím. Teď se nedočkavě nakláním dopředu, upřeně zírám na obrazovku. Čekám.

Konečně!

Kamera se stočí doprava a v detailním záběru zachytí, jak ta žena vychází z domovních dveří. Téměř vzápětí se objevuje neupravený, až odpudivě působící statný muž s povislými tvářemi a řídkými pramínky vlasů, sčesanými přes holou lebku.

Oba tam stojí a hovoří spolu. Netuší, že se na ně zaměřila televizní kamera. Vedle toho hmotného chlapa žena vypadá drobná a velmi křehká. Už je to dávno, co jsem ji naposledy viděl, a jak se zdá, dost se změnila. Jistě, její vlasy jsou stále tou nepoddajnou hřívou tmavých kudrn a také si oblékla jeden ze svých tmavomodrých kalhotových kostýmů, jehož střih s kabátkem příliš volným v ramenou její postavě spíš ubližuje než lichotí. Obličej je však jiný. Dřív byl

odhodlaný a sebevědomý, sice ne zrovna krásný, ale svým způsobem dost přitažlivý, hlavně díky pronikavému pohledu bystrých očí. Teď ta žena vypadá unaveně a utrápeně. Je pohublá. Má kruhy pod očima, ve tváři se objevily stíny.

Náhle si všimne televizního štábu, zahledí se přímo do kamery a tedy i na mne, vidím ji, jako by stála přede mnou, doslova na dosah ruky. Máme společné zážitky. Zážitky natolik intimní, že nás navždy spojují jako věčné milence.

Zvednu se z pohovky, zamířím k televizoru a přitisknu dlaň na obrazovku. Neposlouchám reportérův komentář, soustřeďuju se pouze na ženin obličej. Má malá Janie. Pořád tě ještě trápí ruce? Pořád si ještě třeš dlaně o sebe, jak jsi to dělala v soudní síni? Myslíš na ty jizvy stejně jako já? Vidiš v nich stejně jako já symboly lásky? Drobné připomínky mého hlubokého obdivu, mé nesmírné touhy po tobě?

„Kurva, padej vod tý televize!“ křikne kdosi. „Máš tlustý sklo!“ Ať je to kdokoliv, ignoruju ho. Dál stojím před obrazovkou, dotýkám se pohublého obličej a vybavuju si uhlově černé oči, které ke mně tenkrát pokorně a vyděšeně vzhlížely. Vybavuju si hladkou vládnou pleť. Dokonalou pleť beze stopy make-upu.

„Uhní, kreténe!“ A pak moje Janie zmizí, z ničeho nic je pryč a na obrazovce se opět usmívá moderátorka v nefritově zeleném kostýmku. Ještě před chvílí bych ve svých fantaziích klidně vzal zavděk touhle dobře udržovanou manekýnou. Teď mi však připadá tuctová a nezajímavá: prostě jen další pěkná tvářička, další křehké hrdlo. Stačil jediný pohled na Jane Rizzoliovou, abych si uvědomil, kdo představuje skutečně cennou kořist.

Vracím se na pohovku. Zprávy mezitím skončily, v televizi běží reklama na automobily značky Lexus, já ji však nesleduju.

Vzpomínám, jaké to bylo, toulat se svobodně ulicemi města a vdechovat vůně kolemjdoucích žen. Nikoliv umělé květinové vůně produkované kosmetickým průmyslem, ale ony opravdu vzrušivé parfémy ženského potu nebo ženských vlasů rozpálených sluncem. Za letních dnů jsem rád postával mezi chodci čekajícími před křižovatkou, až se rozsvítí zelená. Která žena by si v davu všimla, že jakýsi muž za ní se naklání blíž, aby si přičichl k jejím vlasům? Která žena by si všimla, že jí ten muž upřeně zírá na krk a se zatajeným dechem pozoruje místo, kde pulzuje krev a kde, jak právě on moc dobře ví, voní ženská pleť nejslaději?

Ne, žádná žena si toho nevšimne. Jakmile se na semaforu objeví zelená, dav se pohne a žena vykročí s ním. Nemá nejmenší podezření, netuší, že lovec právě zachytil její pach.

„Ta pečlivě složená noční košile sama o sobě ještě neznamená, že máte co do činění s někým, kdo napodobuje nějaký vzor,“ prohlásil doktor Lawrence Zucker. „Jde tu prostě o demonstraci síly. Pachatel předvádí svou moc nad oběťmi. Cítí se být absolutním pánem místa, kde vraždí.“

„Ale přesně takhle to dělal Warren Hoyt,“ řekla Rizzoliová.

„Mnozí jiní vrazi si vedou podobně. Není to žádná Chirurgova specialita.“ Doktor Zucker si Rizzoliovou změřil s podivným, téměř divokým zábleskem v očích. Jako psycholog se na Northeastern University věnoval kriminalitě, a často proto spolupracoval s bostonskou policií. Před rokem pomáhal oddělení vražd i při pátrání po Chirurgovi. Psychologický portrét, tehdy ještě neznámého pachatele, který Zucker sestavil pro potřeby vyšetřování, byl až neskutečně přesný. Rizzoliová občas uvažovala, nakolik normální asi může být sám doktor Lawrence Zucker. Koneckonců, říkala si, proniknout tak dokonale do duše monstra, jakým je Warren Hoyt, dokáže jen člověk důvěrně obeznámený s hlubinami zla. Nikdy se vedle Zuckera necítila dobře. Připadalo jí, že jeho vtíravý, mírně chrapitý hlas a pronikavý pohled ji deptají a zbavují schopnosti bránit se. Nicméně doktor Zucker se opravdu vyznal v labyrintu Hoytovy psychiky a snad by tedy mohl „přečíst“ i myšlenky muže, který se snaží Hoyta kopírovat.

„Nejde jenom o tu noční košili,“ připomenula Rizzoliová.

„Jsou tu další podobnosti. Například... pachatel obět' spoutal instalatérskou lepicí páskou.“

„Opět nic unikátního. Sleduješ někdy televizní seriál MacGyver? Protagonista tam předvádí tisíc a jeden způsob využití lepicí pásky.“

„Noční vniknutí oknem. Oběti překvapené ve spánku...“

„Kdy jsou nejzranitelnější. Logicky je to nejvhodnější čas k útoku.“

„Hrdlo proříznuté jediným hlubokým řezem...“

Zucker pokrčil rameny. „Takhle se zabíjí tiše a účinně.“

„Ale když si dáme všechno dohromady, složenou noční košili, instalatérskou lepicí páskou, noc, okno, proříznutý krk...“

„Vyjde nám pouze neznámý pachatel volící víceméně běžné postupy. Dokonce i s tím šálkem na klíně oběti už jsme se párkrát setkali, konkrétně u sériových násilníků. Položí manželovi znásilňované ženy do klína talíř nebo jiný kus nádobí, aby je finkot porcelánu upozornil, že se ten spoutaný a eventuálně také omráčený nešťastník pohnul. Jsou to nenáročné a osvědčené triky, proto je přebírá jeden pachatel od druhého.“

Rizzoliová se nespokojeně zamračila, vytáhla fotografie pořízené v newtonském domě Richarda Yeagera a téměř je hodila na Zuckerův psací stůl. „Snažíme se najít pohřešovanou ženu. Zatím nemáme žádné vodítko. Ani se mi nechce pomyslet na to, čím ta chudinka právě prochází, pokud ještě žije. Takže si ty snímky dobře prohlédni a něco mi o našem neznámém pověz.“

Čtěla bych vědět, jak ho najdeme. A hlavně, jak najdeme paní Yeagerovou.“ Doktor Zucker si nasadil brýle a zvedl první fotografii. Mlčky se na ni podíval a pak sáhl po další. Do ticha jen tu a tam zavržalo otáčivé kožené křeslo. Okno Zuckerovy pracovny nabízelo výhled na univerzitní kampus, v tomhle horkém letním dni skoro opuštěný. Pouze pár studentů leželo na zastřiženém trávníku, batůžky s knihami pod hlavou. Záviděla těm mladým lidem. Záviděla jim poklidně plynoucí čas. Záviděla jim nevinnou slepou víru v budoucnost. A záviděla jim noci nenarušované úzkostnými sny.

„Říkala jsi, že se na místě činu našlo sperma,“ konečně promluvil doktor Zucker.

Rizzoliová se jenom nerada odtrhla od pohledu na sluníci se studenty. „Ano. Skvrnku spermatu jsme objevili na tom oválném béžovém koberečku, který zachycují některé z fotografií. Laboratoř potvrdila, že nejde o krevní skupinu zavražděného Richarda Yeagera. DNA jsme poslali do celostátní databáze pachatelů trestných činů.“

„Upřímně pochybuju, že by tenhle vrah byl natolik nedbalý, aby se dal tak snadno identifikovat. Vsadil bych se, že jeho DNA v celostátní databázi není.“ Zucker zvedl oči od snímků.

„A určitě taky na místě činu nezanechal otisky prstů.“

„Nenašli jsme žádné, které by souhlasily s otisky v naší kartotéce. Bohužel po pohřbu matky paní Yeagerové prošlo domem nejmíň padesát smutečních hostů. Což znamená, že máme spoustu neidentifikovaných otisků.“

Zucker znovu sklouzl pohledem k fotografii zachycující mrtvolu Richarda Yeagera a stěnu postříkanou krví. „K té vraždě přece došlo v Newtonu.“

„Ano.“

„Newton nespadá do vaší kompetence. Proč se vlastně účastníš vyšetřování?“ Zucker Rizzoliové věnoval další ze svých nepříjemných rentgenových pohledů.

„Detektiv Korsak mě požádal, abych...“

„Korsak oficiálně vede pátrání, že?“

„Jistě, ale...“

„Není snad v Bostonu dost jiných závažných případů, které by vás zaměstnaly? Proč se musíš podílet právě na vyšetřování téhle vraždy?“ Rizzoliové se opět zmocnil pocit, že jí Zucker rafinovaně proniká do mozku a hledá nejzranitelnější místo.

„Už jsem ti to vysvětlila. Ta žena je možná ještě naživu.“

„A ty ji chceš zachránit.“

„Ty ne?“ opáčila podrážděně.

Doktor Zucker zůstal dokonale klidný. „Jsem jenom zvědavý, Rizzoliová. Mluvila jsi s někým o Hoytově případu? Konkrétně o tom, jak tě Hoytův případ poznamenal?“

„Obávám se, že ti teď příliš nerozumím.“

„Byla ti poskytnuta odborná pomoc?“

„Ptáš se, jestli jsem chodila ke cvokaři?“

„Tehdy v tom sklepeš ti Warren Hoyt provedl věci, jaké by vyděsily každého policistu. Způsobil ti jizvy, nejen fyzické, ale také emoční. U většiny lidí by po takovém zážitku přetrvávalo trauma. Neodbytně se vracející vzpomínky. Noční můry. Deprese.“

„Jistě, nejsou to příjemné vzpomínky. Ale dokážu se s nimi vyrovnat.“

„Tohle je tvůj obvyklý postoj, že? Vydržet cokoliv. Nikdy si nepostěžovat.“

„Občas nadávám a skuhrám jako každý jiný.“

„Ale nikdy ne tak, abys vypadala slabá. Nebo zranitelná.“

„Nesnáším ufnukance. A nehodlám k nim patřit.“

„Nemluvím o fňukání. Pouze mě zajímá, proč si odmítáš přiznat, že máš problémy.“

„Jaké problémy?“

„To bych se rád dozvěděl od tebe.“

„Naopak, doktore, čekám, až mi o mých problémech povíš sám. Zřejmě jsi totiž přesvědčený, že jsem totálně v hajzlu.“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ale myslíš si to.“

„Obratu totálně v hajzlu jsi použila ty. Odpovídá tomu, jak se momentálně cítíš?“

„Poslyš, přišla jsem za tebou kvůli tomuhle,“ ukázala na fotografie z místa Yeagerovy vraždy. „Proč se teda bavíme o mně?“

„Protože kdykoliv se podíváš na ty snímky, vidíš před sebou Warrena Hoyta. Chtěl bych znát důvod.“

„Hoytův případ je uzavřený. Už jsem jinde.“

„Opravdu?“ Otázka zazněla co nejtišeji.

Rizzoliová neodpověděla. Zuckerovo dotěrné vyptávání se jí ani trochu nelíbilo. Především ji však popuzovalo, že neomylně vyhmátl to, co si sama odmítala přiznat. Ano, ze setkání s Warrenem Hoytem jí zůstaly jizvy. Koneckonců stačilo, aby se podívala na své dlaně. Nejhorší škody však nebyly na první pohled zřetelné. V onom temném sklepení přišla minulé léto o svůj pocit neporazitelnosti. Přestala si věřit. Warren Hoyt jí ukázal, jak je ve skutečnosti zranitelná.

„Opakuju, netoužím s tebou diskutovat o Warrenu Hoytovi,“ pevným hlasem prohlásila po několika vteřinách.

„Niméně jsi přišla právě kvůli němu.“

„Ne. Přišla jsem, protože mezi oběma vrahy nacházím výrazné podobnosti. A nejsem sama. Stejný názor zastává i detektiv Korsak. Jestli tedy dovolíš, přestaneme konečně odbíhat od tématu, ano?“

Doktor Zucker naznačil úsměv. „Jak si přeješ.“

„Dobrá, co bys mi mohl říct o tomhle pachateli?“ ukázala na snímky.

Zucker se zamyslel. „Váš neznámý si nepochybně vede velmi systematicky. Ale to už víte. Na místě činu se objevil dokonale připraven. Přinesl si řezač na sklo, paralyzér, instalatérskou lepicí pásku. Ovládnout manželskou dvojici se mu podařilo tak rychle, až člověka napadá...“ Zucker pohlédl na Rizzoliovou. „Určitě tam nebyl další pachatel? Komplik?“

„Našli jsme jenom jedny stopy bot.“

„Pak je ten chlapík nesmírně výkonný. A pečlivý.“

„Ale na koberečku po něm zůstalo sperma. Nabídl nám možnost, abychom ho identifikovali, což je zatraceně vážná

chyba, ne?“

„Souhlasím. Ovšem pachatel si to jistě uvědomuje.“

„Proč se tedy vrhl na Gail Yeagerovou hned v domě? Proč nepočkal, až s ní bude na bezpečnějším místě? Když je tak schopný, že dokáže nepozorovaně vniknout do ložnice a tam si bez problémů poradí s Richardem Yeagerem...“

„Třeba právě v tom vidí hlavní odměnu.“

„Cože?“

„Uvažuj. Doktor Yeager sedí na podlaze spoutaný a ochromený. Je donucen sledovat, jak se vetřelec zmocňuje jeho vlastnictví.“

„Jeho vlastnictví,“ tiše zopakovala Rizzoliová.

„Ano, v mysli vašeho neznámého žena prostě představuje vlastnictví jiného muže. Sexuální násilníci většinou neradi riskují útok na dvojici. Vybírají si osamělé ženy, tedy nejsnadněji dosažitelný cíl. Pokud patří do obrazu přepadení i muž, například manžel, nesporně se zvyšuje riziko. Váš neznámý ovšem s přítomností manžela počítá a přichází připraven porazit ho a pokořit. Není náhodou takové pokoření protivníka součástí jeho rozkoše? Nevzrušuje náhodou pachatele, že má publikum?“

Publikum sestávající z jediného diváka. Přesně takové vysvětlení mě napadlo, jakmile jsem prvně vkročila do toho obývacího pokoje, pomyslela si Rizzoliová a znovu pohlédla na snímek zachycující zhroutěného Richarda Yeagera a stěnu postříkanou krví.

Zucker sklouzl očima k oknu. Vteřiny plynuly. Když opět promluvil, zněla slova tiše a monotónně, jako by je pronášel ve snu.

„Důležitá je tady demonstrace síly a moci. Demonstrace možnosti podrobit si lidskou bytost – nejen tu ženu, ale i jejího manžela. Ve skutečnosti třeba pachatele vzrušuje právě přítomnost očitého svědka, navíc manžela znásilňované ženy. Vrah dobře zná veškerá rizika, nedokáže však odolat svým nutkavým představám. Ovládají ho výplody jeho chorobné fantazie a sám pak zase na oplátku ovládá své oběti. Připadá si všemocný. Stává se neomezeným vládcem. Protivník už není schopen odporu a náš neznámý se chová stejně, jak se odjakživa chovaly vítězné armády: zmocňuje se kořisti, znásilňuje ženu. Jeho slast nádherně stupňuje úplná manželova porážka. Útok tedy není pouhým projevem sexuální agresivity; jde tu o ukázkou mužské síly. Jeden muž poráží druhého. Dobytel si vychutnává triumf a brutálně uplatňuje domnělé právo vítěze.“

Venku na trávníku studenti sbírali své batůžky a oklepávali si z oblečení stébla trávy. Odpolední slunce zalévalo všechno kolem mihotavou zlatou září. Co asi ještě dnešek pro ty mladé lidi chystá? ptala se v duchu Rizzoliová. Možná příjemné večerní klábosení nad voňavou pizzou a vychlazeným pivem.

A potom zdravý spánek bez děsivých snů. Spánek nevinných.

Spánek, jaký už nikdy nezažiju.

V kabelce jí zacvrlikal mobilní telefon. „Promiň,“ prohodila směrem k Zuckerovi a pak se ohlásila.

Volala Erin Volchková z laboratorního oddělení zabývajícího se textilními vlákny, vlasy a dalšími důkazními materiály.

„Zkoumala jsem ty kousky lepicí pásky sejmuté z těla doktora Yeagera. Zprávu už jsem odfaxovala detektivu Korsakovi. Ale vím, že na výsledky čekáte i vy.“

„Co jste objevila?“ netrpělivě vyhrkla Rizzoliová.

„Spoustu krátkých hnědých chloupků. Patří oběti a byly vytrženy při odstraňování pásky.“

„Ještě něco?“

„Ano. A tohle je opravdu zajímavé. Na pásku strženou z kotníků se přilepil tmavohnědý vlas dlouhý jedenadvacet centimetrů.“

„Paní Yeagerová je blondýna.“

„Právě proto mi ten vlas připadá zajímavý.“

Vlas tam určitě zanechal náš neznámý, blesklo Rizzoliové hlavou. Náš vrah.

„Jsou tam epitelové buňky?“ zeptala se.

„Ano, jsou.“

„Takže můžeme zjistit DNA. Pokud se bude shodovat s DNA spermatu...“

„Nebude se shodovat.“

„Jak to můžete vědět?“

„Vlas rozhodně nepatří vrahovi.“ Erin Volchková se na okamžik odmlčela. „Ledaže by ten vrah byl zombie.“

Kapitola 4

Pro detektivy z bostonského oddělení vražd znamenala návštěva kriminalistické laboratoře jen krátkou procházku po sluncem zalité chodbě vedoucí do jižního křídla areálu s názvem Schroeder Plaza. Rizzoliová tou chodbou kráčela už nespočetněkrát a cestou obvykle co chvíli sklouzla očima k oknům nabízejícím výhled na nepříliš ukázkovou čtvrt' Roxbury, kde se večer všechny obchody skryly za bytelným mřížovím a žádné zaparkované auto se neobešlo bez alarmu. Tentokrát se však Rizzoliová ničím nezdržovala a rázně mířila rovnou do místnosti S 269, laboratoře specializované na textilní vlákna, vlasy a podobné stopy.

V té místnosti bez jediného okna, zato přeplněné mikroskopy a různými technickými zázraky, k nimž patřil i nejmodernější chromatograf, neomezeně vládla kriminalistka Erin Volchková. Nerozptylována slunečními paprsky ani možností pozorovat okolí plně se soustředila na svůj mikrovět, jak o tom ostatně svědčily i její neustále mírně zarudlé oči.

Jakmile dovnitř vešla Rizzoliová, Erin se k ní otočila. „Právě jsem vám to přichystala pod mikroskop. Podívejte se.“

Rizzoliová se mlčky posadila a zahleděla se do okuláru.

Spatřila vodorovně položený vlas.

„Je to ten dlouhý hnědý vlas, co se zachytil na lepicí pásce, kterou měl doktor Yeager spoutané kotníky,“ pokračovala Erin.

„Jinak tam byly pouze krátké chloupky z končetin oběti. Na pásce odtržené z Yeagerových úst jsme objevili jeden jeho chlup, ale tenhle dlouhý je zcela odlišný a svým způsobem představuje dokonalou záhadu. Neodpovídá ani vlasům, které jsme pro srovnání odebrali z kartáče paní Yeagerové.“

„Určitě jde o lidský vlas?“ zeptala se Rizzoliová.

„Ano, bez nejmenších pochybností.“

„Proč by tedy nemohl patřit pachateli?“

„Podívejte se znovu. A povězte mi, co vidíte.“ Z hlasu Erin Volchkové zaznívalo marně tajemné vzrušení.

Rizzoliová zírala do okuláru a zároveň se rozpomínala, co všechno se kdysi učila o forenzním zkoumání vlasu. Bylo jí jasné, že Erin má důvod, proč ji takhle napíná.

„Vlas je lehce zvlněný. A říkáte jste, že celková délka činí jedenadvacet centimetrů.“

„Ano. Zhruba tedy odpovídá běžnému ženskému účesu.“

„Delší vlasy přece mívají i mnozí muži.“

„Jistě,“ přikývla Erin. „Samotná délka vlasu nám neprozradí pohlaví.“

„Takže na co se mám soustředit?“

„Na vlasový kořínek. Nevidíte tam nic zvláštního?“

„Kořínek se zdá jakoby roztřepený. Připomíná kartáček.“

„Výstižně řečeno, sama bych použila téhož výrazu. Jde o kortikální vlákénka. Prozkoumáme-li kořínek, zjistíme, v jakém stadiu růstu vlas byl. Chcete to zkusit?“

Rizzoliová zaměřila pozornost na cibulovitý vlasový kořínek s lesklým pouzderkem. „Na tom kořínku se, mám dojem, drží něco průsvitného.“

„Epitelová buňka,“ vysvětlila Erin.

„To znamená, že probíhal rost.“

„Ano. Samotná cibulka je trochu zvětšená, vlas tedy právě dokončoval aktivní fázi růstu. A ta epitelová buňka by nám mohla poskytnout DNA.“

„Výborně.“

Rizzoliová zvedla hlavu a otočila se k Erin. „Ale pořád mi nedochází, proč jste do telefonu mluvila o nějakém zombiem.“

Erin se tiše zasmála. „Nemyslela jsem to doslova.“

„A jak jste to myslela?“

„Prohlédněte si ještě jednou ten vlas. Pozorně jej sledujte od kořínku vzhůru.“

Rizzoliová se znovu sklonila k mikroskopu. „Vlas nemá po celé délce stejnou barvu,“ poznamenala.

„Pokračujte,“ vybídla ji Erin.

„Kousíček nad kořínkem vidím něco jako černou obroučku. Co je to?“

„Distální kroužek. Víte, v tom místě vstupuje do vlasového folikulu vývod mazové žlázy. Sekret mazové žlázy obsahuje také enzymy, které v rámci jakéhosi trávicího procesu dokážou rozkládat buňky, což způsobuje, že se nad kořínkem vytvoří ona silnější tmavá obroučka. A právě tenhle distální kroužek jsem vám chtěla předvést. Absolutně totiž vylučuje možnost, že by šlo o vlas vašeho neznámého. Třeba jej měl pachatel přichycený na šatech. Ale rozhodně mu nespádl z hlavy.“

„Proč ne?“

„Distální kroužek stejně jako kartáčkovitě roztřepený vlasový kořínek jsou posmrtné změny.“

Rizzoliová se prudce napřímila. „Cože? Posmrtné změny?“

„Přesně tak. Vlas pochází z hlavy mrtvého člověka. Změny, které na vlasu proběhly, jasně svědčí o procesu rozkladu. Už mi rozumíte? Pokud váš pachatel náhodou nepatří k hororovým mrtvolám, které co chvíli vstávají z hrobu, prostě to nemůže být jeho vlas.“

Rizzoliová horečně uvažovala. „Jak dlouho musela být ta osoba mrtvá, aby na vlasech nastaly takové změny?“

Erin pokrčila rameny. „S určením doby smrti nám distální kroužky bohužel nepomůžou. Ten vlas mohl být vytržen z hlavy mrtvého v rozmezí osmi hodin až několika týdnů po smrti. Víte, podobně by vypadaly i vlasy z těl nabalzamovaných před mnoha lety.“

„A když vlasy vytrhnete živému člověku? A necháte je někde ležet? Budou na nich stejné změny?“

„Ne. Tyhle známky rozkladu se projeví jenom u vlasu, které zustaly na hlavě mrtvého. Náš vlas byl tedy vytržen až po smrti.“ Erin se nadechla, vteřinu pozorovala zaraženou Rizzoliovou a pak dodala: „Pachatel musel přijít do kontaktu s mrtvolou a nějaké její vlasy se mu zachytily na oblečení. Ve chvíli, kdy spoutával doktoru Yeagerovi kotníky, dostal se jeden vlas na lepicí pásku.“

„Takže náš neznámý vraždil už dřív.“

„Jistě, ta možnost existuje. Ale ráda bych vám navrhla další.“ Erin přešla k jinému laboratornímu stolu a vrátila se s táckem, na němž ležel kousek instalátorské pásky obrácený lepem nahoru. „Tahle část pásky byla sejmuta ze zápěstí doktora Yeagera. Chci vám ji ukázat v UV světle. Budete tak hodná a zhasnete?“

Rizzoliová stiskla vypínač. Místnost se ponořila do tmy, jen malá UV lampa vydávala přízračnou modrozelenou zář.

Byl to mnohem slabší světelný zdroj než Crimescope, se kterým Mick pracoval v domě Yeagerových, ale jakmile paprsek sklouzl k ústřížku pásky, objevily se překvapující detaily. Lepicí páska zanechaná na místě činu může pro vyšetřovatele znamenat hotový poklad. Často jim nabídnou nejruznější vlákna, vlasy, chloupky, otisky prstů, a dokonce i kožní buňky, z nichž se dá zjistit pachatelova DNA.

Rizzoliová teď v UV světle spatřila spoustu prachových zrněk, několik krátkých chloupků a podél jednoho okraje pásky cosi jako lem sestávající z jemných vláček.

„Vidíte, jak je ta řada tenkých vláken na okraji pásky souvislá?“ prohodila Erin. „Vyskytují se po celé délce pásky sejmuté ze zápěstí i z kotníků obětí. Skoro by se zdálo, že vznikly už při výrobě.“

„Ale nevznikly?“

„Rozhodně ne. Pokud položíte kotouč lepicí pásky bokem dolů, okraj pásky tak říkajíc posbírá stopy toho, na čem kotouč leží. V našem případě jsou to ta souvislá tenká vlákna. Kamkoli jdeme, sbíráme tam stopy a jiné zase necháváme. Stejně jako náš pachatel.“ Erin v místnosti opět rozsvítila.

„A o jaká vlákna se jedná?“ zeptala se Rizzoliová.

„Okamžik, nejdřív si jedno důkladně prohlédněte.“ Erin zpod mikroskopu vytáhla sklíčko s vlasem a nahradila je jiným. Rizzoliová se znovu sklonila k okuláru. Uviděla tmavé vlákno, stočené do tvaru písmene C.

„Za pomoci horkého vzduchu jsem oddělila jednotlivé vrstvy lepicí pásky,“ vysvětlovala Erin Volchková. „Stejná tmavomodrá vlákna jsem našla po celé délce. Teď vám ještě ukážu průřez.“ Erin si podala složku s fotografiemi. „Takhle vypadá průřez vlákna pod elektronovým mikroskopem. Má deltovitý tvar, vidíte? Připomíná maličký trojúhelník. Vlákna takového tvaru méně zachycují prach, a proto se používají zejména při výrobě koberců.“

„Jde tedy o syntetické vlákno?“

„Ano.“

„A co dvojlomost?“ Rizzoliová věděla, že syntetická vlákna se ve vztahu ke světlu často chovají jako krystal; světlo, které jimi prochází, se pak lomí do dvou různých rovin. Stejně tak jí bylo známo, že každý druh umělých vláken má charakteristický index dvojlomosti, zjistitelný polarizačním mikroskopem.

„Index dvojlomosti našeho modrého vlákna je nula šest tři,“ odpověděla Erin.

„Jde o index typický pro nějaký určitý materiál?“

„Ano. Pro nylon 66, obvykle používaný na koberce, neboť je pružný, pevný a odolný vůči skvrnám. Konkrétně vlákna s tímhle průřezem a indexem dvojlomosti odpovídají syntetické tkanině antron. Firma Dupont ji dodává továrnám vyrábějícím koberce.“

„Trochu mě mate ta tmavomodrá barva. Koberec takového odstínu by si málokdo vybral do bytu. Spíš si představuj u kobereček v automobilu.“

Erin přikývla. „Nemýlíte se. Jde tu o modrý odstín číslo 802, který se už delší dobu nabízí jako jedna ze standardních barev koberečku u dražších amerických vozů, například cadillaků a lincolnů.“

Rizzoliová okamžitě pochopila, co má Erin na mysli. „Cadillaky jsou mimo jiné i pohřební vozy.“

Erin se usmála. „Lincoln také.“

Oběma ženám vířilo hlavou totéž: vrah má patrně zaměstnání související s mrtvolami.

Kdo všechno přichází do kontaktu s mrtvými? uvažovala Rizzoliová. Policista a lékařský vyšetřovatel, přivolání ke každému podezřelému úmrtí. Patolog a jeho asistent. Balzamovač a majitel pohřebního ústavu. Člověk, který myje vlasy a nanáší make-up, aby zesnulý při posledním rozloučení vypadal co nejlépe... Ano, mrtvý prochází rukama mnoha živých a stopy této pouti mohly ulpět na kterémkoliv z nich.

„Ta pohřešovaná žena, Gail Yeagerová...“ pronesla Rizzoliová tiše, jako by mluvila sama k sobě.

„Co s ní má být?“ zpozorněla Erin.

„Její matka minulý měsíc zemřela.“

Joey Valentine vracel mrtvým podobu živých.

Rizzoliová a Korsak postávali v jasné osvětlené přípravně Whitneyho pohřebního ústavu a sledovali, jak se Joey pobírá svým zázračným rozkládacím kufříkem plným krabiček, kelímků a lahviček. Bezedný kufřík na první pohled připomínal luxusní divadelní skříňku s líčidly, ovšem tyhle rtěnky, pudry a krémy sloužily k jinému účelu: měly vdechnout zdání života popelavým tvářím zesnulých. Z přehrávače zněla píseň Love Me Tender v sametovém podání Elvise Presleyho a Joey Valentine hbitě a s profesionální zručností modelářským voskem zaplňoval v pažích mrtvol různé prohlubně a trhliny způsobené popraskanými žilkami a četnými intravenózními katétry.

„Tohle byla oblíbená hudba paní Oberové,“ prohodil Joey a sklouzl pohledem ke třem fotografiím, připevněným na stojanu vedle stolu. Rizzoliová si domyslíla, že jde o snímky paní Oberové, i když veselá zdravá žena na barevných momentkách se jen málo podobala šedému a vychrtlému tělu, které teď Joey odborně vylepšoval.

„Podle jejího syna byla blázen do Elvise,“ pokračoval Joey. „Třikrát navštívila Graceland. Přinesl mi tuhle kazetu, abych si ji mohl pustit. Víte, vždycky si při práci rád poslechnu oblíbenou píseň nebo melodii zesnulých. Pomáhá mi to vcítit se do jejich duše. Ledacos pochopím a hodně se o nich dozvím.“

„Jak má tedy vypadat Elvisova fanyinka?“ zeptal se Korsak.

„To je jasně. Zářivá rtěnka. Natupírované vlasy. Rozhodně ani trochu nepřipomíná dámu, která, dejme tomu, poslouchá Šostakoviče.“

„A jakou hudbu milovala paní Hallowellová?“

„Nezlobte se, ale to už jsem vážně zapomněl.“

„Měl jste ji tu teprve před měsícem.“

„To ano, jenže podrobnosti přece jen člověku vypadnou z paměti.“ Joey dokončil práci s modelářským voskem a přešel k horní části stolu. Chvilí tam jenom stál a lehce pokyvoval hlavou do rytmu písně You Ain't Nothing but a Hound Dog.

V černých džínách a martenskách vypadal jako avantgardní mladý umělec, přemýšlející nad dosud prázdným plátnem. Jeho plátnem ovšem bylo studené tělo, na něž hodlal malovat šátečky a rtěnku.

„Asi dáme kapku červeně s bronzovým nádechem,“ zamumlal, sáhl po jednom z kelímků a špachtličkou začal na kovové paletě míchat barvy. „Jo, tohle bude to pravé pro věrnou ctitelku Elvise.“ Nejprve zkusmo a pak ráznějšími pohyby potřel lesknoucí se směsí obličej mrtvé ženy až k hornímu okraji čela, kde zpod černého přelivu vykukovaly stříbrně šedé vlasové kořínky.

„Třeba si vzpomenete alespoň na rozhovor s dcerou paní Hallowellové.“ Rizzoliová vytáhla z kabelky fotografii Gail Yeagerové a ukázala ji Joemu.

„Raději se zeptejte pana Whitneyho. Většinou všechno vyřizuje sám. Já jsem jenom jeho asistent.“

„Ale musel jste přece s paní Yeagerovou probrat nějaké podrobnosti. Koneckonců jste zesnulou upravoval pro poslední rozloučení, ne?“

Joey se zahleděl na fotografii Gail Yeagerové. „Ano, vzpomínám si. Byla to opravdu moc milá dáma.“

Rizzoliová tázavě zdvihla obočí. „Byla?“

„Heleďte, sleduju televizní zprávy. Vy si snad myslíte, že je paní Yeagerová ještě naživu?“ Joey se otočil a zamračil se na Korsaka, který obcházel přípravnu a nahlížel do skříní. „Poslyšte, detektive, hledáte něco konkrétního?“

„Ani ne. Jenom mě zajímá, co všechno ke své práci potřebujete.“ Korsak sáhl do jedné přihrádky. „Vida, není tohle náhodou kulma?“

„Je to kulma. Běžně mrtvým myjeme a ondulujeme vlasy. Taký provádíme manikúru. Prostě se snažíme, aby naši klienti vypadali co nejlépe.“

„Slyšel jsem, že jste v tomhle oboru skutečný mistr.“

„Zatím si nikdo nestěžoval.“

Korsak se rozesmál. „Vaši klienti by si sotva mohli postěžovat, i kdyby měli důvod, nemyslíte?“

„Mluví o pozůstalých. O příbuzných. Ti se mnou zatím vždycky byli spokojeni.“

Korsak položil kulmu zpátky do přihrádky. „U pana Whitneyho pracujete dobrých sedm let, že?“

„Jo, tak nějak.“

„Musel jste sem tedy nastoupit hned po střední škole.“

„Nejdřív jsem umýval pohřební vozy, uklízel v přípravně a po večerech bral telefony. Později jsem pomáhal panu Whitneymu při balzamování. No, teď už je šéf v letech, a tak úpravu zesnulých většinou nechává na mně.“

„Licenci k balzamování, předpokládám, máte.“

Joey nejméně dvě vteřiny mlčel. „Ne, licenci nemám. Vlastně jsem se nikdy nedostal k tomu, abych o ni požádal. Ani jsem neabsolvoval žádné kurzy. Prostě jsem zaměstnaný jako pomocník pana Whitneyho.“

„A proč jste se nepokusil získat licenci? Polepšil byste si, ne?“

„Zatím mi to takhle docela vyhovuje.“ Joey opět soustředil pozornost na paní Oberovou, jejíž tvář teď narůžověle zářila.

Zamyšleně nakrčil čelo a pak začal speciálním kartáčkem vtírat hnědou barvu do šedivého obočí zesnulé. Pracoval s téměř láskyplnou jemností. Na rozdíl od většiny mladých mužů, kteří dychtivě rozvírají náruč vstříc životu, Joey Valentine se rozhodl zasvětit své dny mrtvým. Starostlivě doprovázel mrtvolu na cestě z nemocnic a sanatorií do tiché čistotnosti, jasné osvětlené místnosti. Omýval je a osušoval, za pomoci šamponů, krémů, barviček a pudrů vytvářel ze zbědovaných ledově chladných těl podivné objekty, připomínající pestře pomalované sochy.

Také teď si při práci polohlasně mumlal: „Pěkné, ano, opravdu pěkné, paní Oberová. Budete vypadat nádherně...“

„Takže, Joey,“ opět se ozval Korsak. „Pracujete tady sedm let, ano?“

„Vždyť jsem vám to právě říkal.“

„A nikdy vás nezajímaly žádné odborné kurzy, nikdy jste si nechtěl zvýšit kvalifikaci?“

„Proč se mě na to pořád ptáte?“

„Prostě jste věděl, že byste licenci stejně nemohl získat, nemám pravdu?“

Joey ztuhl. Mlčel, ruka držící rtěnku trčela ve vzduchu.

„Vi starý pan Whitney o vašem záznamu v trestním rejstříku?“ položil Korsak další nepříjemnou otázku.

Teprve teď Joey vzhlédl. „Neřekl jste mu nic, že ne?“

„Ne, ale možná bych měl. Tenkrát jste to ubohé děvče pořádně vyděsil.“

„Bylo mi teprve osmnáct. A nic špatného jsem neudělal. Byl to omyl.“

„Omyl? Tedy jste koukal do jiného okna, než jste původně chtěl? Spletl jste se a šmíroval nepravou?“

„Chodili jsme spolu na střední školu! Ta holka pro mě nebyla úplně cizí.“

„Aha, takže vy nakukujete do oken jenom děvčatům, která znáte? A co ještě provádíte? Při čem vás zatím nechytily?“

„Říkám, že to byl omyl.“

„Vkrádáte se do domů? Do dívčích ložnic? A občas si něco vezmete na památku? Třeba podprsenku nebo kalhotky?“

„Panebože!“ Joey zíral na rtěnku, kterou právě upustil na podlahu. Vypadal, jako by se mu zvedal žaludek.

„Voyeuři někdy začnou dělat všelijaké věci,“ nepřestával dotírat Korsak. „Moc ošklivé věci.“

Joey vypnul přehrávač, otočil se zády ke Korsakovi a Rizzoliové a zahleděl se oknem na hřbitov za silnicí. „Chcete mi zničit život.“

„Kdepak, Joey, jen si s tebou chceme otevřeně promluvit.“

„Pan Whitney o tom mém škraloupu neví.“

„A taky se o něm nemusí dozvědět.“

„Dobrá, ptejte se.“

„Jak jste strávil nedělní noc?“

„Byl jsem doma.“

„Sám?“

Joey si povzdechl. „Heleďte, je mi jasné, o co se pokoušíte. Ale opakuju, že paní Yeagerovou jsem prakticky vůbec neznal. Akorát jsem se postaral o její matku. A odvedl jsem kvalitní práci. Nikdo si nestěžoval. Naopak potom všichni říkali, že zesnulá v rakvi vypadala jako živá.“

„Nebude vám vadit, když se mrkneme do vašeho vozu?“

„Proč?“

„Rutina. Prostě si to odškrtneme a pujdeme dál.“

„Bude mi to vadit. Jenže vy mi vůz stejně prošmejdíte, co?“

„Jedině s vaším svolením.“ Korsak se na okamžik odmlčel.

„Pochopte, spolupráce je obousměrná cesta.“ Joey dál zíral z okna. „Právě tam probíhá pohřeb,“ rozpovídal se tichým, téměř dojatým hlasem. „Vidíte tu spoustu limuzín? Víte, už jako dítě jsem hrozně rád sledoval pohřební průvody. Jsou tak nádherné. Tak důstojné. Je to jediný obřad, který ještě lidé nepokazili. Ano, u pohřbů se zachovává tradice. Ne jako při svatbách, kde občas vidíte nesmyslné a trapné výstřelky. Snoubenci třeba skáčou z letadla. Nebo je kněz oddává pod vodou. A všechno samozřejmě natáčí televize. Zato na pohřbech dosud prokazujeme patřičnou úctu...“

„Mluvili jsme o vašem voze.“

Joey se konečně otočil od okna, přešel ke skříni, sáhl do prostřední přihrádky a podal Korsakovi klíčky. „Je to hnědá honda.“

Rizzoliová s Korsakem stáli na parkovišti a zachmuřeně pozorovali šedohnědý kobereček pokrývající dno zavazadlového prostoru hony.

„Do háje!“ Korsak přibouchl víko. „Ale s tím mládenečkem jsem ještě zdaleka neskončil.“

„Vubec nic na něj nemáte.“

„Všimla jste si jeho bot? Odhadoval bych je na jedenáctky. A v pohřebáku je tmavomodrý kobereček.“

„Stejně jako v tisícovce jiných vozů. Tohle by na usvědčení nestačilo.“

„Každopádně starý Whitney nepřichází v úvahu.“ Majiteli pohřebního ústavu Leonu Whitneymu bylo šestašedesát. „Ale máme přece pachatelovo sperma,“ pokračoval Korsak. „Stačí, když si opatříme Joeyho DNA.“

„Myslíte, že vám jen tak na požádání plivne do hrnku?“

„Chce si udržet svou práci, ne? Takže přede mnou bude hezky panáčkovat jako pes.“ Vzduch se chvěl horkem. Rizzoliová přelétla pohledem celou ulici a zastavila se až u hřbitova, kde se právě pohřební průvod zvolna a důstojně ubíral k východu. Mrtvý leží v hrobě a živí se vracejí, pomyslela si. Vracejí se ke své všednodenní práci, ke svým radostem a strastem. Ani sebevětší tragédie neznamená, že by život neměl pokračovat. A to se týká i mne.

„Už si nemůžu dovolit ztrácet tady čas,“ řekla tiše.

„Cože?“

„Mám dost vlastních případů. A nedomnívám se, že Yeagerův případ souvisí s Warrenem Hoytem.“

„Před třemi dny jste mluvila jinak.“

„Prostě jsem se zmýlila.“ Zamířila parkovištěm ke svému vozu, otevřela dveře a spustila dolů obě okénka. Zavalila ji vlna horka.

Korsak ji volným krokem následoval. „Urazila jste se? Dotkl jsem se vás něčím?“

„Ne.“

„Tak proč jste se najednou rozhodla, že to zabalíte?“

Rizzoliová vklouzla za volant. Uvnitř vozu bylo jako ve výhni, sedadlo páliło, že to cítila i přes plátno kalhot.

„Už rok se marně snažím vymazat Chirurga z paměti,“ povzdechla si. „Musím se ho zbavit. Nechci na něho pořád myslet. Nechci vidět jeho ruku ve všem, na co náhodou narazím.“

„Sama víte, že instinkt je někdy tím nejlepším vodítkem.“

„Ano, někdy. Sakra, o policejním instinktu se pořád žvaní, ale není na něm absolutně nic výjimečného. Copak nás ten zatracený instinkt nikdy nezklamal?“ Rizzoliová nastartovala.

„Zklamal – a mockrát!“

„Kvůli mně to teda nebalíte?“ zeptal se Korsak.

Rizzoliová s bouchnutím zavřela dveře vozu. „Ne.“

„Určitě ne?“

Vyhlédla otevřeným oknem. Korsak mhouřil oči, neboť slunce nemilosrdně pražilo. Na pažích měl až nechutně hustý porost tmavých chloupků a vůbec v tom svém postoji se svěšenými rameny a lehce nachýlený dopředu připomínal gorilu.

Ne, opravdu Rizzoliovou neurazil, ničím se jí nedotkl. Přesto se neubránila záchvěvu odporu.

„Prostě mám vlastní práce až nad hlavu,“ odpověděla. „Nevím, kam dřív skočit. Vždyť to znáte.“

Rizzoliová usedla za svůj psací stůl a zahleděla se na materiály, které se jí tu nahromadily. Vrchol papírové hory tvořila složka, týkající se pádu z letadla; mladíkova totožnost zůstávala neznámá, jeho těžce poničené a nikým nevyžádané tělo dosud leželo v chladicím boxu úřadovny lékařského vyšetřovatele. Příliš dlouho jsem tenhle případ zanedbávala, uvědomila si Rizzoliová a začala se probírat pitevními snímky. Ale ve skutečnosti dál myslela na Yeagerovy, na brutálního vraha a na onen záhadný vlas. Znovu si zkusila pročíst přehled přistání a startů na Loganově letišti, před očima však stále měla půvabnou tvář Gail Yeagerové, usmívající se z fotografie na toaletním stolku. Před rokem, během pátrání po Chirurgovi, Rizzoliová denně vídala snímky žen, vylepené na stěně konferenční místnosti. Všechny ty ženy, které fotoaparát zachytil a zvětčil ve šťastných chvílích života, se také usmívaly, oči jim zářily.

Nedokázala myslet na Gail Yeagerovou, aniž by si připomenula tu galerii mrtvých.

Musím k nim už přiřadit i Gail? ptala se Rizzoliová sama sebe.

Bzukot pageru zapůsobil málem jako elektrický šok. Jaký další hrůzný nález mě čeká? blesklo jí hlavou.

Rizzoliová sáhla po telefonu. A vzápětí už spěšně opouštěla budovu.

Kapitola 5

Žlutého labradora, za vodítko přivázaného ke stromu, přítomnost policistů zřejmě velmi znervózňovala, neboť sebou divoce škubal a hystericky štěkal. Jeho pán, stíhlý a svalnatý muž středního věku oblečený do běžeckých šortek, seděl s hlavou v dlaních na nedalekém balvanu a zoufalému psovi nevěnoval pozornost.

„Majitel psa se jmenuje Paul Vandersloot. Bydlí v River Street, – asi kilometr a půl odtud,“ hlásil uniformovaný policista Gregory Doud, který zajistil místo činu a také už v půlkruhu kolem stromů natáhl žlutou úřední pásku.

Stáli na okraji golfového hřiště, k němuž bezprostředně přiléhaly lesy rezervace Stony Brook, tvořící nejjižnější výběžek bostonského území. Všude kolem rezervace vyrostla předměstí, ale Stony Brook o rozloze 475 akrů představoval kouzelnou, civilizací téměř nedotčenou krajinu s lesnatými kopci a údolími, se zajímavě tvarovanými skalisky a s mokřinami lemovanými rákosím. V zimě tu byla k dispozici patnáctikilometrová lyžařská trasa, v létě zase klidu ve stínu stromů rádi využívali rekreační běžci.

Podobně se z přírody těšil i pan Vandersloot, dokud ho žlutý labrador nezavedl k tomu, co leželo mezi stromy.

„Říká, že tady každé odpoledne nechává proběhnout svého psa,“ referoval policista Doud. „Obvykle se prý nejdřív vydá po East Boundary Road, projde skrz les a potom se stočí zase zpátky k okraji golfového hřiště. Celkem urazí zhruba tak šest kilometrů. Psa má vždycky po celou dobu upoutaného na vodítku. Ale tentokrát se mu labrador vytrhl, utekl z cesty do lesa a odmítal se k němu vrátit. Vandersloot se za ním rozběhl a najednou skoro zakopl o tu mrtvolu.“ Doud se letmo podíval na muže, který se dosud zničeně choulil na kameni. „Potom zavolał na číslo 911.“

„Mobilem?“

„Ne, madam. Musel do telefonní budky v Thompson Centeru. Dorazil jsem zhruba ve 14.20. Dával jsem si pozor, abych se ničeho nedotkl. Jenom jsem se zašel přesvědčit, jestli jde skutečně o mrtvolu. Už po padesáti metrech jsem ucítil zápach. A po dalších padesáti metrech jsem uviděl tělo. Hned jsem se vrátil a zajistil místo činu. Uzavřel jsem oba konce East Boundary Road.“

„Kdy se dostavili ostatní?“

„Detektivové Sleeper a Crowe přijeli kolem třetí, doktorka z úřadu lékařského vyšetřovatele asi v půl čtvrté.“ Doud se na okamžik odmlčel. „Nečekal jsem, že tu budete i vy.“

„Zavolala mi doktorka Islesová. Předpokládám, že všichni zaparkovali na golfovém hřišti.“

„Ano, madam. Nařídil to detektiv Sleeper. Nepřál si, aby na vozy bylo vidět z Enneking Parkway. Takhle jsme schováni před zraky veřejnosti.“

„Už se objevil někdo od novin?“

„Ne, madam. Byl jsem opatrný a nepoužil jsem vysílačku. Volal jsem z budky u silnice.“

„Výborně. Snad budeme mít štěstí a žádní reportéři nás nevyčmuchají.“

„A sakra,“ ukázal Doud rukou doleva. „Obávám se, že první šakal právě dorazil.“

Přes trávník přešel tmavomodrý marquis a zastavil vedle dodávky s emblémem úřadu lékařského vyšetřovatele. Vzápětí se z vozu vysoukala hřmotná postava.

„Tohle našťestí není novinář, ale detektiv z Newtonu,“ uklidnila Doudu Rizzoliová.

Korsak se k nim pomalu přiklátil. „Vážně jste přesvědčená, že je to ona?“

„Doktorka Islesová mluví o vysoké pravděpodobnosti. Pokud se nemýlí, vaše oddělení vražd právě překročilo hranice města Bostonu.“ Rizzoliová se otočila k Doudovi. „Kudy máme jít, abychom neponičili stopy?“

„Z východní strany. Sleeper a Crowe už všechno natočili na video. Šlápoty a stopy po vlečení jsou v opačném směru a začínají od Enneking Parkway.“

Rizzoliová s Korsakem nazdvihli policejní pásku a zamiřili mezi stromy. Tahle část vysazeného lesa byla hustá jako kterýkoliv hluboký hvozd. Neustále se museli vyhýbat pichlavým větvím a šlahounům ostružiní. Z lesa se vynořili na běžecké pěšině a okamžitě si všimli proužku žluté pásky, vlajícího na jednom z krajních stromů.

„Tady někde patrně našemu svědkovi utekl pes,“ poznamenala Rizzoliová. „A jak se zdá, Sleeper nám páskou vytyčil trasu.“

Přešli pěšinu a opět se začali prodírat lesem.

„Pane jo! Mám dojem, že už to cítím,“ ozval se Korsak.

Ještě než uviděli tělo, zaslechli zlověstné bzučení much.

Zvuk, který vydávaly suché větvičky praskající pod nohama, téměř připomínal střelbu. Konečně vepředu mezi stromy spatřili Sleepera s Crowem. Oba detektivové s tvářemi zkřivenými odporem usilovně odháněli mouchy. Doktorka Islesová se v podřepu skláněla nad mrtvolou. Teprve když Rizzoliová a Korsak přišli blíž, poznali, čím se vlastně Islesová zabývá.

Korsak sebou škubl a záupěl. „Kristepane! Na tohle se snad nemusím dívat.“

„Odebereme sklivcový draslík,“ informovala Islesová svým zastřeným hlasem, takže slova zněla málem svůdně.

„Poskytne nám další vodítko pro odhad doby smrti.“

Přesně určit dobu smrti nebude snadné, pomyslela si Rizzoliová při pohledu na obnažené mrtvé tělo. Islesová už je stačila přesunout na plachtu, kde teď leželo s tváří obrácenou k žhnoucímu slunci. Oči v důsledku rozpínání tkání uvnitř lebky výrazně vystupovaly z důlků. Hrdlo obkružovaly kulaté modřiny, dlouhé blond vlasy byly spletené jako lisovaná sláma. Nafouklé břicho mělo jedovatě zelenavý odstín. Kapiláry zabarvil bakteriální rozpad krve a žíly připomínaly temné řeky proudící pod kůží. Všechny tyto hrůzy však překonávalo to, co právě prováděla Islesová. Blány chránící lidské oko patří k nejcitlivějším povrchovým částem těla, drobné zrnko písku či jediná řasa dokáží

způsobit značnou bolest. Proto Rizzoliová i Korsak s nepříjemným trnutím sledovali, jak Islesová proniká do oka mrtvolu jehlou dvacítkou a zvolna plní injekční stříkačku sklivcovou tekutinou.

„Vypadá hezky čistě,“ pochválila si Islesová výsledek. Naplněnou stříkačku uložila do schránky s ledem a zvedla se.

„Játro jsou pouze o dva stupně chladnější než okolí,“ klidným tónem sdělila přítomným. „A tělo není ohryzané hmyzem ani zvěří. Ta žena tady neleží příliš dlouho.“

„Někdo ji tu prostě pohodil?“ zeptal se Sleeper.

„Lividita ukazuje, že oběť zemřela v poloze na zádech. Všimněte si tmavých skvrn, tam se nahromadila krev. Ale když tady tu ženu našli, byla obrácená tváří k zemi.“

„Pachatel ji sem přemístil už mrtvou.“

„Ano. Před méně než čtyřiceti hodinami.“

„Ovšem mrtvá je zřejmě už mnohem déle, že?“ prohodil Crowe.

„Jistě. Rigor mortis pomínul; tělo je viditelně nafouklé. Kůže se začíná odlupovat.“

„Ta krev jí vytekla z nosu?“ ozval se Korsak.

„Rozkládající se krev. Dochází k hnilobným procesům. Tělní tekutiny jsou vypuzovány vzniklými plyny.“

„Mohla byste alespoň přibližně odhadnout dobu smrti?“ zeptala se Rizzoliová.

Islesová se znovu zahleděla na odpudivě napuchlou mrtvolu. Mouchy nepřestávaly dotírat, vzduch téměř vibroval jejich hladovým bzukotem. Pokud tu skutečně ležela zavražděná Gail Yeagerová, jak byli všichni přesvědčeni, potom kromě dlouhých světlých vlasů prakticky nic nepřipomínalo onu půvabnou ženu z fotografií, za níž se obdivně otáčeli muži.

Ach ano, pomyslela si doktorka Islesová s hořkostí, ale také s profesionálním odstupem, ať jsme oslnivě krásní nebo zcela všední, bakterie a hmyz nás jednoho jako druhého dokáží proměnit v nechutnou hromadu tlejícího masa. A nahlas odpověděla:

„Bohužel nemůžu. Zatím ne.“

„Je mrtvá dýl než den?“ nevzdávala se Rizzoliová.

„Určitě.“

„K únosu došlo během nedělní noci. Mohla by být mrtvá tak dlouho?“

„Čtyři dny? To záleží na teplotě okolí. Z nepřítomnosti stop po hmyzu bych usuzovala, že tělo bylo až donedávna ukryto někde v domě. Chráněné před přírodními vlivy. Klimatizovaná místnost by zpomalila rozklad.“

Rizzoliová a Korsak si vyměnili pohled. Oba mysleli na totéž. Proč vlastně pachatel tak dlouho čekal, než se zbavil rozkládající se mrtvolu?

Z vysílačky detektiva Sleepera se ozvaly tiché praskavé zvuky a vzápětí hlas policisty Doudu. „Právě dorazil detektiv Frost. A už je tu taky dodávka s technikou. Můžou za vámi?“

„Okamžik,“ řekl Sleeper. Zdál se vyčerpaný, vedro mu ani trochu nesvědčilo. V oddělení vražd sloužil nejdéle – a pět let před důchodem si nepotřeboval nic dokazovat. Teď sklouzl očima k Rizzoliové. „My jsme se k případu dostali až v téhle fázi, ale vy na něm už pracujete s newtonskou policií, že?“

„Jo,“ přikývla Rizzoliová. „Od pondělka.“

„Takže se toho ujmete?“

„Ráda.“

„Počkat,“ zaprotestoval Crowe. „My jsme tu byli první.“

„K únosu došlo v Newtonu,“ ozval se Korsak.

„Ale mrtvolu máme tady v Bostonu,“ namítl Crowe.

„Kristepane,“ zakroutil hlavou Sleeper. „Přece se kvůli něčemu takovému nebudeme hádat.“

„Je to můj případ,“ pevným hlasem prohlásila Rizzoliová. „Povedu pátrání.“ Přidala svůj nejodhodlanější pohled a čekala na další výpad v rámci obvyklé rivality.

Crowe se ušklíbl a nepochybně se chystal k nějaké sarkastické poznámce.

V tom Sleeper promluvil do vysílačky. „Vyšetřování vede detektiv Rizzoliová.“ Opět se k ní otočil. „Chcete, aby už přišli technici?“

Rizzoliová zvedla hlavu k obloze. Bylo skoro pět a slunce pomalu začínalo klesat za stromy. „Jo, mají nejvyšší čas, za chvíli už by pořídně neviděli na práci.“

Mrtvá těla ve volné přírodě, navíc za ubývajícího denního světla, vždycky znamenají problém, uvědomovala si Rizzoliová. V zalesněných oblastech může divoká zvěř odnést části ostatků a zničit stopy. Náhlý příval deště spláchne krev a sperma, vítr odvane vlasy a textilní vlákna. Ve volné přírodě prostě nejsou dveře, které by se daly zamknout, a policejní páska nedokáže uchránit místo činu ani před zvědavci.

Technici se dostavili během několika minut a neprodleně se pustili do systematického pátrání. K dispozici měli detektory kovů, zkušené oči a sáčky na důkazy, jež hodlali zaplnit prapodivnými poklady.

Rizzoliová se prodrala lesem zpátky na golfové hřiště. Byla celá zpocená a špinavá, ruce ji bolely, jak neustále odháněla komáry. Zastavila se, aby si z vlasů vytřepala větvičky a smetla z kalhot kuličky lopuchu. Když se opět napřímila, její pozornost zaujal štíhlý a elegantní světlolasý muž v obleku s vázankou. Stál vedle dodávky úřadu lékařského vyšetřovatele a právě s někým hovořil mobilním telefonem.

„Kdo je ten švihák?“ zeptala se policisty Doudu, který dosud hlídal u žluté policejní pásky.

Doud se ohlédl směrem k dodávce. „Tvrdí, že je od FBI.“

„Cože?“

„Mávnul odznakem a snažil se mě ukecat, abych ho nechal projít za pásku. Řekl jsem mu, že si o tom nejdřív musí

promluvit s vámi. Zřejmě jsem ho příliš nepotěšil.“

„Sakra, co tu pohledává chlap od FBI?“

„Taky se ptám.“ Rizzoliová chvíli vetřelce znepokojeně pozorovala. Rozhodně netoužila po žádných federálních agentech, kteří by během vyšetřování složitého případu zpochybňovali její autoritu, a tenhle člověk v solidním obleku a s vojenským držením těla se už teď tvářil, jako by tu hodlal všemu velet. Zamířila k němu, muž si jí však nevšiml, dokud nestála přímo vedle něho.

„Promiňte,“ řekla. „Vy jste od FBI?“ Elegán ukončil hovor a otočil se k ní. Měl souměrnou, ostře řezanou tvář a v očích neproniknutelný výraz.

„Jsem detektiv Jane Rizzoliová a vedu tohle vyšetřování,“ představila se. „Můžu vidět váš průkaz?“

Sáhla do saka pro průkaz se služebním odznakem. Zatímco si pročítala údaje, cítila, že mlčící muž v duchu hodnotí její kvality, a nejradyji by sprostě zaklela. „Agent Gabriel Dean,“ konstatovala a vrátila mu průkazku.

„Ano, madam.“

„Smím vědět, proč se o případ zajímá FBI?“

„Vidíte snad ve mně protivníka?“

„Nic takového jsem nenaznačila.“

„Ne, jenom si myslíte, že bych se měl sebrat a vypadnout.“

„Pozornost FBI jen málokdy vzbudí obyčejné zločiny. Takže bych ráda věděla, co vás přivádí právě sem.“

„Newtonska policie nás informovala o Yeagerově vraždě.“ Rizzoliová pochopila, že ji Dean tou záměrně nedostatečnou odpovědí nutí vyzvídat. Prostě předváděl svou moc.

„Umím si představit, kolik podobných hlášení dostáváte,“ prohodila co nejlhostejnějším tónem.

„Jistě, je jich dost.“

„Vlastně registrujete každou vraždu, že?“

„Ano.“

„A je snad na téhle něco výjimečného?“ Pohled agenta Deana zůstal neproniknutelný. „Oběti by ji zřejmě za výjimečnou označily.“

Rizzoliová jen s vypětím všech sil přemáhala hněv, který se jako zadřená tříska vytrvale dral na povrch. „Tuhle mrtvolu našel náhodný svědek teprve před pár hodinami. Copak teď dostáváte hlášky okamžitě?“

Deanovy rty zvlhl náznak úsměvu. „Řekněme, že nejsme úplně mimo. A nechceme být mimo ani v budoucnu. Proto uvítáme, když nás budete průběžně informovat, jak pokračuje pátrání. Očekávám od vás pitevní protokoly, zdokumentované stopy, kopie veškerých svědeckých výpovědí...“

„Ale to je spousta papírování.“

„Uvědomuj u si to.“

„Přesto na svém požadavku trváte?“

„Ano.“

„Máte k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Vražda a únos nás přece musí zajímat. Prostě bychom rádi tenhle případ sledovali.“

Rizzoliová už se neovládla. Přistoupila o krok blíž a zasyčela: „Kdy hodláte oznámit, že jste převzal velení?“

„Nic takového, případ vám zůstává. Jsem tu, jen abych pomáhal.“

„Přestože o žádnou pomoc nestojím?“

Dean sklouzl pohledem ke dvěma zřízcům, kteří se vynořili z lesa a s mrtvolou na nosítkách mířili k dodávce úřadu lékařského vyšetřovatele.

„Opravdu tak záleží na tom, kdo provádí pátrání?“ zeptal se tiše. „Není důležitější dopadnout pachatele?“

Dodávka odjela, aby předala zubožené ostatky k dalšímu znesvěcení pod ostrými světly pitevny. Rizzoliová mlčela. Slova Gabriela Deana jí svou logikou a zároveň nepříjemnou otevřeností připomenula, jak tragikomické jsou vlastně v podobných situacích kompetenční spory. Gail Yeagerovou by určitě nezajímalo, kdo si připíše zásluhy za dopadení jejího vraha. Požadovala by pouze spravedlnost, ať už případ vyřeší kdokoliv.

Na druhé straně však Rizzoliová až příliš dobře znala pocity zklamání a bezmocného vzteku, když si kolegové klidně přisvojili výsledky její práce. Vícekrát se stalo, že se pánové přihrnuli a převzali vyšetřování, které se chýlilo k závěru. Ale tentokrát se Rizzoliová nehodlala vzdát bez boje.

„Samozřejmě oceňuju velkorysou nabídku FBI,“ pronesla jen s mírným náznakem ironie. „Nícméně zatím všechno zvládáme. Pokud budeme potřebovat pomoc, dám vám vědět.“ Rázně se otočila s úmyslem odejít.

„Nejsem si jistý, jestli jste mě správně pochopila,“ nevzrušeně prohodil Dean. „Oba teď patříme k jednému týmu.“

„Ano? Nevzpomínám si, že bych s FBI jednala o spolupráci.“

„Váš přímý nadřízený poručík Marquette byl informován a souhlasí. Nechcete si to ověřit?“ Dean jí zdvořilým gestem nabídl svůj mobilní telefon.

„Díky, mám vlastní.“

„Zavolejte prosím poručíkovi. Nebo tu dál budeme ztrácet čas hloupými potyčkami?“

Ohromilo ji, jak snadno vstoupil na palubu. A také si uvědomila, že její první odhad byl velmi přesný. Ne, tenhle člověk se opravdu nemínil držet skromně v pozadí. Vytáhla svůj mobil a vytukala číslo. Ale ještě než se ozval Marquette, přiběhl k ní policista Doud a podal jí vysílačku. „Chce s vámi mluvit detektiv Sleeper.“

Rizzoliová stiskla tlačítko a ohlásila se.

Popraskáváním statické elektřiny pronikla Sleeperova slova: „Asi byste se měla vrátit sem do lesa.“

„Objevíli jste něco?“

„No, nejlepší bude, když se podíváte sama. Jsme zhruba padesát metrů na sever od místa, kde se našla druhá mrtvola.“

„Druhá mrtvola?

Rizzoliová vrátila Doudovi vysílačku a znovu zamířila do lesa. Ve spěchu si ani nevšimla, že ji Gabriel Dean následuje, a teprve když za sebou zaslechla praskající větvičky, ohlédla se a uviděla jeho odhodlaný obličej s neproniknutelným výrazem v očích. Ale neměla náladu na hádky a raději tedy beze slova chvátila dál.

Netrvalo dlouho a spatřila muže stojící v kruhu pod stromy.

Se skloněnými hlavami mimoděk připomínali skupinu truchlících. Sleeper se otočil a zadíval se jí do očí.

„Technici právě propátrali první úsek a stáčili se zpátky ke golfovému hřišti,“ informoval Rizzoliovou. „A vtom jeden z detektorů kovů začal pískat.“

Rizzoliová se sklonila, aby si důkladně prohlédla nevábný děsivý nález. Lebka ležela vedle těla, sestávajícího téměř z pouhé kostry. V řadě blátem zamazaných zubů svítila zlatá korunka.

Nikde nebyly vidět žádné zbytky oblečení. Na holých kostech jen tu a tam zůstaly kusy zetlelých tkání. Chomáče dlouhých hnědých vlasů spleené listím naznačovaly, že jde patrně o ženu.

Komáři nepříjemně dotírali, ale Rizzoliová jako by je ani nevnímala. Napřímila se a očima plnými hrůzy přelétla hustý podrost v okolí mrtvol.

Kolik dalších ženských těl by tu ještě mohlo být?

„Vrahova soukromá skládka,“ ozval se agent FBI.

Rizzoliová sebou škubla a ohlédla se. Několik kroků od ní se Gabriel Dean v podřepu probíral suchým listím. Na rukou měl gumové rukavice, které si stačil navléknout, aniž to vůbec postřehla.

„Ano, váš pachatel toho místa využil už dřív, přinejmenším jednou,“ pokračoval Dean. „A pravděpodobně se sem vrátí.“

„Pokud ho nevyplašíme.“

„Jistě. Proto by bylo dobré vyhnout se zbytečnému rozruchu. Jestli vrah bude i nadále pokládat místo za bezpečné, může se tu brzy znovu objevit. S další mrtvolou nebo třeba jen tak, aby si zopakoval ty vzrušující pocity.“

„Vy jste z oddělení zabývajícího se chováním pachatelů?“

Dean neodpověděl. Otočil se a zvolna sklouzl pohledem po přítomných. „Pokud se nám podaří utajit dnešní nálezy před reportéry, máme šanci vraha dopadnout. Ale na mlčení se musíme hned teď domluvit. My všichni.“

My. Jediným slůvkem se Dean pasoval na svého partnera, rozhořčeně si pomyslela Rizzoliová. Ještě před chvílí o něm nikdo neslyšel, a najednou je tady, činí závažná rozhodnutí a udílí pokyny.

Pouze Korsak se odvážil přerušit tíživé ticho, které pod stromy zavládlo. „Pardon, Rizzoliová, kdo je ten gentleman?“ zavrčel se svou obvyklou přímočarostí.

„Agent FBI,“ odpověděla.

„Vážně? A odkdy je tohle federální případ?“

„Není to federální případ,“ pevným hlasem a s pohledem upřeným do Deanových očí pronesla Rizzoliová. „Ostatně pan Dean právě odchází. Byl byste někdo tak hodný a ukázal mu cestu?“

„Díky, trefím sám.“ Dean jí lehce pokývl, jako by uznával, že úvodní kolo vyhrála. Pak se otočil na patě a zamířil zpátky ke golfovému hřišti.

„Zatracení federálové,“ neodpustil si Korsak. „Každý se tváří, že je mu moře po kolena. A proč do toho případu vůbec FBI strká prsty?“

Rizzoliová zamyšleně zírala mezi stromy, kde v šeru zvolna mizela šedá postava Gabriela Deana. „To kdybych věděla!“

O půl hodiny později nečekaně dorazil poručík Marquette. Přítomnost nadřízených byla obvykle tím posledním, po čem by Rizzoliová toužila. Nesnášela, aby jí šéfové koukali při práci přes rameno. Marquette však nijak nerušil, pouze stál mezi stromy a mlčky hodnotil situaci.

„Poručíku,“ oslovila ho.

Lehce jí pokývl na pozdrav. „Rizzoliová.“

„Neprozradíte mi, z jakého důvodu musím najednou poslouchat příkazy FBI? Klidně si sem pošlou agenta a požadují neomezený přístup k veškerým materiálům.“

„Ten požadavek přišel z ÚPK.“ Takže věc schválili nahoře, na samotném Úřadu policejního komisaře.

Rizzoliová sledovala, jak technici ukládají své přístroje do kufříků a odcházejí zpátky k dodávce. Tenhle temný kout rezervace Stony Brook jako by ani nepatřil do Bostonu, spíš vyvolával dojem hlubokého hvozdu ze středověkých legend. Vitr zvedal suché listí a šířil pach tlení. Mezi stromy Rizzoliová zahlédla baterku Barryho Frosta, který ve tmě odvažoval žlutou policejní pásku, aby tu nezůstaly zbytečné stopy po činnosti lidí z oddělení vražd. Dnes v noci mělo začít čekání na pachatele, jehož možná touha nadechnout se dráždivého pachu rozkladu přiláká zpátky do zdánlivě opuštěné a poklidné lesní tišiny.

„Musím se teda podřídit?“ zkusila to ještě Rizzoliová. „Nezbývá mi, než s agentem Deanem spolupracovat?“

„Ujistil jsem ÚPK, že nebudou problémy.“

„Co vlastně FBI na tomhle případu zajímá?“

„Zeptala ses Deana?“

„To je jako mluvit do dubu. Prostě vám neodpoví. Rozhodně neskáču radostí. My mu budeme referovat o kdekaké maličkosti, zatímco on nám nemusí říct absolutně nic.“

„Třeba jsi to s ním nevzala za správný konec.“

Málem zaskřípala zuby. Snadno si domyslela, co Marquette nedodal: Znáš ti, Rizzoliová. Každého hned urazíš.

„Už jste měl tu čest setkat se s agentem Deanem?“

„Ne.“

„Pak můžete mluvit o štěstí,“ sarkasticky se zasmála.

„Poslyš, zjistím, co se dá. A ty se prostě snaž spolupracovat, ano?“

„Říká snad někdo, že se nesnažím?“

„Telefonovali mi. Prý jsi odtud Deana vyhodila. A to, nezlob se, není právě ukázka pozitivního přístupu.“

„Vyroženě zpochybnul mou autoritu. Pochopte, chci mít jasně stanovená pravidla. Vedu vyšetřování? Ano, nebo ne?“
Poručík Marquette vteřinu mlčel. „Ano, vedeš.“

„Doufám, že se tahle informace dostane i k agentu Deanovi.“

„Spolehni se.“ Marquette se otočil a přelétl pohledem okolní stromy. „Takže máme dvě mrtvoly. V obou případech jde o pozůstatky ženy?“

„Z rozměrů kostí a délky vlasů bych usuzovala, že i druhé tělo je ženské. Bohužel se nezachovaly téměř žádné měkké tkáně. Jsou tu zjevná poškození způsobená zvířaty. Příčinu smrti zatím nelze určit.“

„Další těla tu podle tebe nejsou?“

„Policejní psi žádné jiné neobjevili.“

„Chválabohu,“ oddechl si Marquette.

Pager na opasku Rizzoliové zavibroval. Sklouzla očima k displeji a přečetla si číslo úřadu lékařského vyšetřovatele.

„Taky se ti vybavuje minulé léto?“ řekl tiše Marquette s pohledem stále upřeným do šera mezi stromy. „Loni zhruba touhle dobou začal vraždit Chirurg.“

„To je tím vedrem,“ poznamenala Rizzoliová, zatímco sahala po svém mobilu. „Zrůdy vylézají z děr.“

Kapitola 6

Držím v dlani kouzlo svobody.

Má tvar drobounkého bílého pětiúhelníku s nápisem MSD 97 vyraženým na jedné straně. Decadron, čtyři miligramy. Pro tabletu je to opravdu půvabný tvar. Žádný další nenápaditý kotouček, žádná další válečkovitá kapsle připomínající stovky jiných léků. Tak originální design svědčí o představitivosti, o náhlém záblesku inspirace. V duchu vidím bystré mládence z marketingového oddělení firmy Merck Pharmaceuticals; sedí v konferenční místnosti a jeden druhého se ptá: „Jak to udelat, aby tuhle tabletu každý okamžitě poznal?“ A výsledkem je pětiúhelníková tabletka, která teď jako malý klenot spočívá na mé dlani. Šetřím si ji, už dlouho ji schovávám v nevelké trhlině své matrace a čekám na správnou chvíli.

Čekám na znamení.

Sedím přikrčený na posteli v cele, o kolena mám opřenou knihu. Bezpečnostní kamera nevidí nic jiného než vězně zaujaté čtoucího Souborn dílo Williama Shakespeara. Ne, kamera nedokáže nahlédnout za desky knihy. Nevidí, co držím v dlani.

Dole v kotli společenské místnosti právě naplno běží televizní reklamy a s jejich hřměním se mísí ostrý zvuk míčku dopadajícího na pingpongový stůl. Za necelou hodinu interkom ohlásí večerku a kovové schody se rozduň, neboť muži půjdou nahoru do svých cel. Krysy zmizí v klecích, poslušny hlasu přísného pána a vládce. Na stanovišti dozorců kdosi zadá do počítače jednoduchý příkaz a dveře všech cel se zavřou. Krysy budou přes noc bezpečně pod zámkem.

Předkloním se, nachýlím hlavu ke stránce, jako by písmo bylo příliš drobné. Soustředěně zírám na text. Večer tříkrálový, III. dějství, scéna 3: Ulice, přicházejí Antonio a Sebastian...

Kdepak, nic nepoznáte, vážení přátelé. Vidíte pouze muže, který si čte na kavalci, náhle se rozkašle a reflexivně si zakryje rukou ústa. Kamera nespátří maličkou tabletu v mé dlani, nezahledne mrštný pohyb jazyka, natož pětihrannou pilulku, která se na něj přilepila jako hořká hostie, aby vzápětí zmizela uvnitř úst. Polykám tabletu, aniž bych ji musel zapít, je drobná a bez problémů sama vklouzne do krku.

Zmocňuje se mě pocit, jako by mi krev začala vřít dokonce ještě předtím, než se pilulka rozpustí v žaludku. Decadron je firemní název dexametasonu, adrenokortikálního steroidu s mohutnými účinky na nejrůznější části lidského těla a jejich funkce. Glukokortikoidy jako Decadron ovlivňují všechno možné, od hladiny cukru v krvi až po retenci tekutin a syntézu DNA.

Bez nich se tělo hroutí. Pomáhají udržovat krevní tlak, zmírňují šok po úrazech a infekcích. Působí na růst kostí i na plodnost, na vývin svalstva a celkovou odolnost organismu.

Mění složení naší krve.

Když se konečně zavřou dveře mé klece a zhasnou světla, uléhám na kavalec, abych naplno vnímal, jak ve mně pulzuje krev. Představuju si krvinky putující žilami a tepnami.

Krvinky jsem často vídal pod mikroskopem. Znáám tvar a funkci každé z nich. Stačí mi letmý pohled do okuláru, a povím vám, jestli je zkoumaná krev v pořádku. Bleskurychle odhadnu počet jednotlivých druhů leukocytů, bílých krvinek, které nás chrání před infekcí. Tomu testu se říká diferenciální rozpočet bílých krvinek a já ho coby lékařský laborant prováděl nesčetněkrát.

Ted' ovšem myslím na své vlastní leukocyty. Právě v téhle chvíli se můj diferenciální rozpočet výrazně mění. Tabletka Decadronu, kterou jsem spolkl před dvěma hodinami, už se stačila v žaludku rozpustit, hormon putuje tělem a předvádí, co umí.

Vzorek krve z mé žíly by odhalil nečekanou odchylku od normálu: přemíru bílých krvinek s mnoholaločnými jádry a granulárním tečkováním. Jde o neutrofilní leukocyty, které se automaticky shlukují k akci, hrozí nějaká závažná infekce.

Když člověk slyší dusot kopyt, učí se medici, musí myslet na koně, nikoliv na zebry. A lékař, který uvidí můj krevní obraz, určitě pomyslí na koně. Dospěje ke zcela logickému závěru. Vůbec ho nenapadne, že tentokrát ve skutečnosti kolem pádí zebra.

V šatně pitevny si Rizzoliová oblékla bílý plášť, vzala si papírovou čepici, návleky na boty a gumové rukavice. Po

návratu z rezervace Stony Brook se nestačila ani osprchovat a v těchhle až příliš chladných prostorách teď měla krajně nepříjemný pocit, jako by se jí zaschlý pot na kůži měnil v jinovatku. Také se zatím nestihla najíst a z hladu se jí málem dělalo mdlo. Dokonce uvažovala, že si pod nos mázne trochu mentolového krému, aby tolik nevnímala pachy pitvy, ale přece jen odolala pokušení. Podobná opatření pokládala za znak slabosti a během své služební kariéry se k nim dosud nikdy nesnížila. Detektiv z oddělení vražd musí vydržet všechno, tvrdila Rizzoliová, a přestože kolegové se při pitvách běžně chránili mentolovým štítem, sama paličatě riskovala, že se jednou odporným mrtvolným zápachem zalzne.

Teď si tedy naposledy zhluboka lokla čistého vzduchu a pak odhodlaně vstoupila do pitevního sálu.

Ke svému překvapení tu uviděla nejen doktorku Islesovou a detektiva Korsaka, ale také Gabriela Deana. Zatímco na Korsakovi se projevovala značná únava, Dean se zdál čilý, a dokonce téměř elegantní i v chirurgickém plášti zakrývajícím vázanku a s rašicím strništěm na tváři. Dnešní události se agenta FBI patrně nijak nedotkly, neboť si Rizzoliovou změřil klidným a sebevědomým, neli přímo vyzývacím pohledem.

V ostrém světle lampy mrtvola vypadala ještě mnohem hůř než před pár hodinami, kdy ji Rizzoliová spatřila poprvé. Z nosu a úst dál vytékaly tělní tekutiny a zanechávaly na obličejí krvavé stružky. Břicho bylo tak nadmuté, že připomínalo vysoký stupeň těhotenství. V důsledku tvořících se puchýřů naplněných tekutinou se zejména na trupu odlepovaly celé pásy kůže a pod řadry se hromadily jako pomačkaný pergamen.

Náhle si Rizzoliová všimla tmavé barvy na bříškách prstů.

„Takže otisky už jste sejmuli,“ konstatovala.

„Ano, před chvílí,“ potvrdila doktorka Islesová s pohledem upřeným na táč s instrumenty, který Yoshima právě přivezl k pitevnímu stolu. Islesovou zajímali pouze mrtví a jako obvykle tedy nevěnovala pozornost napětí, které v sále vládlo.

„A co ruce? Prohlédli jste je předtím?“

„Samozřejmě,“ promluvil agent Dean. „Než jsme začali snímat otisky, provedli jsme celkovou vnější prohlídku rukou. Z kůže jsme lepicí páskou sejmuli eventuální přilnutá textilní vlákna a pro další zkoumání jsme připravili odstřížky nehtů.“

„Kdy jste sem vlastně dorazil, agente Deane?“

Dean se nenamáhal odpovědět, zato se ozval Korsak. „Byl tu ještě přede mnou. Někteří z nás prostě dokážou běžet za kořisti rychleji než my ostatní.“

Pokud chtěl detektiv Korsak svou kolegyni popíchnout, pak se mu to dokonale podařilo. Za nehty oběti lze často nalézt kousky útočnickovy kůže, říkala si vztekle Rizzoliová. Pěst může svírat vlasy či útržek látky. Důkladná prohlídka rukou oběti má při pitvě klíčový význam – a já ji zmeškala.

Na rozdíl od agenta Deana.

„Už jsme s jistotou identifikovali oběť,“ poznamenala Islesová. „Rentgenové snímky chrupu Gail Yeagerové jsou tamhle v náhledové skřínce.“

Rizzoliová přešla ke stěně s náhledovou skřínkou a podívala se na soubor nevelkých osvětlených snímků. Zuby přízračně vystupovaly z černého pozadí.

„Loni paní Yeagerové dělal zubař pár korunek,“ pokračovala doktorka Islesová. „Ta zlatá je číslo dvacet v periapikální sérii. Na číslech tři, čtrnáct a dvacet devět jsou plomby ze stříbrného amalgamu.“

„Všechno souhlasí?“

„Ano,“ přikývla Islesová. „Bez nejmenších pochybností jde o mrtvolu Gail Yeagerové.“

Rizzoliová se otočila a sklouzla očima k zhmožděninám obkružujícím hrdlo mrtvoly. „Zrentgenovali jste krk?“

„Jistě. Jsou tam bilaterální zlomeniny rohů štítné chrupavky, což odpovídá škrcení rukama.“ Islesová se podívala na tichého, ale absolutně spolehlivého Yoshimu. „Provedeme vaginální výtěry.“

Následující chvíle by Rizzoliová určitě označila za nejkrutější ponížení, jaké může ještě po smrti ženu potkat. Bylo to horší než dlouhý řez přes břicho a vyjmutí srdce a plic. Yoshima přesunul bezvládné nohy oběti do „žabí“ pozice se široce rozevřenými stehny.

„Promiňte, detektive,“ oslovil Korsaka, který právě stál poblíž levého stehna Gail Yeagerové. „Mohl byste tu nohu přidržet?“

Korsak vytřeštil oči. „Já?“

„Potřebujeme, aby koleno zůstalo takhle ohnuté.“ Korsak se váhavě dotkl mrtvoly, vzápětí však ucukl. Zděšeně zíral na cár kůže, který ulpěl na prstu v gumové rukavici.

„Kristepane!“

„Ta kůže se bohužel bude pořád odlepovat, s tím se nedá nic dělat,“ nevzrušeně prohodil Yoshima. „Ale jenom prosím podržte tu nohu, ano?“

Detektiv s tváří zkřivenou odporem popadl koleno, vytočil je do strany a odhalil tak genitálie Gail Yeagerové. „Tohle tedy vážně dokáže člověku vzít chuť na sex,“ zamumlal a k Rizzoliové v panujícím zápachu zavanula slabá vůně mentolu. Korsak si alespoň nehrál na hrdinu a potřel si horní ret ochranným krémem.

Doktorka Islesová namířila světlo lampy přímo na perineum a pak zlehka roztáhla oteklé stydké pysky, aby se dostala k poševnímu vchodu. Rizzoliová už dál nedokázala předstírat profesionální otrlost, odvrátila se a její pohled se mimoděk setkal s pohledem Gabriela Deana.

Agent FBI až dosud všechno sledoval zcela klidně a jakoby nezúčastněně, teď však v jeho očích spatřila záblesk hněvu.

Byl to stejný vztek, s jakým sama uvažovala o netvorovi, který měl na svědomí nesnesitelné poslední ponížení Gail Yeagerové. Společné pocity je překvapivě sblížily, pro tuhle chvíli Rizzoliová a Dean zapomněli na rivalitu.

Doktorka Islesová vsunula do vagíny tampon a poté jej otřela o sklíčko. Sklíčko položila na podnos s instrumenty.

Následoval rektální výtěr; i v něm by laboratorní analýza mohla odhalit přítomnost spermatu.

O několik vteřin později konečně nohy Gail Yeagerové opět spočívaly rovně a víceméně důstojně na pitevním stole. Rizzoliová se domnívala, že nejhorší zneuctění už má zubožené tělo za sebou.

A myslela si to ještě při pohledu na přípravy k incizi ve tvaru písmene Y: Islesová nejprve provedla diagonální řez od pravého ramene oběti k dolnímu okraji hrudní kosti. Právě se chystala k témuž řezu od levého ramene, když se náhle agent Dean zeptal: „Co bude s tím vaginálním stěrem?“

„Sklička pošleme do kriminalistické laboratoře,“ odpověděla doktorka Islesová, špičku skalpelu těsně nad kůži mrtvolky.

„Nebyla by vhodná okamžitá zkouška? Dokud je vzorek vlhký?“

„Laborať dokáže spolehlivě identifikovat sperma i ze zaschlého stěru.“

„Ovšem teď máte jedinečnou příležitost prozkoumat čerstvý vzorek.“ Doktorka Islesová zaváhala a pak se otočila k Yoshimovi.

„Kápněte na skličko trochu fyziologického roztoku a dejte je pod mikroskop. Za vteřinku se na to mrknu.“

Následovala abdominální incize. Skalpel vedený zkušenou rukou se zařizl do vzdušného břicha. Zápach rozkládajících se vnitřních orgánů Rizzoliová přece jen nevydržela a odběhla k dřezu, kde jen s vypětím všech sil potlačila nutkání dávit.

Přilíš se jí neulevilo, zůstala proto stát opřena o dřez a zády k pitevnímu stolu. Proč jen jsem tak dětinsky předváděla vlastní nezdolnost? vyčítala si v duchu. Co si o mně asi teď myslí agent Dean?

Pítva zatím pokračovala, Rizzoliová ovšem vnímala pouze zvuky. Do tlumeného hukotu klimatizace, bublání vody a cinkotu kovových nástrojů se pojednou ozval mírně udivený Yoshimův hlas. „Doktorko Islesová?“

„Ano?“

„Dal jsem skličko pod mikroskop a...“

„Je tam sperma?“

„Raději se pojdte podívat sama.“ Rizzoliová už se téměř vzpamatovala a zvědavě se otočila.

Islesová odložila gumové rukavice, posadila se k mikroskopu a zahleděla se do okuláru.

„Vidíte to?“ zeptal se Yoshima.

„Vidím,“ polohlasně odpověděla doktorka Islesová. Narovnála se, chvíli téměř ohromeně zírala před sebe a pak sklouzla očima k Rizzoliové. „Tělo našli ve dvě hodiny odpoledne?“

„Ano, někdy kolem druhé.“

„A teď máme devět večer...“

„Sakra, je tam sperma, nebo ne?“ netrpělivě zavrčel Korsak.

„Klid, detektive, opravdu je tam sperma. A dokonce je dosud částečně aktivní.“

Korsak nakrčil čelo. „Co tím chcete říct? Že se ty spermie pohybují?“

„Přesně tak. Ty spermie se pohybují.“ Nečekané zjištění všechny v pitevním sále vyvedlo z míry.

„Jak dlouho zůstávají spermie mobilní?“ prolomila tíživé ticho Rizzoliová.

„Záleží na prostředí.“

„A obvykle?“

„Obvykle po dobu jednoho až dvou dnů od ejakulace. Z těch spermií, co máme tady pod mikroskopem, si pohyblivost zachovala nejméně polovina. Jde o poměrně čerstvý ejakulát. Pravděpodobně není starší než den.“

„A kdy zemřela paní Yeagerová?“ zeptal se Dean.

„Podle hladiny draslíku ve sklivci, který jsem odebrala asi před pěti hodinami, musí být oběť mrtvá nejméně šedesát hodin.“

Vteřiny plynuly. Z mlčících tváří kolem sebe Rizzoliová vyčetla, že všichni dospívají k témuž závěru. Pohlédla na rozříznuté břicho a odhalené vnitřnosti Gail Yeagerové, škusla sebou a s dlaní na ústech se znovu rozběhla k dřezu. Tentokrát už nápor nevolnosti nezvládla. Jane Rizzoliová se prvně za celou svou policejní kariéru pozvracela.

„Věděl to,“ zamračil se Korsak s očima upřenými na oranžově žhnoucí špičku své cigarety. „Ten mizera to věděl.“

Stáli na parkovišti za budovou úřadu lékařského vyšetřovatele. Rizzoliová mlčela. Po nepřírozeném chladu v pitevně jí horko letní noci připadalo téměř příjemné, hlavně však ráda unikla nemilosrdně ostrým světlům ozařujícím pitevní stůl. Pokořovalo ji, že projevila takovou slabost, navíc před agentem Deanem. Pravda, choval se taktně, zdržel se komentáře a netvářil se soucitně ani ironicky, ale určitě si myslel své.

„Proč by jinak žádal okamžitý test na sperma, ještě za vlhka?“ pokračoval Korsak. „Islesová nic takového neměla v úmyslu, chtěla nechat vzorek zaschnout. Jenže federální agenti jsou zvyklí rozkazovat, a tak ho zkrátka poslechla. Vypadalo to, že náš elegant moc dobře věděl, co hledá a co v tom vzorku objevíme. Ale jak to mohl vědět? A z jakého důvodu FBI právě do tohoto případu strká prsty?“

„Vy jste proklepával Yeagerovy,“ poznamenala Rizzoliová.

„Narazil jste na něco natolik zajímavého, aby to vzbudilo pozornost FBI?“

„Ne.“

„Nezapletli se do ničeho?“

„Sakra, nechcete snad naznačit, že si Yeagerovi všechno zavinili sami?“

„Richard Yeager byl lékař. Nehrály tu náhodou roli kšefty s drogami? Neměl třeba Yeager vystoupit jako svědek v nějakém federálním procesu?“

„Byl absolutně čistý. Jeho manželka taky.“

„To profíznuté hrdlo skoro připomínalo popravu, možná se symbolickým významem. Prostě: teď už nepromluvíš.“

„Kristepane, Rizzoliová, neuvědomujete si, že předvádíte obrat o sto osmdesát stupňů? Nejdřív jsme přece mysleli na devianta vraždícího kvůli vzrušení. A najednou vám v hlavě straší mafie.“

„Jenom se snažím pochopit, proč se tu motá Dean. FBI obvykle kašle na to, čím se zabýváme, stejně jako my kašleme na to, čím se zabývá FBI. Vzájemně si nepřekážíme, což dokonale vyhovuje oběma stranám. O pomoc FBI jsme nežádali ani při pátrání po Chirurgovi. Případ jsme zvládli sami a využili jsme vlastního odborníka na osobnostní profily pachatelů. Co teda federály přimělo změnit postoj právě v tomhle případě? Co je na Yeagerových tak zvláštního?“

Korsak pokrčil rameny. „Nic jsme na ně nevyhrabali. Žádné dluhy, žádné podezřelé finanční transakce. Ideální manželský pár s výbornou pověstí.“

„A jak si potom vysvětlíte ten nečekaný zájem FBI?“

„Třeba měli Yeagerovi dobré přátele na vysokých místech. Někoho, kdo teď žádá, aby se obětem dostalo spravedlnosti.“

„Myslíte? Něco takového by nám snad agent Dean řekl, ne?“

„Federálové se moc neradi svěřují,“ ušklíbl se Korsak.

Rizzoliová se ohlédla směrem k budově. Blížila se půlnoc a Maura Islesová stále ještě pracovala. Když odcházeli, právě sestavovala zprávu o dokončené pitvě a pouze jim beze slova mávla na rozloučenou. Královna mrtvých věnovala jen mizivou pozornost živým.

A jsem snad jiná? s hořkosti si pomyslela Rizzoliová. Celé noci se převracím v posteli a před očima mi defilují tváře zavražděných žen.

„Každopádně tenhle případ už se netýká jenom Yeagerových,“ připomenul Korsak. „Máme přece další pozůstatky.“

„Joey Valentine si může oddechnout. Záhada vlasu z mrtvolky se vysvětlila, patřil pachatelově předešlé oběti.“

„Já jsem s Joeym neskončil. Ještě ho znáčknu.“

„Máte na něho něco?“

„Hledám a najdu.“

„Budete potřebovat trochu víc než ten starý škraloupek se šmírováním.“

„Vám Joey nepřipadá jako úchylák? Nezdá se vám divné, když se mladý chlap jako on vyžívá v tom, že maluje rty mrtvým stařenám?“

„Jistě, je to divné, ale nikoliv trestné.“ Rizzoliová se znovu zahleděla k budově, kde kralovala Maura Islesová. „Svým způsobem jsme všichni divní.“

„Snad, ovšem normálně divní. Joey je nenormálně divný, prostě ujetý, chápete?“ Rizzoliová se rozesmála. Byla příliš unavená, aby se pokoušela vypátrat smysl rozhovoru, který zvolna sklouzával do polohy čiré absurdity.

„Řekl jsem snad něco legračního?“ zamračil se Korsak.

„Promiňte, sotva stojím na nohou,“ otočila se ke svému vozu.

„Jedu domů a zalehnu.“

„Budete tady, až dorazí ten odborník přes kosti?“

„Budu.“ Zítra odpoledne se k Islesové připojí forenzní antropolog, aby společně prozkoumali kosterní pozůstatky té druhé ženy.

Rizzoliová se na další návštěvu pitevny rozhodně netěšila, nemohla však odmítnout. Přešla ke svému vozu a odemkla dveře.

„Hej, Rizzoliová?“ křikl za ní Korsak.

„Ano?“

„Už jste jedla? Nechcete si zajít někde na burger?“

Takové pozvání bylo mezi policisty zcela běžné. Hamburger a pivo, pár hodin klidu po namáhavém dni. Prostě nic neobvyklého ani nevhodného. Přesto Rizzoliová neměla dobrý pocit. Za Korsakovými zdánlivě obyčejnými slovy vytušila zoufalství osamělého člověka. A netoužila uváznout v lepkavé síti cizích stesků. Vlastní problémy jí bohatě stačily.

„Snad někdy jindy,“ odpověděla.

Korsak nenáležal. „Tak jo. Někdy jindy.“ Mávl, otočil se a vydal se k autu.

Doma na záznamníku měla vzkaz od bratra. Zatímco se probírala poštou, naslouchala hřmotnému hlasu a jako by Frankieho s jeho výhrůžnou tváří a pružnou houpavou chůzí viděla před sebou.

„Haló, Janie? Jsi tam?“ Pauza. „A do háje! Hele, úplně mi vypadlo z hlavy, že máti má zítra narozeniny. Napadlo mě koupit jí tentokrát dárek společně, co říkáš? Podepiš se tam i za mě. Pošlu ti šek, jen mi dej vědět, kolik to dělá. Tak ahoj. Jo a jak se pořád máš?“

Hodila poštu na stůl a sama pro sebe poznamenala: „Jistě, Frankie. Stejně jako jsi mi za narozeninový dárek zaplatil loni, vid?“

Ostatně na podobné úvahy už bylo pozdě. Sadu nádherných osušek v broskvovém odstínu a s vyšitým Angeliným monogramem samozřejmě včas odeslala. Klobouk dolů, letos se naše Janie opravdu blýskla.

Frankie si vždycky uměl najít tisíce výmluv a každou z nich matka brala za absolutně věrohodnou. Byl profesionální voják s hodností seržanta a cvičil nováčky na základně Camp Pendleton.

Angela si kvůli němu neustále dělala starosti, strachovala se o jeho bezpečí, jako by snad v té křovinaté kalifornské krajině denně čelil nepřátelské palbě, a dokonce se trápila představami, že se chudák Frankie ani dost nenají. Přesně tak, mami. Námořní péchota Spojených států určitě nechá to tvé stodesetkilové děťátko umřít hladu.

Jenže kdo ve skutečnosti hladověl? Jane. Během pokořující epizodky u laboratorního dřezu v pitevně vyzvracela

všechno, co jí ještě v žaludku zůstalo z oběda, a teď by spolykala i hřebíky.

Chvatně prohlédla kuchyňské skřínky a objevila pravý poklad, konzervu tuňáka v pikantní zeleninové omáčce. Lahůdku snědla rovnou z plechovky a se spoustou slaných kreků. Protože vlčí hlad utišila jen částečně, otevřela si broskvový kompot. Teprve když jej celý zhltila a posléze dopila i hustou sladkou šťávu, zahleděla se na plán Bostonu zdobící stěnu nad jídelním stolem.

Stony Brook představoval vzácně široký pruh zeleně, který obklopovaly předměstské čtvrti – ze severní strany West Roxbury a Clarendon Hills, z jižní strany Dedham a Readville. Za letních dnů dokázala rezervace přilákat desítky rodin s dětmi, stovky výletníků a rekreačních běžců. Kdo by si všiml osamělého muže ve voze jedoucím po Enneking Parkway? Koho by zajímalo, že muž zastavil na odpočívadle a pátravě nakukuje do lesa? Příměstský park neodolatelně přitahuje spořádané občany, kteří si ve stínu stromů a na měkké trávě chtějí odpočinout od asfaltu a betonu, od věčně rachotících sbíječek, houkajících klaksonů aječících sirén. Jednoho dne se však v rezervaci Stony Brook objevil úplně jiný návštěvník. Dravec hledající nejvhodnější místo, kde by se zbavil pozůstatků své oběti. Co před sebou uviděl? Hustý les, koberec suchého listí. Prostředí, v němž k procesu rozchvácení a postupného zmizení mrtvoly ochotně přispějí živly, divoká zvířata i hmyz.

Jane Rizzoliová si z poličky podala krabičku barevných špendlíků. Dvěma červenými označila jednak newtonskou ulici s domem Yeagerových, jednak rezervaci Stony Brook, kde se našlo tělo Gail. Pak do Stony Brooku zapíchla další špendlík, tentokrát modrý, představující druhé, zatím neidentifikované ženské tělo. Sedla si a dlouze se zamyslela.

Během vyšetřování Chirurgových vražd se naučila studovat plán města způsobem, jakým dravec přehlíží svá loviště. Sama koneckonců také lovila, i když jejím cílem nebyl nic netušící nevinný člověk, ale zločinec, vrah. Pokud ho chtěla dopadnout, musela se umět orientovat v jeho obvyklém prostředí, musela znát ulice a čtvrti, jimiž procházel. Věděla, že podobní pachatelé se nejraději pohybují na území, které je jim blízké.

Stejně jako jiní lidé, mívají i úchylní vrazi své zvyky a také své všednodenní povinnosti, své oblíbené restaurace, obchody, hřiště nebo biografy. Když teď upřeně zírala na plán Bostonu označený třemi barevnými špendlíky, viděla mnohem víc než pouze místa vraždy a nálezu mrtvol. Měla před sebou oblast, kde pachatel působil a pravděpodobně i žil.

Newton patřil k luxusním předměstím pro lidi s vysokými příjmy. Rezervace Stony Brook se rozkládala o pět kilometrů dál jihovýchodním směrem, v bezprostředním sousedství čtvrti spíše průměrnějších a chudších. Bydlí neznámý pachatel někde v okolí rezervace? uvažovala Rizzoliová. Vyhlédl si svou oběť během cest mezi domovem a zaměstnáním? Pak by šlo o někoho, kdo se nijak výrazně neodlišuje od svých spoluobčanů a nebudí tedy podezření. Pokud žije v Newtonu, musí mít slušné společenské postavení a odpovídající zájmy.

Ano, musí mít podobné společenské postavení a podobné zájmy jako jeho oběti.

Křížící se a vzájemně se proplétající bostonské ulice se jí míhaly před unavenýma očima. Přesto se nevzdávala, odmítala si jít lehnout. Seděla u jídelního stolu a hlavou jí chaoticky vířily stovky nejrůznějších detailů. Jane Rizzoliová myslela na čerstvé sperma v rozkládající se mrtvole. Myslela na kosterní pozůstatky, u nichž dosud scházelo jméno zavražděné ženy.

Myslela na vlákna z tmavomodrého koberečku. Myslela na vraha, jemuž se na šatech zachycují vlasy předešlých obětí.

Myslela na paralyzér, na lovecký tesák a na pečlivě složenou noční košili.

A myslela také na Gabriela Deana. Znovu a znovu se v duchu ptala, jakou roli tady hraje FBI.

Stále se v tom všem nedokázala vyznat, její horečně pracující, ale zoufale vyčerpaný mozek nebyl schopen takové množství informací logicky utřídit. Přála si vést vyšetřování, šéfovskou pozici v týmu si téměř vydupala, teď však začínala pochybovat o svých schopnostech. Dokonce ji napadlo, jestli takhle nevypadá nervové zhroucení. Vzápětí tu depresivní myšlenku vztekla zaplašila. Ne, Jane Rizzoliová nikdy nebude fňukat, nikdy se nezhroutí! Jane Rizzoliová přece dostatečně prokázala, že je odolná a umí být i tvrdší, než její kolegové. Pronásledovala pachatele po střechách, rozkopávala dveře podezřelých bytů, mohla přijít o život, uvězněna v odporném tmavém sklepení na opuštěné farmě.

Jane Rizzoliová také už zabila člověka.

Ale tentokrát si skutečně nevěděla rady.

Vězeňská ošetřovatelka, která mi na pravou paži přikládá zaškrcovací manžetu, rozhodně nepostupuje příliš ohleduplně.

Gumový pásek se zařezává do kůže a vytrhává chloupky, téhle sestře je to však lhostejné, zřejmě jsem pro ni jen dalším ze simulantů, s jakými se na vězeňské klinice setkává dnes a denně.

Podle vzhledu jde o ženu středního věku. Má napučená víčka a nápadně vytrhávané obočí, z jejího dechu jsou cítit cigarety.

Zatímco se sklání nad mým předloktím, aby našla vhodnou žílu, upřeně zírá na ochablé laločnaté hrdlo a jako bych viděl i to, co zakrývá zvarhánkovatělá bílá kůže: křní tepnu pulzující jasně červenou krví a vedle ní jugulární věnu, temnější řeku žilní krve. Hrdla žen znám do nejmenších podrobností. A neodolatelně mě přitahuje také tenhle krk, byť není právě ukázkou svěžího půvabu.

Mezitím se krásně vydouvá má předloketní žíla, což ošetřovatelka komentuje neurčitým mručivým zvukem a lhostejně či spíš ledabyle mi potírá kůži sterilním tamponem napuštěným dezinfekcí. Takový přístup působí až urážlivě. Tohle od profesionála nečekáte. Je to pro ni jen zvyk, nic víc.

„Teď to trochu píchne,“ upozorní mě.

Bodnutí injekční jehly snáším důstojně, bez hnutí. Žilní stěnou ošetřovatelka hladce pronikla na první pokus a krev teď prýští do zkumavky s červenou zátkou. Sám jsem sice pracoval s krví mnoha lidí, ale nikdy ne se svou vlastní,

pozorně ji tedy sleduju. Moje krev je hustá a tmavá, barvou připomíná zralé višně.

Zkumavka už je téměř plná. Ošetřovatelka ji odkládá a nahrazuje jinou, tentokrát s purpurovou zátkou. Tahle zkumavka poslouží ke stanovení krevního obrazu. Konečně se také zaplnila. Žena vytáhne ze žíly injekční jehlu, rázně sundá zaškrcovací manžetu a na místovpichu přiloží tampon.

„Přidrže si to,“ přikáže.

Rozpačité škusbnu pouty na levém zápěstí, připnutými k okraji nemocničního lehátka. „Nemůžu,“ hlesnu co nejskomíravějším tónem.

„Panebože.“ Z povzdechů ošetřovatelky není cítit ani kapka soucitu. Zní v něm pouze podráždění. Někteří lidé prostě nesnášejí slabé, upřímně jimi pohrdají. Kdyby tahle žena měla v rukou neomezenou moc a před sebou bezbranného tvora, snadno by se proměnila ve stejnou zrůdu, jaké v koncentračních táborech trýznily Židy. Pod povrchem dřímá krutost, zakrytá bělostným úbořem se jmenovkou.

Ošetřovatelka pohlédne na dozorce. „Pojďte to na chvíli podržet.“

Dozorce váhá, ale pak přece jen dvěma prsty přitiskne tampon k mé kůži. Proč se mě tak zdráhal dotknout? Určitě ne ze strachu, že bych na něho mohl zaútočit, vždycky jsem se totiž choval ukázněně a zdvořile, jsem přímo vzorový vězeň a nikdy jsem žádnému z dozorců neposkytl důvod k obavám. Muže pouze znervózňuje má krev. Vidí prosakující červenou skvrnu a představuje si hrozné šiky mikrobů, které útočí na jeho prsty. Velmi se mu uleví, když po chvíli ošetřovatelka přelepí tampon proužkem leukoplastu. Dozorce chvatně zamíří k umyvadlu, aby si obě ruce pečlivě vydrhl mýdlem.

Nejraději bych se dětinskému děsu z něčeho tak obyčejného, jako je krev, hlasitě rozesmál. Samozřejmě se však nerozesměju, naopak dál ležím. bez hnutí, kolena přitahovaná k břichu, oči zavřené. Občas polohlasně zasténám.

Ošetřovatelka odnáší zkumavky plné mé krve a dozorce, teď už s důkladně umytými rukama, usedá na židli. A čeká.

Čekání se protahuje.

Minuty v chladné sterilní místnosti neubíhají, ale zoufale se vlečou. Od ošetřovatelky nemáme žádné zprávy. Jako by na nás zapomněla. Jako by nás pustila z hlavy. Dozorce neklidně poposedává. Nechápe, proč to musí tak dlouho trvat.

Já vysvětlení znám.

Touhle dobou přístroj už dokončil rozbor mé krve a žena drží v rukou výsledky. Číslo působí hrozně, jasně hovoří o nebezpečné infekci, probíhající v mém těle. Ošetřovatelka je přesvědčena, že nesimuluju a na prudké bolesti si stěžuju oprávněně.

Předtím mi sice prohmatala břicho, cítila, jak se po jejích dotecích stahují svaly, a slyšela mé steny, ale příliš vážně příznaky nebrala. Dlouholetá zkušenost ji naučila nedůvěře a skepsi. Ve vězních vidí ta žena bandu prolhaných podvodníků předstírajících tělesné potíže, jen aby získali sedativa.

Ovšem laboratorní test je zcela objektivní. Do přístroje se vloží krev a z přístroje pak vypadnou čísla. Alarmující počet bílých krvinek nelze ignorovat.

Takže teď už ošetřovatelka telefonuje nadřízenému: „Mám tu vězně, který trpí prudkou bolestí břicha. Střevní pohyby jsou zatím zachovány, ale břicho je v pravém dolním kvadrantu velmi citlivé. Nejvíce mě znepokojuje extrémně zvýšený počet leukocytů...“

Dveře se otvírají, linoleum skřípe pod chvatnými kroky.

Když mě ošetřovatelka osloví, z jejího hlasu nezni ani náznak dřívějšího despektu. Je slušná, dokonce zdvořilá. Předpokládá, že tu má vážně nemocného člověka. Pokud by se mi něco stalo, vina by padla na ni. Náhle už nejsem ničímou hodným pouze pohrdání. Proměnil jsem se v časovanou bombu, která by jí mohla zničit kariéru. A ona otálela už příliš dlouho.

„Převzeme vás do nemocnice,“ sdělí mi a pak očima sklouzne k dozorcovi. „Okamžitě.“

„Do Shattuckovy?“ zeptá se dozorce a má na mysli Vězeňskou nemocnici Lemuela Shattucka v Bostonu.

„Ne, ta je moc daleko. Nemůžeme si dovolit žádné zdržení. Zařídila jsem převoz na pohotovost ve Fitchburgu.“ Ošetřovatelčin naléhavý tón dozorce vyleká.

„A sakra. Co mu vlastně je?“

„Mohl by to být prasklý apendix. Papíry jsem připravila a ve Fitchburgu o pacientovi vědí. Bude muset jet sanitkou.“

„Do háje! A já bych jel s ním! Na jak dlouho tu prohlídku vidíte?“

„Nejspíš si ho tam nechají. Podle mého názoru potřebuje operaci.“ Dozorce se ustaraně dívá na hodinky. Uvažuje o tom, že mu brzy končí směna, a v duchu se ptá, jestli ho do nemocnice přijede někdo včas vystřídat. Netrápí se kvůli mně, moje zdravotní problémy jsou mu lhostejné. Myslí jenom na sebe, na své zítřejší plány, na svůj vlastní život. Já nepředstavuju nic jiného, než nečekanou komplikaci.

Ošetřovatelka vkládá do obálky několik listů papíru a obálku podává dozorcovi. „Tohle osobně předáte lékaři na pohotovosti ve Fitchburgu.“

„Vážně musíme jet sanitkou?“

„Ano.“

„Takový převoz ovšem znamená bezpečnostní riziko,“ zkouší to dozorce s poslední námitkou.

Ošetřovatelka si mě zkoumavě prohlédne. Zápěstí mám stále ještě připoutaná ke kovovému rámu lůžka. Ležím klidně a s pokrčenými koleny, v klasické pozici pacientů trpících mučivě bolestivou peritonitidou. „Kvůli bezpečnosti bych si nedělala starosti. Tomuhle mládenci je příliš zle, aby se chtěl prát.“

Kapitola 7

„Nekrofilie, tedy erotická náklonnost k mrtvým,“ rozpovídal se doktor Zucker, „je jedním z nejstarších a nejtemnějších tajemství lidstva. Samotné slovo pochází z řečtiny, ale důkazy o existenci tohoto jevu máme už z dob faraonů. Zesnulé krásy z vyšších společenských kruhů byly tehdy odevzdávány do rukou balzamovačů nejdříve tři dny po smrti, což

mělo zaručit, že mrtvoly nebudou během přípravy k pohřbu pohlavně zneužity. Zmínky o nekrofilních praktikách nacházíme v celé historii. Dokonce i o králi Herodesovi se říkalo, že se svou manželkou souložil ještě sedm let po její smrti.“

Rizzoliová se rozhlédla po konferenční místnosti a náhle si uvědomila, jak se všechno až přízračně opakuje. Zasmušilé shromáždění unavených detektivů, fotografie z místa činu a složky s protokoly a zprávami, poházené na stole. Šeplavý hlas psychologa Lawrence Zuckera, pokoušející se osvětlit děsivá zákoutí predátorovy mysli. Nepříjemný chlad pronikající do morku kostí, takže znečitlivělé ruce téměř nedokážou udržet propisku. Bylo tu i mnoho důvěrně známých tváří: Jerry Sleeper, Darren Crowe, její partner Barry Prost... Policisté, s nimiž Rizzoliová před rokem pracovala na Chirurgově případu.

Další léto, další zrůda.

Ale jedna tvář tentokrát scházela. Do týmu už nepatřil detektiv Thomas Moore a Rizzoliová velmi postrádala jeho klid, jistotu a spolehlivost. Během pátrání po Chirurgovi se sice nepohodli, později se však opět spřátelili. Každopádně Moorova nepřítomnost znamenala citelné oslabení.

Na Moorově oblíbené židli teď seděl Gabriel Dean. Muž, kterému Rizzoliová nedůvěřovala. Kdyby do místnosti zabloudil náhodný návštěvník, určitě by si hned všiml, že Dean mezi shromážděné policisty ani trochu nezapadá. Odlišoval se celkově i v nesčetných detailech, nikoliv pouze vojenským držením těla či kvalitním oblekem šitým na míru. A všichni ten rozdíl brali na vědomí. Gabriel Dean pro ně představoval mlčenlivého pozorovatele, federála, jehož role jim zůstávala utajena.

„Pohlavní styk s mrtvolou většinou z nás připadá obludný a nepochopitelný,“ pokračoval doktor Zucker. „Přesto se s ním znovu a znovu setkáváme v literatuře i v řadě kriminálních případů. Posmrtně zneužito je kolem devíti procent obětí sériových vrahů. K nekrofilii se přiznali například Jeffrey Dahmer, Henry Lee Lucas nebo Ted Bundy.“

Zucker sklouzl očima ke snímku z pitvy Gail Yeagerové. „Přítomnost čerstvého ejakulátu ve vagině oběti nás tedy nesmí nijak zvlášť překvapovat.“

„Od jednoho chláпка z FBI jsem slyšel, že tyhle hnusárny provádějí jenom totální cvoci,“ ozval se Darren Crowe.

„Blázni, co si žvatlají sami pro sebe a tak.“

„Jistě,“ plynule navázal Zucker, „kdysi převládal názor, podle něhož jsou nekrofilní praktiky výhradně projevem vážné duševní poruchy. A mnozí z těchto pachatelů skutečně jednají v jakési psychotické mlze, ve stavu nepřičetnosti. Nejsou schopni logicky uvažovat a nekontrolují se, proto po sobě zanechávají nejrůznější stopy – vlasy, sperma, otisky prstů. Takové vrahy samozřejmě není těžké dopadnout. Nemají tušení, jak vypadá moderní kriminalistické pátrání, nebo jim prostě na ničem nezáleží.“

„A náš vrah?“

„Tehle pachatel netrpí psychózou. Chová se úplně jinak.“

Doktor Zucker před sebou rozložil fotografie pořízené v domě Yeagerových a pak se otočil k Rizzoliové. „Tys viděla místo činu, že?“

Rizzoliová přikývla. „Vrah jednal promyšleně a cílevědomě. Do domu přišel dokonale vybavený. Byl rychlý a zároveň úzkostlivě pečlivý. Nezanedbal po sobě téměř žádné stopy.“

„Našlo se tam jeho sperma,“ připomenul Crowe.

„Ale ne tam, kde se dalo předpokládat. Snadno jsme je mohli přehlédnout, což se ostatně málem stalo.“

„A tvůj celkový dojem?“ zeptal se Zucker.

„Vrah je inteligentní. Pracuje systematicky.“ Rizzoliová se odmlčela a po chvíli dodala: „Přesně jako Chirurg.“

Doktor Zucker z ní nespouštěl oči. Vždycky si vedle něho připadala nejistá a příjemný pocit z jeho tázavého pohledu neměla ani teď. Koneckonců na Warrena Hoyta určitě myslí všichni, říkala si. Každého muselo napadnout, že se ta děsivá noční můra vrací.

„Souhlasím,“ pokývl Zucker. „Tohle je metodický vrah a své akce má dokonale naplánované. Jeho cílem není pouze okamžité sexuální uspokojení, jde mu o mnohem víc. Hodlá získat neomezenou vládu nad ženským tělem, v našem případě nad Gail Yeagerovou. Pachatel ji chce vlastnit, aby se na ní mohl ukájet i později, až ji zabije. Když ji znásilňuje před očima bezmocného manžela, prostě si potvrzuje své vlastnické právo. Předvádí, že si je oba absolutně podrobil.“

Zucker vzal do ruky snímek z pitvy. „Jedna okolnost mě zaujala. Kromě přirozených změn daných postupujícím rozkladem se tělo zdá být v poměrně dobrém stavu. Nevidím tu žádné zohavení, žádné známky, že by pachatel použil nože nebo jiného nástroje.“ Psycholog znovu sklouzl pohledem k Rizzoliové.

„Řezné ani bodné rány jsme na těle neobjevili,“ potvrdila Rizzoliová. „Příčinou smrti bylo uškrcení.“

„Což je nejintimnější způsob, jak někoho zabít.“

„Nejintimnější?“

„Jen si představte, co to znamená vlastněma rukama někoho rdousit. Jde o nesmírně těsný, krajně důvěrný kontakt. Kůže na kůži. Pod rukama cítíte napínající se svaly, pulzující krev. Tisknete hrdlo a sledujete, jak z něj zvolna uniká život.“

Rizzoliová na Zuckera zírala. Znechuceně a téměř vyděšeně. „Kristepane!“

„Takhle uvažuje náš pachatel. Tohle prožívá. Je to jeho svět a my musíme co nejpodrobněji zjistit, jak ten svět vypadá.“ Zucker ukázal na fotografie Gail Yeagerové. „Vrah má potřebu vlastnit tělo oběti, živé stejně jako mrtvé. Vypěstuje si osobní vztah k mrtvole a dál se s ní mazlí. Sexuálně ji zneužívá.“

„Proč se jí tedy zbavuje?“ zeptal se Sleeper. „Něříkal jste, že král Herodes si užíval s mrtvou manželkou ještě nějakých sedm let?“

„Patrně tu budou ryze praktické důvody,“ zamyslel se Zucker. „Třeba vrah bydlí v činžovním domě, kde by zápach rozkládajícího se těla vzbudil pozornost sousedů. Déle než tři dny prostě s mrtvolou v ložnici nevydržíte.“

„Úplně by stačily tři vteřiny,“ zasmál se Crowe.

„Jestli jsem to správně pochopila,“ ozvala se Rizzoliová, „pachatel má k mrtvole přímo milenecký vztah.“

Zucker přikývl.

„Potom pro něho muselo být těžké jen tak ji někde pohodit.“

„Ano, určitě se s ní nesnadno loučil.“

Rizzoliová myslela na onen tichý kout v rezervaci Stony Brook. Myslela na koberec z listí, na keře a vysoké stromy, na mihotavé stíny.

„Náš vrah se možná mrtvol nezbavuje. Jenom je ukládá na jakési posvátné místo.“ Všechny hlavy se k ní otočily.

„Co prosím?“ zeptal se Crowe.

„Rizzoliová přesně formulovala to, k čemu jsem chtěl dospět,“ opět promluvil doktor Zucker. „Kdepak, v té lesnaté části rezervace pachatel nevidí žádné smetišť, žádnou skládku odpadků či usvědčujících důkazů. Nabízí se tu otázka: Proč mrtvolu nepohřbívá, proč je nechává volně ležet na zemi, takže je lze bez problémů najít?“

„Protože je navštěvuje,“ tiše odpověděla Rizzoliová.

Zucker znovu přikývl. „Nepřestaly být jeho milenkami. Vytvořil si z nich svůj harém, kam se opakovaně vrací, aby se na ně díval, dotýkal se jich, snad je i objímal. Proto se mu na oblečení zachycují jejich vlasy. Ostatně jak se domnívám, vlas objevený na lepicí pásce, kterou byl spoután zavražděný Richard Yeager, patřil druhé mrtvole z rezervace. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ povzdechla si Rizzoliová. „Původně jsme s detektivem Korsakem hledali souvislost mezi vlasem a vrahovým zaměstnáním. Když teď víme, odkud vlas je, má vůbec ještě smysl zabývat se tím pohřebním ústavem?“

„Jistěže,“ usmál se Zucker. „A hned vysvětlím proč. Nekrofila neodolatelně přitahují mrtvolu, práce s nimi je pro něho zdrojem sexuální inspirace. Nesmírně rád zesnulé omývá, balzamuje, obléká, češe, líčí a tak podobně. Aby si zajistil permanentní přísun vzrušení, může si vybrat odpovídající zaměstnání, tedy právě v pohřebnictví. Třeba jako pomocník balzamovače nebo pohřební kosmetik. Nezapomínejte, že ty dosud neidentifikované ostatky nemusejí nutně představovat oběť našeho vraha.“

Jeden z nejproslulejších nekrofilů, psychotik Ed Gein, nejdřív pouze plnil hřbitovy. Vykopával mrtvolu žen a odnášel si je domů. Teprve později si opatřoval mrtvolu vražednými útoky.“

„A sakra,“ zamumlal Prost. „Vypadá to čím dál líp.“

„Jde o drobný dílek ze širokého spektra lidského chování. Nekrofilové nám připadají těžce duševně nemocní, vyšinutí, zvrácení. Ovšem tihle jedinci ovládaní podivným nutkáním a nepochopitelnými touhami se v lidské společnosti vyskytovali odjakživa. Ano, někteří z nich jsou psychotici. Ale jiné lze naopak označit ve všech směrech za dokonale normální.“

Dokonale normální byl i Warren Hoyt.

Gabriel Dean až dosud mlčel. O to víc Rizzoliovou překvapilo, když se náhle ozval jeho výrazný baryton.

„Říkáte, že náš pachatel se pravděpodobně do lesa vrátí, aby navštívil svůj harém.“

„Ano. Proto by bylo vhodné nepřetržitě rezervaci Stony Brook sledovat.“

„A co se stane, až zjistí, že jeho harém zmizel?“ Zucker se zamyslel. „Rozhodně se mu to nebude líbit.“ Rizzoliovou zamrazilo. Pro pachatele jsou to milénky, blesklo jí hlavou. A jak zareaguje muž, když mu někdo uloupí milénku?

„Rozzuří se,“ pokračoval doktor Zucker. „A bude se snažit tu bolestivou ztrátu nahradit. Nepochybně se znovu vydá na lov.“ Psycholog pohlédl na Rizzoliovou. „Musíte celou věc utajit před médii. Co nejdříve. Sledování Stony Brook je zřejmě reálná možnost, jak vraha dopadnout. Určitě se do toho lesa vrátí, ale jedině pokud si bude jistý, že je to bezpečné a že jeho harém nikdo neobjevil.“

Dveře konferenční místnosti se náhle otevřely, dovnitř nakoukl poručík Marquette. „Detektive Rizzoliová? Potřebuju s tebou mluvit.“

„Hned teď?“

„Ano. Jestli ti to nevadí, půjdeme do mé kanceláře.“

Podle výrazu ve tvářích si všichni přítomní mysleli totéž: Rizzoliová jde na kobereček.

Sama však vůbec netušila, čím si mohla šéfovské výtky vysloužit. Celá zarděla se zvedla ze židle a vyšla za poručíkem. Zatímco kráčeli chodbou vedoucí k oddělení vražd, nepronesl Marquette jediné slovo a jakmile vešli do kanceláře, zavřel dveře. Skleněnou stěnou Rizzoliová viděla několik detektivů, zvědavě zírajících od psacích stolů. Poručík spustil žaluzie.

„Neposadíš se?“

„Díky, nebolí mě nohy. Prostě mi řekněte, o co se jedná, a já zase poběžím.“

„Raději si přečte jen sedni,“ řekl tiše a jaksi nezvykle jemně.

„Prosím.“ Ten ohleduplný tón Rizzoliovou přiváděl do rozpaků.

S Marquettem se nikdy nesblížili. Oddělení vražd se drželo tradic a dál zůstávalo pánským klubem, v němž se nutně cítila jako nevitáný vetřelec. Už proto se jí teď zrychlil tep. Posadila se a čekala.

Poručík dlouho hledal vhodná slova. „Chtěl jsem, abys tu informaci dostala dříve než ostatní, neboť se tě osobně nejvíce týká. Na druhé straně jsem přesvědčen, že problém se vyřeší během několika málo dnů, snad i hodin.“

„Jaký problém?“

„Dnes ráno kolem páté uprchl Warren Hoyt.“ Rizzoliová pochopila, proč ji Marquette tak naléhavě vyzýval, aby se posadila. Obával se, že by mohla zkolabovat.

Ale nezkolabovala. Neroztřásla se, nezačala ječet. Seděla bez hnutí, téměř otupěle. Když opět promluvila, její hlas zněl až děsivě klidně. „Jak se to stalo?“

„Šlo o lékařský zákrok. V noci Hoyta převezli do nemocnice ve Fitchburgu, kde mu měli operovat prasklý apendix.“

Vlastně ani nevíme, jak se všechno seběhlo. Ale na operačním sále...“ Marquette se odmlčel. „Žádní svědci nepřežili.“

„Kolik je obětí?“ zeptala se stále týmž nevýrazným hlasem.

„Tři. Anestezioložka a sálková sestra, které ho připravovaly na operaci. A dozorce, co s ním přijel do nemocnice.“

„Souza-Baranowski je přece vězení s maximální ostrahou.“

„To ano.“

„Přesto povolili převoz do obyčejné nemocnice?“

„Kdyby se jednalo o běžné zdravotní potíže, samozřejmě by přicházela v úvahu pouze Shattuckova vězeňská nemocnice. Ale když hraje roli čas, požádá vězeňská správa o pomoc některou z nejbližších nemocnic. Tentokrát zvolili Fitchburg.“

„Kdo rozhodl, že případ nesnese odklad?“

„Vězeňská ošetřovatelka. Prohlédla Hoyta a svá zjištění konzultovala s lékařem. Oba dospěli k závěru, že pacientův stav je vážný a vyžaduje okamžitý chirurgický zákrok.“

„Co je přesvědčilo?“ Hlas Rizzoliové nabýval na ostrosti.

Otupělost pominula, o slovo se hlásily emoce.

„Klasické příznaky. Prudké bolesti v břiše...“

„Hoyt má zdravotní vzdělání. Přesně věděl, co říct a jak se tvářit.“

„Provedli krevní testy. Výsledek jim připadal alarmující.“

„Alarmující? V jakém smyslu?“

„Nejsem si jistý, ale patrně šlo o extrémně vysokou hladinu bílých krvinek.“

„Sakra, tušili vůbec, s kým mají tu čest?“

„Krevní testy nelze oklamat.“

„Myslíte? Pro Hoyta něco takového určitě nepředstavuje problém. Sakra, léta byl zaměstnaný v nemocnici. Ztraceně dobře ví, jak se výsledky krevních testů dají ovlivnit.“

„Detektive Rizzoliová...“

„Kristepane, jako laborant pracoval právě s krví! Do háje!“ Téměř hystericky pronikavý tón jejího hlasu ji samotnou zaskočil. Zírala na poručíka a chvěla se bezmocným vztekem.

Ale vrátil se i strach. Celé měsíce jej potlačovala, znovu a znovu si opakovala, že bát se je směšné a iracionální, neboť z nejpřísněji střeženého vězení se Warren Hoyt už nikdy nedostane, a nemůže jí tedy ublížit. Své úzkostné sny se snažila zlehčovat jako pouhé dozvuky, přetrvávající připomínky prožité hrůzy, které dříve nebo později vyblednou a pominou. Teď měla k obavám důvod. Velmi vážný důvod. Strach ji opět sevřel do kleští.

Prudce se zvedla a zamířila ke dveřím.

„Detektive Rizzoliová!“ Zastavila se s rukou na klice.

„Kam se ženeš?“

„Čeká mě práce.“

„Oddělení ve Fitchburgu a státní policie mají situaci pod kontrolou.“

„Opravdu? Pro ně je Hoyt jenom další vězeň na útěku. Budou předpokládat, že udělá stejné chyby, jakých se dopouštějí všichni ostatní. Ale Warren Hoyt není žádný obyčejný grázlík. Hravě jim proklouzne.“

„Podceňuješ je.“

„Jde o to, že oni podceňují Hoyta. Netuší, čeho je schopen.“

Já to ovšem vím. Dokonale ho znám.

Venku na parkovišti rozpáleném pražícím sluncem byl vzduch k zalknutí plný výfukových zplodin, které sem pronikaly z ulice. Rizzoliové se po celém těle řinuly stružky potu, ještě než stačila usednout za volant. Hoytovi by se tohle vedro líbilo, napadlo ji. Podobá se ještěrkám vyhřívajícím se na žhavém pouštním písku. A stejně jako ještěrka dokáže bleskurychle zmizet, hrozilo mu nebezpečí.

Kdepak, nenajdou ho.

Cestou do Fitchburgu přemýšlela o důsledcích Hoytova útěku. Nelítostný dravec se volně pohybuje po městě a hledá nové oběti, říkala si a sama sebe se ptala, jestli vůbec bude mít dost sil, aby se s ním znovu utkala; jestli totiž tím, že ho už jednou porazila, nevyčerpala veškerou svou životní zásobu odvahy.

Ne, Rizzoliová se rozhodně nepovažovala za zbabělou, dosud nikdy necouvla před hrozbou, naopak se odhodlaně a občas přímo střemhlav vrhala do každého boje. Přesto ji představa nevyhnutelného střetu s Warrenem Hoytem roztřásla.

Tehdy mě málem zabil. Dokážu ho znovu porazit? Dokážu zahnat zrůdu zpátky do klece?

Místo, kde se časně ráno odehrála tragédie, kupodivu nikdo nestřežil. Rizzoliová se zastavila na nemocniční chodbě a pátrala po nějakém uniformovaném policistovi, zahlédla však pouze hlouček zdravotních sester; dvě z nich si vzájemně plakaly na rameni, ostatní spolu tlumeně rozmlouvaly. Všechny byly sinavě bledé a zřejmě se ještě nevzpamatovaly z otřesu.

Rizzoliová nazdvihla žlutou pásku a pak skleněnými dvoukřídlymi dveřmi, které se před ní automaticky rozevřely, plynule prošla až do predsálí operačního oddělení. Na podlaze spatřila změt' krvavých šmouh a šlápot. Technici právě balili své nástroje. Tady nic zajímavého neobjevím, uvědomila si.

Všechno už čeká jenom na úklid.

Niméně si uměla představit drama, jehož svědky tu byly zakrvácené stěny. V duchu viděla rudý gejzír, který vytryskl z proříznuté arterie oběti, vytvořil na zdi sinusovou křivku a dosáhl až k velké černé tabuli s podrobným rozvrhem dnešních operací, zahrnujícím čísla sálů, jména pacientů i chirurgů a druh zákroků. Co bude s pacienty, jejichž operace

se kvůli hrůznému zločinu musela odložit? pomyslela si Rizzoliová. Jaké komplikace může způsobit odklad třeba takové cholecystektomie, ať už to nevyslovitelné slovo znamená cokoliv? Odshora dolů zaplněná tabule každopádně vysvětluje, proč tu detektivové i technici tak rychle skončili práci. Nejpoužívanější operační oddělení ve Fitchburgu nelze nechat dlouho zavřené. Potřeby živých mají přednost.

Přes tabuli s programem operací pokračovaly rudé oblouky za roh a na další stěny. Tady už byl rozkmit menší, vlivem snižujícího se systolického tlaku výtrysky klesaly až k podlaze a končily v kaluži krve vedle recepčního pultu.

Telefon. Ten, kdo tu zemřel, se snažil dostat k telefonu.

Následovala široká chodba s umyvadly, vedoucí kolem jednotlivých operačních sálů. Rizzoliová slyšela popraskávání policejních vysílaček a několik mužských hlasů, nikdo ji však nezastavil. Minula technika, který si jí skoro ani nevšiml, a vstoupila do otevřených dveří sálu číslo čtyři. Stopy masakru ji ohromily. Oběti tu sice už nebyly, ale jejich krev zůstala na stěnách, prosklených skřínkách a pojízdných stolicích, po podlaze ji v hrůzně červených šlápotách roznesli všichni, kdo sem později přišli.

„Madam? Madam?“ Dva muži stojící u skřínky s nástroji se nevládně mračili.

Vyšší z nich zamířil k Rizzoliové. Kráčel pomalu, neboť papírové návleky na jeho botách se lepily k podlaze. Mohlo mu být zhruba pětadvacet a tvářil se nadřazeně jako většina svalnatců.

Hodinami strávenými v posilovně kompenzuje ty své rychle ubývajících vlasy, pomyslela si Rizzoliová.

Než se jí stačil na cokoliv zeptat, ukázala mu odznak a průkazku. „Jane Rizzoliová, bostonské oddělení vražd.“

„Co vás k nám přivádí?“

„Promiňte, neznám vaše jméno,“ odpověděla.

„Seržant Canady, Massachusettská státní policie, sekce stíhání uprchlých zločinců.“ Rizzoliová mu chtěla potřást pravicí, ale naštěstí si včas všimla, že seržant má na rukou gumové rukavice. Ostatně sám se k podobnému zdvořilému gestu rozhodně nechystal.

„Takže co vás k nám přivádí?“ zopakoval Canady svou otázku.

„Třeba bych vám mohla pomoci.“

Nabídka zřejmě Canadyho příliš nenadchla. „A jak?“

Rizzoliová pohlédla na stěnu plnou stříkanců krve.

„Člověk, který tohle spáchal, Warren Hoyt...“

„Co je s ním?“

„Dobře ho znám.“ Mezitím se k nim připojil i menší člen dvojice. Nebyl to žádný krasavec ani atlet, měl bledý obličej a nápadně či spíš komicky odstávající uši. A také patrně postrádal Canadyho sklon žárlivě střežit vlastní území.“ Poslyšte, Rizzoliová, já si vás pamatuju. To vy jste ho dostala.“

„Dopadl ho náš tým.“

„Kdepak, vy osobně jste ho tenkrát v Lithii vystopovala.“ Na rozdíl od Canadyho si nevzal gumové rukavice a teď podal Rizzoliové pravicí. „Detektiv Arlen, policie Fitchburg. Takže vy sem jedete takovou dálku kvůli tomuhle masakru?“

„Jo, vyrazila jsem, jakmile mě o něm informovali.“ Znovu očima sklouzla k zakrváceným stěnám. „Předpokládám, že si uvědomujete, jak zákeřné a nebezpečné individuum to je.“

„Všechno máme pod kontrolou,“ nevrle se ozval Canady.

„Znáte Hoytův případ?“

„Úplně stačí, když víme, jakých trestných činů se dopustil tady v nemocnici.“

„Ale víte vůbec, co je to za člověka?“

„Z věznice Souza-Baranowski nám poslali jeho složku.“

„Jenže tamější dozorcí evidentně netušili, s kým mají tu čest. Jinak by k téhle tragédii nedošlo.“

„Zatím jsem každého uprchlíka chytil,“ sebevědomě prohlásil Canady. „Všichni dělají stejné chyby.“

„Hoyt žádnou chybu neudělá.“

„Myslíte? Je venku teprve šest hodin.“

„Šest hodin?“ Rizzoliová zavrtěla hlavou. „Pak už nemáte naději.“

Canady se naježil. „Pročesáváme okolí. Na silnicích jsou zátarasy, dopravní policie kontroluje veškerá vozidla. Uvědomili jsme sdělovací prostředky, fotografie pachatele se opakovaně objeví v mimořádných zprávách místních televizních stanic. Jak jsem řekl, situace je plně pod kontrolou.“

Rizzoliová se nechtěla zbytečně hádat, a raději se tedy zdržela komentáře. Opět pohlédla na zaschlé kaluže krve a tiše se zeptala: „Kdo tu zemřel?“

„Anestezioložka a sálková sestra,“ odpověděl Arlen. „Anestezioložka ležela vedle operačního stolu. Sestru našli tamhle u dveří.“

„Vůbec nekričely? Nesnažily se přivolat dozorce?“

„Obě měly proříznutý hrtan. Nemohly ze sebe vydat ani hlásek.“ Rizzoliová přešla k horní části operačního stolu. Vak s roztokem visel na kovovém stojanu, ale plastová hadička a katétr ležely v kaluži vody na podlaze. Skleněné střepy z rozbité injekční stříkačky zalétly pod stůl.

„Patrně mu právě nasazovali kapačku,“ poznamenala.

„Ne, infuzi mu dali už dole na pohotovosti. Chirurg při prohlídce diagnostikoval rupturu slepého střeva a okamžitě nechal Hoyta přemístit sem.“

„Proč ho nedoprovázel? Kde vlastně byl?“

„Musel se na pohotovosti věnovat dalším pacientům. Objevil se tu asi tak deset nebo patnáct minut po masakru a jakmile u recepčního pultu uviděl mrtvého dozorce, rozběhl se k telefonu. Vzápětí sem chvátal prakticky veškerý

personál z pohotovosti, ale obětem už se bohužel nedalo pomoci.“

Rizzoliová chvíli zamyšleně pozorovala podlahu pokrytou nepřehlednou změtí šlápů a šmouh. „A proč dozorce nebyl tady uvnitř a nehlídal vězně?“

„Operační sál představuje jakousi sterilní zónu. Nesmí sem vstoupit nikdo v nesterilním oblečení. Ošetřovatelky zřejmě dozorce požádaly, aby počkal v předsáli.“

„Ale podle směrnic vězeňské správy přece musí být vězni v takovém případě neustále spoutáni.“

„Jistě.“

„Takže i na operačním sále a třeba v narkóze měl být Hoyt za ruku nebo za nohu připoutaný ke stolu.“

„Ano.“

„Našli jste pouta?“ Arlen a Canady si vyměnili pohled.

„Pouta ležela na podlaze pod stolem,“ řekl Canady.

„Byl teda připoutaný?“

„Do určité chvíle zřejmě ano, ale...“

„Pak mu někdo pouta sundal? Proč?“

Arlen pokrčil rameny. „O tom se můžeme jenom dohadovat. Třeba Hoyt potřeboval další kapačku. Nebo bylo nutné změnit kvůli operaci polohu těla.“

Rizzoliová pochybovačně zakroutila hlavou. „Kdyby ho anestezioložka a sálová sestra chtěly odpoutat, musely by zavolat dozorce. A ten by u vězně zůstal, určitě by ho tu samotného bez pout nenechal. Znal předpisy, ne?“

„Snad se tentokrát rozhodl udělat výjimku,“ nadhodil Canady. „Na pohotovosti byli všichni přesvědčeni, že Hoytovi je opravdu mizerně a má příliš velké bolesti, aby se pokoušel uprchnout. Nic takového nikdo neočekával.“

„Panebože,“ povzddechla si Rizzoliová. „Rozhodně nevyšel ze cviku.“

Pohlédla na stůl s anestetiky a všimla si pootevřené zásuvky. Ampule thiopentalu lesknoucí se v ostrém světle napovídaly, že anestezioložka se právě chystala Hoyta uspat.

Takže tady ležel s kapačkou v paži a sténal, tvář zkřivenou bolestí. Obě ženy se věnovaly své práci. Sálová sestra kontrolovala nástroje a uvažovala, které z nich bude asi doktor potřebovat. Anestezioložka vypočítávala dávky léků a současně na monitoru sledovala pacientovo srdce. Pokud zaznamenala náhle se zvyšující tepovou frekvenci, určitě hledala vysvětlení pouze v náporech nesnesitelné bolesti. Ani jedna z žen netušila, že údajně bezmocný vězeň se chystá vraždit.

A pak... Co se stalo pak?

Rizzoliová se podívala na pojízdný stůl, kde měly ležet chirurgické nástroje. Byl prázdný. „Podřízl je Hoyt skalpelem?“ zeptala se.

„Vražednou zbraň jsme nenašli.“

„Je to jeho oblíbený nástroj. Vždycky používal skalpel...“

Náhle ji zamrazilo. „Co když je stále ještě tady v nemocnici?“

„V budově není,“ ozval se Canady.

„Už dřív se úspěšně vydával za lékaře. Umí dokonale splynout se zdravotnickým personálem. Prohledali jste všechny prostory nemocnice?“

„Nepovažovali jsme to za nutné.“

„Jak teda víte, že se tu neschovává?“

„Máme důkaz, že opustil budovu. Zachytila ho videokamera.“

Rizzoliové se rozbušilo srdce. „Cože? Vy ho máte na záznamu bezpečnostní kamery?“

Seržant Canady kývl. „Nejspíš ty záběry budete chtít vidět.“

Kapitola 8

„Víte, dost podivně se tam předvádí,“ prohodil Arlen. „Pouštěli jsme si tu pásku několikrát, ale stejně jsme nepochopili, co to chtěl naznačit.“

V rohu konferenční místnosti, kam se přesunuli z operačního sálu, stála pojízdná skříňka s televizorem a videorekordérem. Canady vložil do přehrávače kazetu a zcela samozřejmě se ujal i dálkového ovladače. Držení dálkového ovladače byla role pro vedoucího smečky, což Canady potřeboval cítit. A Arlen měl dost rozumu, aby ho nechal.

„Tak fajn. Uvidíme, jestli z toho bude bostonská policie moudřejší než my.“ Canady jako by Rizzoliové házel rukavici.

Na obrazovce se objevily zavřené dveře na konci jakési chodby.

„Tohle je pohled kamery umístěné na stropě chodby v přízemí,“ vysvětlil Rizzoliové Arlen. „Dveře, které vidíte, vedou přímo na parkoviště zaměstnanců. Je to jeden ze čtyř východů z budovy. Přesný čas můžete sledovat na dolním okraji záběru.“

„Takže začínáme v pět deset,“ konstatovala.

„Podle záznamů z operačního sálu byl vězeň dopraven nahoru zhruba ve čtyři čtyřicet pět, tohle je tedy o pětadvacet minut později. A teď dávejte pozor.“

Na obrazovce naskakovaly vteřiny. V 5.11.13 se objevila mužská postava oblečená do bílého laboratorního pláště, bílých kalhot a s papírovými návleky na botách. Zády ke kameře klidně, beze spěchu mířila k východu. Nad límcem pláště byly vidět nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Muž došel ke dveřím a už sahal po klice, když se se náhle zarazil.

„Pozorně ho sledujte,“ řekl Arlen.

Muž se pomalu otočil a zvedl pohled k bezpečnostní kameře.

Rizzoliová se předklonila. Připadalo jí, že Warren Hoyt se dívá přímo na ni. A pouze na ni. Postoupil o několik kroků blíž. V levém podpaží měl zastrčený jakýsi balíček.

„A teď udělá to podivné gesto, které si neumíme vysvětlit,“ upozornil Arlen.
Aniž by spustil oči z objektivu kamery, zdvihl Hoyt pravou ruku, jako by se chystal přísahat před svědeckou výpovědí u soudu. Pak prstem levé ruky ukázal do dlaně. A pobaveně se usmál.
„Co to má sakra znamenat?“ ozval se Canady.
Rizzoliová mlčela. Napjatě sledovala, jak se Hoyt obrací, volným krokem jde k východu a posléze mizí za dveřmi.
„Pusťte to ještě jednou,“ požádala téměř neslyšným hlasem.
„Máte tušení, co těma rukama naznačuje?“
„Pusťte to ještě jednou.“ Canady se ušklíbl, ale vyhověl jí.
Hoyt se znovu objevil na chodbě. Znovu zamířil ke dveřím.
Znovu se otočil, znovu vzhledl ke kameře, znovu se vrátil o pár kroků zpátky.
Rizzoliová čekala na gesto, kterému dobře rozuměla.
Warren Hoyt zvedl ruku.
„Zastavte záběr. Tady.“ Canady stiskl příslušné tlačítko.
Hoyt na obrazovce strnul s úsměvem ve tváři a levým ukazovákem mířícím do dlaně pravačky. Rizzoliová skoro ani nedýchala.
Tíživé ticho přerušil Arlen. „Co nám chtěl vzkázat? Vy to víte?“
Rizzoliová ztěžka polkla. „Ano.“
„Co to tedy znamená?“ netrpělivě vyhrkl Canady.
Rozevřela zaťaté pěsti složené v klíně. Na obou dlaních měla nepravidelné jizvy, které jí zůstaly po hlubokých řezných ranách způsobených skalpelem, jež před rokem vedla Hoytova ruka.
Arlen i Canady na ty jizvy dlouho mlčky zírali.
„Památka po Hoytovi?“ konečně se zeptal Arlen.
„Ano. Proto před bezpečnostní kamerou zvedl ruku. Prostě mi adresoval takový žertík. Důvěrný pozdrav od Chirurga.“
„Musela jste ho vážně naštvat,“ prohodil Canady a mávl ovladačem směrem k obrazovce. „Jen se podívejte. Skoro jako by vás vybízel, abyste se na oplátku pochlubila svými dlaněmi.“
„Nebo jako by naznačoval, že se brzy uvidíte,“ polohlasně dodal Arlen.
Opět ji zamrazilo. Ano, určitě se uvidíme, pomyslela si. Jenom ještě nevím kdy a kde.
Seržant Canady stiskl tlačítko PLAY a scéna pokračovala.
Warren Hoyt nechal pravici klesnout, otočil se a zvolna vykročil ke dveřím.
Tentokrát Rizzoliová zaměřila pozornost na nevelký balíček, který Hoyt svíral v podpaží. „Mohl byste to znovu zastavit?“
Jakmile Canady splnil její přání, naklonila se dopředu a dotkla se prstem obrazovky. „Něco si odnáší. Řekla bych, že je to stočený ručník.“
„Jo, máte pravdu.“
„Ale proč si vzal právě ručník?“
„Tady zřejmě nejde o ručník. Důležité bude spíš to, co si do něj Hoyt zabalil.“ Rizzoliová nakrčila čelo a horečně uvažovala. V duchu se vrátila nahoru mezi bílé stěny plné krvavých stříkanců a náhle se jí z paměti vynořil prázdný podnos vedle operačního stolu. Pohlédla na Arlena.
„Nástroje,“ vydechla. „Hoyt v operačním sále sebral chirurgické nástroje.“
Arlen přikývl. „Chybí tam sada nástrojů na laparotomii.“
„Na laparotomii? Co je to?“ zeptala se Rizzoliová.
„Odborný název pro rozpárání břicha,“ poučil ji Canady.
Na obrazovce Hoyt mezitím prošel dveřmi a zmizel ze záběru. Kamera teď zachycovala jen opuštěnou chodbu. Seržant Canady vypnul televizor a potřásl hlavou. „Jak to vypadá, detektive Rizzoliová, ten váš mládenec se už nemůže dočkat, až se znovu pustí do práce.“
Než stačila cokoliv odpovědět, ozval se její mobil. Škubla sebou, znovu se jí rozbušilo srdce. Oba muži se na ni dívali, raději tedy vstala ze židle, otočila se k oknu a teprve potom se ohlédla.
Volal Gabriel Dean. „Nezapomněla jste, že ve tři hodiny se máme sejít s forenzním antropologem?“ Letmo se podívala na hodinky. „Budu tam včas.“
„Kde právě jste?“
„Přijdu, stačí?“ odsekla podrážděně a ukončila hovor. Zhluboka se nadechla a zahleděla se z okna. Je toho na mě moc, pomyslela si sklesle. Nevím, kam dřív skočit. Nevím, kterého monstra se víc děsit...
Canady si odkašlal. „Detektive Rizzoliová?“
Rázně se vytrhla z neveselých úvah. „Omlouvám se, ale musím okamžitě zpátky do Bostonu. Zavoláte mi, pokud se o Hoytovi něco dozvíte?“
Přikývl. A usmál se. „Mám dojem, že to bude brzy.“

Gabriel Dean byl určitě poslední člověk, se kterým teď toužila mluvit, jakmile však vjela na parkoviště za budovou úřadu lékařského vyšetřovatele, uviděla agenta FBI vystupovat z vozu. Rychle vklouzla na volné místo v řadě automobilů a vypnula motor. Když chvilku počkám, řikala si, Dean zmizí uvnitř a já se vyhnu nepříjemnému rozhovoru. Jenže agent už ji bohužel zahlédl a nepochybně hodlal odejít z parkoviště společně s ní. Neměla na výběr. Vztekla zabouchla dveře svého vozu a přes úmorné vedro vyrazila svižným krokem, jako by chtěla naznačit, že nemíní ztrácet čas hloupostmi.

„Na tu dopolední poradu jste se už nevrátila,“ prohodil Dean místo pozdravu.

„Marquette se mnou potřeboval něco projednat.“

„Ano, informoval mě.“

Rizzoliová se zastavila a nevraživě pohlédla Deanovi do očí. „Informoval vás? A o čem?“

„Sdílel mi, že jeden z vašich pachatelů utekl z vězení.“

„Ano, jeden je skutečně venku.“

„Což vás trochu vykojelo.“

„To vám taky řekl Marquette?“

„Ne. Ale okamžitě jste se ztratila, a tak jsem usoudil, že patrně nejste ve své kůži.“

„Měla jsem na starosti jiné záležitosti.“ Prudce se od něho odvrátila a zamířila k budově.

„Ale vedete tohle vyšetřování, detektive Rizzoliová,“ křikl za ní Dean.

Opět se zastavila a ohlédla se přes rameno. „Proč se domníváte, že mi to musíte připomínat?“ Náhle stál přímo před ní. Až příliš blízko. Skoro výhrůžně blízko. Stačilo by málo a jejich obličej by se dotýkaly. Pod jeho upřeným pohledem se z ničeho nic zarděla. Důvodem rozpaků ovšem nebyla pouze Deanova výrazná a provokativní fyzická převaha. Do rozpaků Rizzoliovou přivedlo překvapivé poznání, že před sebou má velmi přitažlivého muže. Vzrušujícího muže. Muže s nesporným osobním kouzlem. V duchu zuřila – kvůli svým zčervenalým tvářím, stejně jako kvůli těm absurdním, zcela nepatřičným myšlenkám. Jenže podivné pocity už zařaly drápky a odmítaly zmizet do nenávratna, jak by se slušelo.

„Tehle případ vyžaduje vaši plnou pozornost,“ pronesl Dean naléhavým tónem. „Chápu vás, útek Warrena Hoyta by nepochybně otřásl každým policistou a tím spíš musel vyvést z rovnováhy právě vás, ale...“

„Vůbec mě neznáte,“ rozčileně mu skočila do řeči. „A laskavě si přestaňte hrát na cvokaře.“

„Nechtěl jsem se vás dotknout. Jenom mě napadlo, jestli se vůbec na vyšetřování dokážete soustředit. Totiž jestli vám ty jiné záležitosti, o kterých jste se zmínila, nebudou překážet v práci.“

Rizzoliová s vypětím všech sil ovládla svůj hněv. „Víte, kolik lidí dnes časně ráno Warren Hoyt zavraždil?“ zeptala se co nejkldnějším hlasem. „Tři, agente Deane. Jednoho muže a dvě ženy. Podřízl jim hrdla a pak v dobré náladě a volným vycházkovým krokem odešel.“ Zdvihla ruce a předvedla jizvy na dlaních. „Tyhle suvenýry mi loni věnoval. Jenom se naštěstí už nedostal k tomu svému parádnímu číslu, tedy k závěrečnému řezu pod bradou.“ Nechala ruce klesnout a nevesele se zasmála. „Takže máte pravdu. Ta záležitost je pro mě skutečně dost důležitá.“

„Ale momentálně musíte řešit jiný případ.“

„Dělám, co můžu.“

„Obávám se, že nikoliv. Hoyt odvádí vaši pozornost jinak, než je právě teď třeba. Dovolujete mi, aby se vám pletl do cesty.“

„Jediný, kdo se mi plete do cesty, jste vy. A přitom se můžu jen dohadovat, jaký tu vlastně máte úkol.“

„Není snad žádoucí, aby jednotlivé bezpečnostní složky spolupracovaly?“

„Bohužel spolupracuju pouze já. Nevšimla jsem si, že byste mi poskytoval něco na oplátku.“

„Třeba jste mě zatím o nic nepožádala.“

„Dobrá, pro začátek mi můžete vysvětlit, proč se vůbec do případu vložila taková instituce jako FBI. Pochopte, osobně se s něčím podobným setkávám poprvé. Čím se vražda Yeagerových odlišuje od jiných vražd? Jaké informace o té manželské dvojici mi zůstávají utajené?“

„O Yeagerových je mi známo jen to, co víte vy sama.“

Mluvil pravdu? Rizzoliová si nebyla jistá. Stále se v něm nedokázala vyznat. A její zmatek samozřejmě zvyšovalo nečekané zjištění, že ji Gabriel Dean sexuálně přitahuje, dokonce přímo vzrušuje. Tahle zcela nová skutečnost všechno zoufale komplikovala...

Dean sklouzl pohledem k hodinkám. „Čekají na nás.“ Otočil se a odhodlaně vyrazil do pitevně.

Ale Rizzoliová ho hned nenásledovala. Ještě chvíli zůstala sama na parkovišti a marně se pokoušela pochopit, co se to s ní ve vztahu k Deanovi děje. Po několika vteřinách však rezignovaně mávla rukou a také zamířila do nevábných prostor. V duchu už se obrňovala na další setkání s mrtvými.

Tentokrát se jí alespoň nezvedal žaludek. Nesnesitelný hnilobný zápach, z něhož se jí dělalo špatně při pitvě Gail Yeagerové, druhé pozůstatky nalezené v rezervaci Stony Brook naštěstí nevydávaly. Korsak se přesto pojistil a stejně jako minule si nad horní ret mázl trochu mentolového krému. Na kostech zůstalo jen pár kousků kožnatých spojovacích tkání; také sice nijak příjemně nevoněly, nenutily však Rizzoliovou odbíhat ke dřezu. Byla pevně rozhodnuta nedopustit opakování včerejších pokořujících scén, zvláště když Gabriel Dean stál přímo naproti ní a jistě by si všiml každého záskubu v jejím obličejí. S nehnutým výrazem tedy sledovala, jak doktorka Islesová a forenzní antropolog doktor Carlos Pepe otvírají schránku, vyndávají kosterní pozůstatky a opatrně je kladou na pitevní stůl pokrytý plachtou.

Nahrbenému, skřítkovsky drobnému šedesátníkovi doktoru Pepemu zářily oči, jako by před sebou měl pohádkový zlatý poklad. Zatímco Rizzoliové ty nevábné a od hlíny umazané části lidského skeletu připadaly téměř nerozlišitelné, doktor Pepe v nich neomylně rozpoznával kosti vřetenní, loketní a klíční. Každou z nich nejprve odborně pojmenoval a potom umístil do anatomicky správné polohy. Rozpojená žebra tlumeně rachotila. Obratle, z nichž dva byly chirurgicky spojené, tvořily podivný sukovitý řetězec vedoucí středem pitevního stolu až k dutému prstenci pánve, která tvarem připomínala jakousi makabrální královskou korunu. Pod tenké pažní kosti narovnal doktor Pepe nenápadně, ve skutečnosti však velmi důležité drobné kůstky, propůjčující lidským rukám onu zázračnou zručnost. Pozornost odborníků i laiků okamžitě upoutaly zjevné známky dávného zranění: ocelové chirurgické šrouby v levé stehenní kosti. Do horní části pitevního stolu umístil doktor Pepe lebku a oddělenou čelist. Vrstvou hlíny probleskovaly zlaté zuby.

Skelet byl dokončený, všechny kosti zaujímaly příslušná místa.

Ve schránce však ještě cosi zůstalo.

Doktor Pepe ji obrátil dnem vzhůru a na podnos pokrytý látkou vysypal zmrštlé hlíny, zetlelého listí a chomáčů slepených hnědých vlasů. Přitáhl si nad podnos lampu a v ostrém světle se za pomoci pinzety začal probírat hlínou. Během několika vteřin našel to, po čem pátral: drobný černý valounek, tvarem připomínající zrno rýže.

„Puparium“, konstatoval. „Lidé je často mylně pokládají za krysí trus.“

„Jo, taky bych si myslel, že to není nic jiného než obyčejný krysí bobek“, ozval se Korsak.

„Je jich tu spousta. Jen musíte vědět, co máte hledat.“ Doktor Pepe pinzetou vybral z hlíny dalších pár černých zrněk a odložil je stranou. „Druh Calliphoridae.“

„Cože?“

„Masařky“, řekl Gabriel Dean.

Doktor Pepe přikývl. „V takovém obalu dospívají larvy masařek. Je jako zámotek. Jde o exoskelet pro třetí stadium larválního vývoje a ven pak vylétají dospělé mouchy.“ Antropolog si nad kukly přisunul lupu. „Tyhle jsou všechny prázdné. Mouchy už se vylíhly.“

„Jak dlouho v místních podmínkách trvá vývoj druhu Calliphoridae?“ zeptal se Dean.

„Během léta obvykle pětadvacet dní. Ale všimněte si, že tyhle dvě kukly se barvou i opotřebením liší od ostatních. Jsou stejného druhu, určitě však byly déle vystaveny vlivům okolního prostředí.“

„Zřejmě se tedy jedná o dvě různé generace“, poznamenala Rizzoliová.

„Taky bych řekl. Jsem zvědavý na názor entomologa.“

„Pokud jedné generaci trvá pětadvacet dní, aby dospěla“, zamyslela se Rizzoliová, „Znamená to, že oběť v té rezervaci ležela zhruba sedmdesát dní?“

Doktor Pepe se zahleděl na pitevní stůl s kostrou. „To, co tu vidím, není v rozporu s postmortálním intervalem dvou letních měsíců.“

„Nemůžete se vyjádřit přesněji?“

„Nikoliv, mámeli k dispozici pouze kosterní pozůstatky. Tahle osoba mohla v lese ležet dva měsíce. Nebo šest měsíců.“ Rizzoliová si všimla, že Korsak kroutí očima. Forenzní antropolog ho patrně příliš nenadchl.

Ovšem doktor Pepe teprve absolvoval zahřívací kolo. Teď obrátil pozornost k pozůstatkům na pitevním stole.

„Jedna osoba, žena“, pronesl, když přehlédl rozmístění kostí. „Spíš menší postavy, odhadoval bych ji na nějakých sto padesát pět centimetrů. Viditelné zhojené fraktury. Stará tříštivá zlomenina stehenní kosti, ošetřená chirurgickým šroubem.“

„Vypadá to na Steinmanův hřeb“, podotkla doktorka Islesová. „Navíc jsou tu chirurgicky spojené dva obratle“, ukázala rukou. „Konkrétně druhý a třetí bederní.“

„Mnohonásobná zranění?“ zeptala se Rizzoliová.

„Ano, oběť musela kdysi utrpět velmi vážný úraz.“

„Chybí dvě levá žebra“, pokračoval doktor Pepe v inventuře. „Stejně jako dvě zápěstní kůstky a většina článků prstů. Soudil bych, že je nějaký mrchožrout spořádal ke svačině.“

„Rychlý sendvič z toho, co bylo právě po ruce“, zavtipkoval Korsak. Nikdo se nezasmál.

„Dlouhé kosti a obratle jsou všechny.“ Doktor Pepe se odmlčel a chvíli pozoroval krční páteř. „Schází jazyk.“

„Nenašli jsme ji“, řekla Islesová.

„Prosívali jste to tam?“

„Ano. Sama jsem se na místo vrátila a důkladně všechno prohledala.“

„Možná ji odnesli dravci.“ Doktor Pepe zvedl jednu z lopatek. „Vidíte ty vrypy ve tvaru písmene V? Jsou to stopy po zubech masožravé zvěře. Kde jste našli hlavu? Spojenou s tělem, nebo někde mimo?“

„Ležela o kus dál“, odpověděla Rizzoliová.

„Typické pro psy“, pokývl Pepe. „V lidské hlavě vidí spíš hračku. Koulejí si s ní, ale nemůžou se do ní zahryznout jako do končetiny nebo do hrdla.“

„Počkat“, ozval se Korsak. „Mluvíme snad o našich domácích mazlíčcích?“

„Všechny psovitě šelmy se chovají obdobně. Dokonce i kojoti a vlci si rádi hrají s míčem. Pozůstatky ležely v předměstském parku, kde se určitě často lidé procházejí s pejsky. A taková Fifinka může být sebezotomilejší, ale stejně jí zůstaly instinkty mrchožroutů. Zatne zuby, kam to jen jde. Do okraje křížové kosti, do výběžků páteře, do žeber nebo do kyčle. A pochopitelně se také zmocní jakékoliv měkké tkáně, která na kostře ještě zůstala.“

„A sakra“, znechuceně se ušklíbl Korsak. „Moje žena si nedávno pořídila skotského teriéra. Víckrát už nedovolím, aby mi olízl tvář.“

Pepe vzal do rukou lebku a šibalsky mrkl na doktorku Islesovou. „Co kdybych vás trochu vyzkoušel? Své studenty při přednáškách z patologie jistě taky občas trápíte základními otázkami, nemám pravdu?“

„Máte“, přiznala Islesová. „Rozhodně je nijak nešetřím. Když se začnu rozhlížet, každý se zděšeně krčí.“

„Takže teď podusíme vás“, usmál se antropolog. „Povězte nám něco o tomhle jedinci.“

Islesová se zahleděla na kosterní pozůstatky. „Řezáky, tvar patra a délka lebky odpovídají bělošskému typu. Lebka je spíš menší, s minimálními nadočnicovými oblouky. Dalším důležitým ukazatelem je pánev, konkrétně nás zajímá tvar pánevního vchodu a suprapubický úhel. Jde o ženu, bělošku.“

„Dokázala byste určit věk?“

„Vidím nedokončený epifyzeální uzávěr kyčelního hřebene. Na páteři nejsou žádné artritické změny. Ta žena byla dospělá, ale poměrně mladá.“

„Souhlasím.“ Doktor Pepe zvedl z pitevního stolu dolní čelist. „Tři zlaté korunky“, konstatoval. „A také rozsáhlé

použití amalgámu. Udělali jste rentgenové snímky?“

„Yoshima je pořídil dnes dopoledne,“ odpověděla Islesová. „Jsou na světelné tabuli.“

Pepe se k nim hbitě přesunul. „Tohle zřejmě bude gutaperčová výplň dvou kořenových kanálků,“ ukázal na snímek mandibuly. „A vidíte, jak jsou kořeny od sedmičky k desítce a od dvaadvacítky k sedmadvacítky krátké a tupé? Nepochybně tu byl proveden ortodontický posun.“

„Toho jsem si vůbec nevšimla,“ připustila Islesová.

Pepe se spokojeně usmál. „Jsem opravdu rád, že jsem vás na ten detail mohl upozornit, doktorko Islesová. Už jsem se tady začínal cítit úplně zbytečný.“

Po delší době se znovu ozval agent Dean. „Mluvíme tedy o někom, kdo měl dostatek finančních prostředků, aby si platil dobrého zubaře.“

„Dobrého a velmi drahého zubaře,“ upřesnil Pepe.

Rizzoliová myslela na Gail Yeagerovou a její krásný chrup.

Ano, říkala si, ještě dlouho potom, co přestane bít srdce a tkáň podlehnou hnilobným procesům, právě zuby odlišují boháče od chudáků. Když člověk málem nemá ani na činži, snadno pustí z hlavy pobolívající stoličku nebo nehezský předkus.

Charakteristika téhle oběti zněla až příliš povědomě.

Mladá žena. Běloška. S nadprůměrnou životní úrovní.

Pepe odložil dolní čelist a věnoval pozornost kostře. Pár vteřin studoval zborcený hrudní koš, pak zvedl odpadlé žebro, přiložil je k prsní kosti a pozoroval úhel, který spolu obě kosti tvořily. „Pectus excavatum,“ prohlásil.

Doktorka Islesová se poprvé zatvářila opravdu překvapeně.

„Tohle mi také uniklo.“

„A co tibie?“ Islesová chvatně přešla k dolní části pitevního stolu a sáhla po jedné z dlouhých kostí. Dlouho na ni zamračeně zírala. Potom ji položila vedle téže kosti z druhé končetiny. „Bilaterální genu varum,“ povzddechla si. „Možná až patnáct stupňů. Nechápu, jak jsem něco takového mohla přehlédnout.“

„Prostě jste se soustředila na frakturu. Chirurgický břeb přímo bije do očí a člověk už nic jiného ani nevidí. Jenom starý ostřílený pirát jako já se nenechá tak snadno oklamat.“

„Neomlouvejte mě, rozhodně jsem si toho měla hned všimnout.“ Islesová se odmlčela. Znepokojeným pohledem bloudila od holenních kostí k žebřům a zpátky. „Stejně mi to nedává smysl. Na jedné straně pectus excavatum a genu varum, na druhé straně nákladná péče o chrup... Jako by tady šlo o dvě různé osoby.“

Korsak si netrpělivě odkašlal. „Nemohli byste nám laskavě prozradit, o čem se dohadujete? Co nedává smysl?“

„Genu varum je odchylka, které se běžně říká vybočená kolena nebo nohy do O,“ vysvětlil doktor Pepe. „Žena, jejíž kosterní pozůstatky tu vidíme, měla holenní kosti prohnuté asi o patnáct stupňů, což je dvojnásobek normálního zakřivení.“

„Ale co vás na tom tak vzrušuje?“ zakroutil Korsak hlavou. „Nohy do O má spousta lidí.“

„Neméně nápadná vada se týká hrudní části kostry,“ vzala si slovo Islesová. „Podívejte se, jaký úhel svírají žebra a sternum. Ta žena měla pectus excavatum neboli vpadlý hrudník. Abnormální vývoj kostí a chrupavek způsobil, že hrudní kost je vychýlená směrem dovnitř. V tomto případě se jednalo o mírnější formu, která patrně nevyvolávala dechové ani srdeční potíže. Pro ženu znamenala především kosmetický problém.“

„Ty deformace se tedy objevily v důsledku nenormálního vývoje kostí?“ zeptala se Rizzoliová.

„Ano. Jde o defekt kostního metabolismu. V rostoucích kostech se neukládá dostatečné množství vápenných solí, kosti jsou měkké a snadno se ohýbají.“

„O jaké nemoci vlastně mluvíme?“ Islesová zaváhala a sklouzla očima k doktoru Pepemu. „Postava je dost malá, že?“

„Jak byste odhadla výšku podle Trotter-Gleisera?“ Islesová měřicí páskou změřila délku stehenní a holenní kosti a chvíli v duchu počítala. „Řekla bych totéž, co jste předtím uvedl i vy: zhruba sto padesát pět centimetrů. Plus minus tři centimetry.“

Doktor Pepe pokývl. „Takže tu máme pectus excavatum Bilaterální genu varum. Malou postavu... Ano, váš dojem bude správný.“

Doktorka Islesová se podívala na Rizzoliovou. „Ta žena v dětství prodělala křivici.“

Křivice. Podivný a nečekaný výraz. Rizzoliové vnukal představu ponuré bídy, nemluvnat plačících hlady, vychrtlých bosých dětí pobíhajících kolem polorozpadlých chatrčí. To slovo připomínalo zcela jiné, velmi dávné časy, to slovo patřilo k sépiově tónovaným filmovým záběrům z hospodářské krize před druhou světovou válkou. Nehodilo se k ženě se třemi zlatými korunkami a ortodonticky narovnanými zuby.

Podivného rozporu si samozřejmě všiml také Gabriel Dean. „Domníval jsem se, že křivice souvisí s podvýživou.“

„Ano, souvisí,“ potvrdila Islesová. „Rachitidu způsobuje nedostatek vitamínu D. Potřebné množství tohoto vitamínu děti většinou získávají díky mléku a slunečnímu záření. Pokud je dítě podvyživené a celé dny tráví v nezdravých zatuchlých prostorách, neblaze to ovlivní vývoj jeho kostí.“ Odmlčela se a pak dodala: „Na vlastní oči vidím podobný případ poprvé.“

„Jestli chcete, někdy vás s sebou vezmu k exhumacím,“ nabídl se doktor Pepe. „Předvedu vám spousty rachitických koster z minulého století. Přistěhovalci ze Skandinávie, ze severního Ruska...“

„Ale dnes? Ve Spojených státech?“ podivil se Dean.

Pepe potřásl hlavou. „Jistě, je to zcela neobvyklé. Podle kostních deformit a velmi malé postavy bych soudil, že ta žena žila v chudých podmínkách. Alespoň během dětství a dospívání.“

„Což nesouhlasí s nákladnou úpravou chrupu.“

„Přesně tak. Proto se doktorka Islesová vyjádřila, že to vypadá, jako bychom tu měli dvě různé osoby.“

Jiný život v dětství a jiný v dospělosti, pomyslela si Rizzoliová. A náhle si vzpomněla na vlastní dětství a na Revere, kde se jejich rodina tísnila v pronajatém domku, který byl tak malý, že trochu soukromí nacházela jenom v tajné skrýši pod přední verandou. Když otec navíc přišel o práci, mnohdy večereli jen brambory a kukuřici z konzervy. Zlé časy našťastí netrvaly dlouho, otec práci opět získal, do kuchyně se vrátilo maso a situace se postupně zlepšila.

Nicméně dotek chudoby zanechal stopy, neli na těle, pak dozajista na duši. Všichni tři sourozenci Rizzoliové si později zvolili kariéru se zajištěným, byť nijak závratným příjmem – Jane u policie, Frankie u námořní péčoty a Mikey u pošty; žádný z nich si netoužil zopakovat existenční potíže z dětských let.

Zahleděla se na kostru a povzddechla si. „Od zoufalé bídy k bohatství. Někdy se to stává.“

„Zejména u Dickense,“ prohodil Dean, snad vážně, snad ironicky.

„Jo,“ přidal se Korsak. „Vezměte si třeba malého Tima z Vánoční koledy.“

„Malý Tim skutečně trpěl krivicí,“ poznamenala Islesová.

„Ovšem potom už si žil jako ve vatičce, protože starý Scrooge mu určitě odkázal pořádný balík,“ ušklíbl se Korsak.

Tebe štěstí opět opustilo, pomyslela si Rizzoliová s pohledem upřeným na pitevní stůl. A najednou před sebou místo smutné sady kostí viděla lidský příběh. Viděla chudičké dítě s křivými nohama a propadlým hrudníkem. Viděla dospívající dívku v nepůvabných obnošených šatech. Bylo na ní už tenkrát něco zvláštního? Lišila se něčím od zubožených lidí, mezi nimiž se celá léta pohybovala? Hlásala snad odhodlanýma očima nebo vzpurně vysunutou bradou, že si zaslouží lepší osud?

Neboť v dospělosti se ocitla v jiném světě. Ve světě, kde měla peníze přinášející rovné zuby a zlaté korunky. Šťastná souhra okolností, usilovná práce nebo snad zájem správného muže pozvedly mladou ženu do mnohem příznivějších poměrů. Někdejší chudoba jí však zůstala vepsána v kostech, v křivých nohách a propadlém hrudníku.

A byl tu i doklad jiného utrpení, jakési nehody, při níž došlo k vážnému poranění levé nohy a páteře. Lékaři ženě museli chirurgicky spojit dva obratle a kovovým hřebem jí natrvalo zpevnili stehenní kost.

„Pokud budeme předpokládat, že rozsáhlým a drahým korekcím chrupu odpovídá společenské postavení oběti, pak její zmizení jistě neuniklo pozornosti,“ opět promluvila doktorka Islesová. „Ta žena je mrtvá nejméně dva měsíce. Není vyloučeno, že bychom ji našli v databázi NCIC.“

Národní středisko informací o zločinech, spadající pod Federální úřad pro vyšetřování, mimo jiné vedlo i podrobný seznam pohřešovaných osob, s nímž bylo možné porovnávat neidentifikované pozůstatky, a eventuálně tak odhalit totožnost oběti.

„Jo, bude tam mezi tisícovkami dalších žen,“ skepticky podotkl Korsak.

„Nenapadá vás nikdo zdejší?“ zeptal se doktor Pepe. „Nemáte žádné neuzavřené případy pohřešovaných osob, se kterými by takhle kostra mohla souviset?“

Rizzoliová zavrtěla hlavou. „Ve státě Massachusetts ani jeden.“

Večer byla tak vyčerpaná, že dlouho nedokázala usnout. Nakonec vstala, aby překontrolovala zámky u dveří a zástrčky na okně vedoucím k požárnímu schodišti. O hodinu později měla pocit, že slyší podezřelý šramot, a v duchu už viděla, jak se Warren Hoyt plíží k její ložnici a v ruce svírá skalpel. Popadla pistoli ležící na nočním stolku, ve tmě se přikrčila vedle postele a zbrocená potom čekala s namířenou zbraní, až dveřmi projde stín.

Stín se neobjevil, další šramot už se neozval. Slyšela pouze tlukot vlastního srdce a úryvek rytmické melodie, která se linula z automobilu projíždějícího ulicí.

Rizzoliová tiše vklouzla do předsíně a s pistolí připravenou ke střelbě rozsvítila.

Žádný vetřelec tam nebyl.

Rychlým pohledem se přesvědčila, že bezpečnostní řetízek je na svém místě. Rozsvítila i v obývacím pokoji. Okno vedoucí k požárnímu schodišti zůstalo pečlivě zavřené, zástrček se nikdo nedotkl. Chvilí zachmuřeně zírala přímo před sebe a uvažovala, jestli náhodou nezačíná přicházet o rozum.

Klesla na pohovku, odložila pistoli a skryla obličej v dlaních. Zoufale si přála, aby se mohla jednou provždy zbavit veškerých myšlenek na Warrena Hoyta. Ale zbavit se jich nemohla, přetrvávaly jako zhoubný nádor, který nelze léčit ani chirurgicky odstranit a který navíc metastázuje do každické bdělé chvíle v jejím životě. Před spaním už nemyslela na Gail Yeagerovou, nemyslela na kostru neznámé ženy, nalezenou v rezervaci Stony Brook, nemyslela na hrůzně roztržštěné tělo mladého muže, snad černého pasažéra mezinárodní letecké linky, jehož dávno neotevřená složka ležela mezi ostatními papíry jako další němá připomínka nesplněných úkolů. Tolik různých jmen, hlášení a protokolů nepřestávalo dotírat! Ale kdykoliv Jane Rizzoliová v posteli zírala do tmy a marně se snažila přivolat spánek, před očima se jí znovu a znovu zjevovala pouze tvář Warrena Hoyta.

Zazvonil telefon. Vyskočila, srdce náhle až v krku. Musela se několikrát zhluboka nadechnout a teprve potom byla schopna zvednout sluchátko.

„Rizzoliová?“

Thomas Moore. Rozhodně nečekala, že uslyší právě jeho hlas, a nebyla tedy připravena na mohutnou vlnu palčivého stesku. Ještě před rokem společně řešili Chirurgův případ. Jejich vztah sice nikdy nepřekročil hranice kolegiality, nicméně spoléhali na sebe a bez obav jeden druhému svěřovali vlastní život, což svým způsobem znamenalo hlubokou důvěrnost, podobnou mileneckému či manželskému poutu. Když se teď ozval známý přátelský hlas, uvědomila si, jak nesmírně jí Moore schází. A jak bolestně ji zasáhl jeho sňatek s Catherine.

„No ne, Moore! Kolikpak hodin tam teď máte?“ Nenucený tón neprozrazoval nic z jejího rozpoložení.

„Bude pět. Omlouvám se, že ti volám v takovou nekřesťanskou hodinu. Ale nechci, aby tenhle hovor slyšela Catherine.“

„Nic se neděje. Stejně jsem vzhůru.“

„Aha. Taky máš problémy se spaním,“ konstatoval Moore.
Dobře věděl, že oba trápí stejná noční můra.
„Volal ti Marquette?“
„Ano. Doufal jsem, že mezitím snad...“
„Kdepak, už je to skoro čtyřicet hodin a pořád netušíme, kde by mohl být.“
„Takže stopa už vychladla.“
„Žádnou stopu po sobě nenechal. Chápeš to? Na operačním sále zabije tři lidi, klidně si odejde z nemocnice a zmizí, jako by dokázal zneviditelnět. Pitsburská i státní policie pročesaly celé okolí, kontrolují se auta na všech silnicích, jeho fotku ukazují v televizních zprávách. A nic, nikde jediný záchytný bod.“
„Vsadil bych se, že vím, kam ho to určitě láká. Přesně řečeno ke komu...“
„Tvůj dům sledujeme. Kdyby se k němu Hoyt přiblížil, sklapne past.“
Následovalo ticho. Vteřiny plynuly. Konečně Moore opět promluvil: „Nemůžu ji přivést domů. Zůstanu s ní tady. Chci, aby byla v bezpečí.“ Z jeho hlasu zazníval nezastřený strach.
Strach o manželku.
Rizzoliová si nikoliv bez závlsti pomyslela, jak by se asi cítila, kdyby ji někdo tak hluboce miloval. „Vi Catherine, že je Hoyt na svobodě?“ zeptala se.
„Ano. Musel jsem jí to říct.“
„Jak to přijala?“
„Na rozdíl ode mě nešílí. Spíš se mě snaží uklidňovat.“
„Viš, Moore, Catherine už zažila to nejhorší. Dvakrát Hoyta přemohla. Dokázala, že je silnější než on.“
„Ne, jenom si myslí, že je silnější. A podobné iluze jsou hrozně nebezpečné.“
„Ale teď má tebe.“ Zatímco já nemám nikoho. Takhle to bylo vždycky a takhle to pravděpodobně zůstane.
Moore zřejmě zaslechl v jejím hlase únavu, neboť prohodil: „Tobě určitě taky není do zpěvu.“
„O mě si nedělej starosti. Je mi fajn.“
„Vážně? Pak se s tou situací vyrovnáš mnohem líp než já.“ Rizzoliová se zasmála. Ostře a nepřírozně. Falešně. „Ani vlastně nemám čas, abych se kvůli Hoytovi vůbec vzrušovala. Vedu nové vyšetřování. V rezervaci Stony Brook jsme našli nějaké mrtvoly.“
„Kolik?“
„Dvě. Obě jsou to ženy, ve druhém případě jde o kosterní pozůstatky. Další obětí je muž zavražděný před únosem manželky. Případ vypadá dost ošklivě, což pochopíš i z toho, že Zucker pro pachatele vymyslel přezdívku Dominátor.“
„Proč právě Dominátor?“
„Zdá se, že vraha pohání především potřeba dát najevo absolutní moc – nad ženou i nad jejím manželem. Vyžívá se v rituálech, jaké jsou pro tyhle stvůry typické.“
„Neopakuj se náhodou události z minulého léta?“
Snad. Jenže tentokrát tu nejsi, abys mi kryl záda. Máš jiné priority.
Když se Moore nedočkal odpovědi, položil novou otázku.
„Jak jsi s tím daleko?“
„Prakticky jsem se nepohnula z místa. Kříží se tu několik jurisdikcí, prostě hřiště je příliš plné. Na pátrání se podílí newtonská policie a ke všemu se o případ zajímají federálové.“
„Cože? Nevodíš mě za nos?“
„Ne. Z ničeho nic se tu objevil agent FBI, jistý Gabriel Deano Říká, že je pouhý poradce, ale ve skutečnosti do všeho strká nos. Už se ti to někdy stalo?“
„Nestalo.“ Moore se na chvíli odmlčel. „Něco tady zatraceně skřípe, Rizzoliová.“
„O tom mě nemusíš přesvědčovat.“
„A co Marquette?“
„Příkaz spolupracovat samozřejmě přišel shora a Marquette tedy dělá mrtvého brouka. Totiž nechává mě, abych si veškeré eventuální potíže vyřešila sama.“
„A jak ti svou přítomnost vysvětlil Dean?“
„Nijak. Drží jazyk za zuby. Mám dojem, že kdyby mi snad nedej bože něco prozradil, musel by mě vzápětí zastřelit. Znáš ten typ tvrdých chlápků, ne?“ Náhle se jí vybavil pronikavý pohled Deanových nebezpečně modrých očí. Ano, dokázala si představit, jak Gabriel Dean bez váhání mačká spoušť. „Ale nechci tě otravovat svými problémy,“ pokračovala po kratší odmlce. „Každopádně Warren Hoyt mě v téhle chvíli příliš nezajímá.“
„Zato mě právě teď zajímá až moc.“
„Jestli se objeví něco nového, hned ti zavolám.“ Zavěsila, v obývacím pokoji se rozhostilo ticho. Veškeré její předstírané odhodlání rázem vyprchalo. Moore byl daleko. Zůstala sama se svými obavami, dveře bytu pečlivě zamčené, bezpečnostní řetězky v drážce, okna zavřená a zajištěná zástrčkami; společnost jí dělala pouze pistole.
Možná jsi moje nejlepší přítelkyně, napadlo Rizzoliovou.
Zvedla zbraň a vrátila se do ložnice.

Kapitola 9

„Ráno se u mne zastavil agent Dean,“ spustil poručík Marquette. „Má o tobě jisté pochybnosti.“
„Já o něm taky,“ opáčila Rizzoliová.
„Nezpochybňuje tvoje schopnosti. Myslí si, že jsi dobrá policistka.“
„Ale?“
„Není si jistý, jestli bys měla vést právě tohle vyšetřování.“ Rizzoliová chvíli jen mlčky seděla a očima bloudila po

Marquettově psacím stole. Když si ji dnes poručík pozval na pár slov, tušila, o čem s ní chce hovořit, a do jeho kanceláře vstoupila pevně odhodlána udržet si dokonalou kontrolu nad svými emocemi a neprojevit ani sebemenším rozechvěním to, co šéf zřejmě předpokládal: že se ocitla na pokraji sil, neví si rady a je třeba ji z případu odvolat.

„Co se na mě Deanovi nezdá?“ zeptala se klidným a rozvázným tónem.

„Má pocit, že se nedokáže soustředit. Že tvoji pozornost rozptylují nevyřízené účty s Warrenem Hoytem. Že ses ještě úplně nevzpamatovala z Chirurgova případu.“

„Nevzpamatovala? Jak to myslíš?“ Ale odpověď sama dobře znala.

Marquette zaváhal. „Kristepane, Rizzoliová. Pochop, do jaké situace mě staviš.“

„Promiňte, ale opravdu bych ráda slyšela, co si o mě agent Dean myslí.“

„Myslí si, že jsi momentálně... poněkud nevyrovnaná.“

„A váš názor, poručíku?“

„Řekl bych, že se toho na tebe nahnulo moc najednou.“

Hoytův útěk tě určitě trochu vykojil.“

„Takže souhlasíte s Deanem? Jsem nevyrovnaná? Nervově labilní?“

„Jisté obavy vyjádřil i doktor Zucker. Loni na podzim jsi vůbec nevyhledala odbornou pomoc.“

„Nikdo mi nic takového nenařídil.“

„Copak na všechno musíš dostat rozkaz? Jinak se s tebou nic nepořídí.“

„Nepřipadalo mi, že nějakou odbornou pomoc potřebuju.“

„Podle Zuckera tě Chirurgův případ příliš poznamenal a tušíš Warrena Hoyta pod každým kamenem, který obrátíš. Jak můžeš vést nové pátrání, říká Zucker, když jednou nohou pořád vězíš v minulém případě?“

„Opakuju: ráda bych slyšela váš názor, poručíku. Jste taky přesvědčen, že jsem nevyrovnaná?“

Marquette si povzdechl. „Abych byl upřímný, netroufám si tvůj duševní stav posuzovat. Ale pochop, když za mnou přijde agent Dean a vysloví určité pochybnosti, nemůžu nad tím prostě jen mávnout rukou.“

„Pak mi jistě dovolíte, abych vyslovila své vlastní pochybnosti. Nepokládám totiž agenta Deana za příliš věrohodný zdroj informací.“

Marquette se předklonil a chvíli zamračeně mlčel. „To je ovšem dost závažné podezření.“

„O nic závažnější než to jeho.“

„Máš k němu nějaký konkrétní důvod?“

„Ráno jsem zavolala do bostonské úřadovny FBI.“

„Ano?“

„O agentovi Gabrielu Deanovi jim není nic známo.“ Poručík Marquette neřekl ani slovo.

„Dean přijel přímo z Washingtonu,“ pokračovala Rizzoliová. „Bostonská úřadovna ho k nám nevyslala. Jenže tohle vůbec neodpovídá obvyklé praxi. Spolupráce by se přece měla domlouvat prostřednictvím oblastního koordinátora, ne? Mám tedy přinejmenším dvě otázky. Za prvé: proč vůbec FBI čmouchá kolem mého případu? A za druhé: jakou roli tady hraje Washington?“

Marquette stále mlčel. Rizzoliová pomalu ztrácela trpělivost i klid. „Říkal jste mi, že příkaz spolupracovat přišel shora, z úřadu vládního policejního komisaře.“

„Ano, tak to skutečně bylo.“

„A kdo z FBI úřad komisaře kontaktoval? Se kterým oddělením FBI máme tu čest?“

„Nešlo o FBI.“

„Cože?“

„Žádost nepřišla z FBI. Volal jsem do úřadu komisaře týž den, kdy se tu Dean objevil. Položil jsem jim stejnou otázku.“

„Doufám, že jste dostal odpověď.“

„Musel jsem slíbit, že celou věc udržím v tajnosti. Je to velmi důvěrná informace. Můžu se spolehnout na tvou diskrétnost?“

Rizzoliová po kratším zaváhání přikývla.

„Ta žádost přišla z kanceláře senátora Conwaye,“ tlumeným hlasem prozradil poručík.

Rizzoliová se nepokoušela skrýt údiv. „Proboha, co má s tímhle případem společného náš senátor?“

„Netuším.“

„Od lidí z úřadu komisaře jste se nic nedozvěděl?“

„Ne. Třeba sami nic nevědí. Ale podobnou žádost nemůžou smést ze stolu, zvláště když přišla přímo od Conwaye. Ostatně senátor nevyslovil žádné neobvyklé přání, žádá jen spolupráci mezi složkami, jaká se běžně praktikuje.“

„Něco tady zatraceně skřípe, poručíku. A jistě to neuniklo ani vám. Dean s námi nejedná upřímně.“

„Nepozval jsem tě na debatu o Deanovi. Máme řešit tvůj problém.“

„Můj údajný problém. Problém, o kterém vás přesvědčil pouze agent Dean. Mám tomu rozumět tak, že bostonské policii teď dává rozkazy FBI?“

Marquette se napřímil a pohlédl Rizzoliové do očí. Její slova se ho zřejmě hluboce dotkla. „Dobrá, promluvili jsme si. Vyslechla jsi mé připomínky. Děkuji, vrať se ke své práci.“

„Ráda,“ zvedla se ze židle.

„Ale počítej s tím, že tě budu sledovat.“

„Jistě,“ přikývla. „Už jsem si zvykla.“

„Objevila jsem pár zajímavých vláken,“ oznámila Erin Volehková. „Speciální lepicí páskou jsme je sejmuli z kůže Gail Yeageroyé.“

„Další tmavomodrý kobereček?“ zeptala se Rizzoliová.
„Nikoliv. A zatím si s nimi vůbec nevím rady.“ Erin jen málokdy přiznala nejistotu a Rizzoliová o to zvědavěji nahlédla do okuláru mikroskopu. Na sklíčku ležel osamocený tmavý proužek.
„Díváme se na syntetické vlákno, jehož barvu bych označila za šedohnědě zelenou. podle refrakčních ukazatelů jde o náš starý známý nylon od firmy Dupont, typ 66.“
„Přesně jako u těch tmavomodrých kobercových vláken.“
„Ano. Nylon 66 je díky své pevnosti a odolnosti velmi oblíbený. Najdete ho v nejrůznějších tkaninách.“
„Říkáte, že tohle vlákno jste sejmuli z pokožky Gail Yeagerové?“
„Je jich víc, měla je na bocích, na prsou a na ramenou.“
Rizzoliová se zamyslela. „Prostěradlo? Látka, do které vrah zabil mrtvolu?“
„Nějaká textilie to byla, ale prostěradlo asi sotva. K takovému účelu se nylon nehodí, špatně totiž saje vlhkost. Navíc tuhle nit tvoří deset extrémně jemných vlákenek, takže je tenčí a jemnější než lidský vlas. Z podobných vláken lze vyrobit nesmírně pevnou a patrně i nepromokavou tkaninu.“
„Stanové plátno? Plachta?“
„Snad. Pak bychom měli látku, do jaké by se dalo zabalit tělo oběti.“
Rizzoliové se hlavou mihla bizarní představa nabídky v hypermarketu: VELKÝ VÝBĚR PLACHTOVIN!
NEPOSTRADATELNÉ PŘI POBYTU V PŘÍRODĚ, DOKONALE CHRÁNÍ PŘED DEŠTĚM, VHODNÉ K ZABALENÍ MRTVOL. SKVĚLÉ CENY! !! „Ovšem jestli je to skutečně plachtovina, jde o běžný materiál, ne?“ poznamenala.
„Zvala bych vás sem, kdyby se jednalo o běžnou textilií?“
„Dobrá, co je na ní tak zajímavého?“
„Hned uvidíte.“ Erin sáhla do složky ležící na laboratorním stole a vytáhla graf ve formě čáry sledující obrys jakýchsi rozebraných vrcholků. „Provedla jsem analýzu vláken metodou ATR, tedy s využitím infračervené mikrospektroskopie. Abych vám postup co nejjednodušeji vysvětlila, tedy vystavíme vlákno infračervenému záření a zjišťujeme spektrum odraženého světla. A tenhle výsledek vypadl z počítačové tiskárny. Infračervená charakteristika vlákna dokazuje, že tu máme nylon 66, jak už jsem vám říkala.“
„Prostě žádné překvapení.“
„Zatím ne,“ potutelně se usmála Erin, pak vzala ze složky další obrázek a položila jej vedle prvního. „Tady je záznam infračervené analýzy téhož vlákna. Není vám na něm nic nápadného?“
Rizzoliová oba grafy porovnávala. „Liší se.“
„Ano, liší.“
„Ale jestli jde o totéž vlákno, měly by grafy být stejné.“
„U druhé analýzy metodou ATR jsem změnila zobrazovací pole. Tohle není odraz infračerveného světla zaznamenaný ze samotného vlákna, ale pouze z jeho povrchu.“
„Takže vlákno má jiný vnitřek a jiný povrch?“
„Ano.“
„Nejde o dvě různá vlákna spletená dohromady?“
„Ne. Je to jediné textilní vlákno tvořené deseti shodnými, velmi jemnými nylonovými vlákenky. Ale tkanina byla povrchově upravena. Přesně tohle nám ukázala druhá analýza. Použila jsem chromatograf a zdá se, že jde o syntetickou makromolekulární organokřemičitou sloučeninu, prostě o silikon. Na hotovou a obarvenou tkaninu nechal výrobce nanést ochrannou silikonovou vrstvu.“
„Proč?“
„Nevím. Snad aby materiál nepropouštěl vodu. Nebo aby byl odolnější proti mechanickému poškození. Taková úprava je samozřejmě dost nákladná. Soudím, že tkanina se vyrábí k nějakému zcela specifickému účelu, jen zatím netuším, co by to mohlo být.“
Rizzoliová se zády opřela o laboratorní stůl. „Takže stačí zjistit, o jakou konkrétní tkaninu jde, a budeme vědět, kde hledat pachatele.“
„Patrně ano. Na rozdíl od obyčejného modrého koberečku, který najdeme ve spoustě automobilů, je tenhle materiál velmi zvláštní a ojedinělý.“

Osušky byly vyloženy na konferenčním stolku, aby se hosté mohli pokochat monogramem AR, umně vyšitým i s kudrlinkami. Jane vybrala matčin oblíbený broskvový odstín a neváhala připlatit za luxusní balení se stuhami v meruňkové barvě a několika půvabnými květy z umělého hedvábí. Doručení opět svěřila firmě Federal Express, jejíž nápadné červenomodrobílé vozy si matka odjakživa spojovala s dárkovými balíčky a jinými příjemnými událostmi.

Oslava devětapadesátých narozenin Angely Rizzoliové k příjemným událostem nesporně patřila. V rodině Rizzoliových se narozeniny braly velmi vážně. Jakmile si Angela v prosinci koupila kalendář na příští rok, pečlivě si tam zaškrtnula data narození veškerého příbuzenstva. Zapomenout na významný den kohokoliv blízkého znamenalo dopustit se trapného prohřešku. A zapomenout dokonce na narozeniny vlastní matky, to by byl nejtěžší, přímo smrtelný hřích, jakého se Jane úzkostlivě snažila vyvarovat. Ochotně proto nakupovala zmrzlinu a rozvěšovala girlandy, ochotně rozesílala pozvánky tuctu sousedek a sousedů, kteří se teď shromáždili v obývacím pokoji Rizzoliových. Ochotně krájela narozeninový dort a podávala hostům papírové tácky. Jako každoročně Jane poctivě plnila své povinnosti, letos se však oslava příliš nevydařila. A za všechno mohl Frankie.

„Něco se muselo stát,“ povzddechla si Angela. Seděla na pohovce mezi manželem a mladším synem Michaellem a zachmuřeně bloudila očima po rozložených darech. Pudrů a kuliček s parfémovaným olejem do koupele dostala tolik, že by jí měly vystačit alespoň na nejbližších deset let. „Možná leží v nemocnici. Možná se zranil při nějaké nehodě a nikdo

mi ještě nedal vědět.“

„Ale mamí,“ ozvala se Jane. „Frankie je určitě v pořádku.“

„Jasně,“ připojil se Michael. „Třeba ho odveleli. Nebo tam právě probíhá takové to hraní na válku.“

„Myslíš manévry,“ upřesnila Jane.

„Jo, manévry. A ty manévry se někdy odbývají i v zahraničí. Na utajených místech, o kterých se nesmí ani zmínit a kde nemá přístup k telefonu.“

„Frankie není žádný Rambo,“ namítla Angela. „Věnuje se pouze výcviku.“

„Ostatně i Rambo dokáže popřát vlastní mámě k narozeninám, ne?“ posupně prohodil Frank senior.

Hosté rozpačitě sklopili hlavy a vzápětí se každý jako na povel zakousl do své porce dortu. Několik vteřin všichni soustředěně žvýkali.

Prolomit tíživé ticho se odvážila až Gracie Kaminská, sousedka odvedle. „Ten dort je prostě báječný, Angelo. Kdo ho pekl?“

„Já sama,“ bolestným tónem věčně trpitelky odpověděla Angela. „Jenom si představte,“ rozhlédla se po ostatních hostech, „člověk si musí upéct i dort ke svým narozeninám. Ale takhle už to v naší rodině chodí.“

Jane zrudla, jako by dostala políček. Všechno zavinil Frankie, pomyslela si. Angela zuří jedině kvůli němu, ovšem hromosvodem jejích urážek a stesků jsem tady samozřejmě já.

„Mamí, přece jsem ti nabízela, že dort přinesu,“ řekla mírně.

Angela pokrčila rameny. „Ano. Z cukrárny.“

„Neměla jsem čas, abych pekla.“ Nelhala, opravdu neměla čas, ale vyslovit něco takového bylo krajně nevhodné. A netaktické.

Mike se na pohovce přikrčil. Otec zbrunátněl a zřejmě se připravoval na nejhorší.

„Tak ty jsi neměla čas,“ pronesla zlověstně tiše Angela. Jane se zoufale pokusila zažertovat. „Moje dorty stejně vždycky dopadnou hrozně.“

„Tak ty jsi neměla čas,“ o poznání hlasitěji a důrazněji zopakovala Angela.

„Poslyš, mamí, nedala by sis zmrzlinu? Co třeba...?“

„A protože jsi pořád v jednom kole a nevíš, kam dřív skočit, asi teď čekáš, že padnu na kolena a budu ti děkovat za to, jak ses obětovala, když sis našla chvílku a přijela na oslavu narozenin vlastní matky.“

Dcera mlčela, jenom tam stála celá zrudlá a bojovala se slzami. Hosté už zase usilovně polykali dort a neodvažovali se pohlédnout jeden na druhého.

Zazvonil telefon. Všichni strnuli.

Konečně se odhodlal Frank senior. Ohlásil se a po několika vteřinách řekl: „Ano, tvoje matka je tady, sedí vedle mě.“ Pak podal bezdrátový telefon Angele.

Kristepane, Frankie, proč ti to trvalo tak dlouho? Jane téměř hlasitě vydechla úlevou a začala sbírat použité papírové tácky a plastové vidličky.

„Jaký dárek?“ podivila se matka do telefonu. „Žádný jsem nedostala.“

Jane sebou škubla. Do háje, Frankie, nesnaž se házet vinu na mě!

Vzápětí jako mávnutím kouzelného proutku vymizel z matčina hlasu veškerý hněv. „Ale Frankie, já to chápu. Jistě, zlato. U té námořní přechoty by z tebe málem seděli kůži, co?“

Jane zamířila ke kuchyni.

„Frankie s tebou chce mluvit,“ křikla za ní matka.

„Se mnou?“ otočila se Jane.

„Ano, s tebou.“

Jane si od matky vzala telefon. „Ahoj, Frankie.“

Bratr se ani nenamáhal odpovědět na pozdrav a rovnou vypálil: „Jak si to sakra představuješ?“

„Promiň, ale netuším...“

„Dobře víš, o čem mluvím!“

Odesla si telefon do kuchyně a zavřela za sebou dveře.

„Žádal jsem tě o jedinou mizernou laskavost,“ rozčileně pokračoval Frankle.

„Máš na mysli ten dárek?“

„A co jiného? Chci jí popřát k narozeninám a hned to od ní schytám.“

„Něco takového jsi snad mohl čekat, ne?“

„Určitě si mneš ruce, jak jsi mě parádně vyšplouchla. Podařilo se ti dostat mě na její černou listinu.“

„O to ses zasloužil sám. Ostatně mám dojem, že jsi zase z té černé listiny přímo zázračně rychle zmizel.“

„A to tě hrozně štve, co?“

„Omyl, Frankie, tohle je jenom mezi tebou a mámou. Já se o tebe nestarám.“

„Nepovídej. Pořád číháš a slídíš, pořád se mě před mámou snažíš pošpinit. Nevynecháš jedinou příležitost. Copak jsi na ten zatracený dárek nemohla připsat moje jméno?“

„Když jsi mi volal, můj dárek už byl odeslaný.“

„Jo? A nemohla jsi tedy skočit do obchodu a vybrat nějakou drobnost za mě?“

„Nemohla. Nemám čas poskytovat ti servis. Pracuju osmnáct hodin denně.“

„No ovšem! Nic jiného od tebe neslyším. V jednom kuse vykládáš, jak se nadřeš a že se skoro nevyspíš.“

„Kromě toho jsi mi ještě nezaplátil za ten minulý dárek.“

„Vím jistě, že jsem ti poslal šek.“

„Kdepak, neposlal.“

A matka se „tou nádhernou lampou od Frankieho“ každému chlubí.
„Takže tady jde o peníze, co?“ znovu zaútočil Frankie.
Ozval se její pager. Letmo si přečetla číslo a povzddechla si. „Na peníze ti kašlu. Ale šťve mě, jak se vždycky ze všeho vyvílíš. Ani se moc nenamáháš, jenom se ořepeš a všechno hezky jede ve starých kolejích. V tomhle jsi hotový šampion.“
„Zato ty jsi naše malá chudinka, vid’? Každý by tě jen využíval a...“
„Už budu končit, Frankie.“
„Dej mi ještě mámu.“
„Musím si vyřídit služební hovor. Brnkni za pár minut.“
„Počkej, to mám platit další meziměsto?“
Přerušila spojení, chvíli se uklidňovala a pak vytukala číslo z pageru.
Ozval se Darren Crowe.
Rozhodně netoužila vybavovat se právě s Crowem, a proto nevlídně vyštěkla: „Rizzoliová. Co je?“
„A sakra! Nechtěla bys nejdřív spolknout něco na uklidnění?“
„Tak dozvim se, proč mě otravuješ?“
„Jo. Máme tady deset padesát čtyři. Beacon Hill. Se Sleeperem jsme dorazili asi před půlhodinou.“
Z obývacího pokoje zazněl smích. Otočila se k zavřeným dveřím a představila si dramatické scény, které nepochybně vyvolá její odchod uprostřed Angeliny narozeninové oslavy.
„Tohle určitě budeš chtít vidět,“ dodal Crowe.
„Proč myslíš?“
„Pochopíš, až to uvidíš.“

Kapitola 10

Už v domovních dveřích ucítila Rizzoliová pach smrti a zaváhala. Věděla, co ji uvnitř čeká. Nejráději by ještě pár vteřin postála venku, aby se na ten děsivý pohled připravila, ale Darren Crowe, který jí přišel otevřít, z ní teď nespouštěl oči. Nezbyvalo jí tedy než vzít si gumové rukavice a papírové návlky a pustit se do práce.

„Je tady Frost?“ zeptala se.
„Dorazil před dvaceti minutami.“
„Taky bych tu byla dřív, ale jedu až z Revere.“
„Z Revere? Děje se tam něco?“
„Jo. Moje máti slaví narozeniny.“
Crowe se zasmál. „Nevypadá to, že by sis tu oslavu bůhvíjak užívala.“
„Ani se neptej.“ Sklonila se, aby si upravila návlky, a když se opět narovнала, měla ve tváři svůj chladný, tvrdý a nepřístupný výraz. Musela předvádět sílu, neboť muži jako Crowe nic jiného nerespektovali. Bude bedlivě sledovat moje reakce, připomínala si. Neustále mě všichni sledují, testují mé schopnosti a mou odolnost, číhají na okamžik, kdy prostě nezvládnou situaci, selžu, zhroutnu se. A dobře vědí, že dříve nebo později se toho okamžiku dočkají.
Jakmile Crowe zavřel domovní dveře, zachvěla se v náhlém náporu téměř klaustrofobického strachu z nedostatku čerstvého vzduchu. Pach smrti byl teď neodbytnější a jeho jed rychle pronikal do plic i do mozku. Rizzoliová se úzkostlivě snažila, aby své pocity nedala najevo. Kráčela rázně, přesto si však v prostorné vstupní hale s vysokým stropem stačila všimnout, že starožitné stojací hodiny neodtikávají čas. Majitel je patrně zapomněl natáhnout, pomyslela si. Bostonský Beacon Hill pro ni vždycky představoval vysněné místo, kam by se přestěhovala, kdyby jednoho krásného dne vyhrála v loterii nebo, což bylo ještě nepravděpodobnější, kdyby se provdala za nějakého pana Ideála. A tohle by klidně mohl být její dům snů. Nesmírně se podobal vile Yeagerových. Honosné sídlo v luxusní čtvrti.

A vzduch prosycený pachem vraždy.
„Alarm nefungoval,“ poznamenal Crowe.
„Někdo ho vypnul? Nebo porouchal?“
„Ne. Oběti ho vůbec nezapojily. Možná ani nevěděly, jak se s ním zachází, nebyl to totiž jejich dům.“
„A čím tedy?“

Crowe otevřel notes. „Majitelem je Christopher Harm, věk dvašedesát. Makléř na penzi. Člen správní rady Bostonského symfonického orchestru. Léto tráví ve Francii. Manželům Ghentovým nabídl svůj dům po dobu jejich bostonského turné.“

„Jakého turné?“
„Oba jsou hudebníci. Před týdnem přiletěli z Chicaga. Karenná Ghentová je klavíristka. Její manžel Alexander byl cellista. Dnes večer měli mít závěrečný koncert v Symphony Hall.“

Rizzoliové neuniklo, že o muži Crowe mluví v minulém čase, zatímco o ženě v čase přítomném.
Papírové návlky šustily na dřevěné podlaze chodby, z otevřených dveří obývacího pokoje se ozýval šum hlasů. Uvnitř pokoje Rizzoliová ze všeho nejdřív spatřila mnohočetné krvavé stříkance na stěnách. Nejspíš se hlasitě nadechla, neboť Sleeper s Frostem, kteří stáli zády k ní poblíž dveří, o krok ustoupili a uvolnili jí tak výhled na doktorku Islesovou sklánějící se nad oběti.

Alexander Ghent seděl opřený o zeď. Se zakloněnou hlavou a širokou zející řeznou ranou na hrdle připomínal smutnou, surově poškozenou loutku. Tak mladý, pomyslela si Rizzoliová, zatímco šokovaně zírala na překvapivě klidný obličej a modré oči. Tak mladý!

„Kolem šesté, před jejich večerním vystoupením, pro ně přijela jistá Evelyn Petrakasová, zástupkyně Symphony Hall,“ referoval Crowe. „Neotvírali. Nebylo zamčeno, vešla tedy dovnitř, aby zjistila, co se děje.“

„Má na sobě kalhoty od pyžama,“ poznamenala Rizzoliová.

Doktorka Islesová se napřímila. „Už u něho nastal rigor mortis. A tělo znatelně vychladlo. Víc vám řeknu, až budu znát hodnoty sklivcového draslíku. Teď bych odhadovala, že ten muž zemřel asi tak před šestnácti až dvaceti hodinami, což znamená někdy mezi jednou hodinou po půlnoci a pátou hodinou ranní.“

„Postel je rozestlaná,“ informoval Sleeper. „A naposledy s manželským párem mluvila včera pozdě večer paní Petrakasová. Kolem jedenácté je sem odvezla ze Symphony Hall.“ Oběti spaly, říkala si Rizzoliová s očima upřenými na pyžamové kalhoty Alexandra Ghenta. Spaly a netušily, že někdo je v domě a tiše se blíží k jejich ložnici.

„V kuchyni je otevřené okno, které vede na zadní dvorek a malou zahradu,“ pokračoval Sleeper. „Na záhonech jsme našli několik šlápot různé velikosti. Některé tam mohl zanechat zahradník. Nebo dokonce patřily samotným obětem.“

Rizzoliová se zahleděla na instalátérskou lepicí pásku, již vrah spoutal kotníky Alexe Ghenta. „A paní Ghentová?“ zeptala se. Ale věděla, co uslyší.

„Pohřešuje se,“ potvrdil její předpoklad Sleeper.

Kroužila pohledem kolem mrtvého těla, nikde však neviděla žádný rozbitý šálek, žádné porcelánové střepy. Zvláštní, pomyslela si. Tohle nesouhlasí.

„Detektive Rizzoliová?“ Skubla sebou a otočila se.

Za dveřmi stál jeden z techniků. „Venku prý nějaký chlápek dělá dusno. Tvrdí, že vás zná, a vehementně se dožaduje vstupu. Poldové, co hlídají dům, už jsou málem na infarkt. Nechcete se tam mrknout?“

„Vím, kdo to je,“ mávla rukou. „Zajdu pro něho.“

Korsak rázoval po chodníku. Cigaretu v jeho sevřených rtech žhnula. Pokořující reakce uniformovaných policistů, kteří s ním jednali jako s obyčejným zvědavcem, ho zřejmě rozběsnila. Skoro se zdálo, že se mu oblaka dýmu valí i z uší. Jakmile zahlédl Rizzoliovou, odhodil cigaretu a zuřivě ji rozdrtil podpatkem.

„Chcete mě odstavit nebo co?“ vyštěkl.

„Omlouvám se. Hlídka prostě nedostala příslušný pokyn.“

„Nevychovanci! Zelenáči! Není v nich špetka úcty!“

„Nevěděli o vás, chápete? Je to moje chyba.“ Rizzoliová před Korsakem úslužně nazdvihla žlutou policejní pásku.

„Tak už se nezlobte a pojdte dál.“

Za domovními dveřmi si stále ještě rozmrzelý detektiv dost neochotně vzal gumové rukavice a papírové návleky. Jen s námahou balancoval na jedné noze, a dokonce se nebezpečně zakymácel. Rizzoliová ho podepřela – a ke svému ohromení ucítila z jeho úst alkoholové výpary. Když mu cestou sem volala, zastihla ho doma, neboť už měl po službě. Teď ovšem litovala, že ho vůbec sháněla. A nikoliv bezdůvodně se obávala, aby je oba před ostatními neznemožnil.

„Dobrá,“ zavrčel. „Ukažte mi, co tu máme.“ V obývacím pokoji se mlčky zahleděl na mrtvolu Alexandra Ghenta v tratolišti krve. Rizzoliová si všimla, jak skepticky a opovržlivě se zatvářili Crowe se Sleeperem, a pocítila bezmocný vztek. S chutí by si napohlavkovala. Volala Korsakovi jen proto, že se jako první z vyšetřovatelů objevil u Yeagerových, a chtěla znát jeho názor na tenhle nový případ. A čeho se dočkala? Chlap se na místo činu málem připotáci, potí se a funí ještě víc než jindy a navíc mu vzadu vyčuhuje z kalhot košile! Hrůza.

„Jo, mohl by to být ten náš hoch,“ prohodil Korsak.

Crowe se usklíbl. „Vážně, šerloku?“

Korsak k němu beze spěchu stočil své krví podlité oči. „Vy určitě patříte k těm geniálním mládencům, co mají hned ve všem absolutně jasno.“

„Člověk nemusí být zrovna génius, aby poznal, o co tu jde.“

„Aha. Takže o co tu podle vás jde?“

„O reprízu. Pachatel vnikl v noci do domu a přepadl spící manželskou dvojici. Ženu unesl, muži zasadil ránu z milosti. Přesně jako u Yeagerových.“

„A kde je porcelánový šálek?“

Rizzoliová si uvědomila, že indisponovaný Korsak okamžitě a neomylně vyhmátl detail, který jí také vrtal hlavou.

„Šálek tu není,“ už bez ironie konstatoval Crowe.

Korsak se zahleděl na prázdný klín oběti. „Vrah naaranžuje toho muže do obvyklé pozice. Nechá ho sedět opřeného o stěnu a přihlížet stejně jako v předchozím případě, ale vynechá varovné opatření, tedy porcelánový šálek. Když se potom vrhne na ženu, jak může sledovat, co dělá manžel?“

„Ghent se svou útlou postavou nepředstavoval žádnou hrozbu. Kromě toho byl spoutaný. Nedokázal by vstát a běžet manželce na pomoc.“

„Prostě je tu zřetelná odlišnost, nic jiného netvrdím.“ Crowe pokrčil rameny a odvrátil se. „Vrah patrně pozměnil scénář.“

„Pan Chytrý! Pro všechno si umí najít vysvětlení, co?“ V místnosti zavládlo ticho. Dokonce i doktorka Islesová, která nikdy nešetřila sarkastickými poznámkami, teď pouze s pobaveným úsměvem přihlížela.

Crowe se otočil, oči zabodl do Korsaka jako dvě dýky, svá slova však adresoval Rizzoliové. „Existuje nějaký rozumný důvod, proč se tu tenhle člověk vůbec motá?“

Rizzoliová popadla Korsaka za zvlhlé a těstovitě měkké předloktí. Nakyslý pach potu ji málem omráčil. „Ještě jsme neviděli ložnici.“

„To jo,“ zasmál se Crowe. „Ložnici si rozhodně nenechte ujít.“

Korsak se Rizzoliové vyškubl a nepřilíš jistým krokem se přiblížil ke Croweovi. „Poslouchejte, vy chytrolíne, náhodou já na tomhle pachateli makal dávno před vámi.“

„Pojďte, Korsaku,“ znovu se ozvala Rizzoliová.

„Sleduj u každou zatracenou stopu, která se objeví,“ nepřestával vrčet Korsak. „Abyste věděl, jestli se tady někdo jen zbytečně motá, pak jste to vy. Já toho vraha už znám. Přímě ho tu cítím.“

„Fakt?“ uchechtl se Crowe. „Vidíte, a já si myslel, že to smrdíte vy.“

„Jdeme!“ málem vykřikla Rizzoliová. V duchu proklínala Korsaka stejně jako Crowea a bála se, že brzy ztratí nervy a rozječí se.

Naštěstí zasáhl Barry Frost. Zatímco Rizzoliová se obvykle vrhala střemhlav do každého sporu, Frost většinou konflikty srovnával. To už je osud prostředního ze sourozenců, vyprávěl jí jednou. Takové dítě si moc dobře uvědomuje, jak snadno se do něho můžou pustit všechny rozvášněné strany.

Ani teď se nepokoušel Korsaka uklidňovat, jenom prohodil k Rizzoliové: „Pojďte se podívat, co jsme našli v ložnici. Řekl bych, že to spojuje oba naše případy.“

Vzápětí prošel obývacím pokojem a zamířil na další chodbu. Jeho odhodlané kroky nevzrušeně, ale jednoznačně sdělovaly: Pokud nechcete zůstat mimo hru, následujte mě.

Korsak ještě chvilku váhal, pak sežehl Crowea posledním záštiplným pohledem a vyřítel se z místnosti.

V ložnici Frost, Rizzoliová a Korsak pár vteřin zamyšleně pozorovali pomačkaná prostěradla, odhozené pokrývky a dvojí brázdu vytlačenou ve vlasu koberce.

„Odvlekl je přímo z postele,“ konstatoval Frost. „Jako Yeagerovy.“

S Alexanderem Ghentem měl ovšem pachatel mnohem méně práce než se statným a svalnatým doktorem Yeagerem. Drobného útlého cellistu vrah snáze táhl chodbou, snáze ho posadil na podlahu a opřel o stěnu. Snáze za vlasy zvedl jeho hlavu, než mu podřízl hrdlo.

„To, co vás bude zajímat, je na komodě,“ dodal Frost.

Světlounce modrá košilka velikosti 4 byla potřísněná krví, ale úhledně složená. Podobným prádlem mladé ženy lákají milence a vzrušují manžely. Karenná Ghentová si jistě neuměla představit obudné drama, v němž její rozkošné svůdné negligé poslouží jako kostým a posléze důkazní materiál. Vedle noční košilky ležely na komodě dvě pootevřené obálky s letenkami společnosti Delta Airline. Rizzoliová do nich nahlédla a v jedné z nich objevila také itinerář vypracovaný uměleckou agenturou, která o Ghentovy pečovala.

„Zítra měli odletět,“ povzddechla si. „Jejich další plánovanou zastávkou byl Memphis.“

Korsak zachmuřeně potřásl hlavou. „Smůla. Už nikdy neuvidí Graceland.“

Seděli s Korsakem v jeho voze před domem a okna po obou stranách měli otevřená. Korsak si zapálil cigaretu a zhluboka vdechl dým, dokonale spokojený s opojnou jedovatou hrou ve svých plicích. Zdál se klidnější a soustředěnější než před třemi hodinami, kdy sem dorazil. A další dávka nikotinu ještě zbystřila jeho mysl. Nebo mu mezitím vyprchal z krve alkohol.

„Pochybujete snad, že je to náš člověk?“ zeptal se.

„Ani ne,“ odpověděla Rizzoliová.

„Crimescope neobjevil žádné sperma.“

„Třeba si pachatel tentokrát dával víc pozor.“

Korsak pokrčil rameny. „Možná ji neznásilnil. Proto taky nemusel dávat manželovi na klín porcelánový šálek.“

Rizzoliová se otočila k otevřenému oknu a zkusila dlaní odváť nepříjemný kouř.

„Vražda se jen málokdy odvíjí podle předem připraveného scénáře. Oběti nereagují totožně. Vražda je prostě drama pro dvě postavy, Korsaku. Vrah stejně jako oběť ovlivňují průběh i výsledek. Doktor Yeager byl mnohem statnější než Alexander Ghent. Pachatel se patrně necítil dost jistý svou absolutní převahou, pomohl si tedy šálkem jako výstražným signálem. U Ghenta takové opatření nepovažoval za nezbytné.“

„Nevím, co si o tom mám myslet.“ Korsak odklepl z okna, popel. „Porcelánový šálek určitě patří k detailům, na kterých si vrah zakládá. Ten chlap se vyloženě chlubí vytříbeným stylem. „Proč by ustupoval od svých zásad?“

„Všechno ostatní ale souhlasí,“ připomenula Rizzoliová. „Dobře situovaný manželský pár. Spoutaný muž posazený na podlahu a opřený o stěnu. Hluboká řezná rána protínající hrdlo. Pečlivě složená noční košile s krvavými skvrnami. Pohřešovaná žena.“

Pohřešovaná žena. Ano, co se stalo s Karennou Ghentovou?

Rizzoliová cítila v žaludku ledový kámen. Zнала odpověď.

Přestože se na televizních obrazovkách po celém městě co nevidět objeví fotografie Karenny provázená výzvou, aby občané pomohli při pátrání, a přestože bostonská policie pečlivě prověří každý telefonát, každou informaci týkající se mladé tmavovlásky, veškerá snaha bude marná. Klavíristka Karenná Ghentová byla už nepochybně mrtvá.

„Tělo Gail Yeagerové vrah pohodil v lese zhruba dva dny po únosu,“ přerušil Korsak tíživé ticho. „A od přepadení Ghentových uplynulo přibližně dvacet hodin.“

„Rezervace Stony Brook,“ pokývla Rizzoliová. „Tam vrah tělo Karenny Ghentové odveze. Nechám posílit sledovací tým.“ Pohlédla na Korsaka. „Zjistil jste nějaká fakta, která by naznačovala, že by v případě mohl mít prsty Joey Valentine?“

„Pracuju na tom. Joey mi konečně poskytl vzorek své krve. Čekám na výsledek testů DNA.“

„Nezdá se, že by měl špatné svědomí. Pořád ho sledujete?“

„Musel jsem přestat. Podal na mě stížnost. Pro obtěžování.“

„A obtěžoval jste ho?“

Korsak se zasmál a nosem přitom vyfoukl oblaka dýmu. „Každý dospělý chlap, který se rajcuje pudrováním mrtvých stařenek, bude pištět jako holka, ať udělám cokoliv.“

„A jak podle vás pištějí holky?“ podrážděně zareagovala Rizzoliová. „Jinak než kluci?“

„Kristepane, s feminismem mě laskavě vynechte, dost si ho užiju doma od dcery. Vlastní táta je pro ni odporný mužský šovinista, neli přímo prase, ovšem jeho prachy jí kupodivu vždycky přijdou vhod.“ Korsak se pobaveně

ušklíbl, náhle však zpozorněl. „A vida. Koukněte, kdo nás poctil návštěvou.“

Rizzoliová otočila hlavu. Na protější straně ulice právě zaparkoval černý lincoln. Vzápětí z vozu vystoupil Gabriel Dean. Eleganci by jako obvykle předčil kteréhokoliv špičkového manekýna. Zahleděl se na červenou cihlovou fasádu vily, pak přistoupil k hlídajícímu uniformovanému policistovi a ukázal mu svůj služební průkaz.

Policista zasalutoval a nazdvihl žlutou pásku.

Korsak si pobouřeně odfrkl. „Jestli by člověk nevyletěl z kůže! Se mnou tady jednali jako s vandrákem. Kdybyste mě nezachránila, ještě teď bych stál na chodníku a užíral se. Ale Dean jenom mávne tím svým zkurveným federálním odznakem, a všichni padají na zadek. Jak to, že ho hlídka bez řeči pustila dovnitř?“

„Možná proto, že mu vzhledu nekoukala z kalhot košile.“

„Jo, myslíte, že mně by pomohlo nóbl kvádro? Ani nápad! Já bych ho totiž neuměl nosit. Jen se na Deana podívejte. Tváří se, jako by mu patřil svět.“

V otevřených domovních dveřích si agent nasazoval papírové návleky; balancoval nejprve na levé a pak na pravé noze, aniž by přitom působil komicky, což nebývá snadné. Když si vzal gumové rukavice, připomínal úspěšného chirurga, chystajícího se k operaci, o níž budou informovat palcové titulky na prvních stranách všech deníků. Ano, pomyslela si Rizzoliová, nezáleží pouze na šatech, důležitý je celkový postoj, přístup k životu. Korsak je permanentně naježený vztekly rváč, neustále čeká, odkud přiletí rána pěstí. A ty rány potom samozřejmě dopadají.

„Kdo ho sem vůbec pozval?“ zabmčel Korsak.

„Já to nebyla.“

„Ale musel se dozvědět, co se tu děje, ne?“

„Dean vždycky všechno ví. Někdo ho včas a přesně informuje. Někdo nahoře. Mezi mými lidmi si žádné sympatie nezískal.“ Rizzoliová se znovu zahleděla k domovnímu vchodu.

Gabriel Dean mezitím vešel dovnitř. Představovala si, jak zamířil rovnou do obývacího pokoje a teď pozoruje krvavé stříkance na stěnách. Vidí v nich pouze strohá a nesporná fakta, napadlo ji. Necítí za nimi člověka, který ještě před dvaceti hodinami žil svou láskou, svými nadějami a uměleckými plány.

„Trochu jsem o Deanovi přemýšlel,“ řekl Korsak. „Objevil se tady teprve tři dny po útoku na Yeagerovy. Poprvé jsme se s ním setkali v rezervaci Stony Brook, když se našlo tělo paní Yeagerové. Je to tak?“

„Ano.“

„Proč mu to trvalo tak dlouho? Zpočátku jsme zvažovali možnost, že se Yeagerovi do něčeho zapletli a ta vražda byla vlastně popravou. Pokud se o ně federálové zajímali, nebo je dokonce sledovali, měli se dostavit okamžitě po smrti doktora Yeagera, ne? Proč o sobě tedy celé tři dny nedali slyšet? A z jakého důvodu pak najednou vstoupili do hry? Co je na tom případě tak zaujalo?“

„Vyplnil jste dotazník pro federální databázi násilných trestných činů?“ zeptala se Rizzoliová.

„Jo. Seděl jsem nad tím nejméně hodinu. Sto osmdesát devět otázek! A zatraceně divných, člověk by se zbláznil. Byly některé části těla ukousnuté? Byly do tělních otvorů vsunuty předměty? Jaké předměty a do jakých otvorů... Teď mě čeká totéž k paní Yeagerové.“

„A když jste formulář odesílal, požádal jste FBI o vyhodnocení pachatelovy osobnosti?“

„Ne. Nepotřebuju, aby mi nějaký rádobyodborník vykládal věci, které už znám. Prostě jsem splnil svou občanskou povinnost, poctivě odpověděl na otázky a všechno odeslal.“

„Kdy to bylo?“

„Hned po pitvě doktora Yeagera.“

„A následující den se objevil Dean.“

„Myslíte, že jeho příchod souvisí s tím dotazníkem?“

„Třeba vaše zpráva vyvolala poplach.“

„Ale co by mohlo federály tak najednou zburcovat?“

„Nemám tušení.“

Rizzoliová znovu sklouzla pohledem k domovním dveřím, za nimiž před chvílí zmizel krasavec a elegant Gabriel Dean.

„A je mi jasné, že pan Dean nám nic nepoví.“

Kapitola 11

Jane Rizzoliová rozhodně nepatřila k nadšeným obdivovatelům symfonické hudby. Doma měla všeho všudy pár cedéček s líbivými nenáročnými melodiemi. Pravda, kdysi dávno dva roky hrála ve školním orchestru. A na rozdíl od jiných dívek, které si vybraly pobrukuující klarinety či štěbetavé flétny, zvolila hlučnou a vriskavou trubku. Ne, Rizzoliová nebyla žádná puťka, chtěla být slyšena, a proto seděla mezi hochy v sekci trubek. Milovala chvíle, kdy se všechny trubky naráz rozbířely. Bohužel až příliš často burácely falešně.

Usilovně cvičila, otec ji však brzy vykázal na zadní dvůr.

Nesnesitelné vyty všech psů v okolí ji přinutilo uznat, že nadšení a silné plíce nedokážou nahradit nedostatek talentu. Po zralé úvaze tedy trubku navždy odložila.

V současnosti hudbu znala převážně jako tlumené basové tóny, které se ozývaly z projíždějících automobilů. Symphony Hall na rohu Huntington Street a Mass Avenue navštívila pouze dvakrát, konkrétně v rámci exkurzí, při nichž středoškolské žactvo zdarma sledovalo zkoušky Bostonského symfonického orchestru. Roku 1990 přibýlo k budově Cohenovo křídlo, které Rizzoliová dosud neviděla. Když teď s Frostem vešli dovnitř, překvapilo ji, jak je tu všechno moderní a také nesrovnatelně přívětivější, než omšelé temné prostory, které si pamatovala.

Ukázali své průkazky a odznaky postaršímu hlídači. Jakmile muž zjistil, že návštěvníci jsou z oddělení vražd, pokusil se poněkud narovnat přihřbená ramena a zeptal se: „Jde o manžele Ghentovy?“

„Ano, pane,“ zdvořile mu odpověděla Rizzoliová.

„Hrůza, prostě hrůza! Viděl jsem je minulý týden. Zastavili se tady hned potom, co dorazili do města. Víte, chtěli si prohlédnout koncertní sál.“ Hlídač nevěřícně zakroutil hlavou.

„Taková milá mladá dvojice.“

„Byl jste tu toho večera, kdy vystupovali?“

„Ne, madam. Pracuji jenom přes den. Do pěti. Potom musím vyzvednout manželku z denního stacionáře. Chudinka potřebuje nepřetržitý dohled. Klidně třeba zapomene vypnout sporák nebo...“ Stařec zmlkl uprostřed věty a začervenal se. „Ale vy určitě nejste zvědaví na moje plácání. Jdete asi za Evelyn, že?“

„Ano. Kde najdeme její kancelář?“

„V kanceláři byste Evelyn nezastihli. Právě před chvílí jsem ji viděl jít do koncertního sálu.“

„Probíhá tam nějaká zkouška?“

„Kdepak, madam, teď není sezona. Na léto orchestr odjíždí do Tanglewoodu. Touhle dobou tu míváme jenom pár hostujících umělců.“

„Takže se můžeme do toho koncertního sálu podívat?“

„Ale samozřejmě, madam, máte přece odznak. Všechny dveře jsou vám otevřené.“

Hlediště tonulo v příšeří a Rizzoliová s Frostem zpočátku neviděli nic jiného než dlouhé řady prázdných sedadel svažující se k osvětlenému jevišti. Bezradně se rozhlédli kolem a potom zamířili středovou uličkou ke světlu. Dřevěná podlaha jim pod nohama popraskávala a vrzala jako paluba starého škuneru.

Náhle se odkudsi zezadu ozval unavený tichý hlas: „Přejete si prosím?“

Oba se zastavili, ale marně očima bloudili po sále.

„Paní Petrakasová?“

„Ano?“

„Jsem detektiv Rizzoliová. A tohle je detektiv Frost. Můžeme si s vámi promluvit?“

„Jistě. Sedím v poslední řadě.“ Vydali se uličkou opačným směrem. Evelyn se nezvedla ze sedadla, zůstala schoulená na svém místě, jako by se schovávala před světlem. Pouze jim rukou pokynula, aby se posadili vedle ní.

„Už jsem s jedním policistou mluvila. Včera večer.“

„S detektivem Sleeperem?“ zeptala se Rizzoliová.

„Ano,“ přikývla Evelyn, „myslím, že se tak jmenoval. Starší muž, docela milý. Já vím, měla jsem tam počkat a odpovídat na otázky dalších detektivů, ale musela jsem pryč, nedokázala bych v tom domě zůstat už ani minutu...“ Dlouze se zahleděla na jeviště, snad okouzlena vystoupením, které viděla jen ona.

Rizzoliová v šeru pozorovala její půvabný obličej. Odhadovala by ji na čtyřicátnici. Také si všimla, že v pečlivě upravených tmavých vlasech předčasně prosvítají stříbrné pramínky.

„Ostatně čekaly mě tu povinnosti,“ pokračovala po několika vteřinách Evelyn. „Musela jsem zařídit vrácení vstupného. A ke všemu začali dotírat novináři.“ Unaveně se zasmála.

„Prostě pořád hasím nějaké požáry. To je moje práce.“

„Jakou funkci tady vlastně zastáváte?“ zeptal se Frost.

Evelyn Petrakasová pokrčila rameny. „Úředně jsem programová koordinátorka pro hostující umělce. To znamená, že o ně během jejich pobytu v Bostonu všestranně pečuju. Nevěřili byste, jak jsou někteří z nich nepraktičtí. Tráví život na pódiích, ve zkušebnách a nahrávacích studiích, skutečnému světu příliš nerozumějí. A tak organizuju odvoz z letiště i ubytování, plním nejrůznější přání. Zkrátka je vodím za ručičku.“

„Kdy jste se s Ghentovými poprvé setkala?“ zajímala se Rizzoliová.

„Den poté, co dorazili do Bostonu. Musela jsem je v tom domě vyzvednout. Alexovo pouzdro s cellem by se totiž nevešlo do taxíku. No a já mám vůz, kde se dá sklopit zadní sedadlo.“

„Vozila jste je i jindy?“

„Vždycky jenom z domu do Symphony Hall a zpátky.“

Rizzoliová rozevřela svůj zápisník. „Ten dům vlastní člen vaší správní rady, pan Christopher Harm, že? Nabízí ubytování často?“

„Ano, kdykoliv tráví léto v Evropě. Důvěřuje interpretům klasické hudby. Ví, že dům zanechají v nejlepším pořádku. A pro ně je to tam rozhodně příjemnější než v hotelu.“

„Stěžovali si někdy hosté v domě pana Harma? Neobjevily se občas potíže?“

Evelyn tázvavě zdvihla obočí. „Jaké potíže?“

„Třeba vloupání. Cizí lidé na pozemku. Výtržnosti. Cokoliv znepokojujícího.“

„Ale detektive, jde přece o Beacon Hill. Klidnější čtvrť nenajdete v celém Bostonu. Alexovi i Kareně se tam nesmírně líbilo.“

„Kdy jste je viděla naposledy?“

Evelyn ztěžka polkla. „Včera večer. Vešla jsem dovnitř a našla Alexe...“

„Neptám se na včerejší večer. Kdy jste je naposledy viděla oba živé?“

„Aha.“ Evelyn Petrakasová se křečovitě zasmála. „No ovšem. Omlouvám se. Vůbec mi to nemyslí. Jsem roztěkaná.“ Zakroutila hlavou. „Ani nevím, proč jsem dneska chodila do práce.“

Připadalo mi, že je to nutné.“

„Kdy jste s nimi naposledy mluvila?“ co nejvlídněji zopakovala Rizzoliová svou otázku.

Tentokrát Evelyn odpověděla pevnějším hlasem. „Předevčím večer. Po vystoupení jsem je odvezla zpátky na Beacon Hill. Mohlo být kolem jedenácté.“

„Jenom jste je tam vysadila, nebo jste s nimi zašla dovnitř?“

„Vystoupili a já odjela.“

„Viděla jste je vejít do domu?“

„Ano.“

„Takže vás nepozvali dál?“

„Mám dojem, že byli dost unavení. A také trochu zklamaní.“

„Zklamaní? Proč?“

„Od koncertování v Bostonu si hodně slibovali, ale bohužel se nesešlo tolik posluchačů, kolik jsme všichni očekávali. Přitom máme pověst hudbymilovného města. Ghentovy určitě napadlo, že pokud tak chabý zájem projevil i Boston, někde v Detroitu nebo Memphisu možná budou hrát jenom sami pro sebe.“

Evelyn se smutně zahleděla směrem k pódiu. „Citelů klasické hudby je rok od roku míň a míň, vymírají jako dinosauři. Přesně takhle se cestou vyjádřila Karenna. Mládež dnes baví hlučné rockové videoklipy, otupující rytmus. Dívky i chlapi holdují sexu, piercingu a idiotskému oblečení. Vysvětlí mi třeba někdo, proč musí ten zpěvák, teď si nevzpomenu na jeho jméno, vyplazovat jazyk? Co to má společného s hudbou?“

„Vůbec nic,“ horlivě se ozval Prost. Téma ho zřejmě velmi zaujalo. „Víte, paní Petrakasová, podobný rozhovor jsme nedávno vedli s manželkou. Alice miluje klasickou hudbu. Přímou ji zbožňuje. Každoročně máme abonmá, nevynecháme téměř jediný koncert.“

Evelyn mu věnovala přívětivý, ale posmutnělý úsměv. „Pak se obávám, že také patříte k nám, vymírajícím dinosaurům.“

Zvedli se k odchodu. Náhle si Rizzoliová všimla programu ležícího na sedadle před ní. Sáhla po něm a zeptala se: „Píše se tam i o Ghentových?“

„Jistě,“ odpověděla Evelyn. „A na páté straně najdete jejich fotografii.“

Rizzoliová spatřila až dojemný obrázek zamilované dvojice. Štíhlá černovlasá Karenna v elegantní černé róbě s odhalenými rameny vzhlížela ke svému manželovi. Tvář jí zářila štěstím a láskou. Alexanderovi padala přes levé oko neposlušná kadeř světlých vlasů. Karennin pohled opětoval s plachým chlapeckým usměvem.

„Byl to opravdu výjimečně půvabný pár,“ tiše poznamenala Evelyn. „Sice jsem neměla příležitost popovídat si s nimi, ale znala jsem jejich hudbu. Slyšela jsem jejich desky a viděla jsem je hrát tady v našem koncertním sále. Je zvláštní, jak i mnoho o člověku prozradí způsob hry. Z jejich vystoupení i z poslechu nahrávek mi utkvěla v paměti především křehkost.“

Ano, oba byli nesmírně křehcí.“

Rizzoliová si zkusila představit Alexandera a Karennu Ghentovy při jejich posledním koncertu v životě. Osvětlené pódium, lesknoucí se vlasy, oči rozzářené zaujetím a něhou.

Tóny klavíru a cella, souznějící, prolétající se a vzájemně se doplňující jako hlasy dvou bytostí, které si vroucně vyznávají lásku.

„Paní Petrakasová,“ ozval se Prost, „říkala jste, že po koncertu Ghentovi pociťovali jistě zklamání. Skutečně přišlo tak málo lidí?“

„Ano, mnohem méně, než by si takoví umělci zasloužili.“

„Kolik tu asi tak bylo posluchačů?“

„Mám dojem, že se prodalo něco kolem čtyř set padesáti vstupenek.“

Čtyři sta padesát párů očí sledujících světlem zalité pódium se zamilovanou dvojicí, pomyslela si Rizzoliová. Jaké emoce Ghentovi v publiku vyvolávali? Opojení z poslechu nádherné hudby? Radost z pohledu na půvabný mladý pár? Co když se v čímsi srdci probudily temnější pocity? Hořká závist. Chtíč.

Vražedná touha zmocnit se vlastnictví jiného muže.

Znovu sklouzla očima k fotografii.

Upoutala útočnicka krása Karenny Ghentové? Nebo skutečnost, že se ti dva milují?

Rizzoliová upíjela černou kávu a zachmuřeně pozorovala papíry, vršící se na psacím stole. Richard a Gail Yeagerovi. Neznámá žena, která v dětství trpěla rachitidou. Alexander Ghent.

A mladý muž, jehož tělo se roztříštilo po pádu z letadla; sice už nebyl pokládán za oběť vražedného útoku, dál však představoval něhou výčitku, stejně jako ostatní nevyřešené případy. Neustálý přísun mrtvol. Každá z nich si žádala pozornost, každá z nich se chtěla svěřit se svým jedinečným příběhem. Jane Rizzoliová se mrtvolami zabývala už tak dlouho, že jí občas začínaly nerozlišitelně splývat jako skelety pomíchané v hromadném hrobě.

Když se v poledne ozval její pager, s úlevou vstala ze židle, opustila smutné stohy složek a zamířila chodbou do jižního křídla budovy, konkrétně do místnosti S 253, kde sídlila laboratoř DNA.

Kriminalista, který Rizzoliovou volal, byl blondatý bledý Holanďan jménem Walter De Groot. Obvykle sebou vylekaně škubl, kdykoliv ji spatřil, neboť ho většinou jen popoháněla a peskovala, tentokrát ji však vítal širokým úsměvem.

„Připravil jsem autorad,“ zahlaholil. „Tamhle visí.“

Rizzoliová jen mlhavě tušila, že autorad čili autoradiogram je rentgenový snímek fragmentů DNA. De Groot sejmul usušený film ze šňůry a připevnil jej na světelný panel. Objevily se souběžné řady tmavých skvrn vedoucí odshora dolů.

„Zjednodušeně řečeno to, co vidíte, je obraz opakujících se dvojic,“ začal vysvětlovat Walter De Groot. „Získal jsem DNA z různých zdrojů, které jste mi dodala, a izoloval fragmenty se specifickými lokacemi, abychom je mohli porovnat. Nejde o geny, ale o části řetězců DNA, opakující se bez zjevného účelu. Jsou to tedy dobré identifikační markery.“

„Co tedy znamenají ty svislé řady? Čemu odpovídají?“

„První dvě zleva jsou kontrolní. Číslo jedna je standardní řetězec DNA, s jehož pomocí u jednotlivých vzorků snáze

odhadneme přibližné umístění. Číslo dvě zachycuje standardní buněčnou linii, opět pro srovnání. Čísla tři, čtyři a pět jsou důkazní řady, získané ze známých zdrojů.“

„Můžete to upřesnit?“

„Trojka je podezřelý Joey Valentine. Čtyřka doktor Yeager. Pětka paní Yeagerová.“

Rizzoliová se zahleděla na pátou řadu a pokusila se vsříbát nepochopitelnou informaci, že ten podivný abstraktní obrazec představuje Gail Yeagerovou – od osobitého odstínu světlých vlasů až k melodii jejího smíchu. Copak lze lidskou bytost, půvabnou mladou ženu, která milovala manžela a oplakávala zesnulou matku, převést na tenhle řetězec černých teček? ptala se sama sebe. Opravdu nejsme nic víc než složitý soubor látek?

A kde se v té dvojité šroubovici nachází duše?

„A co ty dvě poslední řady?“

„To jsou neidentifikované zdroje,“ odpověděl kriminalista.

„Číslo šest je sperma objevené na koberci v domě Yeagerových. Číslo sedm je čerstvé sperma z vaginy Gail Yeagerové.“

„Obě řady mi připadají stejné.“

„Ano, jsou stejné. Oba neidentifikované vzorky DNA ukazují na téhož muže. A všimněte si, že se neshodují s DNA doktora Yeagera ani s DNA pana Valentinea. Pokud jde o sperma, můžeme tedy pana Valentinea vyloučit.“

Rizzoliová znovu upřela pohled na dvě poslední řady. Uvědomovala si, že před sebou má genetický otisk vraždícího monstra.

„To je váš pachatel,“ podotkl De Groot.

„Nezkoušel jste přesvědčit CODIS, aby porovnání provedli trochu rychleji než obvykle?“ Rizzoliová měla na mysli celostátní databanku DNA, kde se shromažďovaly genetické profily tisíců odsouzených delikventů a také neidentifikované vzorky DNA, související se závažnými trestnými činy, spáchanými na území Spojených států.

„Vlastně kvůli tomu jsem s vámi chtěl mluvit. DNA z té skvrny na koberci jsem odeslal minulý týden.“

„Což znamená, že se nám ozvou tak za rok.“

„Kdepak. Právě mi volal agent Dean. DNA vašeho neznámého pachatele v jejich databázi není.“

Rizzoliová udiveně zdvihla obočí. „Tu informaci jste dostal od agenta Deana?“

„Jo, asi na ně pořádně zatlačil. Pracuju tady dost dlouho, ale ještě jsem nezažil, aby CODIS vyřídil žádost tak rychle.“

„Ověřil jste si to přímo u nich?“

De Groot se zamračil. „Totiž... předpokládal jsem, že agent Dean určitě zná způsob, jak...“

„Buďte tak hodný a zavolejte tam,“ nenechala ho domluvit.

Kriminalista ještě víc zrozpačtil. „Máte snad nějaký důvod pochybovat o věrohodnosti Deanových informací?“

„Prostě chci mít jistotu, rozumíte?“ Rizzoliová se znovu otočila ke světelnému panelu. „Jestli našeho pachatele opravdu CODIS neviduje...“

„Pak se na scéně objevil úplně nový protivník. Nebo někdo, komu se dlouho daří hrát roli neviditelného a nepolapitelného, takže na něho databáze zatím nedosáhla.“

Rizzoliová znepokojeně hleděla na řetězec tmavých teček.

Máme jeho DNA, říkala si. Známe jeho genetický profil. Ale jméno nám schází.

Z přehrávače se linuly podmanivé tóny, syté a sladké jako horká čokoláda. Rizzoliová seděla na pohovce a ručníkem si třela mokré vlasy. Přestože nebyla ctitelkou klasické hudby, v obchůdku se suvenýry patřícímu k Symphony Hall si koupila cédéčko se staršími nahrávkami Alexandera Ghenta. Soudila, že pokud má pochopit cellistovu smrt, musí se co nejdůkladněji seznámit s jeho životem. A Ghent žil převážně hudbou.

Smyčec klouzal po strunách, melodie Bachovy Suity číslo I G-dur stoupala a klesala jako vzdouvající se oceán. Nahrávka vznikla v době, kdy bylo Ghentovi teprve osmnáct. Dopoledne při pitvě si Rizzoliová všimla jeho jemných dlouhých prstů. Představovala si je, jak svíraly smyčec a poletovaly po krku nástroje, schopné přímo zázračně vytvářet nádherné tóny. Teď Ghentovy navždy umlčené ruce spočívaly v chladicím boxu márnice.

Rizzoliová sáhla po obalu kompaktního disku a pozorně se zahleděla na fotografii. Osmnáctiletý Alexander Ghent, vlastně ještě chlapec, na snímku klopal oči a levou paží měl ovinutou kolem violoncella, objímal jeho křivky s vroucností, s jakou asi později laskal svou krásnou manželku Karennu. Všechny jejich společné nahrávky byly bohužel v obchůdku se suvenýry vyprodané, na skladě zůstalo pouze cédéčko mapující Alexovy umělecké začátky. Tehdy vystupoval sám a svou hudbou jako by hledal kolegyni i životní družku.

Ale kde je ta družka v téhle chvíli? znovu a znovu se ptala Rizzoliová. Trpí a v hrůze čeká na poslední úder? Nebo už ji nic nebolí a její tělo zvolna podléhá nevyhnutelnému rozkladnému procesu?

Zazvonil telefon. Rizzoliová ztlumila zvuk přehrávače a pak zvedla sluchátko.

„Tak přece jste doma,“ zabručel Korsak.

„Co vás na tom překvapuje?“

„Volal jsem před pár minutami. Marně.“

„Byla jsem pod sprchou. Děje se něco?“

„Právě to bych se rád dozvěděl od vás.“

„Dobře víte, že kdyby se objevila nová fakta, budete první, komu zavolám.“

„Vážně? Volala jste mi snad dneska? O DNA Joeyho Valentinea jsem se musel dozvědět od toho mládence z laboratoře.“

„Omlouvám se, ale prostě jsem neměla čas. Za celý den jsem se skoro nezastavila.“

„Nezapomínejte, že ten případ vyšetřujete jen díky mně.“

„Jistě, já na to nezapomínám.“

„Poslyšte,“ o něco klidněji pokračoval Korsak, „od únosu uplynulo skoro padesát hodin.“

A Karena Ghentová je pravděpodobně už dva dny po smrti, pomyslela si Rizzoliová. Smrt ovšem vraha neodradila, naopak ho inspirovala. Dívá se na mrtvolu a vidí před sebou pouze cíl svých zvrácených sexuálních tužeb. Vidí ženu, nad kterou má absolutní moc. Karena se nebrání, nevzdoruje. Proměnila se ve vychladlé tělo podvolující se jakýmkoliv formám zneuctění.

V pachatelově temném světě se z ní stala dokonalá milénka.

Z přehrávače se dosud linuly tlumené tóny, tklivé kouzlo Alexandera Ghenta dál působilo. Rizzoliová pochopila, o co Korsakovi jde, ale nevěděla, jak ho odmítnout. Vstala z pohovky a vypnula přehrávač. Struny violoncella v tichu zdánlivě ještě několik vteřin doznívaly.

„Jestli všechno proběhne jako minule, vrah ji v lese odloží dnes večer nebo v noci,“ řekl Korsak.

„Budeme na něho připraveni.“

„Patřím k týmu, nebo ne?“

„Máme v rezervaci spoustu lidí.“

„Ale mě tam nemáte. Další pár šikovných rukou se vám může hodit, ne?“

„Obsadili jsme všechny klíčové body. Podívejte se, Korsaku, zavolám vám, jakmile se něco...“

„Strčte si ty svoje sliby za klobouk! Nebudu sedět v koutku jako nějaká zhrzená kráska na plese. Vím o tomhle pachateli dýl než vy, dýl než kdokoliv z vašich lidí. Jak by se vám líbilo, kdyby vás někdo najednou uprostřed tance nechal stát? Prostě se na vás vykašlal? Sakra, přemýšlejte o tom.“

Rizzoliová nemusela příliš přemýšlet, aby porozuměla jeho hněvu. Sama také zažila situace, kdy se cítila odstrčená a z povzdálí zatrpklé přihlížela, jak si kolegové přisvojují její zásluhy. Podívala se na hodinky. „Za chvíli odcházím. Jestli se ke mně chcete připojit, najdete mě před rezervací.“

„Kde přesně?“

„Stanoviště máme na parkovišti u golfového hřiště Smith Playground.“

„Budu tam.“

Kapitola 12

Ve dvě hodiny ráno byl vzduch v rezervaci lepkavý a hustý jako polévka. Rizzoliová s Korsakem seděli v jejím voze, zaparkovaném těsně u hustých křovin. Odtud měli výhled na veškerá vozidla přijíždějící z východní strany. Další hlídky střežily Enneking Parkway, hlavní silnici protínající Stony Brook. Kdyby na některém z odpočívadel zastavil automobil, mohl být velmi rychle obklíčen. Z dumyslné pasti by žádný vuz neunikl.

Rizzoliová se v neprůstělné vestě potila. Stáhla okno a vdechla vůni tlejícího listí a vlhké hlíny. Vuni lesa.

„Sakra, nalítají sem komáři,“ zavrčel Korsak.

„Potřebuju trochu čerstvého vzduchu. Je tu zakouřeno.“

„Zapálil jsem si jedinou cigaretu. A nic necítím.“

„Jistě, kuřáci ten smrad nikdy necítí.“

Korsak se k ní otočil. „Kristepane, pořád se na mě jenom utrhuje. Vyložení vám lezu na nervy. Možná je nejvyšší čas dukladně si o tom popovídat.“

Rizzoliová upřeně zírala na silnici, která zustávala temná a bez provozu. „Nejde o vás.“

„Ne? A o koho teda?“ Když se nedočkal odpovědi, chápavě prohodil: „Aha. Zase Dean. Co vám provedl tentokrát?“

„Před pár dny si na mě stěžoval poručíkovi.“

„Opravdu?“

„Jo. V podstatě mu navrhoval, aby mě z případu stáhl. Prý bych teď spíš potřebovala odbornou pomoc kvůli jistým nevyřešeným záležitostem.“

„To měl na mysli Chirurg?“

„Samozřejmě. Co tomu říkáte?“

„Dean je zatracený křivák.“

„A dneska jsem zjistila, že CODIS prakticky obratem vyřídil naši žádost. Takový zázrak jsem ještě nezažila. Stačí, aby Dean luskl prsty, a všichni se můžou strhat. Jen mi vrtá hlavou, co mezi námi vlastně pohledává.“

„Od něho se to nedovíte. Federálové jsou prostě federálové. Říkají přece, že mít informace znamená mít i moc, ne? Nám nic neprozradí, všechno si nechávají pod pokličkou. Předvádějí svou tvrdou chlapáckou hru. My dva jsme pro pány Jamese Bondy jenom bezvýznamní pěšáci.“

„Nepletete si náhodou FBI a CIA?“

Korsak mávl rukou. „Agent jako agent. Každý se tváří hrozně důležité a drží jazyk za zuby.“

V rádiu zapraskalo. „Hlídka tři. Máme tu vozidlo, nový model sedanu. Míří po Enneking Parkway k jihu.“

Rizzoliová s napětím čekala na další hlášení.

Ozval se Frost. „Hlídka dvě. Vidíme ho. Stále jede k jihu a nezdá se, že by zpomaloval.“

O několik vteřin později následovalo třetí hlášení. „Hlídka pět. Právě minul křižovatku s Bald Knob Road. Asi míří ven z parku.“

Není to on. I v téhle časně ranní hodině byl na Enneking Parkway docela rušný provoz. Už přestali počítat, kolik vozidel rezervací projelo. Rizzoliová se cítila čím dál unavenější a otupělejší, příliš mnoho falešných poplachů vyčerpalo veškeré její zásoby adrenalinu.

Protáhla se v ramenou a zklamaně si povzddechla. „Tak co je s tebou, ty hazjle,“ zamumlala. „Ukaž se konečně.“

„Dáte si kafe?“ zeptal se Korsak.

„Ráda.“ Nalil jí z termosky. Káva byla černá, hořká a odporná, ale Rizzoliová se přesto napila.

„Dneska jsem ji udělal obzvlášť silnou,“ pochlubil se Korsak. „Dal jsem dvě odměrky místo jedné. Člověku se po pár doušcích zjeví chlupy na prsou.“

„Právě tohle asi potřebuju.“

„Říkám si, že když toho vypij u dost, pár těch chlupů by se mi mohlo přestěhovat až na hlavu.“

Rizzoliová se zahleděla k neproniknutelně temnému lesu.

Myslela na ohryzané pozůstatky křivčnaté dámy a představovala si mývaly zakusující se do žeber. Představovala si roztomilé psy, kteří si kutálejí lebkou jako míčem.

„Už o Hoytovi nemůžu ani promluvit,“ postěžovala si. „Sotva se o něm zmíním, všichni po mně soustrastně koukají. Včera jsem zkusila poukázat na zřejmé paralely mezi Chirurgem a tímhle naším novým pachatelem. Měl jste vidět, jak se Dean zatvářil. Tím svým výrazem přímo říkal: Chudák ženská. V hlavě jí pořád straší Chirurg a zase jen Chirurg. Dean je prostě přesvědčený, že jsem Chirurgem posedlá.“

Povzddechla si a na okamžik se odmlčela. „Ale co když je to pravda? Co když Hoyta nikdy nedokážu vymazat z paměti? V každé další vraždě budu vidět jeho rukopis. Každý další pachatel bude mít jeho tvář.“

Oba sklouzli očima k rádiu. „Máme tu žádost o kontrolu pozemku,“ hlásila centrála. „Jde o hřbitov Fairview. Je nablízku některý z hlídkových vozů?“

Nikdo se neozval.

Centrála opakovala výzvu. „Máme tu žádost o kontrolní zásah na hřbitově Fairview. Pravděpodobně jde o nepovolené vniknutí. Jednotko dvanáct, jste dosud v terénu?“

„Jednotka dvanáct. Jsme na River Street. Kód jedna. Nemůžeme odjet.“

„Rozumím. Jednotko patnáct? Kde právě jste?“

„Jednotka patnáct. West Roxbury. Akce pokračuje. Ti lidé pořád nechtějí dát pokoj. Na hřbitov Fairview se nedostaneme dřív, než tak za půl hodiny nebo za hodinu.“

Centrála dál na rádiových vlnách pátrala po volném hlídkovém voze. Ale rutinní kontrola hřbitova neměla za vlahé sobotní noci prioritu. Mrtvým koneckonců nevadí zamilované párky ani pubertální vandalové. Pozornost policie si zaslouží především živí.

Ticho v rádiu přerušil jeden z členů týmu Jane Rizzoliové.

„Hlídko pět. Stojíme na Enneking Parkway. Hřbitov Fairview odtud není daleko, takže...“

Rizzoliová popadla mikrofon a stiskla vysílací tlačítko.

„Hlídko pět, tady hlídka jedna. Za žádných okolností neopouštějte stanoviště. Rozumíte?“

„Máme tu celkem pět vozidel...“

„Opakuju, neopouštějte stanoviště. Hřbitov nás teď nezajímá.“

„Hlídko jedna,“ znovu se ozvala centrála. „Všechny jednotky jsou právě teď v akci. Nemohli byste jeden vůz uvolnit?“

„Nemohli. Chci, aby můj tým zůstal na místě. Rozuměli jste, hlídko pět?“

„Rozuměli a zůstáváme. Centrálo, žádosti o kontrolu hřbitova nemůžeme vyhovět.“ Rizzoliová prudce vydechla. Věděla, že ráno si na ni patrně bude někdo stěžovat, přesto se však nehodlala vzdát ani jednoho z hlídkových vozů.

„Zatím se nezdá, že by tu bylo bůhvíjak rušno,“ skepticky podotkl Korsak.

„Až to vypukne, všechno půjde ráz na ráz. Nedovolím, aby mi akci cokoliv pokazilo.“

„Pamatujete si ještě, o čem jste před chvílí mluvila? O posedlosti.“

„Sakra, teď s tím nezačínajte!“

„Jistě, dám si pozor, jinak byste mi určitě ukousla hlavu.“ Korsak otevřel dveře vozu.

„Kam zase jdete?“

„Musím se vyčůrat. Potřebuju povolení?“

„Jenom se ptám.“

„Víte, to kafe ve mně nikdy dlouho nevydrží.“

„Spíš byste měl říct, že by propálilo díru i do železa.“

Detektiv Korsak se odklátil. Už cestou si rozepínal kalhoty a samozřejmě se nenamáhal zajít mezi stromy, prostě se jen postavil na kraji lesa a močil do křoví. Rizzoliová se znechuceně otočila na druhou stranu. V každé školní třídě se vyskytuje alespoň jedno příšerné dítě, pomyslela si. A Korsak se určitě při vyučování bez ostychu dlouhal v nose, svačinou si vždycky zapatlal půlku košile a po jídle s gustem říhal. Taková kluci vzbuzují spíš lítost, ale doteku jejich vlhkých těstovitých dlaní se každý vyhýbá... Pohlédla na kávu, kterou jí předtím nalil, a zbytek vyšplouchla z okna.

„Objevil se osobní automobil,“ ozvalo se z rádia. „Jede po Dedham Parkway východním směrem. Vypadá na taxík.“ Rizzoliová sebou škubla. „Taxík ve tři ráno?“

„Jo.“

„Kam má namířeno?“

„Právě odbočil na Enneking.“

„Hlídko dvě?“ oslovila Rizzoliová další jednotku na trase.

„Hlídko dvě,“ odpověděl Frost. „Jasně, vidíme ho... Teď projel kolem nás.“ Následovala několikavteřinová odmlka.

„Zdá se, že zpomaluje.“

„Cože?“

„Brzdí,“ s napětím v hlase pokračoval Frost. „Ano, patrně se chystá zastavit.“

„Místo?“ vzrušeně vyhrkla Rizzoliová.

„Odpočívadlo. Právě zajel na odpočívadlo!“

Je to on! „Korsaku, akce!“ sykla z okna, zatímco si nasazovala sluchátka s mikrofonem. Celé tělo jí vibrovalo

vzrušením.

Korsak si zatáhl zip a chvatně se nasoukal do vozu. „Co je? Co se děje?“

„Nějaké auto zastavilo na odpočívadle. Hlídko dvě, jak to vypadá?“

„Zaparkoval a sedí uvnitř. Světla má zhasnutá.“ Rizzoliová se předklonila a přitiskla si sluchátko vysílačky do ucha. Vteřiny ubíhaly, ale rádio mlčelo. Všichni čekali na další krok podezřelého.

Je opatrný. Rozhlíží se. Pozorně sleduje, jestli mu odnikud nehrozí nebezpečí.

„Je to na tobě, Rizzoliová,“ opět promluvil Frost. „Ty tady velíš. Máme po něm skočit?“

Horečně zvažovala možnosti. Bála se, aby past nezaklapla příliš brzy.

„Počkat,“ řekl Frost. „Právě znovu rozsvítil světla. Sakra, rozmyslel si to a odjíždí.“

„Všiml si vás? Froste, viděl vás?“

„To nevím! Ale vyjel zpátky na silnici. Míří k severu...“

„Vyplašili jsme ho!“ Ve zlomku vteřiny si Rizzoliová uvědomila, co musí udělat, a křikla do mikrofonu: „Všem hlídkám! Jedte, pohyb, pohyb! Zataraste mu cestu!“ Nastartovala a vyrazila. Kola se protočila, vyryla brázdu v měkké půdě a spadaném listí, do předního skla šlehly větvičky. V dálce se rozječely sirény mnoha policejních vozů, z rádia se ozývala chvatná hlášení.

„Hlídko tři. Zablokovali jsme Enneking ze severu.“

„Hlídko dvě. Pronásledujeme...“

„Vůz se blíží. Brzdí...“

„Obkličte ho! Musíte ho zadržet!“

„Nepřibližujte se k němu bez posil!“ vyštěkla Rizzoliová.

„Rozumíte? Počkejte na posily!“

„Rozumím. Vozidlo zastavilo. Čekáme a sledujeme ho.“

Když se Rizzoliová přifitila na místo, Enneking Parkway byla zatarasena spoustou hlídkových vozů s blikajícími modrými světly. Ve vzrušených hlasech mužů se projevovalo napětí, jaké vždycky provází vrcholnou část akce. Všichni měli nebezpečně zvýšenou hladinu adrenalinu. Rizzoliovou ta záplava světla na okamžik až oslepila.

Frost prudce otevřel dveře stíhaného vozu. Na řidičovu hlavu mířilo nejméně půl tuctu zbraní. Taxikář seděl bez hnutí s rukama na volantu a dezorientovaně mžikal řasami. Po obličeji se mu míhaly modré záblesky majáček.

„Vystupte!“ nařídil Frost.

„Proč? Co jsem provedl?“

„Okamžitě vystupte z vozu!“

Této vzrušené noci se dokonce i klidný a mírumilovný Barry Frost proměnil v hrozivě tvrdého představitele zákona.

Taxikář pomalu vystoupil a zvedl ruce nad hlavu. Jakmile se oběma nohama dotkl země, Frost ho otočil a přitiskl mu obličej ke kapotě vozu.

„Co jsem provedl?“ vyděšeně zopakoval taxikář.

„Jméno!“ vyštěkla Rizzoliová.

„Vůbec nechápu, co proti mně...“

„Vaše jméno!“

„Wilensky.“ Muž vzlykl. „Vernon Wilensky...“

„Zkontrolujte to.“

Frost nahlas přečetl údaje z řidičova průkazu: „Vernon Wilensky, běloch, rok narození 1955.“

„Souhlasí,“ potvrdil Korsak, který se naklonil do vozu, aby viděl na licenci připnutou ke stínítku.

Rizzoliová vzhledla a přimhouřila oči před září reflektorů jakéhosi příjezdějíciho automobilu. Ani ve tři hodiny ráno provoz na silnici neustával. Teď ji ovšem blokovaly policejní hlídky a dalo se tedy očekávat, že se v obou směrech začnou hromadit vozidla.

Znovu se podívala na taxikáře. Náhle ho popadla za košili, otočila ho čelem k sobě a posvítla mu do obličeje. Spatřila proplešatělého světlolvasého človíčka středního věku. Mužova pleť se v ostrém světle baterky zdála téměř zesinalá. Kdepak, takhle si Rizzoliová neznámého pachatele nepředstavovala. Už nesčetněkrát hleděla do očí ztělesněného zla a nosila v paměti podoby všech odporných stvůr, s nimiž se během své policejní kariéry setkala. Vyděšený taxikář však do její ponuré galerie nezapadal.

„Co tady děláte, pane Wilensky?“ zeptala se.

„No... měl jsem tu mít rito.“

„Jaké rito?“

„Nějaký chlápek si telefonicky objednal taxi. Říkal, že mu na Enneking Parkway došel benzin...“

„A kde je?“

„Nevím. Zastavil jsem na odpočívadle, o kterém mluvil. Měl tam čekat, ale nikde jsem ho neviděl. Prosím vás, zavolejte na náš dispečink, potvrdí vám, že si nic nevymýšlím.“

Rizzoliová kývla na Frosta. „Otevři kufr.“ S nepříjemným pocitem v žaludku zamířila k zadní části vozu, zvedla víko, posvítla si baterkou a dobrých pět vteřin zachmuřeně zírala dovnitř. Tváře jí hořely, žaludek už se přímo bolestivě svíral. Zavazadlový prostor byl poměrně čistý a zcela prázdný. Natáhla si gumové rukavice a poodhrnula šedý kobereček. Neobjevilo se nic jiného než rezervní pneumatika, starší hever a pár kousků náradí.

Rizzoliová dál odhrnovala kobereček, zlostně jim škubala, jako by chtěla nahlédnout i do nejtemnějších koutečků kufru. Zvolna se jí zmocňovalo bezbřehé zoufalství, ale přestože před sebou měla pouze holé kovové dno, stále si odmítala přiznat to, co bylo zjevné: neúspěch, fiasko, dokonalý debakl.

Všechno jsem zkazila! Naletěli jsme. Tohle je jen bouda, kterou mě zmátl, aby odlákal pozornost. Ale od čeho?

Odpověď na nevyslovenou otázku přišla závratně rychle.

Z vysílaček se ozvalo naléhavé volání: „Deset padesát čtyři. Hřbitov Fairview. Všem jednotkám. Deset padesát čtyři. Hřbitov Fairview.“

Rizzoliová a Frost si vyměnili pohled. Oba si okamžitě uvědomili děsivou skutečnost. Kód deset padesát čtyři znamenal vraždu.

„Zůstaň tady s taxikářem!“ přikázala Rizzoliová Frostovi a rozběhla se ke svému vozu. Naštěstí stál výhodně u kraje, takže nemusela čekat, až se rozjedou ostatní. Chvatně usedla za volant a zatímco startovala, trpce proklínala vlastní hloupost.

„Hej!“ zabušil Korsak do dveří.

Přibrzdila, jen aby mohl naskočit. Vzápětí sešlápla plynový pedál skoro k podlaze. S detektivem to hodilo na opěradlo.

„Zatracená ženská, snad jste mě tu nechtěla nechat?“

„Zapněte se!“

„Nejsem stopař.“ Korsak dýchal ztěžka a sípavě.

„Zapněte se!“ Přehodil si bezpečnostní pás přes rameno a zacvakl jej.

„Hlídko jedna,“ ohlásila Rizzoliová centrále. „Jedu na výzvu deset padesát čtyři.“

„Vaše pozice?“

„Enneking Parkway. Právě jsme minuli křižovatku s Turtle Pond. Na místo dorazíme za necelou minutu.“

„To tam budete první.“

„Situace?“

„Bližší informace nemáme. Ale raději předpokládejte deset padesát osm.“

Pachatel je ozbrojený a zřejmě nebezpečný.

Rizzoliová nepřestávala tisknout nohu na plynový pedál.

Odbočka vedoucí k hřbitovu Fairview se objevila tak rychle, že ji málem minuli. Rizzoliová zápasnickým chvatem zvládla volant, pneumatiky skřípěly.

Jen tak tak se vyhnuli řadě balvanů u cesty a otevřenou litinovou branou vjeli dovnitř. Hřbitov nebyl osvětlený. V záři reflektorů vozu se mihaly trávníky, z nichž jako podivné bílé zuby vystupovaly jednotlivé náhrobky.

Asi sto metrů od hřbitovní brány stál automobil soukromé bezpečnostní služby. Majáček svítil, dveře byly otevřené. Rizzoliová zastavila. Snad si ani neuvědomovala, že těsně předtím, než vystoupila, automaticky sáhla po zbraní.

Vůně čerstvě posekané trávy se mísila s pachem vlhké hlíny. Rizzoliová však vnímala především ledový závan strachu, který jí ještě víc rozbušil srdce. Pokud taxík na Enneking Parkway představoval pouze léčku, pak tady mohlo jít o stejně rafinované pokračování hrůzné partie. Partie, do níž vstoupila, aniž si to uvědomila.

Pátravě hleděla do tmy, až si všimla neforemného stínu nedaleko podstavce památníku padlých. Posvítla tam baterkou a spatřila ležící tělo strážného.

Zamířila k němu. A téměř vzápětí ucítila pronikavý pach dosud teplé krve, nepodobný žádnému jinému pachu. Klesla do trávy, stále zteplalé a zvlhlé krví. Korsak zůstal pouze o krok pozadu. Také svítil baterkou. A samozřejmě sípal a funěl jako pokaždé, když musel podstoupit sebemenší fyzickou námahu.

Strážný ležel tváří k zemi. Rizzoliová ho obrátila na záda.

„Ježíši Kriste!“ vyjekl Korsak a prudce couvl. Proud světla z jeho baterky opsal klikatý oblouk po noční obloze.

Rizzoliová rozechvěle zírala na řeznou ránu v mužově hrdle, tak hlubokou, že téměř oddělovala hlavu od těla. V krvavě rudé zněti bílé prosvítaly přetnuté chrupavky. Všechno to připomínalo neobyčejně brutální popravu.

V dálce se rozblíkala modrá světla policejních majáček. Rizzoliová se zvedla. Plátěné kalhoty jí nasáklý krví a lepily se ke kolenům. Přimhouřila oči před září reflektorů blížících se hlídkových vozů a náhle v proudu světla, který sklouzl po hřbitově, letmo zahlédla jakousi postavu pohybující se mezi náhrobky.

V následujícím okamžiku postava opět splynula s temným pozadím, jako by ji to moře mramoru a žuly navždy pohltilo.

„Korsaku, tamhle někdo je,“ ukázala rukou, v níž držela baterku.

„Já nikoho nevidím.“

Ale Rizzoliová věděla, že nepodlehla žádnému zrakovému klamu. Kdosi skutečně krácel po mírném svahu na levé straně hřbitova, mířil k několika mohutným starým stromům a patrně se hodlal skrýt pod jejich větvemi. Přestala váhat a vyrazila, tryskem pádila přes hroby, riskantně mýjela hrany kamenných náhrobků. Chvíli ještě slyšela nesnesitelně supícího Korsaka, brzy ho však nechala daleko za sebou, neboť adrenalin jí propůjčoval křídla. Už doběhla téměř ke stromům, ale onu pohybující se siluetu zatím nezahlédla. Zvolnila tempo, pak se zastavila a očima pátrala v neproniknutelné tmě.

Srdce jí dál zběsile tlouklo, žaludek se svíral úzkostí. Rizzoliová si byla jista, že vrah je nablízku, a dokonce o ní možná ví.

Nechtěla zbytečně prozradit svou přesnou polohu, a neodvažovala se tedy rozsvítit baterku.

Kdesi napravo zapraskala suchá větvička. Rizzoliová se bleskově otočila. Přestože ji téměř ohlušovalo burácení vlastní krve, zaslechla další tlumený praskot a také šelest listů. Ale nic a nikoho neviděla. Stromy se před ní tyčily jako vysoká černá opona.

Jde ke mně. Blíží se.

Klesla do podřepu, v natažené ruce zbraň připravenou ke střelbě.

Tiché kroky náhle ustaly.

Stiskla tlačítko baterky a posvítla přímo před sebe.

Mezi stromy spatřila černě oblečeného muže, který si právě dlaní zakrýval oči před ostrým světlem.

„Ani hnout!“ zaječela. „Policie!“

Muž tam stál docela klidně. A neméně klidně prohodil: „Rád bych si sundal brýle.“

„Nic takového, mizero! Slyšel jsi, ani hnout!“

„Dobrá, detektive Rizzoliová. A co bude dál? Ukážeme si vzájemně odznaky? Vynadáme si? Zasmějeme se?“

Strnula, neboť konečně poznala ten hlas. Gabriel Dean si beze spěchu sundal brýle. Protože mu stále svítila do očí, neviděl ji, ona sama ho však viděla velmi dobře. Tvářil se nevzrušeně či spíš dokonale vyrovnaně. Přejela světelným kuzelem po jeho černém oblečení. Na boku měl pouzdro s pistolí, v levé ruce držel speciální brýle pro noční vidění. Sebevědomý, nezranitelný a neporazitelný tajný agent. James Bond, který si vždycky ví rady.

Dean s náznakem úsměvu vykročil vpřed.

Okamžitě na něho znovu namířila zbraň. „Zůstaňte, kde jste!“

„Klid, Rizzoliová. Přece mi nechcete ustřelit hlavu.“

„Jste si tím tak jistý?“

„Nejdřív si snad promluvíme, ne?“

„Promluvit si můžeme i takhle na dálku.“ Podíval se směrem k blikajícím majáčkům policejních vozů. „Kdo asi podle vás rádiem nahlásil tu vraždu?“

Mlčela, nepřestávala na něho mřít.

„Myslete, Rizzoliová. Od čeho máte mozek?“ Dean postoupil o další krok.

„Stůjte!“

„Dobrá,“ zvedl ruce nad hlavu. „Hlavně se nerozčilujte.“

„Co tady vůbec děláte?“

„Totéž co vy. Pátrám po pachateli.“

„Jak jste věděl, že tu došlo k vraždě?“

„Nevěděl jsem to.“

„Aha, prostě jste jen tak náhodou šel kolem a objevil mrtvolu strážného?“

„Slyšel jsem výzvu centrály. Nepovolené vniknutí na hřbitově Fairview.“

„No a?“

„Napadlo mě, že by to mohl být náš pachatel.“

„Tak vás to napadlo?“

„Ano.“

„Nepovídejte. Musel jste mít konkrétní důvod.“

„Stačila intuice.“

„Tohle zkoušejte na někoho jiného, Deane. Z ničeho nic se tu vynoříte perfektně vybavený pro noční akci a já vám mám věřit, že vás sem zavedla intuice?“

„Intuice mě většinou neklame.“

„Nechcete mi nakonec tvrdit, že k vaší kvalifikaci patří i mimosmyslové vnímání?“

„Poslyšte, detektive Rizzoliová, zbytečně ztrácíme čas. Buď mě zatkněte, nebo se dejte do práce.“

„Skoro bych se klonila k tomu zatčení.“

Gabriel Dean se dál tvářil nevzrušeně. A nevyzpytatelně.

Rizzoliová si uvědomovala, že víc se od něho nedoví. Rozhodně ne teď a tady. Posléze přece jen sklonila zbraň, ale pro jistotu ji zatím neschovala do pouzdra.

„Když jste sem tedy dorazil první, co jste zjistil?“

„Našel jsem strážného, byl už mrtvý. Použil jsem vysílačku v jeho voze a ohlásil vraždu centrále. Krev byla ještě teplá. Říkal jsem si, že náš pachatel by se ještě mohl pohybovat někde poblíž, a zkusil jsem se tu porozhlédnout.“

„Mezi stromy?“ prohodila pochybovačným tónem.

„Kromě automobilu té soukromé bezpečnostní služby jsem na hřbitově neviděl žádný vůz. Znáte zdejší okolí?“

Rizzoliová zaváhala. „Východně od hřbitova je, myslím, Dedham. Na severu a na jihu Hyde Park.“

„Přesně tak. Vlastně ze všech stran jsou obytné čtvrti se spoustou místa k zaparkování. A na hřbitov je to odevšad jen pár minut chůze.“

„Ale proč by sem náš pachatel chodil?“

„Připomenu vám, co o něm zatím víme. Je chorobně posedlý mrtvými. Touží po jejich pachu, rád se jich dotýká. Nechává si mrtvolu u sebe až do chvíle, kdy by ho stupeň rozkladu mohl prozradit, a teprve pak pozůstatky odkládá v lese. Musí to být člověk, kterého vzrušuje i pouhá procházka po hřbitově. A tak si zřejmě občas za tmy dopřává menší erotické dobrodružství.“

„Hnus!“

„V jeho světě nikoliv. To, co vám se zdá odporné a zvrhlé, je pro něho zdrojem rozkoše. A hřbitov pak znamená hotový ráj. Kam jít, aby se Dominátor utíkal se svými bizarními fantaziemi a touhami? Prochází se tady a sní, že má pod nohama celý harém spících krasavic. Ale dnes našeho snílka někdo vyrušil. Najednou se objevil pracovník soukromé bezpečnostní služby, který tu ke své smůle určitě nečekal nic nebezpečnějšího, než partu povykujících výrostků.“

„A ten strážný si podle vás klidně od něho nechal jen tak podříznout hrdlo?“

Dean mlčel. Na tyhle otázky neznal odpověď. A neznala ji ani Rizzoliová.

O chvíli později spolu vyšli po mírném svahu zpátky mezi hroby. Všude blikala modrá světla a policisté žlutou páskou ohraničovali místo činu. Rizzoliová pozorovala ten ponurý karneval, cítila se však příliš unavená a zklamaná, aby se do něj toužila zapojit. Jen málokdy nevěřila svým instinktům a zpochybňovala vlastní úsudek. Dnes ovšem dokonale selhala, a samozřejmě ji tedy napadlo, jestli Gabriel Dean nemá pravdu, když se domnívá, že by tohle vyšetřování

neměla vést.

Možná mě trauma, které mi způsobil Warren Hoyt, trvale poznamenalo, říkala si. Možná prostě už nejsem schopná vykonávat tuhle práci. Dneska v noci jsem předvedla přímo ukázkově špatné rozhodnutí. Nevyhověla jsem žádosti centrály, odmítla jsem uvolnit kohokoliv ze svého týmu. Byli jsme tak blízko. Seděli jsme ve vozech a nečinně vyčkávali, zatímco tady na hřbitově umíral člověk.

Neúspěchů přibývalo a tížily jako balvany. Rizzoliová se vrátila ke svému vozu. Vtom se ozval její mobil.

„Dispečink taxiků potvrdil řidičovu výpověď“, hlásil Prost.

„Ve dvě šestnáct jim volal nějaký muž a tvrdil, že mu na Enneking Parkway došel benzin. Poslali tam Wilenskyho. Snažíme se vypátrat číslo, ze kterého muž volal.“

„Kdepak, tohle nás na stopu nepřivede. Náš hoch není idiot. Určitě telefonoval z budky. Nebo z ukradeného mobilu. Dostal nás!“ Rizzoliová zlostně bouchla pěsti do palubní desky.

„Co s tím taxikářem? Zdá se, že je čistý.“

„Pusťte ho.“

„Jsi si jistá?“

„Celé to byla připravená hra. Pachatel dobře věděl, že na něho budeme čekat. Provokuje nás. Předvádí, jak má všechno pod kontrolou. Chlubí se, o kolik je chytrější než my.“

Což právě prokázal.

Ukončila hovor, ale zůstala sedět ve voze a sbírala síly, aby dokázala čelit tomu, co bude následovat. Kolem surově zavražděného strážného se nevyhnutelně vyrojí spousta otázek týkajících se jejího chybného rozhodnutí. Křečovitě jsem se držela představy, že pachatel zopakuje svůj postup a v přesně stanovené době dopraví mrtvolu do rezervace Stony Brook, pomyslela si Rizzoliová. A ten mizera se mi vysmál. Udělal ze mě blbce.

Několik nedaleko postávajících policistů se ohlédlo jejím směrem. Pochopila, že se navzdory únavě a depresivním pocitům nemůže dál schovávat ve voze. Vzpomněla si na Korsakovu odpornou, ale silnou kávu, sáhla na zadní sedadlo pro termosku – a teprve teď si uvědomila, jak dlouho už Korsaka neviděla.

Přelétla očima nejbližší okolí vozu. Detektivové a uniformovaní policisté usilovně prohledávali trávu, baterky se jim mihaly v rukou, proudy světla se vzájemně křížily. Všimla si Gabriela Deana, který obcházel místo činu. Korsak tu však nebyl.

Vystoupila a oslovila policistu Douda. „Nevíte, kde bych našla detektiva Korsaka?“

„Nevím, madam.“

„Byl tady, když jste sem přijel?“

„Já ho tu vůbec neviděl.“

Zahleděla se ke stromům, kde předtím mluvila s Deanem.

Korsak chvíli běžel za mnou, uvažovala. Sípál a funěl námahou, ale nevydržel moje tempo a odpadl. A sem už se nevrátil...

Zkusila se znovu vydat stejným směrem. Chvátila přes hroby, baterkou si svítila na všechny strany, nebyla si však jistá, jestli se neplete. Přesněji se zorientovala až podle obelisku, který se vlevo tyčil nad řadami obyčejných náhrobků. Odbočila k němu – a vzápětí málem zakopla o Korsakovy nohy.

Detektivovo statné tělo leželo zhroutené mezi hroby. Vykřikla, aby přivolala pomoc, pak si klekla do trávy a obrátila Korsaka na záda. Jediný pohled na opuchlý a ztmavlý obličej ji prozradil, že se jedná o srdeční zástavu.

Rizzoliová se prsty dotkla krční tepny a zkusila nahmatat pulz. Marně. Sevřela ruku v pěst, rozmáchla se a praštila Korsaka do hrudi. Ani ta prudká rána však nepřiměla jeho srdce k činnosti.

Zaklonila detektivovi hlavu a povysunula mu dolní čelist, aby měl volné dýchací cesty. Nesčetné drobnosti jí na něm předtím vadily. Nepříjemný pach cigaret a potu, funivý až skřípavý dech, dotek vlhkých a těstovitě rozměkklých dlaní. Tohle všechno bylo náhle zcela nepodstatné. Přitiskla rty k jeho ústům a vdechla mu do plic vzduch. Cítila, jak se ochablá hrud' zvedá, vzápětí plíce ztěžka a hvízdavě vzduch vypudily. Položila obě ruce na Korsakův hrudní koš a zahájila resuscitaci.

Přiběhlo několik policistů, Rizzoliová však pokračovala, neúnavně se pokoušela přinutit nehybné srdce, aby se vzbudilo a opět začalo plnit své povinnosti. Potila se, ruce se jí čím dál víc trásly. A v duchu se bičovala výčitkami. Jak jsem na něho mohla zapomenout? trpce se ptala sama sebe. Hnala jsem se dopředu, ani se neohlédla a nechala ho tu ležet. Vůbec mě ne. napadlo, že třeba zkolaboval. Tolik mu dlužím...

V dálce se ozval kvilivý zvuk sirény. Přijížděla ambulance.

Kdosi vzal Rizzoliovou za loket a téměř násilím ji odtrhl od Korsaka. Stála tam celá roztřesená a sledovala, jak mu záchranáři napichují žílu a zavádějí infuzi fyziologického roztoku, zaklánějí hlavu a vsunují do úst laryngoskop.

„Nevidím hlasivky!“

„Páni, ten má ale mohutný krk!“

„Pomoz mi s ním trochu pohnout.“

„Fajn. A teď to zkus ještě jednou.“ Záchranář zopakoval postup, tentokrát úspěšněji. Korsak se svým silným krkem a opuchlým jazykem připomínal čerstvě poraženého býka.

„Intubace hotova!“

Roztrhli Korsakovi košili a k hustě zarostlé hrudi přitiskli podložky defibrilátoru. Na monitoru EKG se objevila klikatá čára.

„Je tu V-tachykardie.“ Podložky zmizely a Korsakovou hrudí projel výboj elektrického proudu. Těžké tělo se v záškubu zvedlo z trávy a pak ochabně kleslo zpátky. Baterky přihlížejících policistů odhalovaly veškeré nehezské detaily, od bledého pivního břicha až k téměř ženským prsům, typickým pro otýlé muže.

„V pořádku, chytil se! Sinusová tachykardie...“

„Tlak?“ Detektivovu masitou paži obemkla manžeta. „Systolický devadesát. Přeneseme ho!“

Ještě dlouho poté, co záchranáři naložili bezvládného detektiva do sanitky a odjeli, stála Rizzoliová mezi hroby, strnule zírala do noci a představovala si, co teď Korsaka čeká. Ostrá světla nemocniční pohotovosti. Další injekční jehly, další kanyly, další složité přístroje... Neměla bych zavolat jeho manželce? napadlo ji. Jenomže neznám ani její křestní jméno. Je to smutné, ale o mrtvých Yeagerových vlastně vím mnohem víc, než o živém kolegovi. O partnerovi, kterého jsem zklamala.

Pohlédla na místo, kde předtím ležel. V trávě se dosud zřetelně rýsovaly obrysy jeho těla. Rizzoliová znovu musela myslet na to, jak běžel za ní, zoufale lapal po dechu, ale nechtěl se vzdát, nechtěl ztratit zbytek své mužské hrdosti.

Chytil se za srdce, než klesl k zemi? Zkusil zavolat o pomoc?

Stejně bych ho neslyšela. Příliš jsem se soustředila na ty stíny předemnou. Příliš jsem se snažila zachránit vlastní hrdost.

„Detektive Rizzoliová?“ oslovil ji policista Doud.

Patrně se přiblížil velmi tiše, neboť si teprve teď všimla, že stojí vedle ní. „Ano?“

„Našli jsme další mrtvolu.“

„Cože?“ vytřeštila oči.

„Našli jsme další mrtvolu,“ zopakoval.

Beze slova a jako omráčená následovala Douda, který svítil baterkou a po vlhké trávě mířil do odlehlejší části hřbitova. Cíl jejich cesty v dálce označovala změť pohybujících se světél.

Když Rizzoliová ucítila první závan rozkladu, byli už několik set metrů od místa, kde ležel zavražděný pracovník bezpečnostní služby.

„Kdo tu mrtvolu objevil?“ zeptala se.

„Agent Dean.“

„Jak to, že hledal až tady?“

„Nejspíš propátrával celý hřbitov.“

Konečně dorazili ke skupině policistů. Dean se otočil a prohlásil: „Myslím, že jsme našli Karennu Ghentovou.“

Mladá žena ležela na jednom z hrobů. Mezi prameny černých vlasů, pečlivě rozložených kolem hlavy, měla ozdobně vpletené trsy listů. Musela být už delší dobu mrtvá; břicho se stačilo nafouknout, z chřipí se řinuly tělní tekutiny. Skutečnou hrůzu však představoval podbřišek, který vrah rázným příčným řezem proměnil v hlubokou zející ránu.

Rizzoliová se zapotácěla. Kdyby ji Dean nechytil za předloktí, snad by se skácela na zem. „Není náhoda, že mrtvolu položil právě sem,“ řekl tiše.

Mlčela, pohled upřený na děsivý výjev. Vybavovaly se jí podobné řezné rány u jiných žen. Vybavovalo se jí loňské léto.

„Čte noviny a sleduje televizní zprávy,“ pokračoval Dean.

„Dobře ví, že řídíte tohle vyšetřování. A napadlo ho otočit hrací stůl, tedy vyměnit roli pronásledované myši za roli pronásledující kočky. Ano, pro něho je to teď především hra.“

Rizzoliová sice vnímala slova, jejich smysl jí však stále unikal. „Jaká hra?“ zeptala se.

„Nevšimla jste si jména?“ ukázal baterkou na žulový náhrobek. V kuželu světla se zaleskl zlacený nápis:

Milovaný manžel a otec

Anthony Rizzoli

1901 – 1962

„Prostě jde o surový žertík,“ řekl Gabriel Dean. „A míří přímo na vás.“

Kapitola 13

Žena sedící u nemocničního lůžka měla zplhlé hnědé vlasy, které vypadaly, jako by si je už hezkých pár dnů nemyla ani nečesala. Nedotýkala se Korsaka, pouze s rukama v klíně strnule zírala před sebe. Držením těla i prázdnýma očima připomínala figurínu.

Rizzoliová stála na chodbě za prosklenou stěnou a uvažovala, jestli by nebylo vhodné návštěvu odložit. Náhle se žena otočila a jejich pohledy se setkaly. Teď už se Rizzoliová nemohla jen tak beze slova ztratit.

Vešla dovnitř a zeptala se: „Paní Korsaková?“

„Ano. Přejete si?“

„Jsem detektiv Rizzoliová. Jane Rizzoliová. Pro vás Jane.“ Ženin výraz se nezměnil.

„Bohužel neznám vaše křestní jméno,“ dodala Rizzoliová.

„Diane.“ Žena se opět odmlčela a zírala před sebe. Po několika vteřinách zdvihla obočí. „Promiňte, kdo že to jste?“

„Jane Rizzoliová. Z bostonské policie. S vaším manželem jsme pracovali na jednom případu. Možná jste o mně slyšela.“

Diane neurčitě pokrčila rameny. Její tvář nevyjadřovala obavy ani smutek. Byla tam jen tupá odevzdanost pramenící z absolutního vyčerpání.

Rizzoliová tam tiše stála a pozorovala Korsaka, či spíš jeho nevnímající tělo. Lékaři potvrdili diagnózu: infarkt myokardu.

Srdeční rytmus se podařilo stabilizovat, pacient však zůstal v bezvědomí. Z otevřených úst se mu jako plastový hádek vinula endotracheální trubice. Průhledný sáček zavěšený na pelesti zachytával tenké pramínky moči. Pokrývka sice zakrývala Korsakovy genitálie, ale hrud' a břicho byly odhalené. Zpod pokrývky vyčuhovala chlupatá noha se

zažloutlými přerostlými nehty. Rizzoliová pocítovala stud. Je hrozné, že ho tu vidím takhle bezmocného a zranitelného, říkala si. Nepřál by si to, v bdělém stavu by se takovému pokořujícímu vpádu do svého soukromí zoufale bránil... Přesto od něho nedokázala odtrhnout oči. Všechny ty smutné intimní detaily ji podivně přitahovaly a zároveň jí způsobovaly trýznivou bolest.

„Potřeboval by oholit,“ náhle promluvila Diane. Vůbec se přitom nepohnula, dál seděla strnule, ruce složené v klíně, ve tváři výraz mramorové sochy.

Rizzoliová horečně přemýšlela, jak by mohla Korsakovu manželku utěšit, ale nedostala ze sebe nic jiného, než omšelé tuctové fráze. „Je to bojovník. Nevzdá se snadno.“ Slova zapadla jako oblázky klesající do bezedné hlubiny.

Žádné vlnky, žádná odezva. Po nekonečných minutách tíživého ticha Diane přece jen otočila hlavu. „Obávám se, že jsem zapomněla vaše jméno.“

„Jíme Rizzoliová. S vaším manželem jsme byli na pátrací noční akci.“

„Aha. Tak to jste vy.“ Rizzoliovou zaplavil pocit viny. Ano, jsem to já. Sobecky jsem ho tam nechala ležet samotného ve tmě. Vykašlala jsem se na něho, protože jsem se zuřivě pokoušela zachránit svou prestiž.

„Děkuju vám,“ hlesla Diane.

„Za co?“

„Hodně jste pro něho udělala. Pomohla jste mu.“

Rizzoliová udiveně pohlédla do ženiných prázdných modrých očí a teprve teď si všimla výrazně zúžených zornic. Diane Korsaková je pod vlivem narkotik, uvědomila si a vzápětí se jí vybavilo, jak po vraždě Alexandera Ghenta přijel Korsak ještě nevrlejší než jindy a navíc podnapilý. Také se jí z paměti vynořil večer, kdy se loučili na parkovišti za pitevnou a Korsakovi se příliš nechtělo domů. Čekalo ho snad den co den právě tohle? Manželka s vyhaslým pohledem a hlasem robota?

Nikdy jste se mi nesvěřil. A já se nikdy nenamáhala zeptat.

Přistoupila k lůžku a vzala Korsaka za ruku. Dřív ji jeho vlhké dlaně odpuzovaly, dnes by si však velmi přála, aby stisk opětoval.

Domů se dostala v jedenáct dopoledne. Pečlivě zamkla oba bezpečnostní zámky s masivními zástrčkami a zasunula řetězky do drážky. Kdysi by podobná opatření, navíc za bílého dne, pokládala za příznak paranoie. Ano, kdysi se spokojila s docela obyčejným zámekem a klidný spánek jí zajišťovala zbraň, uložená v zásuvce nočního stolku.

Jenže před rokem Warren Hoyt změnil Rizzoliové život a na dveřích jejího bytu přibýly ty lesklé a pevné kovové doplňky. Zamyšleně je pozorovala a náhle si uvědomila, jak se začíná podobat ostatním obětem násilných kriminálních činů – zoufale se snaží doma zabarikádovat před okolním světem.

Tohle s ní provedl Chirurg.

A teď se objevil nový neznámý pachatel, Dominátor, aby připojil svůj hlas k chóru zrůd, vřetících za jejími dveřmi.

Gabriel Dean okamžitě pochopil, co jí chtěl vrah vzkázat výběrem hrobu, na který položil zohavenou mrtvolu klavíristky Karenny Ghentové. Jistě, Jane Rizzoliová nebyla s Anthonym Rizzolim v žádném příbuzenském vztahu, nicméně Dominátor jí tímhle výsměšným a zároveň rafinovaně krutým způsobem sděloval: Známe vaše jméno.

Pouzdro se zbraní neodložila, dokud neprohlédla byt. Nebyl příliš velký, během necelé minuty stačila zkontrolovat kuchyň i i obyčejný pokoj s kratičkou chodbou zamířit do ložnice, kde otevřela skříň a nakoukla pod postel. Teprve potom si odepнула řemen s pouzdem a zbraň schovala do nočního stolku. Svlékla se, vešla do koupelny a zcela automaticky se tam zamkla, což sice postrádalo smysl, jenže bez podobných zdánlivě zbytečných opatření by vůbec nedokázala zatáhnout závěs a pustit sprchu. Přesto se jí o chvíli později zmocnil pocit, že v bytě není sama. S vlasy ještě plnými kondicionéru roztáhla závěs a dlouho zírala do prázdna. Srdce jí bušilo jako o závod, voda stékala po ramenou na podlahu...

Zavřela kohoutek, zády se opřela o dlaždičky, zhluboka dýchala a čekala, až srdce zmírní své zběsilé tempo. Slyšela nejen vlastní vzrušený tep, ale také tichý hukot ventilátoru a šplouchavé a rachotivé zvuky, ozývající se z potrubí v jiných částech domu. Všechny ty projevy normálního všednodenního života, které dříve téměř ani nevnímala, pro ni teď znamenaly symbol jistoty, záchranný pás na rozbouřeném moři.

Když se srdce posléze umoudřilo, začala pocítovat chlad.

Osušila se, klekla si na podlahu a hadrem setřela kaluže. Obraz, jaký předváděla v práci, se dokonale rozplynul, tvrdou a sebevědomou policistku strach proměnil v roztřesený uzlíček nervů. Ze zrcadla nad umyvadlem na ni hleděla žena, která už nebyla příjemně štíhlá jako kdysi, ale skoro chorobně vyzáblá.

Oči se v propadlém obličejí zdály příliš velké, navíc je podbarvovaly temné kruhy.

S dosud mokřými vlasy utekla od zrcadla a v ložnici padla na lůžko. Věděla, že by se měla alespoň několik hodin prospat, mezerami v žaluziích se však dovnitř draly sluneční paprsky a z ulice k ní doléhal hluk dopravy. Blížilo se poledne a Jane Rizzoliová byla už téměř třicet hodin vzhůru. Nejméně dvanáct hodin nic nejedla. Přesto se necítila ospalá ani hladová. Hlavou jí neustále vířil sled nočních událostí. Znovu před sebou viděla hluboce proříznuté hrdlo strážného. Viděla Karennu Ghentovou s listím vpleteným do rozhozených černých vlasů.

A viděla i Korsaka, ležícího na jednotce intenzivní péče.

Ty tři výjevy se neustále střídaly, neodbytně se vracely.

Marně se je snažila zaplašit. Uvažovala, jestli snad takhle nevypadá šílenství.

Když ji před časem doktor Zucker naléhavě vybízel, aby se o svých problémech poradila s psychiatrem, rozhořčeně odmítla. Teď ji napadlo, že Zucker možná v jejích slovech nebo v jejím pohledu upozoroval něco, čeho si sama nebyla vědoma.

Trhliny a praskliny narušující zdravý rozum a šířící se od okamžiku, kdy jí Chirurg převrátil život naruby.

Telefon zvonil a zvonil. Sáhla po něm s pocitem, že by člověka, který ji burcuje, sotva se jí podařilo zavřít oči, měla poslat do horoucích pekel.

„Rizzoliová,“ ohlásila se napůl rozespale a napůl téměř výhrůžně.

„Ehm... detektive Rizzoliová, tady Yoshima z úřadu lékařského vyšetřovatele. Doktorka Islesová se domnívala, že se chcete zúčastnit pitvy Karenny Ghentové.“

„Jistě, hned tam budu.“

„Totiž... pitva už začala a...“

„Kolik je hodin?“

„Skoro čtyři. Několikrát jsme volali na váš pager, ale neodpovídala jste.“

Prudce se v posteli posadila, zatřásla hlavou a podívala se na digitální budík: 3.52. Takže zaspala jeho drnění stejně jako bzučivé zvuky pageru.

„Omlouvám se,“ řekla s povzdechem.

„Dorazím co nejdřív.“

„Vydržte vteřinku, chce s vámi mluvit doktorka Islesová.“

Kdesi v pozadí cinkly nástroje odkládané na kovový tác a vzápětí se ozval hlas doktorky Islesové. „Detektive Rizzoliová, určitě přijdete?“

„Ano, za dvacet, nanejvýš za třicet minut jsem tam.“

„Výborně. Počkáme na vás.“

„Nerada bych, abyste se kvůli mně zdržovala.“

„Přijde také doktor Tierney. Tohle musíte vidět oba.“

Rizzoliová se zamyslela. Proč Islesová povolala právě doktora Tierneyho, který už je v důchodu? Měla přece k dispozici dost mladších patologů.

„Objevil se nějaký problém?“ zeptala se.

„Jde o tu ránu na podbřišku oběti,“ odpověděla doktorka Islesová. „Víte, není to obyčejná řezná rána, ale incize, tedy odborně provedený chirurgický řez.“

Doktor Tierney už stál v pitevně. Stejně jako doktorka Islesová i on vždycky zásadně odmítal respirátor a dnes si obličej chránil pouze plastovým štítem, za nímž se dal rozpoznat ustaraný výraz. Podobně se tvářili všichni přítomní, a když Rizzoliová vstoupila dovnitř, přivítali ji zasmušilým a znepokojivým mlčením. Tentokrát už ji nepřekvapilo, že tu vidí agenta FBI. Lehce mu pokývla na pozdrav a v duchu se ptala, jestli se také alespoň pár hodin prospal. Vůbec poprvé si totiž v jeho očích všimla stínu únavy. Vyšetřování se čím dál víc komplikovalo a jeho tíha zřejmě začínala znáhat i nezdolného Gabriela Deana.

„O co jsem přišla?“ zeptala se Rizzoliová. Úzkostlivě se přitom vyhýbala pohledu na pitevní stůl.

„Dokončili jsme vnější ohledání,“ věcným tónem odpověděla doktorka Islesová. „Technici z kriminalistické laboratoře páskou sejmuli z pokožky zachycená vlákna. Také odebrali ústřížky nehtů, vzorky ochlupení a vlasů.“

„Provedli jste vaginální výtěr?“

„Ano,“ přikývla Islesová. „Byly tam motilní spermie.“

Rizzoliová se nadechla a konečně se odvážila sklouznout očima k mrtvole Karenny Ghentové. Hnilobný zápach byl nesmírně silný a příliš proti němu nepomáhal ani mentolový krém Vicks, který si Rizzoliová poprvé máznula nad horní ret.

Nechtěla riskovat, že ji opět zradí žaludek. Během posledních týdnů zažila několik nepříjemných situací a přestala důvěřovat svým schopnostem, osvědčeným v jiných případech. Už prostě nedokázala odhadnout, jak zareaguje, a proto dnes do pitevně vstupovala se značnými obavami.

Doma před odchodem snědla hrst sušenek a s pocitem úlevy teď zjišťovala, že u ní mrtvolný puch zatím nevyvolává ani náznak nevolnosti. Přesto se Rizzoliová neodhodlala pohlédnout na surově poraněný podbřišek. Chvatně očima přelétla vzednuté žlutozelené břicho, kde dosud nebyl proveden základní pitevní řez ve tvaru písmene Y, a soustředila se na oválné zhmožděliny pod dolní čelistí, jasně viditelné i přes posmrtné změny, jimiž prošla barva kůže. Tyhle stopy tu zanechaly vrahy prsty zarývající se do masa.

„Pachatel ji uškrtil,“ nevzrušeně konstatovala doktorka Islesová. „Stejně jako Gail Yeagerovou.“

Podle doktora Zuckera je uškrcení ten nejintimnější způsob zabití, vzpomněla si Rizzoliová. Vrah tiskne vlastníma rukama hrdlo a bezprostředně vnímá, jak z oběti zvolna uniká život.

„Co jste zjistili rentgenem?“

„Frakturu levého rohu štítné chrupavky.“

„Ovšem krk nás v téhle chvíli tolik nezajímá,“ ozval se doktor Tierney. „Jde nám o řeznou ránu v podbřišku. Měla byste si vzít gumové rukavice, detektive Rizzoliová.“

Mimoděk se zachvěla a přešla na druhý konec sálu k policím s rukavicemi. Velmi pomalu si natáhla rukavice menší velikosti a snažila se využít ubíhajících vteřin, aby se duševně připravila a obrnila. Potom se vrátila k pitevnímu stolu.

Islesová mezitím už nasměrovala ostré světlo lampy přímo na podbřišek. Okraje rány byly rozchlípené a připomínaly okoralé zčernalé rty.

„Kůže je protnuta jediným hladkým řezem, ostří nemělo žádné vroubkování,“ zahájila doktorka Islesová výklad. „Pod kůží řez pokračoval stále hlouběji. Ostří proniklo superficiální pokožkou, pak svalem a nakonec pobřišnici v pánevní oblasti.“

Rizzoliová upřeně pozorovala zející ránu a myslela na ruku, která pevně držela nástroj a vedla řez jediným plynulým

pohybem „Byla oběť naživu, když se to stalo?“

„Ne,“ odpověděla Islesová. „Nejsou tu žádné stehy ani stopy krváčení. Řez byl proveden až poté, co srdce přestalo bít a krev už neobíhala. Odborný způsob provedení incize naznačuje, že pachatel má s podobnými chirurgickými zákroky zkušenosti. Rozhodně to nedělal poprvé.“

„Do toho, detektive,“ pobídl doktor Tierney Rizzoliovou. „Prohlédněte si to poranění.“

Zaváhala, prsty v gumových rukavicích jí zledovatěly. Potom však vsunula obě ruce do rány, hluboko, až k pánvi Karenny Ghentové. Přestože věděla, co zjistí, zděšeně sebou škubla.

Otočila se k doktoru Tierneymu.

„Ano,“ potvrdil otřesnou skutečnost. „Děloha je vyjmuta.“

Rizzoliová vytáhla ruce z rány. „Je to on,“ řekla polohlasně. „Tohle mohl udělat jedině Warren Hoyt.“

„Nicméně všechno ostatní odpovídá Dominátorovi,“ ozval se Gabriel Dean. „Únos. Škrčení. Pohlavní styk s mrtvou obětí...“

„Ale tenhle detail je typický pro Chirurga,“ trvala na svém Rizzoliová. „Naplňuje své chorobné představy právě tím, že z těla oběti odstraní orgán, který dělá ženu ženou a dává jí moc, jakou on sám nikdy nezíská.“ Pohlédla na Deana. „Znám Hoytův styl. Tohle jsem už viděla.“

„Oba jsme to už viděli,“ pokývl doktor Tierney. „Loni jsem prováděl pitvy Hoytových obětí. Skutečně jde o jeho techniku.“

Dean nevěřicně kroutil hlavou. „Dva různí vrahové s totožnou technikou? Že by jeden napodoboval druhého?“

„Dominátor a Chirurg,“ zachmuřeně pronesla Rizzoliová. „Našli se.“

Kapitola 14

Seděla ve voze, z ventilátoru proudil vlahý vánek, po tvářích jí stékaly krůpěje potu. Zimničně se chvěla. Ani v nepolevujícím večerním vedru se nezbavila mrazení, které pocítila v pítevně. Něco na mě leze, napadlo ji. Žádný div, celé dny dřu jako soumar a teď se mi to vymstí.

Jela rovnou domů a přála si jedině: padnout do postele a prospat celý týden. Jakmile vešla do bytu, automaticky absolvovala rituál, bez něhož by si jen obtížně dokázala zachovat alespoň zbytek zdravého rozumu. Pečlivě zamkla bezpečnostní zámky, zasunula do drážky ocelový řetízek, prošla všechny místnosti, nahlédla do skříní a pod postel. Teprve potom odložila zbraň, zula se, svlékla si kalhoty i propocenou blůzu a jen ve spodním prádle s úlevou klesla na postel. Chvilí si mnila spánky a přemýšlela, jestli by se v lékárnice ještě našlo pár tablet aspirinu, byla však příliš vyčerpaná, aby se jí chtělo zajít do koupelny.

Náhle někdo zazvonil u domovních dveří. Prudce se napřímila a se široce rozevřenýma očima vyděšeně zírala před sebe.

Srdce jí bušilo, v mozku se rozsvítily poplašné žárovky. Žádné návštěvníky nečekala a po žádných ani netoužila.

Zvonek se znovu rozdrnel. Ostrý zvuk působil na zjitřené nervy jako dotek skelné vaty.

Vstala a přesunula se k domácímu telefonu. „Prosím?“

„Tady Gabriel Dean. Pustíte mě dovnitř?“

Samým překvapením až zalapala po dechu a několik vteřin nebyla schopna odpovědět.

„Detektive Rizzoliová?“ připomenul se.

„O co se jedná, agente Deane?“

„Měli bychom si promluvit o některých věcech v souvislosti s dnešní pitvou.“

Stiskla tlačítko bzučáku – a vzápětí toho zalitovala. Od začátku Deanovi nedůvěřuju, a přesto ho teď klidně pustím do bezpečného přístavu svého bytu, pomyslela si rozmrzele.

Jen tak tak si stačila obléknout lehký froté župan a Dean už klepal. Ve dveřním kukátku se jeho obličej zdál přímo hrozivý.

Zatímco odemykala bezpečnostní zámky, dál ty rysy, groteskně pozměněné „rybím okem“, viděla před sebou a skoro se jí z nich dělalo nevolno. Skutečnost však ani zdaleka nebyla děsivá. Elegán, který stál ve dveřích, měl nezvykle unavený pohled. Na jeho tváři se podepsaly události posledních dnů i zoufalý nedostatek spánku.

Přesto se Dean ze všeho nejdřív zeptal: „Cítíte se dobře?“ Samozřejmě pochopila skrytý smysl těch zdánlivě nevinných slov. Podle agenta Deana se necítila dobře a potřebovala, aby na ni někdo dohlédl. Agent Dean ji prostě pokládal za nervově labilní policistku, která by se mohla každou chvíli zhroutit.

„Jsem absolutně v pořádku,“ odpověděla.

„Zmizela jste hned po pitvě. Ani jsme neměli příležitost trochu si promluvit.“

„O čem?“

„O Warrenu Hoytovi.“

„A co vás konkrétně zajímá?“

„Všechno.“

„Obávám se, že taková přednáška by zabrala celou noc. A já jsem příšerně utahaná.“ Levou rukou si na hrudi úžeji přitáhla klopky županu a náhle znejistěla. Vždycky se snažila vypadat profesionálně, a proto si do práce zásadně oblékala kalhoty a sako. A teď tu před Gabrielem Deanem stála pouze v koupacím plášti a spodním prádle. Ten pocit vlastní zranitelnosti se jí vůbec nelíbil.

Natáhla ruku ke klíče, jako by chtěla poněkud nezdvořile naznačit, že rozhovor je u konce.

Agent Dean se však nehodlal vzdát. „Přiznávám, mylil jsem se. Měl jsem váš názor brát mnohem vážněji. Vy jste si jako první uvědomila všechny podobnosti mezi našim vrahem a Hoytem. Mně to trvalo neodpustitelně dlouho.“

„Protože jste Hoyta neznal.“

„Tak mi o něm povězte. Jane, musíme spolupracovat.“

Téměř posupně se zasmála. „Najednou! To jsou mi novinky.“ Ale také už pochopila, že se ho nezaváhá, otočila se tedy a zamířila do obývacího pokoje.

Gabriel Dean zavřel dveře bytu a následoval ji.

„Vyprávějte o Hoytovi.“

„Můžete si přečíst jeho složku.“

„Přečetl jsem si ji.“

„Pak znáte všechno, co znát potřebujete.“

„Všechno ne.“

„Jaké informace vám ještě scházejí?“

„Chci vědět, co o něm víte vy.“ Přistoupil k ní tak blízko, že málem zpanikařila. Bosá, nedostatečně oblečená a navíc nevyspalá se před jeho útokem cítila v nevýhodě. A způsob, jakým Dean vyslovoval své požadavky, se opravdu podobal spíš útoku, než přátelskému či kolegiálnímu rozhovoru.

„Mezi vámi dvěma totiž existuje něco jako emocionální pouto,“ pokračoval Dean. „Prostě spojení.“

„Sakra, nemluvte o spojení!“

„A jak byste váš vzájemný vztah nazvala vy?“

„O žádný vzájemný vztah nejde. Hoyt je pachatel a já ho dopadla. Nic jiného v tom není.“

„Kdepak, tak jednoduché to nebude. Nemůžete popřít, že zcela záměrně znovu vstoupil do vašeho života. Sama jste přece viděla, kde ležela mrtvola Karenny Ghentové. Ten hrob si Hoyt rozhodně nevybral náhodou.“

Rizzoliová mlčela. Nemohla nesouhlasit.

„Hoyt je lovec stejně jako vy. Oba lovíte lidi. Tohle je jedno z pout. Společný základ.“

„Já to za společný základ nepovažuji,“ namítla.

„Nicméně víte, jak Hoyt přemýšlí. Znáte jeho chorobné představy. Dřív než kdokoliv jiný jste postřehla, v čem se mu podobá Dominátor. Byla jste o hezkých pár kroků před námi.“

„A vy jste prohlašoval, že potřebuju cvokaře.“

„Ano. Mýlil jsem se.“

„Takže teď už nejsem blázen? Teď jsem jednička?“

„Máte Hoyta přečteného. Dokážete odhadnout jeho záměry. K čemu se podle vás chystá?“

„Odkud bych to mohla vědět?“

„Znáte ho důvěrněji než kterýkoliv jiný policista.“

„Důvěrněji? Kristepane, ten parchant mě málem zabil!“

„Existuje snad intimnější záležitost než vražda?“ odpověděl Dean řečnickou otázkou.

V té chvíli ho Rizzoliová přímo nenáviděla, neboť nahlas a opakovaně vyslovil kruté pravdy, které nechtěla slyšet. Ano, uvědomila si, s Warrenem Hoytem jsme k sobě navždy připoutáni. Mrazivý strach, svíravá úzkost a bezmezný hnus jsou silnější emoce, než jaké kdy dokáže vyvolat láska.

Jindy by Jane Rizzoliová oponovala, jindy by nešetřila sarkasmy a urážkami. Ale dnes byla příliš unavená. Neměla sílu bránit se zuřivým protiútokem. A protože věděla, že Dean na ni nepřestane naléhat, dokud nedosáhne svého, rozhodla se raději všechno co nejrychleji vyřídít, jen aby už odešel a nechal ji samotnou.

Napřímila se a zahleděla se na své zjizvené dlaně. Tohle byly nejviditelnější památky po Hoytovi; zahojené fraktury žeber a obličejových kostí mohl odhalit pouze rentgen. Nejhorší následky však zůstávaly skryté. O trhlínách, které jí rozpoltily život, jako když při zemětřesení pukají i skály v základech domů, věděla pouze sama. A v posledních týdnech se ty praskliny prohlubovaly a rozšiřovaly. Čím dál víc ztrácela půdu pod nohama.

„Nenapadlo mě, že by tam ještě mohl být,“ řekla téměř neslyšně. „V tom domě. V tom sklepe na farmě... Ale stál přímo za mnou.“

Gabriel Dean se posadil do křesla naproti ní. „Každopádně vy jste Hoyta našla. Vy jediná jste věděla, kde ho hledat.“

„Ano.“

„Jak je to možné?“

Pokrčila rameny a zasmála se. „Prostě jsem měla štěstí.“

„Ne. Určitě nešlo jenom o šťastnou náhodu.“

„Snažíte se mi lichotit?“

„Jane, dobře víte, že se o nic takového nepokouším.“ Zvedla sklopené oči a zjistila, že ji Dean upřeně pozoruje.

Nejraději by se před tím pronikavým pohledem schovala, ale nebylo kam. Vidí mi až do nejtemnějších koutů mozku? Ptala se v duchu. Pátrá v mojí paměti? Čte mi myšlenky? A uvědomuje si, jak bezbranná se cítím?

„Povězte mi, co se stalo v tom sklepe,“ přerušil Dean tíživé ticho.

„Všechno jsem napsala do hlášení.“

„Všechno? V hlášení lidé ledacos vynechají.“

„Snad. Každopádně já nemám co dodat.“

„Opravdu ne?“

Neovládla se a zlostně zaťala pěsti. „Jste hluchý? Já na to už nechci vzpomínat!“

Dean zachoval klid. „Ale stejně se k tomu v myšlenkách pořád vracíte, že?“

Zírala na něho a uvažovala, do jakých sítí ji tu zaplétá a proč se mu tak chabě brání. Zнала muže, kteří měli tolik šarmu, že dokázali upoutat a získat nejružnější ženy jediným pohledem, úsměvem či několika letmo prohozenými slovy. Ale sama si vždycky zachovávala dost zdravého rozumu, aby podobným mužům nepodlehla. Viděla v nich prostě jen šťastnější jedince, jimž osud přál víc než ostatním smrtelníkům. Nepřítahovali ji, netoužila po nich, neměla jim co nabídnout a dávala to najevo, takže obvykle zůstávala uchráněna jejich pozorností.

Ovšem dnes večer od ní Gabriel Dean něco potřeboval a neváhal kvůli tomu zapojit do hry veškeré své přednosti. Skutečně šokující Rizzoliové připadalo, že měl úspěch. Poprvé v životě byla ve společnosti nějakého muže nesmírně nejistá, zmatená a současně zaujatá a rozechvělá, svým způsobem vzrušená.

„V tom sklepe vám nastražil past,“ řekl Dean.

„Jo, spadla jsem do ní jako slepá. Nic jsem netušila.“

„Proč?“

Rizzoliová mlčela. Myslela na odpoledne, kdy vyděšeně stála v otevřených dveřích nad schody vedoucími do tmavého sklepa. Bylo úmorné vedro, téměř se nedalo dýchat a po celém těle se jí řinuly protivně lepkavé pramínky potu. Chvěla se strachem, všestravujícím živočišným strachem. Věděla, že se ocitla ve smrtelném nebezpečí. Tušila, co na ni tam dole čeká.

„Proč?“ zopakoval Dean. „Proč jste spadla do jeho pasti?“

„Ve sklepe ležela oběť.“

„Catherine Cordellová?“

„Ano. Připoutal ji tam k pryčce...“

„Jako návnadu.“

Zavřela oči. Znovu ve vzduchu cítila pach krve a vlhké hlíny. A také pach vlastního potu, nakyslého strachem. „Přesně tak. A já tu jeho návnadu spolkla.“

„Nepochyboval, že to uděláte.“

„Měla jsem si uvědomit...“

„Neviděla jste před sebou nic jiného než ubohou Catherine Cordellovou.“

„Chtěla jsem ji zachránit.“

„A právě proto jste jednala neuvěřitelně naivně a hloupě.“

„Cože?“ Kromě údivu se v jejím hlase opět ozval i hněv.

„Zanedbala jste obhlídku místa. Zbytečně jste se vystavila nebezpečí přímého útoku. Dopustila jste se školácké chyby, což je u tak schopné policistky dost udivující.“

„Nebyl jste tam. Nevíte, v jak složité situaci jsem se najednou ocitla.“

„Četl jsem vaše hlášení.“

„Cordellová ležela na té pryčce. Krvácela...“

„A vy jste zareagovala jako kterákoliv normální lidská bytost. Snažila jste se Cordellové pomoci.“

„Samozřejmě.“

„Vyroženě jste si koledovala o malér. Zapomněla jste totiž uvažovat jako policistka.“

Blesky šlehaající z jejích očí zřejmě Deana mýjely. Hleděl na ni s klidným sebejistým výrazem a tím jen zvyšoval její zmatek.

„Já nikdy nezapomínám uvažovat jako policistka!“ odsekla.

„V tom sklepe se vám to bohužel stalo. Kvůli oběti jste na chvíli ztratila soudnost.“

„Vždycky jednám především v zájmu oběti.“

„V zájmu oběti jste ochotna riskovat její i svůj život? Kde zůstala logika?“

Logika. Ano, tohle byl celý Gabriel Dean. Rizzoliová ještě nikdy nepotkala člověka, který by dokázal tak absolutně bez emocí pozorovat živé stejně jako mrtvé.

„Nemohla jsem ji nechat zemřít,“ řekla tiše. „To byla má první a vlastně jediná myšlenka.“

„Znala jste tu Cordellovou?“

„Ano, znala.“

„Přátelily jste se?“

„Ne.“

Rychlost její odpovědi patrně Deana překvapila, neboť tázavě zdvihl obočí.

Rizzoliová se zhluboka nadechla. „Znala jsem ji jenom v souvislosti s pátráním po Chirurovi. To je všechno.“

„Vaše sympatie si nezískala, že?“

Několik vteřin mlčela, zaskočena Deanovou schopností dešifrovat i sebenepatrnější náznaky. „Necítila jsem k ní žádnou zvláštní náklonnost, řekla bych.“

Žárlila jsem na ni. Na její krásu. A na to, jak okouzila Thomase Moora.

„A právě z Cordellové se najednou stala oběť.“

„Nebyla jsem si jistá, jakou roli v případu vlastně hraje. Totiž zpočátku jsem si tím nebyla jistá. Ale později už se zdálo celkem jasné, že pro Chirurga představuje cíl dalšího vražedného útoku.“

„Určitě jste si ty své pochybnosti vyčítala.“

Rizzoliová mlčela.

„Proto jste se musela pokusit o její záchranu? Bez ohledu na cokoliv?“

Znovu málem vybuchla. „Byla ve smrtelném nebezpečí! Nepotřebovala jsem si nic složitě zdůvodňovat!“

„Nerozvážně jste riskovala.“

„Můžete mi poradit, jak se riskuje rozvážně!“

„Chirurg vám nastražil past. A vy jste se do ní nechala chytit.“

„Jistě, uznávám, udělala jsem chybu...“

„Přesně tu chybu, kterou od vás Chirurg čekal.“

„Blázníte? Jak by mohl vědět.“

„Vím o vás spousty věcí,“ skočil jí Dean do řeči. „Opět se vracíme k tomu poutu. K tomu spojení, které mezi vámi dvěma

existuje.“

Rizzoliová se vymrštila. „Žvásty, samé žvásty!“ zaječela a celá rozklepaná přehla z obývacího pokoje.

Gabriel Dean šel neomaleně za ní. Ignoroval její protesty a dál ji hodlal pronásledovat absurdními, za vlasy přitaženými teoriemi, které nechtěla poslouchat. Pomyšlení na jakékoliv citové pouto mezi ní a Hoytem ji přivádělo do stavu bezmocné zuřivosti. Jenže Dean tu stál, zabíral prostor v miniaturní kuchyňce a nedal se odbýt.

„Jako byste měla k dispozici přímou linku vedoucí do mozku Warrena Hoyta. A ta linka funguje obousměrně.“

Rizzoliová málem zaskřípala zuby. „Sakra, tehdy mě Hoyt vůbec neznal!“

„Jste si tím jistá?“ nevzrušeně opáčil Dean. „Určitě sledoval průběh vyšetřování a pravděpodobně tedy věděl, že jste členkou pátracího týmu.“

„Budiž, ale to je asi tak všechno, co o mně mohl vědět.“

„Řekl bych, že je mnohem vnímavější, než jste mu ochotna přiznat. Jak se dočtete v jeho psychologickém profilu, Hoyta neodolatelně přitahují vyděšené, trpící, emocionálně zraněné ženy. Bolest ho vzrušuje, rád ji vyvolává a také ji dokáže okamžitě vycítit. Totéž samozřejmě platí o strachu. Warren Hoyt pozná bolest a strach podle zdánlivě nenápadných znaků, kterých si většina z nás vůbec nevšimne. Stačí mu zabarvení hlasu, sklon hlavy nebo třeba způsob, jakým žena očima uhýbá před cizím pohledem. Právě na takové ženy se Hoyt zaměřuje. Lákají ho, útočí na ně, vraždí je.“

„Ale já přece nepatřím k jeho obětem.“

„Teď už ano. Udělal z vás svou oběť.“ Dean se k ní zvolna a nenápadně přisunoval, až stál tak blízko, že se téměř dotýkali. A Rizzoliová náhle zoufale zatoužila vklouznout mu do náručí a celým tělem se k němu přitisknout.

Jak by asi zareagoval? pomyslela si. Ale pýcha a zdravý rozum ji držely na místě.

Křečovitě se zasmála. „Nějak jste si to popletl, agente Deane. Já jsem Chirurga dostala za mříže.“

„Ano,“ přikývl Dean, „dostala jste ho za mříže. Sama jste si ovšem odnesla osklivé následky.“

Mlčky mu hleděla do očí. Následky. Obyčejné a neutrální slovo, ale přesně vystihuje, jak na tom jsem, napadlo ji. Hoyt ze mne udělal ženu se zjizvenými dlaněmi a se zjizvenou duší.

Vystrašenou ženu skrývající se za dveřmi plnými bezpečnostních zámků. Ženu, které bude každé srpnové vedro znovu a znovu připomínat letní den, kdy cítila pach vlastní krve.

Beze slova se otočila, zamířila zpátky do obývacího pokoje, tam klesla na pohovku a strnule zírala do prázdna. Připadala si jako poraněné zvířátko vyhledávající samotu. Bolestínsky si přála, aby Gabriel Dean zmizel, aby prostě opustil její byt a nechal ji napospas ponurým myšlenkám. A zároveň si přála něco úplně jiného.

O pár minut později se před ní Dean opět objevil. Přinesl dvě sklenky a jednu jí podal.

„Co je to?“ zeptala se.

„Tequila. Našel jsem ji v kuchyňské skřínce.“

Vzala si sklenku a nakrčila čelo. „Dávno jsem na ni zapomněla. Mám ji tu už celou věčnost.“

„Taky ještě nebyla načatá.“

Pokud by si Rizzoliová chtěla zvednout náladu, tequila by si k tomu nikdy nevybrala; tahle láhev ostatně představovala jen další položku v řadě nesmyslných alkoholických dárků, které bratříček Frankie přivázel ze svých cest, aby předvedl, jak si díky americké námořní pečotě užívá světa. Například na Havaji koupil kdysi sestře lihovinu s exotickým názvem Kahlúa, v Japonsku pochopitelně saké. Některé ty speciality se daly pít, jiné nikoliv. Ale teď bylo Rizzoliové všechno jedno.

Proč vlastně nechutnat suvenýr ze slunného Mexika? pomyslela si rezignovaně. Vhodnější příležitost se mi třeba už nenaskytne. Zhluboka si lokla, zalapala po dechu a otřela si slzy, které jí vhrkly do očí. A zatímco si lahodný doušek propaloval cestu do žaludku, vybavil se jí náhle jeden detail z případu Warrena Hoyta. Své první oběti Chirurg znehybňoval lékem Rohypnolem, tajně přimíchávaným do nápojů.

Jak snadno se necháme zaskočit, uvědomila si. Když si žena nedává pozor nebo prostě nemá důvod nedůvěřovat muži, který jí podává skleničku, snadno se může stát jednou z oveček vedených na porážku. Koneckonců já sama jsem se zachovala stejně. Klidně jsem do bytu vpustila muže, kterého ani pořádně neznám, bez váhání jsem od něho přijala tequila a rovnou se napila...

Znovu pohlédla na Deana. Seděl naproti ní a jejich oči teď byly téměř ve stejné rovině. Alkohol obsažený v ostrém silném nápoji rychle přecházel z prázdného žaludku do krve a jejím prostřednictvím začínal ovlivňovat příslušná mozková centra.

Rizzoliová se cítila až nebezpečně uvolněná a klidná.

Gabriel Dean se naklonil dopředu. Jindy by se automaticky odtáhla, tentokrát však její obranné reflexy nevyvolaly žádný poplach. Vzdávala se Deanovi na milost a nemilost, dovolila mu, aby narušoval její soukromí, jak to zatím zkusilo jen velmi málo mužů. Nepohnula se, dívala se mu do očí, čekala. Určitě by nic nenamítala, kdyby se k ní naklonil ještě blíž.

„Teď už nehledáme jenom osamělého zabijáka, ale dva společníky,“ řekl. „A jeden z nich je člověk, jehož znáte důvěrněji než kdokoliv jiný. Můžete to sebevíc popírat, ale mezi vámi a Warrenem Hoytem existuje jakási zvláštní duchovní pouto. A protože dokážete nahlédnout do Chirurgaova myšlení, pravděpodobně jste schopna odhadnout i záměry Dominátora.“

Rizzoliová si povzddechla. „Tohle Hoytovi dokonale vyhovuje. Vždycky toužil po společníkovi. Zejména po takovém, který by ho inspiroval a od kterého by se mohl něčemu přiučit.“

„Jednoho měl v Savannah.“

„Ano. Lékaře jménem Andrew Capra. Když byl Capra zabit, zůstal Hoyt sám. Právě tehdy se přesunul do Bostonu. Ale nepřestával hledat nového partnera. Někoho, kdo by sdílel jeho sklony. Jeho chorobné fantazie.“

„Obávám se, že ho našel.“

Chvilí na sebe mlčky hleděli. Oba si dobře uvědomovali, jak chmurné závěry z posledního vývoje vyplývají.

„Jako dvojice jsou mnohem výkonnější,“ poznamenal Dean, „I vlci mají větší úspěch při lovu ve smečce.“

„Vzájemně se doplňují.“

Dean přikývl. „Všechno je pro ně snazší. Vytipování a sledování. Útok. Kontrola nad oběťmi...“

Rizzoliová se napřímila. „Ten porcelánový šálek,“ pronesla zamyšleně.

„Co s ním má být?“

„Na místě Ghentovy vraždy jsme neobjevili žádné střepty. Teď už víme, proč tam šálek nebyl.“

„Dominátorovi pomáhal Warren Hoyt,“ konstatoval Dean.

„Přesně tak. Proto se Dominátor tentokrát bez podobných opatření obešel. Měl s sebou společníka, který by ho včas upozornil, že se Alexander Ghent o něco pokouší. Ano, Warren Hoyt tam stál a přihlížel. Užíval si to. Vzrušoval se tím. Role diváka sledujícího útok na bezmocnou ženu patří k jeho nejoblíbenějším představám.“

„A Dominátor zase touží po obecnstvu.“

„Jistě. Vybírá si manželské páry, aby před mužem mohl demonstrovat svou neomezenou moc nad ženským tělem.“

Věci, o kterých teď hovořili, byly natolik hrůzné a současně choulostivé, že Rizzoliová jen s námahou dokázala dál hledět Deanovi do očí. Přesto nesklopila zrak.

Sexuální násilí páchané na ženách vždycky vyvolávalo až chlipný zájem mnoha mužů. Jako jediná žena, účastníci se ranních informativních porad, si často všimla, s jakou podivnou zvědavostí kolegové probírají podrobnosti každého sexuálního zločinu. Snažili se předstírat chladný profesionální přístup, v jejich hlasech však slyšela napětí a špatně skrývané vzrušení. I starší a zkušenější policisté si mnohdy neuvěřitelně dlouho pročítali pitevní zprávy popisující různá poranění genitálií a civěli na fotografie z místa činu, zachycující nahé ženy s roztaženými nohama.

Takové reakce v Rizzoliově vyvolávaly pocit, jako by sama byla také zneuctěna, a během let si vypracovala schopnost rozpoznat u jednotlivých kolegů i pouhý záblesk nepatřičného zájmu o případy surového znásilnění. V očích, do kterých se tak upřeně dívala, se však žádný podobný záblesk neobjevil. Ostatně neobjevil se tam ani předtím, ve chvílích, kdy si Dean prohlížel zmučená těla Gail Yeagerové a Karenny Ghentové.

Pokud se z agentova neproniknutelného výrazu vůbec dalo něco vyčíst, pak to tehdy stejně jako teď bylo pouze chmurné odhodlání. Gabriela Deana sadistické ohavnosti nevzrušovaly, naopak v něm vzbuzovaly odpor a vztek.

„Říkala jste, že Hoyt vždycky hledal rádce.“

„Ano. Neustále toužil po společníkovi, od kterého by se mohl přiučit.“

„Ale čemu? Přepadávat a vraždit přece umí.“

Opatrně polkla další doušek ostrého nápoje. Když opět pohlédla na Deana, zjistila, že se skutečně naklonil ještě blíže, jak si to snad před několika minutami v koutku srdce přála. Ovšem neveselý směr a věčný ráz rozhovoru vylučovaly cokoliv osobního kromě snahy pozorně sledovat každé, třeba i tichounce vyslovené slovo.

„Patrně tu půjde o variace na dané téma,“ pronesla zamyšleně. „Ženy a bolest. Kolika způsoby lze zhanobit ženské tělo? Jak lze ženu co nejsurověji a nejrafinovaněji trýznit? Jakých hlubin tělesné i duševní bolesti lze u oběti dosáhnout? Warren Hoyt se léta držel určité metody. Možná by si teď rád rozšířil obzory.“

„Nebo si chce rozšířit obzory náš neznámý pachatel.“

„Dominátor?“

„Ano. Třeba je všechno naopak. Třeba inspirátora a rádce hledal spíše Dominátor. A za učitele si vybral Warrena Hoyta.“

Rizzoliovou zamrazilo. Slovo učitel v sobě zahrnuje pojmy jako autorita a mistrovství, napadlo ji. Převtělil se snad Hoyt během měsíců strávených za mřížemi právě do téhle role? Dostaly tam jeho chorobné představy a touhy další podněty? Už před zatčením byl nesmírně nebezpečný. Co můžeme očekávat od nové, ještě temnější podoby Warrena Hoyta?

Dean se zase odtáhl, opřel se, střídavě uskl z tequily a sklenku odložil na konferenční stůl vedle křesla. Od začátku působil dojmem člověka, který za všech okolností dokonale kontroluje své chování i svůj vzhled, teď se však přece jen začala projevovat únava. Jindy vzorně rovná ramena se zdála čím dál ochablější, půvabné modré oči byly zarudlé.

Gabriel Dean si dokonce přejel dlaní po tváři. „Jak se vůbec může stát, že se v Bostonu potkají právě takové dvě zrůdy?“ prohodil. „Jak se vzájemně najdou?“

„A navíc tak rychle?“ dodala Rizzoliová. „K napadení Ghentových došlo pouhé dva dny po Hoytově útěku z vězení.“

Dean potřásl hlavou. „Museli se znát už předtím.“

„Přinejmenším o sobě věděli.“

Ano, uvažovala Rizzoliová, Dominátor určitě věděl o Warrenu Hoytovi. Bostonské noviny loni na podzim prakticky denně přinášely popisy jeho zločinů.

A stejně tak Hoyt určitě věděl o Dominátorovi. I kdyby ho osobně neznal, potřebné informace snadno získal z televizního zpravodajství. Nepochybně tedy slyšel o vražedném útoku na manžele Yeagerovy a pochopil, že se tu objevila zrůda, která se mu v mnohém podobá. Jistě se v duchu ptal, kdo tenhle další predátor asi je, jistě se toužil se svým pokrevním bratrem setkat. Ať už se to všechno seběhlo jakkoliv, ať už hlavní roli sehrály televizní zprávy nebo deník Boston Globe, obě lidské bestie navázaly kontakt a spojily své síly.

Ale v televizi Hoyt viděl i mne. Ví, že jsem se zúčastnila vyšetřování v domě Yeagerových. A chce se mi připomenout. Posílal mi zlověstné vzkazy.

Škubla sebou, neboť Gabriel Dean se zlehka dotkl její paže.

Tvářil se vážně, vlastně se mračil. Ale nakláněl se k ní, skoro jako by se ji chystal obejmout. Tak dychtivě a soustředěně mě nepozoroval ještě žádný muž.

Žádný kromě Chirurga.

„Tu hru se mnou nehraje Dominátor, ale Hoyt,“ řekla tiše.

„Léčkou v rezervaci Stony Brook mě chtěl pokořit, srazit na kolena. Přesně tohle je jeho styl, jeho přístup k obětem. Hoyt se nejdřív snaží ženu zdeptat, vzít jí veškeré jistoty, které dosud měla. Teprve potom zaútočí, teprve potom ji znásilní a zavraždí. Prostě potřebuje, aby oběť byla slabá a ustrašená.“

„Vy rozhodně slabá ani ustrašená nejste,“ poznamenal Dean. „Neznám jinou ženu, na kterou by se taková charakteristika hodila méně než na vás.“

Rizzoliová se začervenala. Cítila, že si takový kompliment právě teď příliš nezaslouží. „Jenom se vám pokouším vysvětlit, jak Warren Hoyt postupuje,“ promluvila po chvíli. „Krouží kolem oběti, pohrává si s ní, neustále ji zneklidňuje a děsí. Takhle to dělal i v případě Cordellové. Před závěrečným útokem jí posílal vzkazy, aby si znovu a znovu připomínala, že je schopen kdykoliv proniknout do jejího soukromí a beze stopy zmizet jako duch procházející zdí. Catherine Cordellová nikdy nevěděla, kdy se Hoyt příště objeví, nevěděla, odkud na ni zaútočí. S jistotou však věděla, že se ocitla ve smrtelném nebezpečí. Tímhle způsobem Hoyt své oběti předem ochromuje a rozleptává jim duši. Sebevědomě a s rafinovanou krutostí upozorňuje, že si jednoho dne, až to budou nejméně čekat, pro ně přijde.“

Navzdory mrazivému obsahu svých slov hovořila klidným tónem. Nepřirozeně klidným Dean mlčel, ale nepřestával ji pozorně sledovat, jako by v jejích očích a obličeji pátral po sebemenším náznaku nejistoty či obav. Marně.

„Teď má Hoyt společníka,“ pokračovala. „Může se od něho ledacos naučit. A partner se naopak může ledacos naučit od Hoyta. Utvořili dvoučlenný lovecký tým.“

„Domníváte se, že zůstanou spolu?“

„Hoyt by si to určitě přál. Vraždění ve dvojici už kdysi zkusil. Jak víme, velmi mu vyhovovalo. A pokud jde o tohle nové partnerství, nezapomínejte, že pouto zpečetěné krví bývá silné.“

Rizzoliová dopila zbytek ostrého destilátu. Pomůže mi tequila zaplašit dnes v noci úzkostné sny? napadlo ji. Nebo alkohol rychle vyprchá a všechno bude ještě horší?

„Požádala jste o policejní ochranu?“ zeptal se náhle Dean.

„O policejní ochranu?“ udiveně po něm opakovala.

„Ano, alespoň o hlídkový vůz. O pár mládenců, kteří by střežili váš byt.“

„Promiňte, jsem přece policistka, ne?“

Dean mírně naklonil hlavu ke straně, jako by čekal na další část odpovědi.

„Položil byste stejnou otázku policistovi? Chlapovi?“

„Taková úvaha postrádá smysl. Vy jste žena.“

„Což podle vás automaticky znamená, že potřebuju, aby mě někdo chránil?“

„Nechtěl jsem vás urazit.“

„Ale urazil jste mě. Proč by žena neměla být schopna ubránit svůj domov?“

Gabriel Dean si povzdychl. „Jane, musíte pořád dokazovat, že předčíte každého muže?“

„Vždycky jsem usilovala jen o to, aby se mnou všichni jednali jako s ostatními policisty. Tvrdě jsem kvůli tomu dřela. Neprosím se o žádné zvláštní ohledy.“

„Pochopte, Jane, do téhle situace jste se dostala proto, že jste žena. Chirurgovy chorobné sexuální fantazie se týkají žen.“

Dominátorovy útoky také míří na ženy. Manžel znásilňované oběti mu slouží především jako divák. Prostě jste ve velkém nebezpečí. Chcete to snad popřít?“

Při zmínce o znásilňování sebou mimoděk škubla. Až dosud hovořili o sexuálních zločinech výhradně v souvislosti s jinými ženami. Teď jí však Dean připomenul, že by se oběti mohla stát i ona sama a přešel tak k mnohem intimnější rovině, kde by se Rizzoliová cítila nejistá před každým mužem, natož před Gabrielem Deanem, který ji nepřestával podivně přitahovat a rozechvívat. Ještě víc než nový směr rozhovoru ji znepokojoval způsob, jakým se na ni Dean díval. V jeho pohledu už není přátelský zájem, pomyslela si zklamaně a zároveň podrážděně. Je tam spíš přesvědčení, že něco skrývá. A rozhodnutí za každou cenu ze mne to domnělé tajemství vypáčit.

„Tady přece nehraje roli, že jste policistka,“ pokračoval Dean.

„A stejně tak není důležité, jestli se dokážete nebo nedokážete ubránit. Podstatná je pouze tahle okolnost: jste žena, o níž Warren Hoyt v posledních měsících pravděpodobně spřádal své odporé fantazie.“

„O mně ne. Hoyt chce dostat Cordellovou.“

„Cordellová je mimo jeho dosah. Nemůže na ni. Ale má tu vás. Ženu, kterou už jednou málem pokořil. Tenkrát v tom sklepě vás přimáčkl k zemi. Ostří se dotýkalo vašeho krku. Hoyt skoro cítil vůni prýšticí krve.“

„Přestaňte s tím, Deane.“

„Určitě si myslí, že mu vlastně patříte. Komunikuje s vámi. Každou další mrtvolu vám posílá jako vzkaz. Jako ukázkou toho, co hodlá provést vám.“

„Řekla jsem, abyste přestal!“

„Vzpamatujte se, Rizzoliová. Opravdu si myslíte, že nepotřebujete policejní ochranu? Že si vystačíte s pistolí a odhodláním? Pak prostě ignorujete vlastní sebezáchovné instinkty.“

Moc dobře víte, k čemu se Warren Hoyt chystá. Víte, po čem touží, jaké šílené fantazie ho vrcholně vzrušují. A víte taky, že v samém středu jeho krvavého vesmíru jste vy.“

„Sakra, držte už hubu!“ vykřikla přeskakujícím hlasem a s očima plnými slz.

Její zuřivý výbuch oba zaskočil. Dean se na kratičký okamžik zatvářil udiveně. A Rizzoliová by se nejraději propadla hanbou. Styděla se za to, že se před ním předvádí ve své nejhorší podobě. A samozřejmě se styděla i za slzy. Ještě nikdy se v přítomnosti muže nezhroutila. Nesnesla pomyslení, že by ji to mělo potkat právě tady a teď.

Zhluboka se nadechla a řekla tiše: „Nezlobte se, ale chci, abyste odešel.“
„Nežádám od vás nic jiného, než abyste věřila svým instinktům a přijala stejná opatření, jaká byste nabídla každé jiné ženě v podobné situaci.“

Rizzoliová vstala z pohovky a zamířila ke dveřím. „Dobrou noc, agente Deane.“

Nehýbal se a Rizzoliová znejistěla. Jak ho má dostat pryč?

Dean se po chvíli zvedl a mlčky vyšel z obývacího pokoje.

Ve dveřích bytu se však zastavil, sklonil hlavu a pohlédl Rizzoliové do očí. „Nejste z ocele, Jane. Nejste nepřemožitelná. A nikdo od vás nic takového neočekává.“

Ještě dlouho po jeho odchodu se opírala zády o pečlivě zamčené dveře a s pevně semknutými víčky se marně pokoušela zklidnit a uspořádat své chaotické myšlenky. Jistě, věděla, že není nepřemožitelná. Zjistila to už loni, když ležela ve špinavém sklepě, hleděla Chirurgovi přímo do očí a čekala, kdy jí jeho skalpel prořízne hrdlo. Tuhle zkušenost jí nikdo nemusel připomínat – a už vůbec ne tak nevybíravým způsobem jako Dean.

Vrátila se do obývacího pokoje, posadila se na pohovku a zvedla ze stolku telefon. V Londýně sice ještě ani nezačalo svítat, tenhle hovor však nedokázala odložit.

Moore se ozval po druhém zazvonění. Hlas měl chraptivý, ale bez ohledu na nekřesťanský časnou hodinu bdělý.

„To jsem já,“ vydechla Rizzoliová. „Promiň, že tě budím.“

„Počkej okamžik, přesunu se do vedlejšího pokoje.“

Čekala. Zvuky v telefonu napovídaly, že Moore vstal z postele a o pár vteřin později tiše zavřel dveře.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Chirurg je znova na lovu.“

„Našli jste nějakou oběť?“

„Před několika hodinami jsem byla u pitvy. Okamžitě jsem poznala jeho práci.“

„Takže neztrácel čas.“

„Je to ještě horší, Moore.“

„Horší? Jak to myslíš?“

„Má nového společníka.“

Následovala dlouhá pauza. Konečně Moore opět promluvil.

„O koho jde?“

„Domníváme se, že je to náš neznámý pachatel, který zavraždil ten manželský pár v Newtonu. Prostě se s Hoytem našli a teď loví společně.“

„Jak se mohli dát tak rychle dohromady?“

„Patrně se znali. Ano, museli se znát už předtím.“

„Kde se potkali? A kdy?“

„To musíme teprve zjistit. Ostatně tady by mohl být i klíč k odhalení totožnosti Dominátora.“ Rizzoliová se odmlčela, neboť si náhle vzpomněla na operační sál, z něhož Hoyt uprchl. Pouta! blesklo jí hlavou. Ne, pouta Hoytovi nesundal dozorce.

Do sálu vešel někdo další, nejspíš oblečený v operačním kompletu nebo bílém laboratorním plášti. Právě tahle osoba Hoyta osvobodila!

„Měl bych se vrátit do Bostonu,“ prohodil Moore. „Měl bych na případu pracovat s tebou jako loni...“

„Ani nápad, jen hezky zůstaň s Catherine. Nemyslím, že by ji Hoyt dokázal vypátrat, ale určitě se o to pokusí. Nikdy se nevzdává. Teď jsou dva a my zatím netušíme, kdo je ten druhý.“

Kdyby se objevili v Londýně, budou mít proti tobě výhodu, protože nevíš, jak Hoytův partner vypadá. Musíš být pořádkem ve střehu. Musíš se připravit na cokoliv.“

Jenže na Chirurgův útok se člověk připravit nemůže, dodala v duchu, jakmile ukončila hovor. Žalostnému sebeklamu před rokem podlehl také Catherine Cordellová. Proměnila svůj dům v pevnost a žila ve stavu obležení. Přesto Hoyt překonal veškeré překážky. Udeřil ve chvíli, kdy to Cordellová nejméně čekala, a na místě, kde se cítila dokonale v bezpečí.

A já snad svůj byt nepokládám za bezpečný?

Vstala z pohovky, přešla k oknu a zahleděla se dolů na ulici.

Co když tam někde ve stínu stojí Chirurg a pozoruje mě? pomyslela si nevesele. Není těžké zjistit její adresu. Stačí, aby zalistoval telefonním seznamem a našel si jméno RIZZOLIOVÁ JANE.

Mezitím dole zpomalil a zajel k chodníku jakýsi automobil.

Policejní hlídkový vůz. Nespouštěla z něj oči. Řidič vypnul motor i světla, což znamenalo, že tam zůstane. Pravděpodobně až do rána. Rizzoliová nežádala o žádné strážce. Ale věděla, kdo o ně požádal místo ní.

Gabriel Dean.

Historii zaplňují ženské výkřiky.

Učebnice bohužel téměř nevěnují pozornost pochmurným a vzrušujícím podrobnostem, které toužíme znát. Místo nich školní dějepis i takzvaná populárně naučná literatura nudně popisují strategii, blábolí o útocích na křídle, přechodech zasněžených hor a rozvodněných řek, zahlcují nás zbytečnými letopočty nebo čísly udávajícími množství shromážděných vojsk. Na obrázcích vidíme muže v blyštivém brnění a s tasenými meči, urostlá těla krouťící se v lítém boji. Vidíme tam i odhodlané vojevůdce, kteří na koních obhlížejí pláň, kde stojí vojáci vyrovnaní v řadách jako obilí před žatvou. V takových knihách samozřejmě nechybějí ani mapky se šipkami označujícími pohyby vítězných armád a obvykle si tam můžeme přečíst také pár dojemných slok, opěvujících válečné hrdinství zaštitěné Bohem, králem, vlastí,

touhou po svobodě a tak dál. Udatné krvavé činy a triumfy jsou tesány do kamene, zaznamenávány pro věčnost, jména maršálů a generálů nemáme nikdy zapomenout.

Nikdy se však nemluví o ženách.

A přece všichni dobře víme, že u převratných historických událostí nikdy nescházely ženy. Čtemeli v poučných článcích mezi řádky, najdeme tam měkká ženská těla smýkaná po zemi, divoce rozhozené plavé či havraní vlasy, hedvábnou pleť odřenou drsným stiskem. Neboť válečné násilí se zdaleka neodehrává pouze na bitevním poli. Poté, co zemře nebo padne do zajetí poslední nepřátelský voják, armáda třímající palmu vítězství upře svou pozornost na ženy z poraženého tábora.

Tak tomu bylo vždycky, přestože surovou skutečnost nám učebnice historie obvykle zamlčují. Jejich autoři donekonečna žvaní o válkách jako o nádherných turnajích přinášejících slávu. Staří Řekové sváděli své bitvy přímo pod pozorným dohledem bohů a z pádu Tróje se v podání Vergilia stala zářivá přehlídka hrdinů.

Jména Achilla a Hektora, Ajaxe a Odyssea jsou dnes nesmrtelná. Básník píše o řinčících mečích a svištících šípech, o půdě zbrocené krví bojovníků.

Ale pečlivě vynechává to nejlepší.

Jaké následky měla porážka pro ženy v dobytém městě, naznačuje pouze dramatik Euripides, i on je však zdrženlivý a nemístně šetří detaily. Líčí sice, jak řecký velitel odvedl vyděšenou Kassandru z Athénina chrámu, ale pokračování scény zcela ponechává na naší fantazii.

Co následovalo? Roztržené obřadní roucho, obnažená hladká pleť. Úpěnlivé a marné prosby o slitování. Násilníkovy prudké pohyby mezi panenskými stehny. Kassandřiny výkřiky bolesti a zoufalství.

V dobyté Tróji takové výkřiky jistě zaznívaly z nesčetných ženských hrdel, slévaly se do mohutného chóru, neboť vítězni Řekové si brali, co jim náleželo, stvrzovali a pečtili svůj válečnický úspěch tím nejmužnějším způsobem. Zůstal naživu někdo z trojských mužů, aby orgiím násilí přihlížel? Antičtí autoři se o tom nezmiňují. Ale lze si snad lépe vychutnat vítězství? Lze snad hlouběji pokoušet muže než tím, že ho donutíme sledovat, jak se zmocňujeme jeho milované? Jak na jejím zmítajícím se nebo hrůzou ochromeném těle znovu a znovu ukájíme svůj chtíč? Existuje drtivější důkaz absolutní nepřítelovy porážky a našeho triumfu?

Triumf bez publika totiž nemá tak opojnou chuť.

Myslím na sténající trojské ženy, zatímco náš automobil, zaklíněný v proudu dalších vozů, zvolna jede po Commonwealth Avenue. Je to rušná ulice a dokonce i v devět večer se tady všichni suneme jen pomalu, pomaloučku, takže mám dost času důkladně si prohlédnout tu budovu.

V oknech je tma. Catherine Cordellová ani její novomanžel nejsou doma.

Vím, že dům i jeho okolí nepřetržitě hlídají policisté. Přesto jsem si pohled na pevnost, zdánlivě nedobytnou jako nějaký středověký hrad, nedokázal odpustit. Ovšem pevnost je momentálně prázdná, a bylo by tedy pošetilé, kdyby někdo riskoval a pokoušel se vniknout dovnitř.

Otočím se ke svému společníkovi, který oběma rukama svírá volant. Partnerovu tvář skrývá stín. Vidím jen siluetu, v níž se hladově lesknou oči.

Mimoděk si vzpomenu na krátký televizní snímek o lvech. Za noci těm nádherným šelmám jiskří v očích zelenavé plamínky.

Lev napjatě zírá do tmy, čeká na nejvhodnější okamžik a pak se jediným mohutným skokem vrhne na kořist. Stejnou chuť zaútočit vidím v očích svého společníka.

A on ji nepochybně vidí v očích mých.

Stáhnou na své straně okno a naplním si plíce vlhkým vzduchem prosyceným všemi vůněmi města. Jsem lev citlivě prozkoumávající pachy savany. Jsem predátor pátrající po kořisti.

Kapitola 15

Deanovým vozem mířili na západ do města Shirley vzdáleného sedmdesát kilometrů od Bostonu. Gabriel Dean během jízdy téměř nepromluvil, jako by záměrně nechával působit především svou klidnou sebejistotu a elegantní vzhled, umocněný příjemnou vůní kolínské. Rizzoliová se na něho raději příliš nedívala. Nepřestával v ní vyvolávat zmatek, se kterým si zatím neuměla poradit. A celkem právem se obávala, že by ledacos z těch rozporuplných myšlenek a pošetilých představ mohla prozradit pouhým pohledem.

Upřeně tedy zírala na tmavomodrý kobereček a uvažovala, jestli jde o nylon číslo 802. Ostatně poslední dobou měla pocit, že se s touhle barvou setkává dnes a denně. V kolika automobilech jsou asi podobné koberečky? říkala si. Určitě je to nejoblíbenější odstín. Ano, vlákna nylonu číslo 802 patrně roznášejí podrážky bot po všech ulicích Bostonu.

Z klimatizace čísel až ledový chlad. Rizzoliová se otřásla a zavřela ventilační průduch u svých kolenou. Po obou stranách silnice ležel nad loukami s vysoce vzrostlou travou bělavý ranní opar; stromy stály bez hnutí, listy nerozechvíval ani sebemírnější vánek. Jane Rizzoliová jen málokdy zavítala na massachusettský venkov. Byla typické městské dítě. Ve městě se narodila, ve městě strávila celý svůj dosavadní život. Kouzlo širokých volných prostor, plných dotírajícího hmyzu, ji nijak nelákalo.

Jak se dalo čekat, v noci se příliš nevyspala. Sice usnula, ale později se několikrát polekaně vzbudila a s prudce bušícím srdcem pátrala po tichoučkých zvucích plíživých kroků či vetřelcova dechu. Když kolem páté vstala, cítila se unavenější než večer. Vypila dva šálky kávy a teprve pak dokázala zavolat do nemocnice.

Korsak zůstal na jednotce intenzivní péče. Dýchal za pomoci přístrojů.

Pootevřela okno. Dovnitř zavanul čerstvý vzduch vonící travou a hlínou. Třeba se Korsak už nikdy neprobere, sklíčeně si pomyslela Rizzoliová. Marně se snažila rozpomenout, jak znělo posledních pár slov, která si spolu vyměnili. Byla ta věta přátelská a vlídná? Nebo naopak podrážděná a nevrlá?

U výjezdu 36 Dean odbočil z dálnice směrem na Shirley a podle ukazatelů pak snadno našel věznici Souza-Baranowski, nápravné zařízení s nejpřísnější ostrahou, kde býval zavřený i Warren Hoyt.

Zajel na parkoviště vyhrazené pro návštěvníky, zastavil a vypnul motor.

„Pokud byste měla pocit, že to tam už déle nevydržíte,“ prohodil k Rizzoliové, „prostě se seberte a odejděte.“

„Proč mi to říkáte? Čekáte, že se v Hoytové cele zhroutím?“

„Ne. Ale vím, co vám Hoyt provedl. Na vašem místě by se s jistými problémy potýkal každý.“

Deanův starostlivý výraz ji příliš nepotěšil, neboť jí znovu připomenul vratkost a křehkost její odvahy.

„Pustíme se do práce, co říkáte?“ odsekla podrážděně, vystoupila z vozu a zamířila k budově. U první kontrolní přepážky oba předložili své služební odznaky a průkazky a odevzdali zbraně. Zatímco čekali na doprovod, Rizzoliová si se zájmem pročítala, jaká pravidla ve věznici Souza-Baranowski platí pro oblečení návštěv. Zarámované upozornění viselo na stěně.

Následující oblečení a doplňky nejsou dovoleny:

Bosé nohy. Plavky nebo šortky. Části oblečení se symboly označujícími příslušnost k jakémukoliv gangu. Oblečení podobné tomu, v jakém chodí vězni, nebo uniformám dozorců.

Oboustranné oblečení. Oblečení s upínacími šňůrkami. Snadno svléknutelné oblečení. Oblečení příliš bachraté, volné, tlusté nebo těžké...

Seznam se zdál nekonečný, zakazoval všechno možné od stužek do vlasů až k podprsenkám vyztuženým drátem.

Konečně se objevil statný muž ve světle modré unifonně.

„Agent Dean a detektiv Rizzoliová? Vítám vás. Moje jméno je Curtis. Následujte mě prosím.“

Curtis je s přátelským, téměř žoviálním úsměvem provedl přes první zamčené dveře.

Rizzoliová si v duchu říkala, jestli by se choval stejně vlídně, kdyby nepatřili k témuž bratrstvu strážců bezpečnosti jako on.

V další místnosti je Curtis vyzval, aby předložili k prohlídce opasky, boty, saka, hodinky a klíče.

Rizzoliová si odepnula své obyčejné hodinky značky Timex a položila je na stůl vedle Deanových luxusních Omeg. Potom si sundala blejzr. Necítila se přitom nejlépe. Zatímco si rozepínala pásek a vytahovala jej z poutek kalhot, Curtis na ni civěl, skoro jako by se před ním měla svléknout do naha. Zula si lodičky s nízkým podpatkem, postavila je na stůl k Deanovým polobotkám a chladně opětovala Curtisův pohled. Ještě vyprázdnila všechny kapsy a vzápětí už těsně za Deanem prošla detekčním rámem.

„Máte kliku,“ pobaveně se zašklebil Curtis. „Stačilo málo a čekala vás osobní prohlídka.“

„Cože?“

„Velitel směny každý den náhodně určí pořadí návštěvníka, který se musí podrobit osobní prohlídce. A vy jste jí doslova o fous unikla. Další osobu, která přijde po vás, proklepneme od hlavy až k patám.“

„Nic příjemnějšího si ani neumím představit,“ bez úsměvu opáčila Rizzoliová.

„Teď si oba můžete vzít všechno zpátky. Včetně hodinek.“

„Říkáte to, jako by se jednalo o bůhvíjakou výsadu.“

„Skutečně se jedná o výsadu. Pokračovat dál s hodinkami na ruku smějí pouze advokáti a policejní důstojníci. Všichni ostatní tady musí nechat veškeré cennosti. Tak, ještě vám orazítkuju levé zápěstí a rače prosím dovnitř.“

„Na devátou jsme si domluvili schůzku se superintendentem Oxtinem,“ poznamenal Dean.

„Má dneska hodně nabitý program a požádal mě, abych vám nejdřív ukázal věžňovu celu. Hned potom vás zavedu do Oxtinovy kanceláře.“

Cestou je Curtis s neskrývanou pýchou poučil o přednostech nejmodernějšího bezpečnostního systému, využívaného v nápravném zařízení Souza-Baranowski.

„Jak jste si všimli, zcela se tu obejdeme bez klíčů. Zámky u nás odemyká a zamyká dvaadvacet vzájemně propojených počítačových terminálů. V prostorách věznice prakticky nenajdete místo, které bychom nesledovali. Bezpečnostní kamery čtyřadvacet hodin denně monitorují každý pohyb. Mnozí návštěvníci se nikdy nesetkají s živým dozorcem. Prostě se jen řídí pokyny, které znějí z reproduktorů.“

Během Curtisovy přednášky prošli ocelovými dveřmi, dlouhou chodbou a několikerymi mřížovými branami. Právě teď mě někdo pozoruje, uvědomila si náhle Rizzoliová a mimoděk se otřásla. Služba vůbec nemusí opustit ústřednu a pouze několika klávesami dokáže neprodyšně uzavřít kteroukoliv celu nebo chodbu.

U vchodu do bloku C je anonymní úřední hlas z reproduktoru vyzval, aby před okénkem ukázali rozevřené služební průkazky. Rizzoliová a Dean zopakovali svá jména.

Curtis se naklonil k interkomu a oznámil: „Dva návštěvníci s povolením prohlédnout celu vězně Hoyta.“

Masivní kovová brána se otevřela a vpustila je do „denní místnosti“ bloku C, určené pro společenský život vězňů a vymalované depresivním odstínem nemocniční zeleně.

Rizzoliová uviděla televizor připevněný ke stěně, pohovku, několik křesel a pingpongový stůl, na němž si dva muži pinkali mírně nakřápnutým míčkem. Veškeré zařízení bylo pevně přišroubované k podlaze. Tucet mužů oblečených do modré vězeňské džínsové se jako na povel otočilo. Jejich zájem pochopitelně vzbuzovala především Rizzoliová, jediná žena v místnosti.

Muži u pingpongového stolu přestali hrát. Chvilí bylo slyšet pouze televizi naladěnou na CNN. Chtivé oči vězňů Rizzoliovou nevydělaly, přestože si snadno dokázala domyslet, co si asi tak tihle pachatelé závažných trestných činů,

vesměs násilníci a navíc nenapravitelní recidivisté, při pohledu na ni představuji.

Gabriel Dean se přisunul blíž, jako by ji chtěl chránit. Ale nevšimla si ho, a teprve když se o sebe otřely jejich paže, uvědomila si, že stojí těsně vedle ní.

Z interkomu se ozvalo: „Návštěvníci, můžete pokračovat k cele C8.“

„Tudy,“ ukázal rukou Curtis. „Je to o patro výš.“ Stoupali vzhůru. Kovové schody pod jejich kroky rachotily a duněly. Z galerie, která vedla kolem cel, viděli dolů do „denní místnosti“, odkud je nepřestávala zvědavě sledovat skupinka vězňů. Curtis se zastavil před otevřenými dveřmi s číslem 8. „A jsme tady. Cela vězně Hoyta.“

Rizzoliová zaváhala, náhle si nebyla jistá, jestli má překročit práh. Cela se ničím nelišila od jiných cel, žádné fotografie ani osobní předměty neprozrazovaly, že tu pobýval Warren Hoyt.

Přesto jeho přítomnost jako by poznamenala ovzduší, koncentrované zlo stačilo nevelký prostor dokonale prosytit svým jedem.

„Pokud chcete, můžete dovnitř,“ usmál se Curtis.

Rizzoliová se vzpamatovala, rázně vešla do cely a jediným pohledem přelétla tři holé stěny, pryčnu s matrací, umývadlo a záchod. Warrenu Hoytovi se ta strohá, účelně zařízená krychle jistě zamlouvala. Kdysi pracoval ve sterilním prostředí lékařské laboratoře, barevně oživeném pouze zkumavkami s různými odstíny červené krve. Měl rád pořádek, nepotřeboval se obklopotvat zbytečnostmi, nemusel svou fantazii podněcovat žádnými tennými symboly; spokojil se hrůznými představami, které nosil v hlavě.

„Celu jste neobsadili?“ zeptal se Dean.

„Zatím ne,“ odpověděl Curtis.

„Od Hoytova útěku je prázdná?“

„Přesně tak, pane.“

Rizzoliová přistoupila k lůžku a poodhrnula jeden konec matrace. Dean uchopil druhý konec, společně matraci nazdvihli a podívali se pod ni. Hledali marně. Nakonec matraci úplně převrátili a pátrali po trhlínách v potahové látce, které by naznačovaly, že tam Hoyt mohl něco ukrývat. Objevili jen malou díрку v postranním švu, dlouhou asi dva centimetry. Rizzoliová vsunula do škvíry prst, ale uvnitř nic nenašla.

Narovnala se a zkusila si představit, jak tady Warren Hoyt ležel na pryčně, zíral do stropu a celý zpocený vzrušením spřádal své děsivé fantazie, plné výkřiků trýzněných žen. Znovu se mimoděk otřásla.

„Kde jsou jeho osobní věci?“ zeptala se Curtise. „Zajímá nás hlavně korespondence.“

„Prohlédnete si ji v kanceláři superintendanta. Jak jsem říkal, zavedu vás tam.“

„Hned po vašem telefonátu jsem si nechal přinést všechno, co nám tu po věžňovi zůstalo,“ ukázal superintendant Oxtón na svůj psací stůl, kde stála velká lepenková krabice. „Už jsme se tím probírali. Neobjevili jsme absolutně nic nedovoleného.“ Poslední tři slova zdůraznil, snad ve snaze zbavit se veškeré odpovědnosti. Rizzoliové připadal Oxtón jako člověk, který až pedantsky lpí na pravidlech, nepřipouští sebemenší výjimky a dokáže si rychle poradit s potížisty.

Stačilo se rozhlédnout po jeho kanceláři, bohatě vyzdobené zarámovanými fotografiemi odhodlané se tvářícího mladého Oxtóna v armádní uniformě, a okamžitě bylo jasné, že superintendant je zvyklý vládnout na svém území tvrdou rukou. Nicméně teď se ocitl v nezvyklé a nezáviděníhodné pozici, neboť mu z věznice vybavené špičkovou technikou uprchl nebezpečný vrah.

Oxtón je oba přivítal pevným stiskem pravice, s náznakem úsměvu sáhl do krabice a podal Rizzoliové průhledný plastový sáček, uzavřený zipem. „Věžňovy toaletní potřeby. Samé běžné, denně používané věci.“

Letmo si prohlédla kartáček na zuby, hřebec, mýdlo, pleťový krém a pár dalších drobností. Předměty, s jejichž pomocí Hoyt láskyplně pečovalo své tělo, ji odpuzovaly, chvatně tedy sáček odložila. Přesto si všimla, že v hřebenu uvízlo několik světlehnědých vlasů.

Oxtón se znovu sklonil ke krabici. Na psacím stole se postupně objevil zbytek osobního majetku uprchlého vězně Warrena Hoyta. Spodní prádlo. Štůsek čísel časopisu National Geographic a několik čísel deníku Boston Globe. Dvě tyčinky Snickers, blok žlutého dopisního papíru, bílé obálky, tři laciné propisky.

„A tady máme jeho korespondenci,“ poznamenal superintendant, když z krabice vylovil druhý plastový sáček uzavřený zipem. „Každý z dopisů jsme pročetli. Státní policie má k dispozici jména i adresy všech odesílatelů. Tohle je ovšem pouze pošta, kterou si vězeň uschoval. Lze předpokládat, že určitou část své korespondence vyhodil.“ Oxtón podal sáček Deanovi.

Dean rozepnul zip a obrátil sáček dnem vzhůru. Na psací stůl vypadlo asi tucet dopisů, všechny v obálkách. „Cenzuruje vězeňská správa došlou poštu?“ zeptal se. „Prohlížíte dopisy, než je vydáte věžňům?“

„Máme takovou pravomoc. Ale záleží na druhu pošty.“

„Jak to myslíte?“

„Jednáli se o privilegovanou poštu, dozorce pouze nahlédne do obálky, aby prověřil, jestli uvnitř nejsou nepovolené věci. Ale dopisy čist nesmíme.“

„Takže netušíte, co odesílatel věžňovi píše?“

„V případě privilegované pošty obsah dopisů neznáme.“

„Jaký je vlastně rozdíl mezi privilegovanou a obyčejnou, tedy neprivilegovanou poštou?“ zeptala se Rizzoliová.

Oxtón na její dotaz nejprve zareagoval podrážděným zábleskem v očích. „Neprivilegovaná pošta zahrnuje dopisy od známých a příbuzných, ale také od nejrůznějších cizích pisatelů. Mnozí naši věžňové například udržují korespondenční přátelství s lidmi, kteří takovou výměnu názorů a dojmů pokládají za charitativní činnost.“

„Cože? V rámci dobročinnosti si dopisují s vrahy? Jsou padlí na hlavu?“

„Často jde o naivní a osamělé ženy, jaké se snadno stávají obětmi mazaných podvodníků. Tyhle dopisy pochopitelně

nepatří k privilegované poště. Dozorci je můžou číst a eventuálně i cenzurovat. Divili byste se, kolik podobných zásilek přichází. Někdy je ani nestačíme všechny zkontrolovat. Třeba vězeň Hoyt dostával opravdu velmi mnoho dopisů.“

„Ano?“ zdvihl Dean obočí. „A od koho? Není mi známo, že by měl příliš rozvětvené příbuzenstvo.“

„Loni se o Hoytovi hodně mluvilo v televizi a psalo v novinách. Prostě vzbudil značný zájem veřejnosti a kdekdo mu chtěl napsat.“

Rizzoliová znechuceně nakrčila nos. „Chcete říct, že mu psali obdivovatelé? Fanoušci?“

„Jo.“

„Kristepane. Kolik cvoků mezi námi chodí!“

„Možnost pobavit se alespoň na dálku s vrahem spoustu lidí vzrušuje,“ zamračil se Oxtón. „Mají pocit, že na ně padá odlesk zločincovy slávy. Obdivovatelky a ctitelé psali Mansonovi, Dahmerovi i Gacymu. Naši vězni dostávají nabídky k sňatku.“

Nejbrutálnějším násilníkům ženy posílají peníze nebo své fotografie v bikinách. Muži zase prahnou po šťavnatých podrobnostech a chtějí vědět, jak vůbec pachatel takovou sadistickou vraždu prožívá. Svět je plný zhovadilců, kteří slintají blahem, když se můžou pochlubit, že se znají se skutečným zabijákem.“

Ovšem jeden z obdivovatelů dychtivě překročil hranice pouhé přátelské korespondence a rovnou vstoupil do Hoytova vybraného klubu. Dopisy bláznivých „fanoušků a fanynek“ coby hmatatelný důkaz Chirurgovy proslulosti, málem srovnatelné s popularitou rockových hvězd, Rizzoliovou popuzovaly.

Myslela na své zjizvené dlaně a připadalo jí, že každý takový dopis je další bolestivá rána způsobená Hoytovým skalpelem.

„A co ta privilegovaná pošta?“ zajímal se Dean. „Říkal jste, že ji nečtete ani necenzurujete. Jakými kritérii se při rozlišování typů korespondence řídíte?“

„Do kategorie privilegované pošty spadají důvěrná sdělení zasílaná státními a federálními představiteli,“ vysvětlil Oxtón.

„Jde například o dopisy soudních úředníků, ministra spravedlnosti, prezidenta, guvernéra nebo bezpečnostních složek.“

„Dostával takovou poštu i Warren Hoyt?“

„Možná ano. Nevedeme záznamy o každém došlém dopisu.“

„A jak poznáte, že dopis opravdu patří do téhle kategorie?“ ozvala se Rizzoliová.

„Právě jsem vám to vyložil. Pokud je odesílatelem některý státní nebo federální...“

„Jistě, slyšela jsem vás,“ skočila mu do řeči Rizzoliová. „Ale jste schopni zjistit, jestli se nejedná o padělané nebo zneužitě úřední dopisní papíry a obálky? Můžu přece připravit plán útěku a informovat vězně dopisem poslaným v obálce s hlavičkou, dejme tomu, kanceláře senátora Conwaye.“

Příklad nezvolila náhodně. Sledovala Deana a všimla si, že při zmínce o Conwayovi stiskl čelisti.

Oxtón zaváhal. „Takovou možnost nelze vyloučit. Ale samozřejmě existují tresty...“

„Takže se to už stalo?“

Superintendent jenom velmi nerad přikývl. „Měli jsme tu několik případů. Nepovolené informace k vězňům pronikly pod rouškou úředního sdělení. Snažíme se, ale všechno prostě neuhlídáme.“

„A co dopisy, které odesílal Hoyt? Prohlíželi jste je?“

„Ne.“

„Ani jeden?“

„Neměli jsme k tomu důvod; s Hoytem nikdy nebyly kázeňské problémy. Vždycky ochotně spolupracoval. Choval se klidně, nenápadně a zdvořile.“

„Přímo ukázkový vězeň,“ s trpkou ironií poznamenala Rizzoliová.

Oxtón jí věnoval ledový pohled. „Poslyšte, máme tady chlapy, kteří by vám dokázali utrhnout ruce jako suché větvičky a ještě by se tomu smáli. Máme tady chlapy, kteří by zlomili dozorce jen proto, že jim nechutnala večeře. Vězeň Hoyt v tomhle smyslu nevyvolával žádné zvláštní obavy.“

Dean moudře vrátil rozhovor zpátky k původnímu tématu. „Takže nevíme, komu Hoyt psal?“

Věcná a rozvázným tónem pronesená otázka zmírnila superintendantovo narůstající podráždění. Oxtón se celým tělem otočil k Deanovi, jako by chtěl Rizzoliové naznačit, že dva inteligentní muži se spolu vždycky domluví snáze. „Ne, nevíme,“ řekl. „Vězeň Hoyt mohl psát komukoliv.“

V zasedací místnosti nedaleko Oxtónovy kanceláře si Dean a Rizzoliová navlékli gumové rukavice a rozložili na stole různobarevné a všelijak zdobené obálky, adresované Warrenu Hoytovi. Jedna měla v levém horním rohu velký vytištěný nápis JEŽÍŠ TĚ SPASÍ.

Nejabsurdnější dojem vyvolávala obálka s veselým obrázkem dovádějících koťat. Chirurg se musel náramně bavit, když ji dostal, pomyslela si Rizzoliová.

Uvnitř obálky objevila fotografii usmávající se ženy s nadějí v očích. Přiložený dopis byl napsaný téměř dětským rukopisem, nad každým „i“ se místo tečky skvěl rozverný kroužek.

Pan Warren Hoyt, vězeň Massachusettské nápravné zařízení

Milý pane Hoyte, dneska jsem vás viděla, sledovala jsem totiž v televizi, jak vás vedli k soudu. Vím, že dovedu odhadnout charakter člověka, a když jsem se zahleděla do vaší tváře, spatřila jsem hluboký smutek a také bolest. Obrovskou bolest! Ve vašem srdci je i dobro, jsem si tím jistá, pane Hoyte. Jen kdybyste našel někoho, kdo by vám pomohl to skryté dobro odhalit...

Rizzoliová si náhle uvědomila, jak zuřivě svírá dopis v prstech. Nejraději by tu hloupou pisatelku popadla za ramena, pořádně s ní zatřásla a přinutila ji podívat se na snímky z pitvy Hoytových obětí a přečíst si ve zprávě lékařského vyšetřovatele o nekonečném utrpení, které podstoupily, než je vysvobodila milosrdná smrt.

Zbylé řádky dopisu se naslédle dovolávaly Hoytovy „lidskosti a dobrých stránek“ vlastních každé, i sebevíc bloudící bytosti.

Další, tentokrát obyčejná bílá obálka obsahovala list linkovaného papíru a přeexponovanou momentku šilhavé blondýnky.

Milý pane Hoyt, poslal byste mi svůj autogram? Já sbírám autogramy a už jsem nasbírala hodně autogramů od lidí jako vy. Dokonce mám taky autogram Jeffryho Dahmera. A dybyste si se mnou chtěl dopisovat, bylo by to supr! Vaše přítelkyně Gloria.

Rizzoliová nevěřícně kroutila hlavou. Bylo by to supr! Vaše přítelkyně...

„Kristepane,“ povzdechla si. „Ty ženské jsou úplně praštěné.“

„Nemají žádný vlastní život,“ prohodil Dean. „Připadají si bezcenné, bezejmenné. A tak se alespoň pokoušejí přiblížit k někomu, jehož jméno se dostalo do televize a do novin. Touží, aby se jich dotklo kouzlo slávy.“

„Kouzlo slávy?“ podivila se Rizzoliová. „Takhle tomu říkáte?“

„Snad mi rozumíte, ne?“

„Kdepak, vůbec ničemu nerozumím. Nechápu, proč pitomé ženské píšou zrůdám. Hledají romantiku? Vzrušují se představou vášnivě chvilky s chlápkem, který by je vzápětí vykuchal? Tímhle si zpestřují svůj ubohý a nezajímavý život?“

Odsunula židli, přešla ke stěně s řadou štěrbinovitě úzkých oken a s rukama založenýma na prsou se zahleděla na obdélníček modré oblohy. Cokoli bylo vítanější, než pohled na kopu dopisů od Hoytových fanynek. Warren Hoyt si nepochybně tu pozornost s gustem vychutnával, pomyslela si Rizzoliová. Dopisy ctitelek mu znovu a znovu dokazovaly, že i za mřížemi si uchoval vládu nad ženami, dokáže je ovlivňovat, manipulovat jimi, proměnit je ve své vlastnictví.

„Jenom tady ztrácíme čas,“ pronesla hořce a sledovala, jak nad klecí, která skrývala monstra, proletěl ptáček. „Hoyt není idiot. Určitě předem zničil všechno, co by ho spojovalo s Dominátorem. Přece nám svého nového partnera neprozradí, naopak ho chrání. Kdepak, žádnou využitelnou stopu po sobě nenechal.“

„Máte pravdu, využitelné stopy tu nenajdeme,“ poznamenal Dean, zatímco jí za zády dál šustil papíry. „Ale přesto nám ta korespondence může ledacos osvětlit.“

„Osvětlit? Panebože, mně se z těch potrhých ženských zvedá žaludek!“

„A nebyl právě tohle Hoytův cíl?“

Prudce se otočila. Světlo, které do místnosti proudilo úzkými okny, ozařovalo pouze část Deanova obličeje, zejména neodolatelné, jasně modré oči. Rizzoliová si připadala doslova ztracená. Ale zaplašila bláhové představy, ztěžka polkla a zeptala se: „Jak to myslíte?“

„Ty dopisy vás rozčilují.“

„Samozřejmě. Co vás na tom překvapuje?“

„Nic. Vaše reakce je úplně normální. Ovšem počítal s ni i Hoyt. Předpokládal, že budete zuřit.“

„Podle vás tady ty dopisy nechal záměrně? Kvůli mně?“

„Přesně tak. Vybral pro vás nejroztomilejší ukázky ze své korespondence. Věděl, že dříve nebo později se tu objevíte a pozorně si je všechny přečtete. Zdá se zcela zřejmé, co vám chce předvést: vy ho sice nenávidíte a opovrhujete jím, ale existuje dost jiných žen, které ho obdivují. Chová se jako odmítnutý milenec, přeje si, abyste žárlila. Snaží se vás rozkolísat, znervóznit.“

„Sakra, přestaňte s těmi nesmysly.“

„Nejsou to nesmysly. Jen se na sebe podívejte, prohlédla jste si teprve pár dopisů a nedokážete ani klidně sedět. Hoyt je zkušený manipulátor. Návnada splnila svůj účel.“

„Přeháníte.“

„Nepřeháním.“

„Vážně chcete tvrdit, že mi ty dopisy nastražil? Zatímco se bůhvíjak složitě připravoval na útěk? Copak jsem středem Hoytova vesmíru?“

„A není snad Hoyt středem vašeho vesmíru?“

Ráda by odsekla něco hodně prostého, nezmohla se však ani na slovo. Dean má bohužel pravdu, uvědomila si. Warren Hoyt je skutečně středem mého vesmíru. Děsí mě nejen úzkostnými sny, ale dokáže kdykoliv proniknout do mých myšlenek i za bílého dne. Tenkrát ve sklepě si mě označil jako svou oběť, jako své vlastnictví. Zjizvil mi dlaně i duši. A já se těch jizev už nikdy nezbavím.

S povzdechem se vrátila ke stolu a vzala do rukou další dopis. Překvapilo ji, když si na obálce přečetla vytištěnou zpáteční adresu:

Dr. J. P. O'Donnellová, 1634 Brattle Street, Cambridge, MA 02138.

Brattle Street v sousedství Harvardovy univerzity patřila vzdělané elitě. Přes pečlivě zastřižené živé ploty obklopující honosné domy si tu mávali na pozdrav univerzitní profesori a spokojení průmyslníci v důchodu. Rozhodně nešlo o čtvrt', kde by člověk hledal obdivovatelky úchylného vraha.

Rizzoliová vyjmula z obálky dopis. Byl datovaný před šesti týdny.

Milý Warrene, děkuji za váš poslední dopis i za souhlas nahlédnout do vašich osobních materiálů. Podrobnosti, které jste uvedl, mi pomohou pochopit, s kolika potíženími jste se musel potýkat. Mám mnoho dalších otázek a jsem ráda, že se nebráníte osobnímu setkání, na němž jsme se dohodli. Pokud nebudete nic namítat, chtěla bych si náš rozhovor natočit na videokazetu. Jistě nepochybujete, že vaše pomoc má pro mou výzkumnou práci zcela zásadní význam.

S pozdravem dr. O' Donnelllová

Rizzoliová dočetla dopis. „Kristepane, co je to zač, tahle J. P. O'Donnellová?“

Dean překvapeně zdvihl hlavu. „Joyce O'Donnellová?“

„Snad. Je z Cambridge, Massachusetts. Zpovídala Hoyta.“

Dean se s nakrčeným čelem podíval na obálku. „Nevěděl jsem, že se přestěhovala do Bostonu.“

„Vy ji znáte?“

„Je to neuropsychiatricka. Nevzpomínám na ni právě s láskou, setkali jsme se u soudu, ovšem každý tak říkajíc v jiném dresu. Obhájci si ji velmi cení.“

„Aha. Soudní znalkyně. Bojuje za zlé hochy.“

„Ano,“ přikývl Dean. „Ať dotyčný spáchal cokoliv, ať povraždil sebevíc lidí, O'Donnellová vždycky ochotně přispěchá s nějakými těmi polehčujícími okolnostmi.“

„Moc by mě zajímalo, proč si s Hoytem dopisovala.“ Rizzoliová znovu sklouzla očima k dopisu. Jeho zdvořilé formulace plné chvály a díky ji popuzovaly. Už teď neměla doktorku O'Donnellovou ráda.

Na další obálce opět uviděla zpáteční adresu O'Donnellové, ale uvnitř místo dopisu objevila pouze tři polaroidové snímky, zjevně amatérské a nepříliš vydařené. Dva z nich kdosi pořídil venku za denního světla, třetí v interiéru.

Rizzoliová několik vteřin jenom zírala. Mrazilo ji, zatímco oči registrovaly to, co mozek stále ještě odmítal vzít na vědomí. Pak sebou škubla a upustila fotografie, jako by ji pálily v prstech.

„Jane? Stalo se něco?“ okamžitě se zeptal Dean.

„To jsem já,“ hlesla.

„Cože?“

„Ta ženská mě sledovala. Fotografovala mě. A snímky poslala Hoytovi!“

Dean se zvedl ze židle, obešel stůl a nakoukl Rizzoliové přes rameno. „Nikde vás tam nevidím...“

„Jen se podívejte. Podívejte se!“ Ukázala na fotografii tmavozelené hony, zaparkované u chodníku. „To je můj vůz.“

„Jste si jistá? Není vidět tabulku s číslem?“

„Sakra, přece poznám vlastní auto!“

Dean fotografii otočil. Na zadní stranu kdosi modrým fixem nakreslil stylizovaný obličej se širokým úsměvem a připsal pouhá dvě slova: MŮJ VŮZ.

Rizzoliové se strachem rozbušilo srdce. „Podívejte se na další snímek,“ řekla tiše.

Dean zvedl druhou fotografii. Zachycovala fasádu obytné budovy. Nepotřeboval vysvětlení, o jakou budovu jde; včera večer v ní byl na návštěvě. Zadní stranu opět „zdobil“ přihlouple se usmívající obličej, tentokrát doplněný o slova MŮJ DŮM.

Gabriel Dean vzal do ruky třetí amatérskou fotografii, zřejmě pořízenou v nějaké restauraci.

Na první pohled snímek vypadal jako nepovedená momentka několika stolků, u nichž seděli muži i ženy. Poněkud rozmazaná servírka právě chvátala přes místnost s konvicí kávy. Tvář osamocené tmavovlasé ženy u stolku vlevo byla vidět pouze z profilu. Rizzoliová počkala, až ji Dean pozná.

Poznal ji. „Víte, kde vás to fotografovali?“ zeptal se velmi tiše.

„Ve Starfish Cafe.“

„Kdy?“

„Nemám tušení.“

„Chodíte tam často?“

„Každou neděli. Na snídani. Je to jediný den v týdnu, kdy...“ Nedokončila větu, dál si však upřeně prohlížela snímek, na kterém měla svěšená ramena a hlavu skloněnou k rozevřeným novinám. Musely to být nedělní noviny, neboť pouze v neděli si dopřávala takový luxus, pouze v neděli trávil dopoledne ve Starfish Cafe, pochutnávala si na topinkách s opékanou slaninou a bavila se četbou komiksů.

V životě by ji nenapadlo, že ji při těch nevinných slastech někdo sleduje. Že ji někdo tajně fotografuje a snímky pak posílá právě úchylnému zabijákovi, který ji nepřestává pronásledovat v děsivých snech.

Dean fotografii otočil.

Na zadní straně oba opět spatřili stylizovaný usmívající se obličej. A pod ním připsané jediné slůvko, zato skryté do neumělého srdíčka.

JÁ.

Kapitola 16

Můj vůz. Můj dům. Já.

Vraceli se do Bostonu a Rizzoliová zuřila. Vztek se v ní vzdouval a burácel, až měla pocit, že ji jeho plameny pohltní.

Natolik své běsnění prožívala, že se za celou cestu téměř ani nepodívala na Gabriela Deana.

Pokud to vůbec bylo možné, její vztek ještě zmohutněl, když zastavili v Brattle Street, na adrese doktorky O'Donnellové. Rizzoliová před sebou spatřila bělostně zářící sídlo v koloniálním slohu. Pro okenice majitelka zvolila kontrastní bídlíčově šedý odstín. Litinový plot chránil přední zahradu s dokonale zastřiženým trávníkem a pěšinou pokrytou žulovými dlaždicemi. O takovém skvostu si běžný státní zaměstnanec mohl nanejvýš nechat zdát. Přitom

běžní státní zaměstnanci jako já se potýkají s Warreny Hoyty tohoto světa, hořce si pomyslela Rizzoliová. A běžní státní zaměstnanci si ze střetnutí s těmi zrůdami odnášejí následky. Ano, já se doma zamykám na spoustu bezpečnostních zámků a několikrát za noc se vyděšeně budím s představou, že se někdo plíží k mé posteli. Já trpím, zatímco tady si v přepychovém domě spokojeně žije dáma, která úchylným vrahům nabízí pochopení a pomoc. Dáma, která vstupuje do soudních síní, aby obhajovala neobhajitelné. Její nádherná rezidence vlastně stojí na kostech umučených obětí.

Zazvonili a po chvíli jim otevřela asi čtyřicetiletá žena, jejíž vzhled dokonale zapadal do vybraného prostředí. Vlasy v platinovém odstínu tvořily lesklou helmici, na blůzce a nažehlených volných kalhotách od Brooks Brothers by skvrnku či smítko neobjevil ani mikroskop. Alabastrově hladká a bledá tvář působila jen o málo vřeleji než skutečný alabastr. Z očí vyzařoval chladný intelekt.

„Doktorka O'Donnellová? Jsem detektiv Jane Rizzoliová. A tohle je agent Gabriel Dean.“

Žena přelétla Deana nevlídným pohledem. „S agentem Deanem jsme se už setkali.“

A nepochybně jste si o sobě stačili vzájemně udělat úsudek, dodala v duchu Rizzoliová.

Doktorka O'Donnellová je bez úsměvu provedla rozlehlou vstupní halou do přijímacího salonku. Na týkové podlaze se skvěle vyjímaly perské koberce v sytých odstínech červeně, ladila s nimi i pohovka ze santalového dřeva, potažená bílým hedvábím. Rizzoliová se příliš nevyznala ve výtvarném umění, pochopila však, že obrazy na stěnách jsou originály, patrně velmi drahé. Další kosti obětí, pomyslela si.

Seděli s Deanem na pohovce, O'Donnellová se uvelebila do křesla naproti nim. Nenabídla jim kávu, nedostali dokonce ani sklenici minerálky. Nebyli vítáni, měli co nejrychleji vyřídít svou věc a odejít.

Neuropsychiatřička se nezdržovala žádnými formalitami a rovnou oslovila Rizzoliovou: „Říkala jste, že se jedná o Warrena Hoyta.“

„Dopisovala jste si s ním.“

„Ano. Vidíte v tom snad nějaký problém?“

„Čeho se vaše korespondence týkala?“

„Když o ní víte, jistě jste ty dopisy četla.“

„Čeho se vaše korespondence týkala?“ klidným tónem, ale neústupně zopakovala Rizzoliová.

O'Donnellová na ni krátce pohlédla. Zhodnotila její kvality, uvědomila si, že má před sebou důstojnou soupeřku, a rozhodla se pro obranu útokem. „Především se vás musím zeptat, proč se vůbec policie zajímá o mou korespondenci s panem Hoytem.“

„Je vám známo, že uprchl z vězení?“

„Ano. Informovali o tom v televizním zpravodajství. A státní policie se na mne obrátila s dotazem, zda mi vězeň na útěku nevolal nebo mě nevyhledal. Policisté kontaktovali každého, kdo si s Warrenem dopisoval.“

S Warrenem. Takže vy si s tou zrůdou už říkáte křestními jmény? pomyslela si Rizzoliová. Otevřela velkou hnědou obálku, kterou si přinesla s sebou, vyjmula z ní tři polaroidové snímky uložené v průhledných plastových sáčkích uzavřených suchým zipem a podala je doktorce O'Donnellové. „Poslala jste panu Hoytovi tyhle fotografie?“

Psychiatřička jim věnovala jen letmý pohled. „Ne, neposlala. Proč se ptáte?“

„Skoro jste se na ně ani nepodívala.“

„Nepotřebuju se na ně dívat. Nikdy jsem panu Hoytovi žádné fotografie neposílala.“

„Našli jsme je v jeho cele. V obálce s vaší zpáteční adresou.“

„Zřejmě použil obálku z některého mého dopisu, aby si do ní ty fotografie schoval.“ Doktorka O'Donnellová vrátila snímky Rizzoliové.

„Co jste mu tedy posílala?“

„Pouze dopisy. A formuláře k podpisu.“

„Jaké formuláře?“

„Jednalo se o povolení přístupu ke školním vysvědčením, pediatrickým záznamům a dalším materiálům, které by mi pomohly zmapovat vývoj jeho osobnosti.“

„Kolikrát jste mu psala?“

„Myslím, že čtyřikrát nebo pětkrát.“

„Odpověděl vám?“

„Ano. Všechny jeho dopisy mám ve složce. Můžete dostat kopie.“

„Pokusil se vás po svém útěku kontaktovat?“

„Přece vám musí být jasné, že něco takového bych okamžitě oznámila úřadům.“

„Mýlíte se, nemusí mi to být jasné, paní doktorko. Neznám povahu vašeho vztahu k panu Hoytovi.“

„Šlo o korespondenci. Nikoliv o vztah.“

„Aha. Prostě jste mu jen psala. Čtyřikrát nebo pětkrát.“

„Také jsem ho navštívila. Celý rozhovor mám zaznamenaný na videokazetě.“

„Proč jste pokládala za vhodné Hoyta navštívit?“

„Z rýze profesionálních důvodů. Od takových lidí se můžeme hodně dozvědět.“

„Třeba jak pořádně vykuchat ženskou?“ neovládla se Rizzoliová.

Neuropsychiatřička zachovala klid, v její alabastrově tváři se nepohnul ani sval. „Vy jako strážkyně zákona vidíte pouze poslední část řetězu příčin a následků. Vidíte brutalitu, násilí, hrůzné zločiny...“

„A co vidíte vy?“ přerušila ji Rizzoliová.

„Souvislosti. Celý sled předcházejících událostí, které poznamenaly život pachatele.“

„Rozumím. Teď mi vysvětlíte, že za všechno může nešťastné dětství.“

„Mimochodem, víte vůbec, jaké měl Warren dětství?“

Rizzoliová málem zaskřípala zuby. Rozhodně se netoužila vybavovat o kořenech Hoytových zrudných sklonů.

„Jeho oběti by sotva zajímalo, co bestiální vrah prožíval v dětství. A nezajímá to ani mě.“

„Ale mělo by vás to zajímat.“

„Pokud vím, Hoytovo dětství bylo dokonale normální, dokonce mnohem lepší než dětství spousty jiných mužů, které by přitom nikdy nenapadlo vraždit ženy.“

„Normální!“ Doktorce O'Donnellové patrně to slovo připadalo nesmírně zábavné. Poprvé od okamžiku, kdy se všichni tři posadili, sklouzla očima k Deanovi. „Agente Deane, jak byste definoval normalitu?“

Ze vzájemných pohledů se dalo usoudit, že ozvěna starého nepřátelství dosud neutichla, nicméně Gabriel Dean promluvil nevzrušeně a věcně. „Otázky tady klade detektiv Rizzoliová. Bylo by vhodné, abyste na ně odpovídala, paní doktorko.“

Rizzoliovou příjemně překvapilo, že jindy tak dominantní Dean jí dál přenechává vedení rozhovoru a spokojuje se s rolí pozorovatele. A hlavně se nerozčiluje, uvědomila si. Zatímco já se zbytečně vztekám a nahrávám té šarlatance na smeč. Od téhle chvíle budu postupovat klidně a metodicky. „Kdy jste si začali dopisovat?“ zeptala se.

„Asi před třemi měsíci,“ odpověděla O'Donnellová.

„Z jakého důvodu jste se rozhodla Hoytovi napsat?“

„Počkat,“ mírně udiveně se zasmála O'Donnellová. „Já s tou korespondencí nezačala.“

„Chcete říct, že s ní začal Hoyt?“

„Ano. Napsal mi první. Doslechl se o mé práci, týkající se neurologických aspektů násilí a taky věděl, že jsem v různých procesech vypovídala jako soudní znalkyně na straně obhajoby.“

„Chtěl si vás najmout?“

„To ne. Takhle pozdě přece už neměl šanci na změnu rozsudku. Ale myslel si, že by mě jeho případ mohl zajímat. A nemýlil se.“

„Proč?“

„Ptáte se, čím mě jeho případ zaujal?“

„Ano. Co vás přimělo, abyste ztrácela čas korespondencí s nějakým Hoytem?“

„Warren patří k lidem, o kterých bych ráda získala maximum informací.“

„Prohlížela ho řada psychiatrů. Nic mu neschází. Je normální. Samozřejmě až na to, že vraždí ženy. Spoutá je a pak jim rozřízne břicho. Ta hra na chirurga ho nesmírně vzrušuje, oběti jsou totiž při plném vědomí a do poslední chvíle vnímají všechno, co s nimi provádí.“

„A přesto tvrdíte, že je normální.“

„Není nepříčetný. Vždycky věděl, co dělá, a vždycky se mu to líbilo.“

„Podle vás je prostě od narození ztělesněním zla.“

„Ano, paní doktorko,“ s náznakem vlídného úsměvu přikývla Rizzoliová. „Zvolila jste velmi výstižná slova.“

O'Donnellová na ni upřela dlouhý pátravý pohled, jako by se snažila proniknout hluboko pod povrch a odhalit nejcitlivější místa. Kolik toho vidí? říkala si Rizzoliová. Dokáže její cvičený pohled uvidět i rány hluboko uvnitř?

O'Donnellová náhle vstala z křesla. „Pojďme do mé pracovny. Něco vám ukážu.“

Rizzoliová s Deanem ji následovali chodbou. Zvuk jejich kroků tlumil vínově rudý koberec. Pracovna ostře kontrastovala s honosně zařízeným přijímacím salonkem. Všechno tu vyvolávalo dojem profesionality a strohé účelnosti: bílé stěny, knihovny polepené evidenčními čísly, kovové kartotéky.

O'Donnellová zvedla z psacího stolu obálku s rentgenovými snímky, jeden z nich svorkou upevnila k prohlížecímu panelu a stiskla vypínač.

Panel zablikal a vzápětí se rozsvítil. Na snímku byla vidět lidská lebka.

„Pohled zepředu,“ zahájila výklad doktorka O'Donnellová. „Osmadvacetiletý běloch, stavební dělník. Slušný a rozvážný člověk, občan dbalý zákonů, pozorný manžel, milující otec šestileté dcery. Pak mu při práci spadl na hlavu nějaký trám.“

Významně se odmlčela. „Agent Dean už si patrně toho zranění stačil všimnout,“ pokračovala po několika vteřinách. „A co vy, detektive?“

Rizzoliová přistoupila blíž k panelu. Rentgenové snímky si příliš často neprohlížela a teď se dokázala soustředit jenom na celkový obraz lebky se dvěma prázdnými očními důlky a semknutými řadami zubů.

„Počkejte, přidám laterální pohled,“ ozvala se O'Donnellová a připevnila na panel další snímek. „Už to vidíte?“

Druhý snímek zachycoval lebeční kost z profilu. Rizzoliová spatřila vlasově tenké čárky zlomeniny a mlčky na ně ukázala.

O'Donnellová přikývla. „Když ho přivezli do nemocnice, byl v bezvědomí. Přístroje zjistily krvácení s velkým subdurálním hematomem, který tlačil na frontální mozkové laloky.“

Krev lékaři při chirurgickém zákroku odsáli a pacient pak prodělal úspěšnou rekonvalescenci. Zdálo se, že je zcela v pořádku. Vrátil se domů a posléze i ke své práci. Ale už to nebyl tentýž člověk. V zaměstnání nad sebou často ztrácel kontrolu a nakonec ho firma propustila. Začal sexuálně obtěžovat dceru.

A po jedné domácí hádce se brutálně vrhl na manželku. Mlátil ji a nedokázal přestat, ani když jí vytloukl většinu zubů a její obličej se proměnil v krvavý chuchvalec masa a úlomků kostí.“

„Chcete říct, že za jeho chování může tohle?“ Rizzoliová znovu ukázala na rentgenový snímek prasklé lebky.

„Ano.“

„Mohla byste to upřesnit?“

„Všimněte si lokalizace fraktury. A uvědomte si, které části mozku leží přímo pod prasklinou.“ Neuropsychiatrička se

otočila k Deanovi.

Gabriel Dean nevzrušeně opětoval její pohled. „Frontální laloky.“ Rty O'Donnellové zvlínil náznak úsměvu. Zřejmě uvítala možnost změřit síly s dávným rivalem, tentokrát podle svých pravidel a ve vlastním ringu.

Dean však už nic nedodal. Místo něho opět promluvila Rizzoliová. „Co vůbec ten rentgenový snímek dokazuje?“ „Sám o sobě svědčí pouze o fraktuře lebky. Ale představoval základní vodítko. Obhájce mě požádal, abych vypracovala neuropsychiatrické vyhodnocení osobnosti obžalovaného.

Využila jsem dvou různých třídících testů a také jsem navrhla vyšetření magnetickou rezonancí. Ze všeho vyplýval shodný závěr: u muže muselo dojít k vážnému poškození obou frontálních laloků.“

„Přece jste říkala, že se po operaci zcela uzdravil.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou O'Donnellová. „Říkala jsem, že se zdál být v pořádku.“

„Tak došlo k poškození mozku, nebo ne?“

„Ani rozsáhlé poškození frontálních laloků nevylučuje, že člověk může chodit, mluvit a vykonávat běžné činnosti. Na první pohled není ničím nápadný, což se například týká i jedinců, u nichž byla provedena frontální lobotomie. Ale značné poškození tu nastalo a musíme počítat s jeho následky.“

O'Donnellová ukázala na snímek. „Tenthle muž trpí frontálním disinhibičním syndromem. Jak známo, frontální laloky ovlivňují předvídatost a úsudek, zejména naši schopnost odolat nevhodným nutkáním. Pokud jsou čelní mozkové laloky poškozeny, pacient je ve vztahu ke svému okolí disinhibovaný, tedy nemá obvyklé zábrany. Postrádá kontrolní mechanismy. Chová se nepatřičně, aniž by se u něho vzápětí dostavily pocity studu, zděšení nebo viny. Ztrácí schopnost ovládat se, jedná impulzivně, často násilnický. Přitom prudké návaly vzteku, kdy bychom nejráději řešili problém pěstí, zažíváme všichni. Do kolika takových situací se dostáváme třeba jen za volantem! Určitě víte, o čem mluvím, detektive Rizzoliová. Nemáte snad občas chuť pořádně někoho praštit?“

Rizzoliová mlčela. Nehodlala se nechat vyprovokovat.

„Společnost považuje násilné činy za projev zla či amorálnosti,“ pokračovala doktorka O'Donnellová. „Učí nás, že sami rozhodujeme o svém chování a svobodná vůle nám dává možnost vybrat si, jestli budeme s ostatními lidmi vycházet po dobrém, nebo jim začneme ubližovat. Ovšem pravidla hry neurčuje pouze morálka. Stejnou roli tady hraje příroda. Biologie. Čelní laloky nám pomáhají sladit myšlenky s činy. Pomáhají nám zvážit následky toho, co se chystáme udělat. Bez takové kontroly bychom podlehlí každému nežádoucímu impulzu, každému návalu zuřivosti. A právě tohle postihlo našeho stavebního dělníka.

Po úrazu ztratil schopnost ovládat své chování. Bez nejmenších zábran sexuálně obtěžoval svou malou dceru. Během hádky ve vzteku umlátil manželku...“

Čas od času každého z nás napadne něco nepatřičného. Třeba uvidíme přitažlivou osobu a okamžitě s ní zatoužíme strávit noc. Takové myšlenky rychle pominou, mávneme rukou a usmějeme se nad vlastní pošestilostí. Ale co když nám schází obranný mechanismus sebekontroly? Co když té zdánlivě prchavé touze nedokážeme odolat? Pak může následovat pokus o znásilnění. Nebo něco ještě horšího.“

„A tímhle se ten člověk hájil?“ zeptala se Rizzoliová. „Tvrdil, že k bestiální vraždě ho donutil jeho mozek?“

V očích O'Donnellové se mihlo podráždění. „Mezi neurology patří frontální disinhibiční syndrom k uznávaným diagnózám.“

„Jistě, ale platí to také před soudem?“

Několik vteřin uplynulo v chladném mlčení. „Náš právní systém bohužel stále ještě chápe nepřičetnost podle definice pocházející z devatenáctého století. Pak se samozřejmě nelze divit, že soud si dovolí ignorovat přesvědčivé neurologické závěry. Ten muž je momentálně v jedné oklahomské cele smrti.“

Doktorka O'Donnellová strhla rentgenové snímky z prohlížečícího panelu a vsunula je zpátky do obálky.

„Vysvětlíte nám, jak jeho případ souvisí s Warrenem Hoytem?“

O'Donnellová zvedla z psacího stolu další obálku a na světelný panel připevnila jiné dva snímky. Rizzoliová a Dean opět spatřili lebku rentgenovanou zepředu a ze strany. Lebka však byla menší. Dětská.

„Tenthle chlapec se zranil, když přelézal plot,“ řekla O'Donnellová. „Spadl velmi nešťastně, přímo hlavou na dlažbu. Dobře si prohlédněte první snímek. Vidíte tu nepravděpodobnou drobnou prasklinku nad levým obočím? Je to fraktura.“

„Ano, vidím ji,“ při svědčila Rizzoliová.

„A teď si přečtěte pacientovo jméno.“ Rizzoliová sklouzla očima k obdélníčku na okraji snímku, kde se uváděly osobní údaje, a mimoděk sebou škubla.

O'Donnellová si zjevně vychutnávala překvapení. „Tehdy mu bylo deset let. Normální čilé dítě vyrůstající v jedné z houstonských vilových čtvrtí. Potvrzuji to i jeho pediatrické záznamy a vysvědčení ze základní školy. Zdravý chlapec, inteligence v pásmu nadprůměru. Dobře vycházel s ostatními dětmi.“

„Dokud nevyrostl a nezačal je vraždit.“

„Ano, ale proč začal Warren zabíjet?“ O'Donnellová znovu ukázala na snímky. „Rozhodujícím faktorem by mohlo být to dávné zranění.“

„Poslyšte, já v sedmi letech spadla z prolézačky. Hlavou jsem narazila na železnou tyč. Přesto nepodřezávám lidi.“

„Nicméně je pronásledujete a lovíte. Stejně jako on. Svým způsobem jste profesionální lovkyně.“

Rizzoliová zrudla zlostí. „Jak mě s ním můžete srovnávat?“

„Já vás s ním nesrovnávám. Ale uvědomte si, co právě teď cítíte. Nejráději byste mě praštila, nemám pravdu? A proč to neuděláte? Co vám brání? Morálka? Výchova? Nebo především chladná logická úvaha, z níž vyplývá, že brachiálním násilím byste si velmi zkomplikovala kariéru a vůbec život? Všechny tyhle faktory vám společně pomáhají zvládnout nával vzteku. A příslušné myšlenkové pochody se odehrávají v neuronech vašich čelních mozkových laloků. Díky tomu, že nejsou poškozené, jste schopna potlačit své destruktivní impulzy.“

O'Donnellová se na okamžik odmlčela. A pak dodala: „Totiž většinou, že?“ Poslední tři přesně mířená slova zasáhla cíl. Před rokem, během pátrání po Chirurgovi, se Rizzoliová dopustila těžkého a bolestného omylu, za který se nepřestávala stydět. Neuváženým výstřelem smrtelně zranila jakéhosi neozbrojeného muže.

Když teď opětovala pohled O'Donnellové, spatřila v jejích očích záblesk uspokojení.

Gabriel Dean prolomil tíživé ticho. „Zmínal jste se, že Hoyt vám napsal z vlastní iniciativy. Co se podle vás snažil získat? Pozornost? Soucit?“

„Třeba mu šlo o prosté lidské porozumění, nemyslíte?“ odpověděla O'Donnellová.

„Nic jiného od vás nežádal?“

„Warren zoufale hledá odpovědi. Neví, co ho nutí zabít. Ale uvědomuje si, že je jiný než většina lidí. A chce zjistit, proč se tak liší.“

„Tohle vám opravdu řekl?“

O'Donnellová se vrátila k psacímu stolu a vzala do ruky objemnou složku. „Mám tady jeho dopisy. A taky videokazetu s naším rozhovorem.“

„Vy jste ho navštívila ve vězení Souza-Baranowski?“

„Ano.“

„Či to byl nápad?“

Doktorka O'Donnellová zaváhala. „Oba jsme usoudili, že rozhovor by mohl být užitečný.“

„Ale kdo jako první přišel s návrhem na osobní setkání?“ nenechal se odbýt Dean.

Místo O'Donnellové odpověděla Rizzoliová. „Byl to on, že? O schůzku vás požádal Hoyt.“

„Možná. Nicméně přáli jsme si to oba.“

„Zřejmě vůbec netušíte, proč vám tu schůzku navrhl,“ povzddechla si Rizzoliová. „Nebo snad ano?“

„Museli jsme se setkat. Nemůžu zkoumat osobnost pacienta, aniž bych ho viděla na vlastní oči.“

„A na co podle vás myslel, když jste tam seděla a bavila se s ním?“

O'Donnellová se zatvářila přezíravě. „Jistě mě poučíte.“

„Náhodou vím docela přesně, co se Chirurgovi honí v hlavě.“ Rizzoliová už se vzpamatovala a mluvila klidným a pevným hlasem. „Navrhl vám osobní setkání, protože si vás chtěl obhlédnout. Takhle ve vztahu k ženám postupuje. Usmívá se a nenuceně rozpráví. I školní záznamy ho charakterizují jako milého a zdvořilého mladíka. Nebo se snad nechoval zdvořile?“

„Ale ano, připadal mi...“

„Příjemný a dokonce velmi společenský?“

„Detektive Rizzoliová, nejsem tak naivní, abych v něm viděla úplně normálního člověka. Ale spolupracoval, snažil se mi všestranně vyjít vstříc. A trápí ho pocit viny. Chtěl by znát příčiny svého chování.“

„A vy jste mu vysvětlila, že vraždí vlastně jen v důsledku té dávné rány do hlavy.“

„Řekla jsem mu, že úraz v dětství je tu patrně jedním z rozhodujících faktorů.“

„Určitě jste ho potěšila. Konečně se má na co vymlouvat.“

„Prostě jsem vyjádřila své upřímné a odborně podložené přesvědčení.“

„A víte, čím jste Hoyta ještě potěšila?“

O'Donnellová tázavě zdvihla obočí.

„Byl s vámi v jedné místnosti. Nemýlím se, že?“

„Setkali jsme se v hovorně. Celý prostor tam nepřetržitě sledují kamery.“

„Ale nic vás od sebe neoddělovalo. Žádná ochranná přepážka. Žádné plexisklo.“

„Nijak mě neohrožoval. Necítila jsem ani náznak nebezpečí.“

„Mohl se k vám kdykoliv naklonit. Mohl si prohlížet vaše vlasy, vdechovat vůni vaší pleti. Velmi ho zajímá, jak žena voní. Vůně žen ho vzrušují. Ovšem nejvíc ho vzrušuje pach strachu. Když jsme vyděšení, vylučujeme jisté hormony a například pes okamžitě čichem pozná, že se ho někdo bojí.“

Warren Hoyt to dokáže taky. Pátrá kolem sebe a nasává vzduch jako každá lovcí šelma. Miluje pach děsu a zranitelnosti. A ukládá si jej do paměti, živí jím své temné denní sny. Umím si představit, o čem asi snil, zatímco s vámi seděl v té hovorně. Viděla jsem jeho oběti.“

O'Donnellová se nepříliš úspěšně pokusila zasmát. „Jestli mě chcete vylekat...“

„Máte dost dlouhý krk, doktorko O'Donnellová. Přímou by se dalo mluvit o labutí šíji. Něčeho takového si Hoyt určitě všiml. Nepřistihla jste ho alespoň jednou, jak vám zamyšleně nebo dychtivě civí na hrdlo?“

„Promiňte, ale tohle si snad můžete odpustit.“

„Nestál celá nápadně často pohled dolů? Možná jste si myslela, že se vám dívá na řad, jak to muži dělávají. Jenže Warren Hoyt je jiný. Poprsí ho patrně příliš nevzrušuje. Hoyta přitahuje hrdlo. V ženském hrdle vidí závěrečnou lahůdku, sladký zákusek. Vždycky se nejvíc těší na chvíli, kdy se své oběti konečně bude moct zaříznot do hrdla. Samozřejmě poté, co se vypořádá s jinou částí jejího těla.“

O'Donnellová se celá rudá otočila k Deanovi. „Vaše partnerka vážně už překračuje meze.“

„Nikoliv,“ nevzrušeně odpověděl Gabriel Dean. „Podle mého názoru detektiv Rizzoliová přesně popsala, jak pachatel uvažuje.“

„Snažíte se mě zastrašit.“

Rizzoliová se usmála. „Strávila jste nějaký čas o samotě s Warrenem Hoytem. Tehdy jste neměla důvod k obavám?“

O'Donnellová se zatvářila upjatě. „Setkání sledovalo ryze odborné cíle a proběhlo bez jakýchkoliv rušivých momentů.“

„Z vašeho pohledu zřejmě ano. Ale Hoyt se na věc díval jinak.“

Rizzoliová se přesunula o dva kroky blíž k doktorce O'Donnellové, jako by chtěla zdůraznit naléhavost svých slov. O'Donnellová byla vyšší, mohutnější a vyzařovala z ní důležitost, ale proti prudké zlobě Jane Rizzoliové se bránit nedokázala.

„Byl zdvořilý, říkáte. Vstřícný. No ovšem. Dosáhl přesně toho, po čem toužil. Seděl v jedné místnosti se ženou. Měl tu ženu skoro na dosah ruky. Mohl prožívat své vzrušující denní sny. Pochopitelně nedával nic najevo, neprozradil se. Umí se skvěle přetvařovat. Dokáže příjemně a nenuceně konverzovat, i když si právě představuje, jak té ženě podřezává krk.“

„Přestáváte se ovládat,“ vydechla neuropsychiatřička.

„Myslíte si, že se vás jenom pokouším vyděsit?“

„A není to zjevné?“

„Mnohem víc by vás mělo vyděsit něco jiného. Warren Hoyt si vás očichal. Vaše vůně ho vzrušila, podráždila jeho vražednou představivost. Teď se dostal na svobodu a znovu loví. A pokud to snad nevíte, Hoyt nikdy nezapomíná vůni ženského těla.“

V očích O'Donnellové se konečně objevil skutečný strach a Rizzoliová se neubránila pocitu zadostiučinění. Jen ať vážená paní doktorka okusí to, čím já sama trpím celý poslední rok, pomyslela si a dodala: „Na strach byste si měla zvyknout. Ve vašem případě není bezdůvodný.“

„Už jsem s lidmi jako Warren pracovala,“ zamračila se O'Donnellová. „Poznám, kdy mi hrozí nebezpečí.“

„Hoyt se výrazně liší od všech lidí jeho druhu. S nikým podobným jste se určitě dosud nesetkala.“

Neuropsychiatři se podařilo vykouzlit na rtech náznak úsměvu. Z jejího hlasu zazněla profesionální hrdost. „Každý se něčím liší od ostatních. Všichni jsou jedineční. A já žádnému z nich neodmítnu pomoc.“

Kapitola 17

Milá paní doktorko, ptáte se mě na vzpomínky z raného dětství. Slyšel jsem, že jen málo lidí si pamatuje něco z doby před třetím rokem svého života, neboť dokud si mozek neosvojí schopnost jazykové tvorby, nedokážeme správně popsat a uchovat výjevy a zvuky, které vnímáme. Ať už lze dětské „nepamatování si“ vysvětlit jakkoliv, mne se netýká. Já si totiž zcela jasně vybavuji řadu podrobností spojených, domnívám se, asi tak s věkem jedenácti měsíců.

Patrně takové vzpomínky označíte za vymyšlené, dodatečně sestavené na základě vyprávění rodičů. Ale ujišťuju vás, že jsou skutečné a nemají nic společného se žádnými později vyslechnutými historkami. Kdyby moji rodiče dosud žili, určitě by vám to povrdili. Ostatně ze samotné povahy oněch vzpomínek vyplývá, že nejde o zážitky, jaké se obvykle dávají k lepšímu při rodinných sešlostech.

Vzpomínám si na svou postýlku s bíle nalakovanými přičkami a horním okrajem poznamenaným otisky mých mléčných zubů. Měl jsem bledě modrou pokrývku potištěnou nějakými drobnými tvorečky, snad ptáčky, včelkami nebo medvídky.

A nad postýlkou se vznášela zvláštní pohyblivá hračka, která mi připadala nádherná, neuvěřitelná, prostě zázračná. Neustále se otáčela a třpytila. Představovala oblohu s měsícem a hvězdami, jak mi později vysvětlil otec. Byl leteckým konstruktérem a pevně věřil, že kterékoli dítě lze nasměrovat ke genialitě. Stačí jen správně stimulovat vyvíjející se mozek – zavěšenými pohyblivými hračkami, rozsvěčujícími se obrázky nebo třeba magnetofonovou páskou, z níž otcův hlas odřikává malou násobilku.

V matematice jsem vždycky prospíval.

Ale obávám se, že povídání o bělostných postýlkách a půvabných hračkách vás příliš nezajímá. Pátráte po temnějších vzpomínkách. Chcete zjistit, proč jsem takový, jaký jsem.

Měl bych tedy přejít k Mairead Donohueové.

Její jméno jsem se dozvěděl až po letech, když jsem jedné své tetě vyprávěl, co se mi vybavuje z útlého dětství.

„Panebože,“ podivila se teta. „Opravdu si pamatuješ i na Mairead?“

Ano, pamatuju. Jak bych mohl zapomenout? Kdykoliv se mi z paměti vynoří můj dávný dětský pokoj, nevidím tam matčinu tvář, ale tvář Mairead. Pozoruje mě přes mřížoví postýlky. Bílá pleť s jediným mateřským znamínkem, které na tváři vypadá jako černá muška. Zelené oči, krásné a zároveň chladné. A strnulý úsměv, za nímž nemluvně dokáže odhalit to, co dospělí nepostřehnou: nenávisť. Mairead nenávidí domácnost, kde pracuje.

Nenávidí pach plenek. Nenávidí dětský pláč, který ji budí ze spaní. Nenávidí okolnosti, které ji donutily opustit rodné Irsko a odjet do texaského města, věčně spalovaného vedrem k zalknutí.

A ze všeho nejvíc nenávidí mne.

Vím to, protože mi při každé vhodné příležitosti dává svou nenávisť najevo. Mairead je mazaná a po jejích útocích nezůstávají stopy. Zatímco se naklání nad mou postýlku, zlobně šeptá, syčí jako had. Slově sice nerozumím, vnímám však jedovatý tón a cítím zuřivý vztek, sršící z přivřených očí. Mé fyzické potřeby Mairead nezanedbává; plenky mám čisté a lahve s mlékem dostávám ohřáté. Ale co chvíli mě bolestivě štípne, často mi kápne líh přímo do močové trubice. Samozřejmě hlasitě nařikám, žádné jizvy ani modřiny však nejsou vidět. Jsem prostě nervózní stonavé dítě, už jsem se takový narodil, říká mým rodičům Mairead. To ona, starostlivá a pracovitá chudinka, se musí s tím uvřískaným evalíkem trápit, zatímco má matka se věnuje společenským povinnostem. Matka, kterou poznám podle vůně norkového kožichu a francouzských parfémů.

Tak tohle si pamatuju z nejtěplejšího věku. Prudké návaly bolesti. Pronikavý řezavý zvuk svého vlastního křiku. A bílou pleť ženského hrdla, když se ke mně Mairead skláněla, aby mi ublížila.

Nevím, jestli nemluvně může vůbec nenávidět. Domnívám se, že v takových okamžicích je spíš zaskočeno a šokováno. Není schopno logicky uvažovat, netuší, proč je znovu a znovu krutě trestáno. Ale patrně si už dokáže dát do souvislosti příčinu a následek. A já jsem tehdy určitě pochopil, že zdrojem mých trýznivých muk je žena s chladným pohledem a mléčně bílým hrdlem.

Rizzoliová seděla u stolu a upřeně zírala na úhledný rukopis Warrena Hoyta; okraje byly přesně zarovnané, drobná pravidelná písmena si přes stránku vykračovala v dokonalém zákrytu. Nikde žádná oprava, nikde žádný škrt. Pisatel si každou větu nejdřív přesně nastylizoval a teprve pak ji kuličkové pero proměnilo v část dopisu určeného doktorce O'Donnellové.

Rizzoliová v duchu viděla, jak Hoyt útlými prsty zamyšleně uhlazuje dopisní papír, a náhle se jí zmocnil pocit, že se dotýká čehosi mazlavého a odporně páchnoucího.

Vyskočila ze židle a na dámské toaletě si vydrhla ruce mýdlem. Přesto si připadala špinavá, jako by ji Hoytova slova nejen potřísnila, ale pronikla jí pod kůži. A to ještě zbývalo několik dalších dopisů nasáklých smrtelně nebezpečným jedem.

Kdosi zat'ukal na dveře umývárny. Rizzoliová ztuhla.

„Jane? Jste tam?“

Poznala Deanův hlas a vydechla: „Ano.“

„V konferenční místnosti jsem připravil video.“

„Hned přijdu.“ Pohlédla do zrcadla nad umyvadlem a spatřila své unavené oči. Oči člověka, který si přestává věřit. Takhle mě Gabriel Dean nesmí vidět, blesklo jí hlavou.

Chvatně si opláchla obličej studenou vodou, osušila si jej papírovým ručníkem a narovнала se v ramenou. Už je to lepší, pomyslela si. Už nevypadám, jako bych se měla vzápětí zhroutit.

Vešla do konferenční místnosti a stroze na Deana kývla. „Můžeme.“

Televizor byl zapnutý, kontrolka videopřehrávače svítila.

Dean vzal do ruky videokazetu a podíval se na datum. „Rozhovor se odehrál sedmého srpna.“

Před pouhými třemi týdny, znepokojeně si uvědomila Rizzoliová, posadila se ke stolku a připravila si notes pro případné poznámky. „Můžete to pustit.“

Dean zasunul kazetu do přehrávače a stiskl tlačítko.

Nejprve se na obrazovce objevila vzorně učesaná doktorka O'Donnellová. Měla na sobě elegantní modrý úpletový kostýmek a stála před stěnou z bílých tvárnic. „Dnes je sedmého srpna. Jsem v nápravném zařízení Souza-Baranowski ve městě Shirley, Massachusetts. Zkoumanou osobou je Warren D. Hoyt.“

Obrazovka potemněla a opět se rozzářila. Kamera teď zabírala druhého účastníka rozhovoru. Rizzoliová sebou škubla a zhoupkla se v židli dozadu.

Komukoliv jinému by mohl Warren Hoyt připadat úplně obyčejný, dokonce nevýrazný. Světle hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko, tvář věžeňsky pobledlou. Modrá džínová košile na jeho útlém těle visela příliš volně a zdála se nejméně o číslo větší. Lidé, kteří se s ním setkávali v běžných všednodenních situacích, obvykle Hoyta popisovali jako milého a dobře vychovaného chlapíka. Stejným dojmem působil i na videozáznamu: příjemný a rozhodně neškodný mladý muž.

Hoyt uhnul očima od kamery a zahleděl se kamsi mimo záběr.

Zaskřípala židle a pak se ozval hlas O'Donnellové. „Cítíte se dobře, Warrene?“

„Ano.“

„Můžeme tedy začít?“

„Kdykoliv si budete přát, paní doktorko.“ Hoyt se usmál. „Já nikam nespěchám.“

„Výborně.“ Znovu zaskřípala židle. Neuropsychiatrička si odkašlala. „V dopisech jste mi už ledacos prozradil o své rodině a o svém dětství.“

„Snažil jsem se nevynechat nic podstatného. Domnívám se, že je důležité, abyste mě poznala po všech stránkách.“

„Jistě. Velmi oceňuju váš přístup. Víte, nemívám často příležitost hovořit s někým, kdo se tak výstižně vyjadřuje a navíc projevuje upřímnou vůli co nejdůkladněji analyzovat motivy svého chování.“

Hoyt pokrčil rameny. „Něříká se snad, že život, ze kterého neplyne žádné poučení, nestál za to, aby byl prožit?“

„Ovšem někdy takovou analýzu přeženeme a pozorujeme sami sebe jako někoho jiného. Jako cizí osobu. Vlastně je to obranný mechanismus. Rozumově se distancujeme od svých příliš syrových emocí.“

Hoyt chvíli mlčel. A pak řekl s téměř nepostřehnutelným nádechem ironie: „Chcete, abych mluvil o svých pocitech, že?“

„Ano.“

„Které pocity máte na mysli?“

„Ráda bych věděla, co nutí člověka zabíjet. Proč se uchyluje k násilí. Zajímá mě, co vám v takovém okamžiku víří hlavou. Prozradte mi, jaký máte pocit, když zbavujete života jinou lidskou bytost.“

Hoyt se zamyslel. „Jde o složitý duševní stav, který není snadné popsat.“

„Zkuste to.“

„V zájmu vědy?“ Do Hoytova hlasu se opět vloudil náznak posměchu.

„Ano, v zájmu vědy. Co při zabíjení cítíte?“ Dlouhá pauza. „Slast.“

„Takže zabíjení je pro vás příjemné?“

„Ano.“

„Mohli byste být konkrétnější?“

„Vážně chcete znát podrobnosti?“

„Svůj výzkum opírám o fakta, Warrene. Proto chci vědět, co prožíváte, co si představujete a na co myslíte, když zabíjíte. Ujišťuju vás, že ze mne nemluví žádná morbidní zvědavost. Potřebuju zjistit, jestli se u vás v takové situaci neobjevují symptomy, které by mohly ukazovat na nějaké neurologické abnormality. Co třeba bolesti hlavy? Zvláštní

chuť v ústech? Nezvyklé pachy?“

„Pach krve je nesmírně příjemný.“ Hoyt se znovu odmlčel. „Asi vás šokuju.“

„Jen pokračujte. Povězte mi víc o té krvi.“

„Jak víte, kdysi jsem s krví pracoval.“

„Ano. Byl jste laborantem.“

„Lidé většinou vidí v krvi jenom červenou tekutinu obíhající tělem jako nějaký motorový olej. Ale krev je složitá a záhadná. Každá krev je jedinečná, neopakovatelná, okamžitě ji lze odlišit od jiných krví. A stejně neopakovatelný je každý lov, stejně jedinečná je každá kořist. Neexistují tu žádné typické znaky, společné všem ostatním.“

„Ale vždycky pocítujete slast?“

„Někdy větší, jindy menší.“

„A máte nějaký zážitek, který vás trvaleji poznamenal? Který vám obzvlášť utkvěl v paměti?“

Hoyt přikývl. „Na jeden neustále myslím.“

„Víc než na ostatní?“

„Ano. Znovu a znovu se k němu v duchu vracím.“

„Proč?“

„Protože jsem lov nedokončil. Protože jsem nedostal příležitost zmocnit se kořisti a vychutnat si vítězství. Je to nesnesitelný pocit. Jako když vás něco svědčí a nemůžete se poškrábat.“

„Takové přirovnání nezní příliš přesvědčivě.“

„Opravdu? I banální svědění po čase upoutá veškerou vaši pozornost. Nepomínají, trvá, trýzní vás. Jedním z klasických způsobů mučení je lechtání na chodidlech. Zpočátku se takové doteky zdají téměř zanedbatelné. Ale pokračují celé dny bez přestávky a mění se v děsivé utrpení. Ve svých dopisech jsem se, mám dojem, zmínil, že vím ledacos o historii krutosti. O umění působit bolest.“

„Ano, psal jste mi, že vás tohle téma zajímá.“

„Mučitelé všech dob velmi dobře chápali, v jaké nelidské utrpení se po čase mění i drobná nepříjemnost, pokud se úporně opakuje.“

„A podobné nelidské utrpení pro vás znamená ta vzpomínka?“

„V noci se probouzím a myslím na to, co mohlo být, ale nebylo. Myslím na slast, která mi zůstala odepřena. Po celý život se úzkostlivě snažím dokončit každou práci. A tehdy se to nepodařilo, kořist unikla. Ano, poprvé se mi stalo, že kořist unikla! Pochopíte, proto nemůžu spát, proto se trápím, proto tu scénu znovu a znovu prožívám.“

„Popište mi své představy. Co před sebou v duchu vidíte? A co pocítujete?“

„Vidím před sebou tu ženu. Je jiná. Liší se od všech předchozích žen.“

„Čím?“

„Nenávidí mě.“

„Ty ostatní k vám nenávisť necítily?“

„Byly nahé a vyděšené. Podrobil jsem si je. Ale tahle se mnou dál bojovala. Doslova z ní sálal zuřivý vztek, i když věděla, že prohrála.“

Hoyt se předklonil a ztišil hlas, jako by se chystal prozradit cosi hluboce důvěrného. Už se nedíval na O'Donnellovou. Teď hleděl do objektivu kamery, a tedy přímo na Rizzoliovou.

„Vnímám jsem ten její hněv každým dotekem. Připomínala doběla rozpálenou výheň. Sopku hrozící výbuchem. Nebezpečně nahromaděnou energii, jakou lze zkrotit jen s vypětím všech sil. Nikdy jsem se necítil tak mocný. Toužím ji to zopakovat.“

„Vzrušuje vás ta představa?“

„Ano. Myslím na její krk. Je velmi krásný. Bílý a útlý.“

„Na co ještě myslíte?“

„Představuji si, jak ji svlékám. Představuji si její pevná ňadra. A břicho. Půvabné ploché břicho.“

„Takže představy, v nichž se objevuje doktorka Cordellová, jsou sexuálního rázu?“

Hoyt chvíli mlčel, pak zamžikal řasami, jako by se probíral z hypnotického spánku. „Doktorka Cordellová?“

„Máte přece na mysli Catherine Cordellovou, ne? Oběť, kterou jste nezabil.“

„Aha, už vám rozumím. Na Cordellovou taky často vzpomínám. Ale o ní jsem teď nemluvil.“

„Ne? O kom tedy?“

„O té druhé,“ odpověděl Hoyt s pohledem upřeným do kamery. „O té policistce.“

„Myslíte policistku, která vás vypátrala? To k ní se vztahují vaše fantazie a sny?“

„Ano. Jmenuje se Jane Rizzoliová.“

Kapitola 18

Dean se zvedl, přistoupil k videorekordéru a stiskl tlačítko STOP. Obrazovka pohasla, ale poslední slova Warrena Hoyta jako by stále ještě doznívala. Ve svých fantaziích mě Chirurg svlékl, pomyslela si Rizzoliová. Zbavil mě lidské důstojnosti, zredukoval mě na obnažené části těla: krk, ňadra, břicho. Vidí mě teď takhle i Gabriel Dean? Vtisly se mu ty Hoytovy erotické představy do paměti?

Otočil se a pohlédl na ni. Nikdy nedokázala poznat, na co myslí, ale tentokrát byl vztek v jeho očích nepřehlédnutelný.

„Pochopila jste, že? Nahrávka rozhovoru byla určena speciálně pro vás. Hoyt vám pečlivě vyznačil cestu, po které jste měla jít. Obálka se zpáteční adresou vás zavedla k doktorce O'Donnellové, k jeho dopisům a téhle videokazetě. Počítal s tím, že si ji dříve nebo později přehrajete.“

Rizzoliová dosud pozorovala prázdnou televizní obrazovku. „Mluví tam přímo ke mně.“

„Přesně tak. O'Donnellové využívá pouze jako prostředníka. Zdánlivě hovoří k ní, ale ve skutečnosti svá slova

adresuje vám. Líčí ty své fantazie, aby vás ponížil a vyděsil. Jen si poslechněte, co říká.“ Dean přetočil pásku.

Na obrazovce se znovu objevila Hoytova tvář. „V noci se probouzím a myslím na to, co mohlo být, ale nebylo. Myslím na slast, která mi zůstala odepřena. Po celý život se úzkostlivě snažím dokončit každou práci. A tehdy se to nepodařilo, kořist unikla. Poprvé se mi stalo, že kořist unikla! Pochopte, proto nemůžu spát, proto se trápím, proto tu scénu znovu a znovu prožívám.“

Dean opět stiskl tlačítko STOP. „Jak na vás ty výlevy působí? Jak na vás působí samotný fakt, že se k vám Hoyt ve svých představách neustále a posedle vrací?“

„Zatraceně dobře víte, jak to na mě působí.“

„A stejně tak to ví Hoyt. Proto chtěl, abyste si nahrávku poslechla.“ Dean přetočil pásku o kousek dopředu.

Hoyt upřeně zíral do objektivu kamery, přesněji řečeno na posluchačku, kterou nemohl vidět. „Představuj u si, jak ji svlékám. Představuj u si její pevná řadra. A břicho. Působné ploché břicho.“

Dean opět záznam zastavil.

Rizzoliová v rozpacích sklopila oči a začervenala se. „Já vím, chcete se zeptat, jak si připadám.“

„Bezbranná?“

„Ano.“

„Zranitelná?“

„Ano.“

„Pošpiněná?“

„Ano!“ Rizzoliové málem vyhrkly slzy.

„Takže dosáhl svého. Říkala jste, že ho obzvlášť přitahují ženy trpící, znejistělé, ublížené ženy, které si přestaly věřit. A právě tak jste se podle jeho plánu měla cítit vy. Pouhými několika větami zachycenými na videokazetě z vás udělal oběť.“

„Ne!“ Rizzoliová zvedla hlavu a pohlédla Deanovi do očí.

„Víte, jaký pocit u mne v téhle chvíli převládá?“

„Jaký?“

„Nejraději bych toho parcnanta roztrhala na kusy.“

Dean mlčel.

Zaslechl v těch svých odhodlaných slovech falešný tón? pomyslela si. Prokoukl můj zoufalý pokus zachovat si tvář? Musím pokračovat, musím se bránit útokem. . .

„Podle vašeho názoru si tedy Hoyt byl jistý, že kazetu uvidím, a nechal svůj rozhovor s O'Donnellovou natočit jenom kvůli mně?“

„A vy s tím snad nesouhlasíte?“

„Vždyť to není nic jiného než bláboly pomatence.“

„Jenže ten pomatenec vás zná. A nemluví do větru. Popisuje, co vám chce provést.“

Rizzoliové se v mozku rozdrnčely všechny poplašné zvonky. Dean z toho už zase dělá osobní záležitost, napadlo ji. Těší ho, když mi takhle ubližuje? Sleduje tím něco, když ji stále dál a dál děsí?

„V době, kdy se rozhovor s O'Donnellovou odehrával, měl už Hoyt naplánovaný útěk,“ řekl Dean. „Sám ji přece kontaktoval. Předpokládal, že s ním bude chtít mluvit. A nemýlil se, takovou nabídku nemohla odmítnout. Potom vám jako v pohádce vysypal cestičku chlebovými drobečky, abyste se jednoho krásného dne posadila v konferenční místnosti a sledovala jeho provokativní poselství.“

„Že by byl Warren Hoyt takový strategický génus?“

„Strávil rok za mřížemi. To je spousta času. Hoyt denně rozvíjel svůj plán. Denně se vyžíval ve svých fantaziích. A všechny se týkaly vás.“

„Kdepak, myslel na Catherine Cordellovou. Vždycky chtěl dostat Cordellovou.“

„O'Donnellové tvrdil něco jiného.“

„Pak tedy lhal.“

„Proč?“

„Aby mě znervóznil.“

„Takže se mnou souhlasíte. Videokazeta měla skončit ve vašich rukou. Jde o vzkaz určený jen a jen vám.“

Rizzoliová už nedokázala vymyslet žádné další námitky. Nezbyvalo jí než smířit se s neúprosnými fakty. Zírala na prázdnou obrazovku, jako by z ní přízrak jménem Hoyt dosud nezmizel. Chirurg sleduje jediný cíl, uvědomila si nikoliv poprvé. Chce od základu zničit můj svět, chce mi vnést do duše chaos a hrůzu. Přesně tohle prováděl Cordellové, než se ji rozhodl zabít. Přeje si, aby oběti byly vyděšené, zdeptané, ochromené strachem. Teprve pak vyráží na lov.

Dean se posadil naproti ní. A samozřejmě vyslovil větu, kterou čekala: „Vzhledem ke všem souvislostem se domnívám, že byste z případu měla odstoupit.“

„Za nic na světě!“

„Stává se z toho příliš osobní záležitost.“

„Mezi vyšetřovatelem a pachatelem jde vždycky o víceméně osobní záležitost.“

„Snad, ale tenhle případ se vymyká z běžného rámce. Hoyt vyloženě potřebuje, abyste řídila pátrání, jinak by s vámi totiž nemohl rozehrávat své hry. Snaží se proniknout do všech oblastí vašeho života. A vy jste jako šéfka týmu příliš zranitelná. Snadno dosažitelná. Ukazují vás v televizi, píše se o vás v novinách. Navíc berete svůj úkol nesmírně vážně, dopadnout pachatele je pro vás otázkou prestiže a smyslu celé vaší práce u policie. Warren Hoyt s tím kalkuluje a začíná inscenovat překvapení určená speciálně vám. Prostě předvede svůj divadelní výstup a čeká na vaši repliku.“

„Což je další důvod, proč se případu nesmím vzdát.“

„Právě naopak. Je to další důvod, proč byste měla vycouvat a na nějaký čas si od Hoyta odpočinout.“

„Agente Deane,“ řekla tiše, ale důrazně, „já nikdy z ničeho nevycouvám.“

„Jistě,“ opáčil nevzrušeně, „vůbec nechápu, jak mě něco takového mohlo napadnout.“

Rizzoliová se bojovně předklonila. „Co vám na mně vlastně vadí? Od samého začátku jste proti mně zaujatý. Za mými zády jste hučel do Marquettea. Vyslovil jste pochybnosti...“

„Rozhodně jsem nezpochybňoval vaši kompetentnost.“

„Tak jaký se mnou máte problém?“

Její útočný tón Deana nevyvedl z míry. „Uvažte, s kým tady máme co do činění. Ten chlap vám nemůže odpustit, že jste ho už jednou vypátrala. Ve svých odporných představách s vámi celý rok znovu a znovu účtuje, znovu a znovu vás bestiálně vraždí. A vy jste se během téhož roku marně pokoušela vymazat z paměti otravný zážitek, který souvisí právě s Chirurgem.“

Pochopte, Jane, Warren Hoyt dychtivě čeká na druhé dějství.

Připravuje scénu a rafinovaně vás láká přesně tam, kde vás touží mít. Tahle situace je pro vás až příliš riskantní a nebezpečná.“

„Opravdu vám jde jenom o mé bezpečí?“

„Chcete snad naznačit, že sleduju ještě jiné cíle?“ zeptal se klidně a věcně.

„To by byla nepodložená spekulace. Zatím nevím, co si o vás mám myslet.“

Dean se zvedl ze židle, přešel k videorekordéru, vyjmul z něj kazetu a uložil ji zpátky do velké hnědé obálky. Zřejmě získával čas a připravoval si věrohodně znějící odpověď. Opět se posadil a pohlédl na Rizzoliovou. „Abych se přiznal, já zase nevím, co si mám myslet o vás.“

„Vážně?“ zasmála se. „Na mně není nic složitého. Jsem taková, jakou mě vidíte.“

„Vidím policistku. Ale skrýváte přede mnou skutečnou Jane Rizzoliovou. Jane Rizzoliovou jako ženu.“

„Jde o jednu a tutéž osobu.“

„Nesouhlasím. Vy prostě nikomu nedovolíte, aby z vás zahlédl víc než služební odznak.“

„Podle mého názoru odznak a průkazka dokonale postačí. Nebo bych měla každého okázale upozorňovat, že postrádám ten vzácný chromozom Y?“

Tentokrát se předklonil Gabriel Dean. „Jane, můžete se sebevíc vztekat, ale jste nejen policistka, ale taky žena. Zranitelná žena. A vaše zranitelnost pro pachatele představuje lákavý cíl.“

Hoyt už ví, jak vás zneklidnit a vyděsit. Podařilo se mu proniknout k vám nepříjemně blízko. A vy jste ani netušila, že tam je.“

„Příště s tím budu počítat.“

„Jste si jistá?“

Hleděli na sebe, jejich tváře se téměř dotýkaly. Náhle po něm až bolestivě silně zatoužila. Srdce se jí rozbušilo, celým jejím tělem projížděly žhavé vlny. Erotické představy byly natolik konkrétní a odvážné, že zrudla a odtáhla se. Nikdy neuměla příliš skrývat své emoce, ale stejně tak nevynikala v jemné koketerii a všech těch drobných úskocích, jaké obvykle provázejí sblížení muže a ženy. Sklopila oči a pokusila se zatvářit lhostejně.

Nicméně nepochybovala, že v ní čte jako v otevřené knize.

Pokud v ní skutečně četl, nedal to najevo. „Warren Hoyt se chystá na další kolo,“ řekl. „A teď už není sám. Má partnera. Nikdo vám nebude vyčítat, když se zachováte rozumně.“

Tiše si povzddechla, sklouzla očima k obálce s videopáskou, kterou pro ni Hoyt připravil. Hra teprve začala, Hoyt má výhodu a ona strach. Beze slova posbírala své papíry.

„Jane?“

„Slyšela jsem, co jste říkal.“

„Názor jste ovšem nezměnila. Nebo snad ano?“

Statečně opětovala jeho pohled. „Podívejte se, agente Deane, zítra mě třeba na ulici srazí autobus. Nebo se posadím za svůj psací stůl a dostanu infarkt. Takové věci se stávají a já na ně raději nemyslím. Nepřipustím, aby mě donekonečna drtily.“

Ano, málem jsem už podlehla depresi, ty noční děsy občas dají člověku zabrat. Ale teď jsem chytila druhý dech. A taky jsem patrně otužilejší. Otrlejší. Otupělejší. Vyberte si, co vám víc vyhovuje. Prostě nezbývá mi než pokračovat. Hezky klást jednu nohu před druhou a jít. Krok za krokem, pořád dopředu. Rozumíte mi?“

Zachránilo ji pipání pageru. Téměř s úlevou se podívala na číslo volajícího a s vědomím, že ji Dean nepřestává pozorovat, přešla k telefonu na druhé straně konferenční místnosti.

„Vlasy a vlákna. Volchková,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Rizzoliová. Volala jste na můj pager?“

„Ano. Jde o ta zelená nylonová vlákna, která se našla na kůži Gail Yeagerové. Totožná vlákna jsme sejmuli z pokočky Karenny Ghentové.“

„Pachatel tedy přemísťuje své oběti zabalené do stále stejné látky, což zase tolik nepřekvapuje.“

„Ale jedno překvapení bych pro vás měla.“

„Povídejte.“

„Už vím, jakou textilií používá.“

Erin ukázala k mikroskopu. „Všechno jsem vám připravila. Podívejte se.“

Rizzoliová a Dean usedli k laboratornímu stolu a zahleděli se do dvojitého okuláru: Spatřili dvě textilní vlákna, ležící na sklíčku vedle sebe, aby se dala porovnávat.

„Vlákno vlevo bylo sejmuté z těla Gail Yeagerové, vlákno napravo z těla Karenny Ghentové,“ informovala Erin. „Co o nich soudíte?“

„Zdají se identická,“ řekla Rizzoliová.

„Skutečně jsou identická. V obou případech se jedná o velmi jemná, matně zelená nylonová, vlákna typu Dupont 66.“ Erin Volchková sáhla pro objemnou složku a položila na stůl dva grafy. „A tady máme spektra ATR. Číslo jedna Yeagerová, číslo dvě Ghentová. Znáte techniku ATR, agente Deane?“

„Jde o postup založený na infračerveném záření, ne?“

„Správně. S pomocí ATR dokážeme rozlišit samotné vlákno a jeho eventuální povrchové úpravy. Zjistíme jakékoliv chemikálie aplikované po zhotovení tkaniny.“

„Objevili jste tu nějaké?“

„Ano. Silikonovou vrstvu. Minulý týden jsme s detektivem Rizzoliovou probíraly, k jakému účelu by taková tkanina mohla sloužit, ale shodly jsme se pouze na tom, že díky silikonovému povrchu je textilie odolná vůči žáru a světlu a díky extrémně jemným vláknům i nepromokavá.“

„Napadlo nás, jestli to není látka určená pro výrobu stanů nebo lodních plachet,“ poznamenala Rizzoliová.

„Jiné kvality silikonu tkanině nepřidal?“ zeptal se Dean.

„Ještě bych se zmínila o antistatických vlastnostech a odolnosti vůči mechanickému poškození. A navíc, jak se zdá, silikonová vrstva snižuje pórovitost textilie téměř k nule. Takovou látkou prostě neprojde ani vzduch.“ Volchková pohlédla na Rizzoliovou. „Nic vás nenapadá?“

„Říkala jste, že použití tkaniny už znáte.“

„Jistě. Rozluštit hádanku mi pomohla laboratoř státní policie v Connecticutu.“ Erin položila na laboratorní stůl třetí graf.

„Tohle mi odfaxovali dnes odpoledne. Jde o ATR spektrograf vláken z případu vraždy, který se stal někde na connecticutském venkově. Vlákna sejmuli ze saka a rukavic podezřelého.“

Rizzoliová přelétla pohledem všechny tři grafy. „Spektrum je stejné. Takže jde o totožná vlákna?“

„Ano. Liší se jenom barvou. Vlákna z obou našich případů jsou matně zelená. Vlákna z connecticutské vraždy se vyskytují ve dvou různých odstínech. Některá jsou zářivě oranžová, jiná světlounce citronově žlutá.“

„Neděláte si legraci?“

„Já vím, zní to dost divoce. Ale pominemeli ty nezvyklé barevné odstíny, vlákna z Connecticutu jsou stejná jako naše vlákna. Jde o velmi jemné nylonové tkanivo typu DuPont, dodatečně opatřené silikonovou ochrannou vrstvou.“

„Povězte nám něco o tom connecticutském případu,“ vybídl Volchkovou Gabriel Dean.

„Nehoda při seskoku z letadla. Oběti se neotevřel padák. Když policisté našli na oblečení podezřelého ta oranžová a citronově žlutá vlákna, začali věc vyšetřovat jako vraždu.“

Rizzoliová se znovu zahleděla na grafy. „Takže padák...“

„Ano. Tam v Connecticutu večer před nehodou podezřelá osoba manipulovala s padákem oběti. Výsledky ATR přesně odpovídají tkanině, z jaké se vyrábějí padáky. Je nepromokavá a odolná proti roztržení. Snadno ji lze složit a uschovat pro příští použití. Váš neznámý pachatel přemísťuje své oběti zabalené do téhle látky.“

„Padák,“ zamyšleně opakovala Rizzoliová. „Padák, ze kterého se stal rubáš.“

Kapitola 19

Papíry byly všude, konferenční stůl se zdál přímo zavalený rozevřenými složkami a fotografiemi z místa činu. Propisky se míhaly po žlutých listech služebních notesů. Všehovšudy pár účastníků porady před sebou mělo zapnuté laptopy, všichni ostatní zběsilému přívalu informací jako obvykle čelili klasickými metodami.

Také Rizzoliová raději laptop nechala v kanceláři a psala si poznámky svým osobitým, pro kohokoliv jiného nepochopitelným stylem. Stránky zaplňovala změtí chvatně načmáraných slov, zakřivených šipek a obdélníků, zvýrazňujících důležité podrobnosti. Nicméně i ten chaos se řídil určitými pravidly a navíc nabízel záruku, že text vydrží déle, než snadno vymazatelné soubory v počítači.

Jane Rizzoliová se marně snažila soustředit na šepavý hlas doktora Zuckera. Rozptyloval ji Gabriel Dean, který si psal poznámky vedle ní, ovšem nesrovnatelně úhledněji. Až příliš často nenápadně sklouzla pohledem ke štihlým prstům, svírajícím kuličkové pero, a k nažehleným bělostným manžetám, vykukujícím z rukávu elegantního šedého saka.

Dean přišel o něco později než ona a bez nejmenšího zaváhání se k ní posadil. Okamžitě ji napadlo, jestli to snad něco znamená. V duchu sama sebe napomínala: Klid, Rizzoliová, prostě jinde neviděl volné místo, a jen proto se vedle tebe posadil. Poznámky se jí rozbíhaly v čím dál pokřivenějších řádcích. Jistou roli v nepomíjejícím vzrušení patrně hrála příjemně čistá a chladivá vůně Deanovy kolínské, kterou by Rizzoliová neomylně rozeznala od dezodorantů a vod po holení všech ostatních přítomných mužů. Sama voňavky ani parfémy zásadně nepoužívala.

S tichým povzdechem se podívala na slova, která si právě téměř automaticky zapsala. Mutualismus: trvalé a vzájemné výhodné soužití dvou nebo více organismů. Tímhle pojmem doktor Zucker charakterizoval pakt uzavřený mezi Warrenem Hoytem a jeho novým partnerem. Chirurg a Dominátor teď pracují jako jeden tým, jako smečka. Společně loví a živí se mršinami.

„Warrenu Hoytovi se vždycky nejlépe pracovalo ve dvojici,“ pokračoval Zucker. „Vyhovuje mu to. Lovil s Andrewem Caprou, dokud Capra nezemřel. Hoyt vlastně v rámci rituálu účast jiného muže vyžaduje.“

„Minulý rok ovšem lovil sám,“ připomenul Barry Frost. „Bez partnera.“

„Svým způsobem společníka měl,“ řekl doktor Zucker. „Jaké oběti si tady v Bostonu vybíral? Vesměs to byly ženy, které se už předtím staly terčem sexuálního napadení. Přitahují ho ženy znásilněné, pokořené, poznamenané. V jeho očích jsou nečisté, defektní, a proto dostupné. Normálních žen se bojí, kvůli tomu strachu je ve vztahu k normálním ženám impotentní. Všemocný se Hoyt cítí, pokud může oběti pokládat za podřadné, symbolicky zničené. Když lovili

společně s Caprou, útočil na ženy Capra a teprve potom Hoyt použil svůj skalpel. Jedině tak si Chirurg mohl dokonale vychutnat celý následující rituál.“

Zucker se rozhlédl po konferenční místnosti a spatřil přikyvující hlavy. Věci, o kterých mluvil, nebyly pro přítomné policisty nijak nové. S výjimkou Deana se loňského roku všichni zúčastnili pátrání po Chirurgovi. Rukopis Warrena Hoyta důvěrně znali.

Doktor Zucker rozevřel složku, kterou měl před sebou.

„Teď si bližší všimneme druhého zabijáka. Dominátora. Jeho rituál je téměř zrcadlovým obrazem rituálu Warrena Hoyta. Dominátor nemá strach z žen. A nemá ani strach z mužů. K útokům si záměrně vybírá manželské páry a přichází připraven utkat se s mužem a zvítězit nad ním. Nejprve manžela oběti znehybní paralyzérem a spoutá lepicí páskou, potom ho naaranžuje do pozice diváka, který musí bezmocně sledovat, jak se přemožitel zmocňuje své kořisti. Nechtěného diváka čeká smrt, teprve když je po všem. Dominátor potřebuje k plnému uspokojení publikum. Dominátora vrcholně vzrušuje právě skutečnost, že se na něho dívá jiný muž.“

„Zatímco Warren Hoyt naopak sám nesmírně rád přihlíží,“ podotkla Rizzoliová.

Zucker přikývl. „Zajisté. Jeden vrah se chce předvádět, druhý touží pozorovat. Máme tu přímo školní příklad mutualismu.“

Tihle dva zabijáci jsou prostě přirozenými partnery. Jejich sklony se ideálně doplňují. Chirurg a Dominátor jsou společně mnohem výkonnější. Snáze vystopují, přemýšlejí a uhlídají svou kořist. Předávají si zkušenosti, kombinují své schopnosti, vzájemně se inspirují. Dominátor si vypůjčoval jednotlivé prvky z Chirurgovy techniky dokonce ještě předtím, než se Warrenu Hoytovi podařilo uprchnout z vězení.“

Souvislost mezi Chirurgem a Dominátorem odhalila Rizzoliová mnohem dříve než ostatní, nikdo z přítomných se o tom však nezmínil ani slůvkem. Že by zapomněli? Každopádně Jane Rizzoliová na tuhle drobnost nezapomněla.

„Jak víme, dostává Hoyt spousty dopisů od nejrůznějších lidí. I ve vězení si dokázal získat citelky a obdivovatele. Jednoho z nich si obzvlášť pěstoval a patrně ho také instruoval a školil.“

„Jako svého učedníka,“ tiše poznamenala Rizzoliová.

Zucker se k ní otočil. „Myslím, že jsi použila zajímavého výrazu. Ano, učedník ve filozofickém smyslu toho slova obvykle následuje svého mistra, šíří jeho slávu, oddaně se stará o jeho myšlenkový odkaz. A v praktickém životě si zase osvojuje mistrovy řemeslné dovednosti. Tady, mám dojem, se oba významy prolínají.“

„Je nám ale jasné rozdělení rolí?“ ozval se Gabriel Dean.

„Víme, kdo je vlastně učedníkem a kdo mistrem?“

Deanovy otázky Rizzoliovou znepokojily. Po celý uplynulý rok pro ni Warren Hoyt představoval ztělesnění toho nejodpornějšího zla. Ve světě číhajících lovců a zabijáků se Hoytovi nikdo nevyrovnal. A Dean teď naznačil děsivou možnost, že se třeba z Chirurga stal žák či následovník kohosi ještě zřudnějšího.

Doktor Zucker pokrčil rameny. „Jejich skutečný vztah zatím neznáme. Ale ať už je jakýkoliv, v týmu jsou výkonnější, a tedy nebezpečnější. Navíc nelze vyloučit, že týmová práce pozmění vzorec jejich útoků.“

„Jak?“ zeptal se Sleeper.

„Dominátor si dosud vybíral manželské páry. Potřebuje publikum, proto nejdříve posadil spoutaného manžela ke stěně a teprve pak se zmocnil manželky.“

„A teď má partnera,“ navázala Rizzoliová. „Muže, který se dívá. Muže, který se chce dívat.“

„Ano,“ přikývl Zucker. „Právě Hoyt by se do budoucna mohl ujmout role diváka, která má v Dominátorových akcích tak významné místo.“

„Což znamená, že příště už si třeba nevyberou manželský nebo milenecký pár. Vyberou si...“ Rizzoliová se odmlčela, jako by se náhle zalekla vlastních úvah.

Doktor Zucker za ni větu nedokončil. Trpělivě čekal na odpověď, k níž sám dospěl už dávno. Seděl s hlavou mírně nakloněnou ke straně a nespouštěl z Rizzoliové své světlé, rentgenově pronikavé oči.

„Vyberou si ženu, která žije sama,“ prolomil ticho Dean.

Zucker opět přikývl. „Samotnou ženu velmi snadno zvládnou. Nebude jim překážet žádný manžel, a oba se tedy plně soustředí jenom na ni.“

Můj vůz. Můj dům. Já.

Rizzoliová zaparkovala a vypnula motor. Několik vteřin zůstala sedět uvnitř zamčeného vozu a očima pátravě klouzala po nevlídných prostorách podzemních garáží. Jako policistka v sobě vždycky viděla neúnavně a neohroženě útočící bojovnici. Samozřejmě by ji nikdy nenapadlo považovat se za pronásledovanou kořist. Teď však připomínala vyděšeného králíka, který neví, jestli má či nemá opustit bezpečí své nory. Letmo se podívala do zpětného zrcátka. Spatřila bledý a vylekaný obličej ženy, kterou téměř ani nepoznávala. Takové ženy se jí nelíbily.

Takové ženy vzbuzovaly soucit. Takovými ženami pohrdala.

Prudce otevřela dveře vozu a vystoupila. Napřímila se, pocit jistoty jí dodávala tíha koženého pouzdra se zbraní. Jen ať se ti parchanti objeví! Budou se divit.

Ve výťahu spojujícím garáže s nemocnicí jela sama. Zvládla to, nic se nestalo. Potom už se ocitla mezi lidmi a zbraň jí připadala nepotřebná, dokonce zbytečná. Rizzoliová si zapnula blejzr, aby náhodou nebylo vidět pouzdro, a společně se třemi mediky, jimž z kapes bílých plášťů vyčuhovaly stetoskopy, vkročila do nemocničního výťahu. Mladíci se hlučně bavili, předváděli čerstvě nabytou zásobu výrazů z lékařské hantýrky a nevěšili si zjevně unavené ženy stojící vedle nich. Ženy, která u pasu skrývala zbraň.

Na jednotce intenzivní péče chvatně prošla kolem recepčního pultu a zamířila k pokoji číslo 5. Tam se překvapeně zastavila. Na lůžku za prosklenou přepážkou ležela jakási pacientka.

Vtom se objevila ošetřovatelka. „Promiňte, madam, návštěvy se musí hlásit.“

Rizzoliová se otočila. „Kde je?“

„Kdo?“

„Vince Korsak. Měl ležet v tamhle té posteli.“

„Nezlobte se, ale o tom nic nevím. Službu jsem nastoupila až ve tři a...“

„Slíbili jste mi, že zavoláte, kdyby se cokoliv přihodilo!“ Svým přeskakujícím hlasem Rizzoliová upoutala pozornost další ošetřovatelky, která okamžitě přispěchala, aby se do rozhovoru vložila chlácholivým tónem člověka zvyklého jednat s rozrušenými příbuznými.

„Madam, u pana Korsaka byla dnes ráno provedena extubace.“

„Co to znamená?“

„Odstranili jsme tu trubičku, co mu pomáhala dýchat. Vede si dobře, takže jsme ho přesunuli do pokoje na konci chodby. Nemusíte se znepokojovat.“

Ošetřovatelka naznačila úsměv a pak dodala mírně vyčítavě: „Paní Korsakové jsme pochopitelně volali.“

Rizzoliové se vybavil zoufale prázdný pohled Korsakovy manželky. Vzala vůbec Diane Korsaková ten telefonát na vědomí? Nebo infonnaci o zlepšení manželova zdravotního stavu okamžitě pustila z hlavy?

Než Rizzoliová došla ke dveřím Korsakova pokoje, stačila se uklidnit. Opatrně nakoukla dovnitř. Korsak byl vzhůru a zíral do stropu. Uprostřed pokrývky se výrazně rýsoval oblý pahorek břicha. Obě paže nehnutě spočívaly po stranách, jako by se pacient bál, že sebemenším pohybem naruší složitou spleť hadiček a drátů.

„Zdravím,“ řekla tiše Rizzoliová.

Otočil k ní hlavu a zachrptěl cosi nesrozumitelného.

„Máte náladu přijmout otravnou návštěvu?“

Místo odpovědi jen vlídně poklepal dlaní o postel.

Rizzoliová si k nemocničnímu lůžku přisunula židli a posadila se. Korsak opět zvedl oči vzhůru. Nedíval se ovšem do stropu, jak se předtím domnívala, ale na kardiomonitor s blikající křivkou, umístěný v rohu pokoje.

„Tak tohle je moje srdce,“ poznamenal. Následkem intubace měl rozbolavěné hrdlo a mluvil velmi tiše, vlastně spíš sípal.

„Zdá se, že poctivě tlučte.“

„Jo.“ Korsak dál sledoval monitor EKG.

Na nočním stolku stála kytice, kterou Rizzoliová poslala už ráno. Žádnou další vázu v místnosti neviděla. Nikdo jiný si tedy na Korsaka nevzpomněl. Ani jeho manželka.

„Včera jsme se tu potkaly s Diane.“

Korsak po ní blýskl očima, aby vzápětí pohledem zase uhnul, ale Jane si jejich vyděšeného výrazu stačila všimnout.

„Asi se vám o tom nezmínila,“ pokračovala Rizzoliová.

„Dneska tu vůbec nebyla.“

„Aha. Ale určitě přijde později, ne?“

„Sakra, vím já?“ zamračil se. A vzápětí zrudl. „Promiňte, nechápu, proč se na vás utrhnu. Jsem zkrátka hulvát.“

„Nejste. A ještě něco: můžete se mi svěřit. Nechám si to pro sebe.“

„Vážně?“ Znovu zvedl oči k monitoru a povzdechl si. „Dobrá, je to k zblití.“

„A co jako?“

„Všechno, úplně všechno. Člověk se protlouká životem. Dře jako mezek. Poctivě doma odevzdává těch pár šupů. Dceři by snesl modré z nebe. Nebere úplatky, nikdy ani pětník. Najednou je mu čtyřiapadesát. A prásk, podrazí ho vlastní srdce...“

Tak tu ležím, civím před sebe a pořád se ptám, kde je v tom nějaký smysl, kde je v tom nějaká spravedlnost. Proč jsem musel takhle dopadnout? Vždycky jsem žil spořádaně a mravně, vždycky jsem se řídil předpisy, a stejně mám nepovedenou dceru, která si umí akorát chodit pro peníze a jinak tátu nezná.

O manželce se skoro stydím mluvit. Od rána do večera polyká prášky, až se z toho motá a neví, co se s ní děje. Můžu snad soupeřit s Valiem? Kdepak! Takže mi nezbyvá než zajišťovat jí střechu nad hlavou a platit ty ztracené účty z lékárny.“ Zasmál se, rezignovaně a hořce.

„Proč s ní zůstáváte?“

„A jakou mám podle vás jinou možnost?“

„Rozvést se.“

„A žít sám, chtěla jste říct.“ Samota pro něho nepochybně představovala symbol absolutního neúspěchu, životního krachu.

Korsak nepatřil k lidem, kteří se rozhodují s nadějí prodat se dopředu a dosáhnout nejlepšího výsledku. Korsak se prostě jen snažil vyloučit možnost, že by skončil úplně nejhůř. Znovu upřel pohled na monitor EKG, kde blikající křivka vyjadřovala dočasnost radostí i strastí, křehkost a vratkost veškerých plánů. Ať už byla rozhodnutí dobrá nebo špatná, společně vedla sem, do nemocničního pokoje s tíživou atmosférou strachu a sebelítosti.

Co čeká mě, až dosáhnu Korsakova věku? ptala se sama sebe Rizzoliová. Budu někde v nemocnici zpytovat svědomí, proklínat osudné omyly a trpce si vyčítat, že jsem nežila jinak, lépe, smysluplněji? Myslela na svůj nevlidný tichý byt s holými stěnami, myslela na své bezútešně prázdné lůžko. A nemohla nedospět k závěru, že její život vlastně není o mnoho bohatší než Korsakův.

„Pořád si představuju, jak ta vlnovka z ničeho nic zmizí,“ povzdechl si Korsak. „Prostě se promění v rovnou čáru,

chápete? Představuju si to a potím se strachem.“

„Tak se tam nedívejte.“

„Kristepane, kdo by to měl hlídat, když ne já?“

„Ošetřovatelky. Víte, mají na stolech v recepci i sesterní monitory.“

„Jenom jestli je opravdu sledují! Spíš se tam v jednom kuse hihňají a probírají milence a módu. Na moje srdce kašlou.“

„V monitorech je zabudovaný poplašný systém. Jakmile se objeví sebemenší nepravidelnost srdečního rytmu, přístroj začne pískat.“

„Nekecáte?“

„Sakra, copak mi nevěříte?“

„A měl bych?“ Chvíli na sebe hleděli a Rizzoliová se náhle zastyděla. Neměla právo žádat, aby jí Korsak důvěřoval. Rozhodně ne po tom, co se na hřbitově sobecky hnala za svým cílem a nechala bezmocného Korsaka ležet ve tmě mezi hroby. Tohle selhání si nepřestávala vyčítat a raději teď sklouzla očima ke Korsakovu silnému předloktí, do něhož jehlou, přelepenou leukoplasty, zvolna proudil výživný roztok.

„Ani netušíte, jak je mi to líto,“ řekla tiše. „Moc se vám omlouvám.“

„Za co?“

„Za to, že jsem se na vás vykašlala.“

„O čem to sakra mluvíte?“

„Copak si nevzpomínáte?“ Korsak zavrtěl hlavou.

Patrně si opravdu skoro nic z té noci nepamatuje, napadlo Rizzoliovou. Kdybych jednoduše o všem mlčela, nikdy by se nedozvěděl, jak hanebně jsem se k němu zachovala. Snadno bych se zbavila odpovědnosti. Jenže stejně by mě dál trápily výčitky svědomí.

„Na něco z toho hřbitova si určitě vzpomínáte, ne? Jaký poslední detail vám utkvěl v paměti?“

„Poslední detail? Utíkal jsem. Mám dojem, že jsme běželi spolu. Pronásledovali jsme pachatele.“

„A dál?“

„Ještě si vzpomínám, že jsem byl hrozně naštvaný.“

„Proč?“ Korsak si odfrkl. „Zůstával jsem pozadu. Říkal jsem si, jak mizerně na tom jsem, když mě předběhne každá ženská.“

„A potom?“

„Potom už nic,“ pokrčil rameny. „Dokud mi tady v nemocnici sestry nezačaly vytahovat tu ztracenou trubičku z krku. Pálilo to jako čert. Probral jsem se a rovnou jsem si je podal.“

V pokoji se rozhostilo ticho. Korsak se zaťatými čelistmi upřeně sledoval blikající křivku. A náhle si zhluboka povzdechl: „Prostě jsem tu akci dokonale pohnojil.“

Jeho slova Rizzoliovou udivila. „Neblázněte, Korsaku...“

„Jen se podívejte,“ znechuceně ukázal bradou na své mohutné břicho. „Jako bych spolkl mičudu. Nebo jako bych byl nejmiň patnáct měsíců zbouchnutý. Sotva se zkusím rozběhnout, hned mě všude píchá a funím hůř než prase. Přitom já býval hotový atlet. Rychlý, mrštný, s pořádnou výdrží. Měla jste mě tenkrát vidět... Ale vsadil bych se, že mi nevěříte, Rizzoliová. Znáte mě až teď. Vidíte před sebou jenom tu žalostnou trosku, která v jednom kuse kouří a moc žere.“

A chlastá, dodala v duchu Rizzoliová.

„Prostě vidíte jen ten hnusný smradlavý žok sádla,“ ukončil Korsak sebemrškačskou tirádu.

„Poslyšte, Korsaku, při té akci jsem zklamala já, ne vy.“

Zatvářil se nechápavě.

„Tam na hřbitově jsme pádili jako o závod. Přeskakovali jsme hroby. Vy jste se dlouho držel těsně za mnou. Věděla jsem o vás, protože jste... dost hlasitě oddechoval.“

„Nemusíte to zase tak zdůrazňovat.“

„A pak jste se mi z ničeho nic ztratil. Já běžela dál, ani jsem se neohlédla. Jenže ten, koho jsme pronásledovali, nebyl náš vrah, ale agent Dean, který na kraji hřbitova prozkoumával terén. Pachatel mezitím dávno zmizel. Štvali jsme se tam úplně zbytečně, Korsaku. Honili jsme se za chimérami.“

Mlčel a čekal na závěr historky.

Rizzoliová odhodlaně pokračovala. „V té chvíli jsem se po vás měla začít shánět. Ano, v té chvíli jsem si měla uvědomit, že se vám muselo něco stát. Ale vládl tam hrozný zmatek a já se nedokázala soustředit. Vůbec jsem si na vás nevzpomněla...“

Odmělčela se, sbírala odvahu. „Vlastně nevím, jak dlouho mi trvalo, než jsem se vzpamatovala a byla schopná logicky uvažovat. Možná pět minut, ale spíš bohužel mnohem déle.“

A celou tu dobu jste ležel za jedním z těch žulových náhrobků.

Sám, ve tmě, bez pomoci. Nikdy si to nepřestanu vyčítat.“

Vteřiny plynuly a Korsak mlčel. Pohrával si s infuzní hadičkou, urovnával její smyčky, jako by ani nevnímal, co mu Rizzoliová vykládala. Nebo jako by se úzkostlivě vyhýbal jejímu pohledu.

„Korsaku?“

„Jo?“

„Nic mi k tomu neřeknete?“

„Ale řeknu. Pusťte to z hlavy. Jinak nemám, co bych dodal.“

„Připadám si jako nespolehlivá sobecká mrcha.“

„Proč? Koneckonců jste dělala svou práci.“

„Opustila jsem partáka. Nepomohla jsem mu, když to nejvíc potřeboval.“

„Tím parťákem mám být já?“

„Tam na hřbitově jste byl můj parťák.“

Korsak se zasmál. „Tam na hřbitově jsem pro vás představoval jen zatraceně nepříjemnou zátěž. Dvoutunovou železnou kouli u nohy. Pitomě jsem se vám tam pletl, zdržoval jsem vás.“

Vy se teď útloucitně znepokojujete, že jste se dost rychle nezajímala, co se mnou je. A já jsem naštvaný z úplně jiných důvodů. Selhal jsem, vyloženě jsem se ztrapnil. Místo abych předvedl profesionální výkon, doslova jsem sebou plácnul na hubu.

Víte, ležím tady a pořád se mi honí hlavou, jak už léta sám sebe obelhávám. Vidíte to panděro?“ Znovu si poklepal na břicho. „Sliboval jsem si, že zmizí. Jo, fakt jsem tomu věřil. Jednoho dne začnu s dietou, říkal jsem si, a za pár měsíců tu pneumatiku zlikviduju. Jenže jsem s žádnou dietou nikdy nezačal, jen jsem si kupoval čím dál širší a bachratější kalhoty. Časem bych určitě vypadal jako cirkusový klaun. A projít testy zdatnosti by mi už nepomohly ani tuny projímadel a prášků na odvodnění.“

„Vážně jste to dělal? Bral jste prášky, abyste prošel testy?“

„Možná bral, možná nebral, to teď nehraje roli. Prostě vám vysvětluju, že malér s mým srdcem nebyl blesk z čistého nebe. Musel jsem s ním počítat, přímo jsem si o něj koledoval. Ale stejně mě zaskočil. A našel.“

Korsak si zlostně odfrkl a znovu zvedl oči k obrazovce, přes niž teď zářící křivka ubíhala výrazně rychleji. „Jen se koukněte. Stačí, abych se o tom zmínil, a ten mizerný budík se hned začne předbíhat.“

Chvilí oba sledovali EKG a čekali, až se Korsakovo srdce uklidní. Svému vlastnímu srdci Rizzoliová nikdy příliš pozornosti nevěnovala, jeho pravidelný tlukot pokládala za samozřejmý, náhle se však přistihla, že v tichu naslouchá jednotlivým úderům. Napadlo ji, jak by se asi cítila, kdyby si nebyla jistá, jestli vůbec bude další úder následovat. Jestli rytmus života v její hrudi navždy neumlkne.

Pohlédla na Korsaka, který nepřestával hlídat blikající vlnovky. Kdepak, nevzteká se, uvědomila si. Jenom se bojí. Jenom je k smrti vyděšený.

V tom se Korsak na lůžku prudce posadil, ruka mu vylétla k hrudnímu koši, v široce otevřených očích se objevila panika.

„Zavolejte sestru!“ zasípal. „Zavolejte sestru!“

„Proč? Co se děje?“

„Neslyšíte alarm? Přístroj hlásí poruchu. Moje srdce...“

„Klid, Korsaku, to se jen ozval můj pager.“

„Ne!“

Sáhla k opasku pro pager a vypnula dotěrný zvuk. Potom Korsakovi ukázala displej s telefonním číslem. „Vidíte? Nejde o vaše srdce.“

Korsak klesl zpátky do polštářů. „Kristepane. Vyhoďte ten zatracený krám z okna. Málem jsem z toho dostal infarkt.“

„Můžu použít váš telefon?“

„Jo,“ hlesl Korsak, „beze všeho.“ Ležel tam celý ochablý vyčerpáním a úlevou, ruku si však dál tiskl k hrudi.

Rizzoliová zvedla sluchátko a vytukala číslo.

Ozval se důvěrně známý zastřený hlas. „Úřad lékařského vyšetřovatele. Doktorka Islesová.“

„Rizzoliová.“

„Právě tu s detektivem Frostem sedíme u počítače a díváme se na sadu rentgenových snímků chrupu. Víte, probírali jsme seznam žen pohřešovaných v oblasti Nové Anglie, který nám poslali z ústředního registru. A tuhle složku jsem dostala emailem od státní policie v Maine.“

„Co to bylo za případ?“

„Vražda a únos z druhého června letošního roku. Obětí vraždy se stal Kenneth Waite, věk třicet šest let. Pachatel potom unesl jeho manželku, čtyřiatřicetiletou Marlu Jean. Na rentgenových snímcích, o kterých mluvím, je zachycen chrup Marly Jean.“

„Takže jsme identifikovali záhadnou křivčnatou dámu?“ zeptala se Rizzoliová.

„Souhlasí,“ odpověděla Islesová. „Vaše děvče má konečně jméno: Marla Jean Waiteová. Už nám faxem posílají veškeré záznamy.“

„Moment. Říkala jste, že k vraždě a únosu došlo v Maine?“

„Ano. Konkrétně v obci jménem Blue Hill, od nás asi pět hodin jízdy. Frost se zmínil, že to tam zná.“

„Náš pachatel tedy loví na mnohem větším území, než jsme si mysleli.“

„Počkejte vteřinku, ještě s vámi chce mluvit Frost.“

V zápětí se ozval Frostův bodrý hlas. „Poslyš, už jsi někdy ochutnala humrový sendvič?“

„Cože?“

„Humrový sendvič. Můžeme jich pár spořádat cestou. Poblíž Lincolnville Beach je taková nenápadná, ale skvělá jídelna. Pokud vyrazíme ráno v osm, budeme tam akorát k obědu. Pojedeme mým autem, nebo tvým?“

„Vezmu svoje.“ Rizzoliová se odmlčela. A náhle k vlastnímu údivu dodala: „Dean by určitě chtěl jet s námi.“

Frost zaváhal. „Tak jo,“ řekl nepříliš nadšeně. „Když myslíš.“

„Brnknu mu.“ Jakmile ukončila hovor a otočila se, prohodil Korsak: „Takže teď je vaším parťákem pan FBI?“ Nevšímala si Korsakova upřeného pohledu ani zjevně ironické poznámky a vytukala číslo Deanova mobilního telefonu.

„Kdypak jste změnila názor?“ nepřestával popichovat Korsak.

„Dean pro nás představuje významnou pomoc.“

„Původně jste o něm mluvila jinak.“

„Mezitím jsme měli příležitost trochu spolupracovat.“

„Nepovídejte! Koukám, že jste ho asi poznala i z té lepší stránky, co?“

Gestem Korsakovi naznačila, aby zmlkl, neboť se právě dovolala. Místo Deana však uslyšela pouze nahrané sdělení:

„Účastník momentálně není v dosahu.“

Rizzoliová zavěsila a pohlédla na Korsaka. „Máte nějaký problém?“

„Já? Spíš to vypadá, že problém máte vy. Získala jste informaci a nemůžete se dočkat, až se o ni podělíte se svým novým kámošem od federálů. Co se děje?“

„Nic se neděje.“

„Vážně?“ opáčil téměř výsměšně.

Rizzoliové zahorely tváře. Nebyla ke Korsakovi upřímná a oba to věděli. Tep se jí zrychlil už předtím, když vyt'ukávala číslo Deanova mobilu, a samozřejmě si uvědomovala, co to znamená. Teď si připadala jako zoufalá narkomanka, která nutně potřebuje svou dávku drogy, a prostě nedokázala nezavolat do jeho hotelu. Zatímco telefon na druhém konci linky vyzváněl, otočila se zády k nemocničnímu lůžku a celá napjatá zírala z okna.

„Hotel Colonnade.“

„Můžete mě přepojit na jednoho z vašich hostů? Jmenuje se Gabriel Dean.“

„Okamžik prosím.“

Horečně uvažovala, jaká slova by měla zvolit, a jaký tón bude nejvhodnější. Musím mluvit jenom stručně, říkala si. Odměřeně. Věcně. Koneckonců jsem policistka a náš vztah je ryze služební.

Opět se ozvala spojovatelka z hotelové ústředny. „Je mi líto, ale pan Dean už v našem hotelu nebydlí.“

Rizzoliová se zamračila a sluchátko v dlaní sevřela pevněji.

„Nechal nějaké telefonní číslo, na kterém by se dal zastihnout?“

„Zřejmě nenechal, jinak by tu bylo zaznamenané.“

Jane Rizzoliová dál hleděla z okna, viděla však jen paprsky zapadajícího slunce. „Kdy se odhlásil?“ zeptala se tiše.

„Před hodinou.“

Kapitola 20

Rizzoliová zavřela desky se záznamy, které přišly faxem od státní policie v Maine, a zahleděla se oknem na souvislý pás lesů, občas přerušovaný bílým farmářským domem.

Čtení během jízdy ve voze jí nikdy nedělalo dobře a pocit nevolnosti v téhle chvíli ještě zvyšovaly podrobnosti týkající se únosu Marly Jean Waiteové. Svou roli nepochybně sehrál i oběd, na který se cestou zastavili. Prost přímo prahl po humrových sendvičích a Rizzoliové také zachutnaly, brzy ji však tučná majonéza začala nepříjemně tížit v žaludku. Naštěstí byl Prost zkušený a klidný řidič, neprováděl žádné nečekané manévry a plynový pedál sešlapoval krajně uvážlivě. Vždycky u svého kolegy oceňovala, že nejedná zbrkle ani nepředvídatelně, a obzvlášť vděčná mu byla teď, když musela přemáhat vlastní slabost.

Žaludek se postupně přece jen umoudřil, tísnivé pocity zvolna mizely. Rizzoliová si mohla všimnout půvabného okolí.

Tak hluboko do nitra Maine se dosud nedostala. Nejdál na severu byla jako desetiletá; tenkrát s celou rodinou trávili léto na Old Orchard Beach. Dodnes si dokázala živě vybavit plážovou promenádu s pout'ovými atrakcemi, modrou cukrovou vatu, vonící opékané klasy kukuřice. A pamatovala si také, jak jednou vstupovala do moře tak studeného, že jí záblý i kosti. Kráčela dál a dál, na truc matčinu varování.

„Janie, voda je ledová,“ volala Angela. „Zůstaň na tom vyhřátém písčku.“

V zápatí se přidali bratři. „Jo, nelez tam, Janie, umrznou ti ty tvoje kachní nohy!“

Samozřejmě jí tedy nezbývalo než zatnout zuby a pokračovat v cestě ke zpěněným vlnám. Vražděně studená voda ji nejprve bodala do kotníků, pak do lýtek a do stehů, nakonec jí sahala až po ramena. Ale desetiletá Jane Rizzoliová nezakolísala, nedopřála si ani pár vteřin oddechu. Nesměla zaváhat, musela se ponořit do ledových vln. Nebála se bolesti, děsila se pouze výsměchu a ponížení.

Teď ovšem byla pláž Old Orchard dobrých sto padesát kilometrů za nimi a to, co Rizzoliová viděla oknem vozu, v ničem nepřipomínalo Maine z dávných dětských vzpomínek.

Tady se lidé neprocházeli po dřevěných promenádách, veselá hudba nelákala do lunaparků. Podél silnice se míhaly stromy a zase jen stromy, občas se objevila zelená louka a ještě vzácněji vesnice, jejíž domy se opatrně držely v blízkosti bílé kostelní věže.

„Jezdíme sem s Alicí,“ prohodil Frost. „Pravidelně každý rok v červenci.“

„Já tady v životě nebyla.“

„Vážně?“ Zatvářil se překvapeně, jako by chtěl dodat: Kristepane, holka, kde jsi vůbec byla, když jsi nebyla tady?

„Prostě zatím jsem neměla důvod, abych se sem podívala.“

„Alicini rodiče si kdysi postavili na Little Deer Isle chatu. Tam se vždycky ubytujeme.“

„Netušila jsem, že Alice je zálesácký typ.“

„No, chata se tomu jenom tak říká. Ve skutečnosti je to docela normální dům. S koupelnami a teplou vodou. Alice by se zbláznila, kdyby měla chodit čurat někde do lesa.“

„Ani se jí nedivím. V lese čurají jenom zvířata.“

„Náhodou já mám lesy rád. Kdybych mohl, hned bych se i tam odstěhoval.“

„Velkoměstský ruch by ti nescházel?“

Frost zavrtěl hlavou. „A hlavně by mi nescházela ta záplava čím dál brutálnějších zločinů. Kolikrát se ptám, co se to probíhá s lidmi stalo.“

„Myslíš, že tady je to lepší?“

Frost mlčel. Zachmuřeně sledoval vozovku. „Není,“ řekl po chvíli. „Proto sem přece jedeme.“

Rizzoliová se opět zahleděla na stromy, které ubíhaly podél silnice jako nekonečný nástěnný koberec. Možná tudy jel i náš neznámý pachatel, napadlo ji. Dominátor slídící po kořisti.

Snad obdivoval stejné lesy, snad také cestou poobědval několik humrových sendvičů. Všichni predátoři neloví ve velkoměstech. Mnozí naopak rádi vyhledávají vedlejší silnice nebo projíždějí venkovskými obcemi plnými důvěřivých sousedů, kteří nechávají odenčeno i přes noc. A třeba tu pachatel trávil dovolenou a pouze neodolal nabízející se příležitosti. Ano, predátoři také někdy odpočívají. Vyrážejí k pobřeží a vdechují vůně oceánu. Na první pohled se ničím neliší od ostatních spořádaných občanů.

Mezi stromy teď už tu a tam bylo vidět modravou mořskou hladinu a rozeklané žulové útesy. Dojem z kouzelné scenérie bohužel Rizzoliové kazilo vědomí, že se zdejší přírodou před časem kochal i vrah.

Frost zpomalil a s hlavou nataženou dopředu chvíli pozorně sledoval okolí. „Neminuli jsme odbočku?“

„Jakou odbočku?“

„Vpravo. Na Cranberry Ridge Road.“

„Žádnou jsem neviděla.“

„Jedeme dost dlouho. Dávno jsme na ni měli narazit.“

„Sakra, snad se nechceš vracet? Už jsme se zbytečně zdrželi tím obědem.“

„Já vím, já vím.“

„Raději brkneme Gormanovi. Řekneme mu, že se hloupí poldové z města ztratili v hlubokém lese a bez cizí pomoci se odtud nevymotají.“ Rizzoliová sáhla po mobilu a vzápětí se ustaraně zamračila, neboť signál jí připadal velmi slabý. „Co myslíš, zachytí nás Gormanův pager?“

„Moment,“ zvedl Frost ruku. „Jak se zdá, máme kliku.“ Kousek před nimi parkoval na krajnici automobil s maineskou poznávací značkou. Frost k němu pomalu dojel a Rizzoliová stáhla na své straně okno, aby mohla řidiče požádat o informace. Ale než stačila cokoliv říct, muž křikl: „Nejste vy dva náhodou od bostonské policie?“

„Jak jste to uhodl?“ opáčila Rizzoliová.

„Máte massachusettskou značku. Víte, napadlo mě, že tu někde zabloudíte. Jo, já jsem detektiv Gorman.“

„Rizzoliová a Frost. Právě jsme vám chtěli volat.“

„Tady v údolí jsou mobily k ničemu. Není tu signál. Ale teď už se neztratíte. Stačí, když pojedete za mnou.“ Detektiv nastartoval.

Bez Gormana by určitě odbočku minuli. Jak se ukázalo, Cranberry Ridge Road byla úzká lesní cesta plná hlubokých výmolů, na kterou upozorňovala pouze tabulka s nápisem FIRE ROAD 24 připevněná na telegrafním sloupu. V neustálých zatáčkách projížděli temným tunelem stromů, za nimiž viděli jen další a další stromy. A náhle les jako mávnutím kouzelného proutku zmizel. V záplavě slunečních paprsků spatřili terasovitou zahradu a zelené trávníky stoupající k honosnému domu na vrcholu kopce. Frost zpomalil a oba udiveně zírali.

„Chápeš to?“ zavrtil hlavou. „Člověk by čekal, že se po tak příšerné cestě dostane k nějakým polorozpadlým chatrčím nebo karavanům. A najednou před sebou uvidí palác z pohádky.“

„Třeba právě tohle je účel té neudržované komunikace,“ poznamenala Rizzoliová. „Měla odradit nevíтанé návštěvníky.“

„Jenže neodradila.“

Gorman stál na příjezdové cestě, a když vystoupili, potřásl jim pravici. Zdál se pohublý, vyčerpaný nějakou delší nemocí.

Podal Rizzoliové složku a videokazetu. „Záběry z místa činu,“ řekl. „Pořizujeme pro vás kopie všech ostatních záznamů. Některé mám s sebou v autě, pak si je můžete rovnou odvézt.“

„Doktorka Islesová vám pošle závěry pitevního protokolu.“

„Příčina smrti?“

Rizzoliová pokrčila rameny. „Z kosterních pozůstatků ji nelze přesně určit.“

Gorman si povzdechl a zahleděl se na dům. „No, alespoň už víme, jak Marla Jean skončila. Pořád jsem si tím lámal hlavu.“ Zamyslel se a dodal: „Uvnitř asi neuvidíte nic zajímavého. Dům je pečlivě uklizený.“

„Kdo tam teď bydlí?“

„Nikdo. Od vraždy dům nemá žádné nájemníky.“

„Není škoda, aby takové nádherné sídlo zůstávalo prázdné?“

„Zatím se řeší dědické záležitosti. Ale jestli později nový majitel bude chtít dům prodat, sotva najde zájemce.“

Po kamenných schodech vyšli na terasu plnou navátého listí. Pelargonie v květináčích zavěšených na okapech dávno zvadly. Zřejmě tu celé týdny nikdo o nic nepečoval a honosné sídlo pomalu začínala prostupovat atmosféra zmaru.

„Od července jsem tu nebyl,“ prohodil Gorman, zatímco z kapsy saka vytahoval svazek klíčů. „Teprve minulý týden jsem se vrátil do práce a pořád ještě nejsem ve své kůži. Věřte mi, žloutenka umí dát člověku zabrat. Přitom jsem prodělal tu nejmírnější formu, typ A. Doktoři měli co dělat, aby mě jakžtakž postavili na nohy.“

Potřásl hlavou a dodal: „Radím vám dobře, nikdy si v Mexiku nedávejte mušle.“

Konečně našel správný klíč a odemkl domovní dveře. Uvnitř se navlhla vůně čerstvě vymalovaných stěn mísila s pachem nejrůznějších čistících prostředků a dezinfekce. Nábytek přikrytý prostěradly působil až přízračným dojmem. Podlahy z bílého dubu svým leskem připomínaly broušené sklo. Okna v obývacím pokoji sahala ke stropu a nabízela výhled na Blue Hill Bay. Tryskové letadlo právě kreslilo bílou čáru přes blankytnou oblohu a dole v zátoce rozrážela vodní hladinu loď, která se na slunci třpytila jako šperk. Rizzoliová chvíli stála u okna a přemýšlela o nešťastné Marle Jean Waiteové.

„Povězte nám něco o těch lidech,“ vyblbla Gormana.

„Přečetla jste si materiály, které jsem vám odfaxoval?“

„Ano, ale do policejních záznamů se všechno nevejde. Jak vlastně Waiteovi žili? Z čeho se radovali, co je trápilo?“

„Dá se něco takového vůbec zjistit?“

Rizzoliová se k němu podrážděně otočila, zaskočil ji však nažloutlý odstín jeho očí. Odpolední slunce jako by ještě zvýraznilo nezdravou barvu Gormanovy pleti. „Dobrá, začneme u Kennetha. Patřil, jak se říká, k lepším vrstvám, že?“ Gorman přikývl. „Byl to nafoukaný kretén.“

„O tom jste se v hlášení nezmínil.“

„Jenom tlumočím všeobecné mínění zdejších obyvatel. Víte, máme tu dost lidí, co žijí ze světeckých fondů stejně jako Kenny. Blue Hill je teď mezi boháči v módě. Většinou sem dokonale zapadnou a chovají se nonnálně. Ale tu a tam narazíte na nějakého toho Kennyho Waitea. Snaží se vás ohromit, čeká, že před ním v němém úžasu padnete na zadek. Kenny prostě nesnesitelně dával najevo, kolik má prachů.“

„A jak je získal?“

„Dědil po prarodičích. Myslím, že vlastnili loděnice. Sám Kenny každopádně nevydělal ani dolar. Ale nesmírně rád utrácel. Dole v přístavu měl luxusní jachtu. A nejméně jednou týdně si to ve svém červeném ferrari hasil do Bostonu a zase zpátky. Totiž dokud nepřišel o papíry. Pokuty a soudní obsílky by se ani nedaly spočítat, většinou se týkaly jízdy pod vlivem alkoholu.“ Gonnán si odfrkl. „Tohle je v kostce Kenneth Waite. Spousta prachů, minimum rozumu.“

„Smutné,“ prohodil Prost.

„Máte děti?“

Prost zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

„Pokud byste z nich, samozřejmě až je budete mít, chtěl vychovat bandu pitomců a flákačů,“ poučil ho Gonnán, „úplně stačí, když jim necháte dost prachů.“

„A co Marla Jean?“ ozvala se Rizzoliová. V duchu před sebou znovu viděla kosterní pozůstatky, rozložené na pitevním stole. Propadlý hrudník a zkřivené holenní kosti výmluvně hovořily o dětství poznamenaném strádáním.

„Ta se patrně se stříbrnou lžičkou v puse nenarodila. Nebo se pletu?“

Gonnán zavrtěl hlavou. „Marla Jean vyrostla v hornické osadě na západě Virginie a sem přišla, aby si přes léto vydělávala jako servírka. Takhle se seznámili s Kennym. Pravděpodobně si ji vzal jen proto, že žádná jiná ženská nedokázala snášet jeho kecý. Ale šťastné manželství to asi nebylo. Zvláště ne po té nehodě.“

„Co se stalo?“

„Už je to pár let. Kenny jako obvykle řídil opilý a nabořil auto do stromu. Sám vyvázl bez jediného škrábnutí. Klikař, co? Zato chudinka Marla Jean ležela tři měsíce v nemocnici.“

„Při té nehodě si zřejmě zlomila stehenní kost.“

Gonnán tázavě zdvihl obočí.

„Ve femuru měla chirurgický břeb. Kromě toho jí lékaři museli spojit dvě žebra.“

„Jo, slyšel jsem, že potom kulhala. Takové neštěstí. Byla totiž moc hezká.“

Ošklivým ženám podle vás kulhání nevádí? pomyslela si Rizzoliová, ale moudře si svou ironickou otázku nechala pro sebe. Přesla ke stěně se zabudovanými policemi a zahleděla se na zarámovanou fotografii zachycující manželskou dvojici v plavkách. Waiteovi stáli na pláži, tyrkysové modrá voda jim zalávala kotníky. Žena vypadala až dětsky drobná a křehká, tmavohnědé vlasy jí sahaly po ramena. Muž byl světlolvasý, pas už se mu začínal rozšiřovat, svaly ochabovaly. Obličej se zdál celkem přitažlivý, dojem však kazilo cosi jako povýšená či pohrdavá grimasa.

„Manželství tedy nebylo šťastné?“ zeptala se Rizzoliová.

„Alespoň podle názoru jejich hospodyně. Po té nehodě Marla Jean už nebavilo cestovat. Jezdila s manželem nanejvýš do Bostonu, jinam ne. Ovšem Kenny byl zvyklý vyrážet v lednu na Saint Bart. Takže ji prostě nechával doma.“

„Samotnou?“

Gorman přikývl. „Pěkný ptáček, co? O úklid a všechno ostatní se jí starala hospodyně. Vozila ji na nákupy, protože Marla Jean nerada řídila. Dům stojí na dost opuštěném místě, ale hospodyně mi tvrdila, že Marla Jean se tu bez manžela cítila šťastnější.“ Gonnán se na chvíli odmlčel. „Přiznám se vám, že když jsme Kennyho našli, napadlo mě, jestli...“

„Jestli ho nezabila Maria Jean?“ dokončila za něho větu Rizzoliová.

„Jo, o blízkých příbuzných člověk vždycky uvažuje nejdřív.“ Gorman sáhl pro kapesník a otřel si zpocený obličej.

„Nepřipadá vám, že je tu nějak vedro?“

„Ano, připadá.“

„Víte, horko mi teď vadí, prostě pořád ještě nejsem v pořádku. Kristepane, ty mušle snad budou můj hrob.“

Zvolna procházeli rozlehlým obývacím pokojem. Nábytek chráněný prostěradly připomínal dekorace určené pro bláznivou duchařskou komedii. Minuli masivní kamenný krb a hromadu naštipaných polen, úhledně složených vedle ohniště. Za chladných maínských večerů se tu jistě příjemně sedělo, pomyslela si Rizzoliová. Gorman je zavedl k místu, kde podlahu nepokrýval koberec a stěnu nezdobily žádné obrazy. Při pohledu na čerstvě omítnutou bělostnou zeď Rizzoliovou zamrazilo. Sklouzla očima k podlaze. Dubové dřevo tu mělo světlejší odstín, jako by je někdo obrousil a potom znovu navoskoval. Jenže zahladit stopy po krvi není snadné. Krev se do dřeva vsákne, pronikne hluboko jeho póry, zůstane i v nejtenčích prasklinách.

Kdyby technici zatemnili okna a postříkali podlahu luminolem, některé její části by jasně zazářily.

„Kenny seděl tady,“ ukázal Gorman ke stěně. „Ruce za zády, nohy natažené před sebou. Zápěstí a kotníky spoutané instalátorskou lepicí páskou. Hrdlo měl proříznuté útočným nožem typu Rambo.“

„Jiná poranění jste neobjevili?“ zeptala se Rizzoliová.

„Ne. Jenom ten jediný řez na krku. Jako by šlo o popravu.“

„A co známky použití paralyzéru?“ Gorman se zamyslel. „Totiž... hospodyně našla mrtvolu až po dvou dnech. Po dvou zatraceně horkých dnech. Tou dobou kůže už nevypadala nejlíp a tělo samozřejmě příšerně páchlo.“

Prostě nějaký ten fliček způsobený paralyzérem jsme snadno mohli přehlédnout.“

„Prozkoumali jste podlahu za pomoci alternativního světelného zdroje?“

„Bylo tu moře krve. Viděli jsme ji i bez Lumalitu. Ostatně všechno máte na videokazetě.“ Gorman se rozhlédl po místnosti a všiml si televizoru s videopřehrávačem. „Nechcete si ji rovnou pustit? Třeba tam najdete odpověď na většinu svých otázek.“

Rizzoliová přešla k televizi, zapnula ji a do příslušného otvoru vsunula kazetu. Na obrazovce se objevila hlučná reklama nabízející za pouhých devadesát devět dolarů a pětadevadesát centů zirkoniový náhrdelník, jehož fasety se třpytily ve výstřihu půvabné modelky s labutí šiji.

„Tyhle technické vymoženosti mě dokážou přivést k šílenství.“ Rizzoliová převracela na dlani dva různé ovladače. „V životě se s tím nenaučím zacházet.“ Bezradně se otočila k Frostovi.

„Se mnou nepočítej,“ zavrtěl hlavou Frost.

Gorman si s povzdechem vzal od Rizzoliové jeden z ovladačů. Obrazovka potemněla a opět se rozsvítila. Krasavici ověšenou zirkony vystřídal pohled na příjezdovou cestu před sídlem Waiteových. Svist větru poněkud deformoval slova policisty, který se nejprve představil a pak uvedl přesný čas a místo natáčení, přesto se však dalo vyrozumět, že videokameru drží v rukou detektiv jménem Pardee a že je druhého června, pět hodin odpoledne. Vítr nepolevoval, větve stromů kolem příjezdové cesty se ohýbaly. Pardee stočil kameru směrem k domu a začal pomalu stoupat po schodech vedoucích na terasu. Záběry teď byly neprofesionálně roztrženy. Rizzoliová si nicméně všimla květináčů s pelargonie, tehdy ještě nádherně kvetoucími; teprve později pelargonie uschly, neboť je nikdo nezaléval.

Kdesi v pozadí se ozval hlas volající Pardeeho a obrazovka pak na několik vteřin zůstala prázdná.

„Domovní dveře nebyly zamčené,“ řekl Gorman. „Tady je to celkem běžné, zdejší lidé často nechávají odemknuto. Hospodyně se domnívala, že přinejmenším Marla Jean bude jako obvykle doma. Nejdřív klepala, ale marně.“

Na obrazovce se objevil nový záběr. Detektiv Pardee teď natáčel cestou z haly do obývacího pokoje. Přesně takový pohled se zřejmě naskytl hospodyně, když posléze otevřela a vkročila do domu. Navíc pochopitelně ucítila mrtvolný zápach.

„Téměř okamžitě uviděla tu spoustu krve,“ pokračoval Gorman. „A Kennyho. Na nic jiného si nevzpomíná. Byla tak vyděšená, že chtěla prostě pryč, co nejdál odtud. Vyřítla se z domu, skočila do svého vozu a dupla na plyn, až pneumatiky vyryly ve štětku dost výrazné stopy.“

Kamera chvatně přelétla jednotlivé kusy nábytku a pak už zůstala u hlavního objektu zájmu. Kenneth Waite III. seděl na podlaze opřený o stěnu a hlava mu padala dolů, jako by klímal.

Oblečen byl pouze do boxerek. Počínající rozklad urychlený horkem značně změnil podobu oběti. Nahromaděné plyny vyduly břicho a Waiteova kdysi pohledná tvář úplně ztratila lidské rysy. Rizzoliová si však nevšimla oblundě oteklého obličej. Její pozornost zaujal křehký porcelánový šálek umístěný na stehnech zavražděného.

„Tohle jsme si neuměli vysvětlit,“ pokračoval Gorman. „Nejdřív mě napadlo, že pachatel asi chtěl svou oběť ještě víc pokořit a zesměšnit. Když Kennyho spoutal a posadil na podlahu, z rozmaru mu přidal do klína šálek. Takovou věc by mohla provést žena, aby ukázala, jak hluboce manželem pohrdá.“

Gorman si povzdechl. „Ale moje úvahy tenkrát ovlivňovalo podezření, že Kennyho třeba zavraždila Marla Jean, což byl nesmysl.“ Kamera opustila mrtvolu a začala zpětně sledovat kroky vraha mířícího chodbou k ložnici, kde spali Kenny a Marla Jean.

Obraz se opět pohupoval a chvěl. Kamera se zastavila u každých dveří a nabídlá krátký pohled do prostoru za nimi. Nejprve uviděli koupelnu, potom pokoj pro hosty. Rizzoliové se postupně zrychloval tep. Už se nemohla dočkat a mimoděk přistoupila blíž k televizoru.

Konečně se v záběru objevila manželská ložnice. Okna se zelenými damaškovými závěsy. Bílý toaletní stůl, stejně bílé nalakovaný prádelník, dveře skříní tvořících celou jednu stěnu místnosti. A postel s nebesy. Pokrývky byly odhrnuté, téměř přepadávaly na podlahu.

„Pachatel na ně zaútočil, když spali,“ poznamenal Gorman.

„Kenny měl skoro prázdný žaludek. Naposledy jedl asi tak osm hodin před smrtí.“ Rizzoliová se přesunula ještě blíž k televizoru. Zdálo se, že pozorně zkoumá každý kousíček obrazovky. Detektiv Pardee se s kamerou mezitím už vracel do chodby.

„Přetočte to zpátky,“ požádala Rizzoliová Gormana.

„Proč?“

„Jenom to přetočte. O kousek. K okanziku, kdy se v záběru poprvé objevila ložnice.“

Gorman jí podal ovladač. „Prosím, poslužte si.“

Kupodivu se jí už na první pokus podařilo stisknout správné tlačítko. O vteřinu později Pardee znovu přicházel chodbou k ložnici, kamera opět ukázala okna, prádelník, skříně a posléze postel s odhozenými pokrývkami. Frost teď také stál těsně před televizorem a s očima upřenými na obrazovku hledal totéž, po čem marně pátrala Rizzoliová.

„Není tam,“ konstatovala a dalším tlačítkem zastavila záběr.

„Co máte na mysli?“ zeptal se Gorman.

„Složenou noční košili. Žádnou jste v ložnici nenašli?“

„Nenapadlo mě, že bych se mělo něco takového zajímat.“

„Pečlivě složená dámská noční košile je součástí rituálu. Dominátor ji vždycky naaranžuje na nějakém viditelném místě v ložnici jako symbol své nadvlády nad pokořenými oběťmi.“

„Pokud tady vraždil on, pak tenhle prvek prostě vynechal.“
„Všechno ostatní zcela odpovídá jeho stylu. Instalátorská lepicí páska. Porcelánový šálek na klíně. Poloha zavražděného manžela.“
„Kamera přesně zachytila místo činu. Nic jiného tu nebylo.“
„Jste si jistý, že se ještě předtím s ničím nehýbalo?“
Nepřítel taktická otázka Gormanova urazila. „Podle vás asi první policista, který se tu objevil, schválně zpřeházel věci, aby to pro nás bylo zajímavější, co?“
Diplomaticky založenému Frostovi nezbylo než pokusit se napravit škody, které Rizzoliová občas způsobila.
„Náš pachatel se prostě nedrží šablony. Tentokrát patrně poněkud pozměnil scénář.“
„Pokud to vůbec byl váš pachatel,“ neodpustil si Gorman.
Rizzoliová se otočila a znovu pohlédla k místu, kde Kenneth Waite zemřel. Myslela na Yeagerovy a Ghentovy, také přepadené ve spánku, myslela na lepicí pásku a další detaily, spojující tyto případy.
Ovšem tady, u Waiteových, Dominátor jednu významnou část rituálu vynechal. Proč? Proč Dominátor nevystavil v ložnici pečlivě složenou noční košili Marly Jean? Protože tehdy ještě nenavázal spojení s Hoytem.
Rizzoliová si připomenula ono odpoledne v domě Yeagerových. Tehdy se jí nad noční košili Gail Yeagerové zmocnil mrazivý pocit, že se cosi až neuvěřitelně přesně opakuje.
Teprve u Yeagerových se projevila spolupráce Dominátora a Chirurga. Složenou noční košili mě toho dne oba vlákali do své hry. Warren Hoyt mi i z vězení dokázal poslat sebevědomý a provokativní vzkaz.
Sklouzla očima ke Gormanovi. Detektiv se mezitím usadil do jednoho z křesel zakrytých prostěradly. Zdál se nesmírně vyčerpaný a opět si kapesníkem otíral zpocený obličej.
„Během vyšetřování jste neobjevili žádné stopy, které by mohly vést k pachateli?“ zeptala se.
„Vyslechli jsme stovky lidí a prověřili tisíce informací. Na nic opravdu podezřelého jsme nenarazili.“
„Neznali se náhodou manželé Waiteovi s Yeagerovými nebo Ghentovými?“
„Ta jména v průběhu pátrání vůbec nepadla. Poslyšte, zítra, nanejvýš pozítří dostanete kopie veškerých našich záznamů. Prostudujte si je a pokud budete mít nějaké další dotazy, klidně se na mě znovu obraťte.“
Gorman složil kapesník a chvilku jej převracel v dlaních. „Ostatně můžete si naše údaje ověřit u FBI. Třeba se dovíte něco navíc.“
Rizzoliová zpozorněla. „U FBI?“
„Ano. Brzy potom, co jsme jim poslali hlášení, sem přijel jejich člověk. Mám dojem, že byl z oddělení, které vypracovává psychologické profily pachatelů. Pár týdnů sledoval naše pátrání a vrátil se do Washingtonu. Od té doby se neozval.“
Rizzoliová a Frost si vyměnili udivený pohled.
Gorman se pomalu a s námahou zvedl z křesla a sáhl do kapsy pro klíče. Nepochybně se cítil čím dál hůř a rád by setkání ukončil. Potřásl hlavou, zhluboka si povzdechl a zamířil ke dveřím.
Teprve teď Rizzoliová opět našla hlas a dokázala položit otázku, na niž předem znala odpověď. „Vzpomněl byste si, jak se ten člověk od FBI jmenoval?“
Detektiv Gorman se ve dveřích zastavil. „Jistě, vzpomínám si. Byl to agent Gabriel Dean.“

Kapitola 21

Jela celé odpoledne až do soumraku, oběma rukama svírala volant, oči upírala na tmavou dálnici a přemýšlela o Gabrielu Deanovi. Frost podřimoval, zůstala tedy se svými úvahami a se svým hněvem sama. Co všechno mi ještě Dean zatajil? ptala se v duchu. Jaké další informace přede mnou skrýval, ačkoli, viděl, jak zoufale se snažím najít odpovědi?
Od samého začátku byl neustále o několik kroků přede mnou.
Jako první se objevil na hřbitově a našel toho mrtvého pracovníka bezpečnostní služby stejně jako tělo Karenny Ghentové, provokativně položené na náhrobku Anthonyho Rizzoliho. Při pitvě Gail Yeagerové věděl dřív než ostatní, že vlhký preparát bude obsahovat živé spermie. Proč? Protože se s Dominátorem už někdy setkal!
Nemohl ovšem předvídat spojení Dominátora a Hoyta.
Ano, tohle Deana zaskočilo. A právě tehdy mě navštívil. Měla jsem totiž informace, které chtěl získat. Posloužila jsem mu v roli průvodkyně temným vnitřním světem Warrena Hoyta.
Frost vedle ní zachrápal. Podívala se na něj a všimla si, jak dokonale nevinným dojmem působí uvolněné rysy jeho obličeje. Za celé roky, co se znali, neodhalila u Barryho Frosta žádné stinné stránky, teď ji však napadlo, jestli také není záludný, lstivý a neupřímný.
Když procházela dveřmi svého bytu, bylo skoro devět. Jako vždy chvatně, ale pečlivě zamkla všechny bezpečnostní zámky.
Tentokrát ji však popoháněl spíš hněv. Prudce zasunula do drážky poslední zástrčku a rovnou, aniž by zkontrolovala skříně a každý kout, zamířila do ložnice. Deanovo zrádné chování na chvíli zastínilo i strach z číhajícího Chirurga.
Rizzoliová trnutím otevřela zásuvku nočního stolku, uložila dovnitř zbraň, opět zásuvku přibouchla a otočila se k zrcadlu nad toaletním stolkem.
Spatřila medúzovitou změť rozcuchaných vlasů. Spatřila ublížený výraz v očích. Spatřila tvář ženy, která se nechala oklamat přitažlivým vzhledem padoucha.
O několik vteřin později zazvonil telefon. Na displeji si přečetla, že hovor přichází z Washingtonu, D. C. Nejméně další dvě vteřiny trvalo, než dokázala předstíraně chladným tónem, ale s bušícím srdcem pronést: „Rizzoliová.“
„Sháněla jste mě,“ řekl Gabriel Dean.
Znovu zavřela oči. „Tak vy jste ve Washingtonu.“ Snažila se skrýt nepřátelství v hlase, ale její slova stejně vyzněla

jako obvinění.

„Minulý večer mě odvolali. Je mi moc líto, že jsme si před mým odjezdem neměli možnost promluvit.“

„A co bych od vás uslyšela? Tentokrát pro změnu pravdu?“

„Musíte pochopit, že jde o nesmírně citlivou záležitost.“

„Proto jste se mi vůbec nezmínil o Marle Jean Waiteové?“

„Tehdy to pro vaše pátrání nebylo nijak zvlášť důležité.“

„Kdo sakra jste, že tak samozřejmě rozhodujete, co ke své práci potřebuju nebo nepotřebuju vědět? Jo, vlastně pardon, vy jste FBI!“ vybuchla Rizzoliová.

„Jane,“ řekl Dean tiše a klidně. „Chci, abyste přiletěla do Washingtonu.“

Nečekaný obrat v rozhovoru ji zaskočil. „Proč?“ zajíkla se.

„Protože tuhle věc nemůžeme probírat po telefonu.“

„Čekáte, že okamžitě skočím do letadla, aniž bych znala důvod?“

„Nežádal bych vás o to, kdybych vaši přítomnost nepokládal za nezbytnou. Poručík Marquette byl oficiálně informován. Za chvíli vám někdo telefonicky sdělí technické podrobnosti.“

„Tak moment, absolutně nechápu...“

„Ale pochopíte. Až tu budete.“ V zápětí Dean ukončil hovor.

Rizzoliová pomalu položila sluchátko. Upřeně zírala na telefon a v duchu si opakovala věty, které právě vyslechla.

Telefon opět zazvonil. Bleskově sáhla po sluchátku.

„Detektiv Jane Rizzoliová?“ ozval se ženský hlas.

„Ano.“

„Volám kvůli vaší zítřejší cestě do Washingtonu. Mám pro vás letenku. Společnost US Airways, let šest-pět-dva-jedna, odlet z Bostonu přesně ve dvanáct. Do Washingtonu dorazíte v jednu třicet šest po poledni. Vyhovuje vám to?“

„Okamžik.“ Rizzoliová popadla propisku a poznamenala si údaje do notesu. „Ano, vyhovuje.“

„Návrat ve čtvrtek. US Airways, let šest-čtyři-nula-šest, odlet z Washingtonu v devět třicet ráno, přilet do Bostonu v deset padesát tři.“

„Ve Washingtonu zůstanu přes noc?“

„Tak to požadoval agent Dean. Zajistili jsme vám ubytování v hotelu Watergate. Ale pokud byste dala přednost nějakému jinému hotelu...“

„Ne, díky, Watergate bude stačit.“

„Zítra v deset dopoledne pro vás přijede limuzína a odveze vás na letiště. Stejně tak vás limuzína bude čekat po přiletu do Washingtonu. Nadiktovala byste mi ještě číslo vašeho faxu?“

Uběhlo sotva pár minut a fax začal tisknout. Rizzoliová seděla na posteli, pozorovala úhledně sepsaný itinerář a pokoušela se zvládnout chaotický vír myšlenek. Udivovalo ji, s jakou neuvěřitelnou rychlostí se všechno odehrává. Náhle zatoužila popovídat si s Moorem, světit mu alespoň část svých starostí a poradit se s ním. Dokonce zvedla sluchátko, ale zaváhala a opět je položila. Nedávné Deanovo varování ji dost vyděsilo.

Už si nebyla jista ani bezpečností vlastní telefonní linky.

Vtom se rozpomenula, že dosud neabsolvovala pravidelnou obhlídku celého bytu. Zvedla se, sáhla do zásuvky nočního stolku pro zbraň a stejně jako každý večer obezřetně prošla všechny místnosti, aby se přesvědčila, jestli se nikde neskrývají zákeřné stvůry.

Milá paní doktorko, v posledním dopise jste se ptala, kdy jsem si uvědomil, že jsem jiný než ostatní lidé. Abych byl upřímný, vlastně ani nevím, jestli se pokládám za nějak zásadně odlišného. Spíš jsem, domnívám se, prostě vnímavější. Přístupnější oněm pradávným, snad primitivním popudům, které se nevyhýbají nikomu z nás. Vůbec nepochybuju, že i vy občas slyšíte takové tichounké našeptávání a hlavou vám pak proletí zakázané představy, aby jako blesk na okamžik ozářily krvavou a temnou krajinu podvědomí. Třeba při procházce lesem spatříte nádherného pestrobarevného ptáčka a dřív, než stačí zasáhnout varovná siréna vyšší morálky, zmocní se vás chuť ulovit ho.

Zabít ho.

Tyhle instinkty máme ve své DNA. Všichni jsme původně lovci, všichni jsme zdělili vlastnosti a sklony, které naši prapředci získali v neúprosném boji s krutou přírodou. Já se tedy svými instinkty nijak neliším od vás ani od kohokoliv jiného a přiznám se vám, že celkem pobaveně sleduju, kolik psychologů a psychiatrů se během posledních dvanácti měsíců úporně snaží porozumět mému životu a prozkoumat mé dětství, jako by kdesi v mé minulosti musel existovat zlomový okamžik, od něhož se odvíjí to, co podle nich představuje úchylku či chorobnou deformaci. Určitě jsem je zklamal, neboť žádná podobná klíčová událost nikdy nenastala.

A navíc jsem je asi zaskočil, když jsem odpovídal protiotázkou. Ptal jsem se jich totiž, proč se domnívají, že jsou jiní než já. Nepronásledují je snad občas představy, za jaké se „normální“ člověk stydí a jakých se děsí, nicméně je nedokáže potlačit?

Samozřejmě to popírají a já je s tichým úsměvem upozoruju.

Lžou mi a stejně tak lžou sami sobě. V jejich očích však vidím nejistotu. Rád je tlačím až na samý okraj propasti, nutím je nahlédnout do bezedné temné hlubiny jejich denních snů.

Jediný rozdíl mezi námi je v tom, že já se za své fantazie nestydím ani se jich neděším.

Přesto pouze já jsem považován za nemocného. Za člověka, jehož je třeba odborně zkoumat. A tak jim vykládám všechny ty věci, které tajně touží slyšet a které je, jak dobře vím, fascinují a neodolatelně lákají. Během rozhovoru, obvykle hodinového či dvouhodinového, sytím jejich zvědavost, neboť právě zvědavost je skutečným důvodem, proč

mě navštívili. Nikdo jiný by nedokázal inspirovat jejich představivost tak jako já. Nikdo jiný by je nezavedl na úžasnější zakázané území. Sice se mě pokoušejí hodnotit, zařadit do svých psychiatrických škatulek, ale spíš já sám zkoumám každého z nich a odhaduji míru jeho touhy po krvi. Zatímco hovořím, pátravě sleduju jejich obličej a hledám známky vzrušení. Vidím rozšířené panenky, mimoděk natažený krk. Zaznamenávám zružovělé tváře a přerývaný dech.

Vyprávím o své cestě do San Gimignano, městečka ležícího uprostřed toskánských kopců. Procházel jsem tam mezi krámkami se suvenýry a kavárnami pod širým nebem, když jsem náhle narazil na muzeum věnované jen a jen tortuře, což je, jak víte, tak trochu moje hobby. Uvnitř vládlo šero, které mělo patrně navozovat atmosféru středověkých kobek. A zároveň to tlumené osvětlení milosrdně pomáhalo návštěvníkům skrýt příliš dychtivé záblesky v očích, zírajících do vitrín.

Pozornost přitahoval zejména vzácný exponát pocházející z Benátek. Používal se někdy kolem roku 1600 a trestaly se jím ženy odsouzené za obcování s ďáblem. Podivný železný předmět hruškovitého tvaru se nešťastnicím vkládal do pochvy. Otáčením zvláštního šroubu se hruška neustále zvětšovala, až posléze došlo k roztržení tělní dutiny se smrtelnými následky.

Ona vaginální hruška patřila do velmi početné řady důmyslných mučících nástrojů zaměřených na oblast nader a genitálií. Ženy často krutě trpěly jen proto, že církev svatá se nedokázala vyrovnat s jejich sexuální mocí.

O všech těch rafinovaných prostředcích utrpného práva mluvím klidně a věcně. Moji psychologové a psychiatři většinou žádné podobné muzeum nikdy neviděli a samozřejmě popírají, že by nějaké toužili navštívit. Ale kdykoliv popisují třeba čtyřklepetový nástroj na trhání nader nebo mrzačící pásy cudnosti, sleduju oči svých posluchačů. A pod předstíraným odporem, pod předstíranou hrůzou spatřuju vzrušení. Slast.

Ach ano, každý přímo prahne po podrobnostech.

Podvozek letadla se dotkl přistávací plochy. Rizzoliová zavřela složku s dopisy Warrena Hoyta a sklouzla očima k okénku.

Uviděla šedou oblohu slibující déšť a také si všimla zpocených tváří letištních zaměstnanců. Venku musí být jako v sauně, pomyslela si. Ale tentokrát se na vedro docela těšila, neboť z Hoytových slov ji mrazilo.

Limuzína čekala, všechno zatím bezvadně klapalo. Cestou do hotelu Rizzoliová pozorovala tónovanými skly město, které dosud navštívila pouze dvakrát, naposledy kvůli mezioborové poradě bezpečnostních složek v Hooverově budově FBI. Tehdy policistka Jane Rizzoliová přicestovala večer a dodnes si vybavovala, jaký dojem na ni udělaly památníky, zalité světlem reflektorů. Následoval týden plný večírků, během nichž se snažila držet s muži krok v pití piva i vyprávění drsných anekdot.

Když se sečetly vlivy alkoholu, neklidných hormonů a ovzduší cizího města, nemohlo všechno skončit jinak, než noci divokého milování s jiným účastníkem konference, nepříliš zajímavým policistou z Providence, samozřejmě ženatým.

Tohle pro ni tedy byl Washington; město pomačkaných prostěradel a pozdních výčitek svědomí. Město, které ji poučilo, že nikdo není odolný vůči pokušení provádět občas velmi neoriginální hlouposti. Byť sama sebe stokrát přesvědčovala, že se vyrovná každému muži, ráno to byla jen ona, kdo se cítil mizerně.

Ve frontě u recepčního pultu hotelu Watergate stála za elegantní blondýnou. Dokonalý účes, červené lodičky se závratně vysokými jehlovými podpatky. Prostě dáma velkého světa.

Rizzoliová sklopila oči ke svým obyčejným, zato velmi praktickým modrým střevícům, jaké obvykle nosí i uniformované policistky. Nemám se za co stydět, pomyslela si. Tohle jsem já. Holka z Revere, která od rána do večera a někdy i v noci pronásleduje zabijácké stvůry. A k takové práci se jehlové podpatky nehodí.

„Co pro vás můžu udělat, madam?“ oslovil ji recepční.

Přesunula k pultu svůj kufr opatřený kolečky. „Měla bych tu mít rezervaci. Rizzoliová.“

„Okamžik prosím... ano, tady to je. Aje tu pro vás vzkaz od pana Deana. Setkání se koná ve tři třicet.“

„Setkání?“

Recepční zvedl hlavu od obrazovky počítače. „Vy jste o něm nevěděla?“

„V pořádku, teď o něm už vím. Je tam adresa?“

„Nikoliv, madam. Ale ve tři na vás u hotelu bude čekat automobil.“ Recepční jí podal magnetickou kartu sloužící jako klíč od pokoje a usmál se. „Zdá se, že je o vás dobře postaráno.“

Oblohu zastíraly olovené mraky a Rizzoliové se z napětí před blížící se bouří ježily chloupky na předloktí. Postávala nedaleko hotelového vchodu, potila se v tom ztěžklém vzduchu bobtnajícím deštěm a čekala, kdy se objeví limuzína. Konečně vůz přijel, kupodivu to však bylo tmavomodré volvo.

Postranním oknem nakoukla dovnitř a zjistila, že za volantem sedí Gabriel Dean.

Jakmile odemkl dveře, posadila se dopředu vedle něho. Nečekala, že se spolu uvidí tak brzy, a cítila se zaskočená, zmatená. A vadilo jí, že působí tak vyrovnaně, zatímco ona se ještě nevzpamatovala z ranní cesty.

„Vítejte ve Washingtonu, Jane,“ prohodil svým neklidnějším tónem. „Jakou jste měla cestu?“

„Díky, nemůžu si stěžovat. I odvozy limuzínou bych si časem určitě oblíbila.“

„A co ubytování?“

„Rozhodně lepší, než na jaké jsem zvyklá.“

Dean dál pozorně řídil, rty mu však zvlínil prchavý úsměv. „Takže tahle návštěva pro vás nepředstavuje utrpení?“

„Naznačila jsem snad něco podobného?“

„Netváříte se bůhvíjak rozjásaně.“

„Byla bych mnohem spokojenější, kdybych věděla, proč tu vlastně jsem.“

„Všechno se dozvíte, až dorazíme na místo.“ Chvilí sledovala jména ulic a uvědomila si, že Dean nejede na

severozápad k ústředně FBI, ale opačným směrem.

„Kam mě to vezete?“ zeptala se překvapeně.

„Do Georgetownu. Půjde o soukromé setkání.“

„S kým?“

„Chce s vámi mluvit senátor Conway.“ Dean na ni letmo pohlédl. „Nemáte s sebou zbraň, že?“

„Ještě jsem ji nevybalila z kufru.“

„Výborně. Senátor Conway nesnáší ve svém domě střelné zbraně.“

„K vůli bezpečnosti?“

„Spíš z filozofických důvodů. Střelných zbraní si kdysi dost užil ve Vietnamu. Prostě by se bez nich rád obešel.“

Na přední sklo dopadly první kapky deště.

Rizzoliová si zhluboka povzdechla. „Kéž bych mohla říct totéž.“

Pracovnu měl senátor Conway zařízenou masivním dřevěným nábytkem potaženým tmavou kůží. Typický pánský pokoj se sbírkou typicky pánských hraček, pomyslela si Rizzoliová při pohledu na japonské meče, zdobící jednu ze stěn.

Stříbrovlasý majitel oněch hraček ji přivítal srdečným stiskem ruky a vlídnými slovy, jeho černé oči se do ní však zavrtávaly jako dva svazky laserových paprsků. Uvědomovala si, že ji zcela nepokrytě odhaduje a že se nedostanou ani o krok dál, dokud své zkoumání nedokončí. To byl také jediný důvod, proč tu poněkud nedůstojnou proceduru strpěla. A senátor Conway zřejmě dospěl k uspokojivým závěrům. Viděl před sebou ženu, která se před nikým nekrčí. Ženu, která se příliš nestará o jemné nuance politického boje, ale umí se do krve porvat, aby zjistila pravdu.

„Posaďte se, detektive Rizzoliová,“ řekl. „Přiletěla jste z Bostonu a určitě potřebujete chvílku na aklimatizaci.“

Sekretářka přinesla tác s konvicí a porcelánovými šálky. Zatímco se nalévala káva a kolovala smetana, Rizzoliová ukázněně krotila svou netrpělivost. Konečně sekretářka odešla a tiše za sebou zavřela dveře.

Conway odložil nedotčený šálek. Po kávě netoužil. Když si odbyl společenská gesta a předvedl se v roli hostitele, soustředil veškerou pozornost na Rizzoliovou. „Je dobře, že jste se rozhodla přijmout mé pozvání.“

„Moje rozhodování zase nebylo příliš složité. Mohla jsem snad odmítnout?“

Senátor se usmál. Jako většina rodáků z Nové Anglie si určitě ze všeho nejvíc cenil otevřenosti a upřímnosti.

„Rovnou se tedy pustíme do práce, co říkáte?“

Rizzoliová také odložila šálek s kávou. „Souhlasím.“

Dean dosud vůbec nezasahoval do rozhovoru, teď se však zvedl, přešel k senátorovu obrovskému psacímu stolu a vrátil se s objemnou složkou. Vzápětí z ní vyjmul fotografii, kterou položil na konferenční stůl před Rizzoliovou. „25. červen 1999,“ řekl stručně.

Zahleděla se snímek vousatého muže, oblečeného do tmavých kalhot a potrhané bílé košile. Se svěřenou hlavou seděl u bílé zdi plné krvavých stříkaneců. Nohy měl bosé a na jeho klíně se podivně vyjímal křehký porcelánový šálek s podšálkem.

Ještě se ani nevzpamatovala a Dean jí ukázal další fotografii. „15. červenec 1999.“ Obětí byl opět muž, tentokrát pečlivě oholený. Také on zemřel vsedě, opřený o zeď postříkanou krví.

Gabriel Dean položil na stůl třetí fotografii. „12. září téhož roku.“ Zavražděný muž se od předchozích dvou lišil, jeho tělo už značně poznamenaly rozkladné procesy.

Galerie mrtvých rozložená na stolku z třeshňového dřeva, navíc vedle půvabné kávové soupravy, působila obzvlášť hrůzně.

Dean s Conwayem mlčky vyčkávali, zatímco Rizzoliová brala do rukou jeden snímek po druhém a pokoušela se najít výraznější rozdíly. Všechny fotografie však byly variacemi na totéž téma. Přesně stejné aranžmá viděla v případech manželů Yeagerových a Ghentových. Pachatel nejprve muže přemohl a spoutal. A pak ho donutil sledovat, jak se vítěz triumfálně zmocňuje kořisti.

„A co ženy?“ zeptala se. „Musely tam být ženy.“

Dean přikývl. „Ale identifikovat se podařilo pouze jedinou. Manželku zavražděného číslo tři. Asi týden poté, co byl pořízen snímek, ji našli částečně pohřbenou v lese.“

„Příčina smrti?“

„Uškrtení.“

„Došlo po smrti k sexuálnímu zneužití?“

„Ano, na ostatcích se našlo čerstvé sperma.“

Rizzoliová se zhluboka nadechla. „A ty další dvě ženy?“

„Vzhledem k pokročilému stadiu rozkladu nebylo možné tělo bezpečně identifikovat.“

„Ale pozůstatky jste měli k dispozici, ne? Proč jste je nedokázali identifikovat?“

„Bylo tam víc mrtvol. Mnohem, mnohem víc.“

Vzhlédla od snímků a zjistila, že se dívá Deanovi do očí.

Pozoroval mě celou tu dobu? blesko jí hlavou. Byl zvědavý, jestli se nevyděsím?

Dean jí beze slova podal troje papírové desky. Rozevřela první z nich a spatřila pitevní zprávu týkající se případu číslo dvě. Automaticky nalistovala na poslední stránku a přečetla si závěrečný odstavec. Příčina smrti: masivní krvácení následkem jediné řezné rány, která prořezala levou krční tepnu a levou jugulární žílu.

Dominátor, pomyslela si Rizzoliová. Tohle je jeho styl.

Už chtěla desky zaklapnout, když se pohledem vrátila k první stránce. K detailu, který ji předtím čímsi zaujal. Pitva provedena 16. července 1999 ve 22.15 v mobilním zařízení, obec Gjakove, Kosovo.

Chvatně se podívala na další dvě pitevní zprávy.

Peje, Kosovo.

Djakovica, Kosovo.

„Pitvy se prováděly přímo v terénu,“ poznamenal Dean.

„A občas za velmi primitivních podmínek. Ve stanech osvětlených pouze baterkami. Bez tekoucí vody. Pozůstatků byly spousty. Nezvážnutelné spousty.“

„Jednalo se tedy o vyšetřování válečných zločinů?“ zeptala se Rizzoliová.

Dean přikývl. „Patřil jsem k prvnímu týmu FBI, který do Kosova dorazil v červnu 1999. Působili jsme tam na žádost Mezinárodního soudního tribunálu pro bývalou Jugoslávii. Při té první misi nás bylo pětadesát a měli jsme za úkol shromáždit co nejvíce balistických a dalších důkazů z míst masakrů civilního obyvatelstva. Exhumovali jsme zhruba sto albánských obětí, ale další stovky mrtvých jsme pravděpodobně přehlédli, neboť některé hroby se nám prostě nepodařilo najít.

Kromě toho po celou dobu zabíjení pokračovalo.“

„Vzájemné zabíjení na principu krevní msty,“ upřesnil senátor Conway. „Zcela předvídatelné, uvážímeli okolnosti té války. A konečkonců každé války. Agent Dean i já jsme sloužili u námořní pěchoty. Já sloužil ve Vietnamu, agent Dean se zúčastnil operace Pouštní bouře. Viděli jsme věci, o kterých nedokážeme mluvit. Věci, které nutně vyvolávají otázku, proč se vlastně my lidé považujeme za něco lepšího než zvířata. Během bojů v Kosovu pravoslavní Srbové zabíjeli Albánce a po válce zase albánská komanda ve jménu Alláha vyvražďovala srbské civilisty. Obě strany mají na rukou spoustu krve.“

„Původně jsme tak chápali i tyhle vraždy,“ ukázal Dean na fotografie mužů s podřiznutým hrdlem. „Pokládali jsme je za ukázkový odvetný zabíjení, zapadající do válečného kontextu. Ostatně neměli jsme se zabývat přetrvávajícími nezákonnostmi, naším úkolem bylo pouze a výhradně shromažďovat pro tribunál důkazy o válečných zločinech.“

„Přesto jste ty tři případy podrobně zdokumentovali a zařadili do svého archivu,“ podotkla Rizzoliová při pohledu na pitevní zprávu označenou emblémem FBI. „Proč?“

„Protože jsem pochopil, o co jde,“ odpověděl Dean. „Ty vraždy nesouvisely s národnostní nenávistí. Dva z mužů byli Albánci, jeden byl Srb. Ale všechny tři něco spojovalo. Měli mladé a přitažlivé manželky, které pachatel unesl. U třetího případu už jsem jasně poznal útočníkův rukopis. Podobné zločiny ovšem podléhaly jurisdikci místních soudních orgánů, nikoliv tribunálu, který nás tam vyslal.“

„Jak to tedy skončilo?“ zeptala se Rizzoliová.

„Nijak. Do ztracena. Nikdo nebyl zatčen, nepodařilo se odhalit žádnou podezřelou osobu.“

„Pochopitelně proběhlo vyšetřování,“ vzal si slovo senátor Conway. „Ale musíte si uvědomit, jaká tam byla situace, detektive Rizzoliová. Tisíce obětí války pohřbených ve více než sto padesáti masových hrobech. Zahraniční mírové jednotky, pokoušející se nastolit pořádek. Ozbrojení bandité pleníci vybombardované vesnice a připravení kdykoliv znovu zabíjet.

A civilní obyvatelstvo plné dávných i nových nenávistí. Divoký západ by vám ve srovnání s Kosovem připadal jako idyla.

Denně se střídalo. Důvodem mohly být drogy, rodová vendetta nebo třeba vyřizování nějakých ryze soukromých účtů. Přitom zabíjení se téměř pokaždé svádělo na etnické napětí. Za takových okolností není snadné odlišit jednu vraždu od druhé.“

„Pro sériového vraha,“ dodal Dean, „to byl hotový ráj.“

Kapitola 22

Rizzoliová se otočila k Deanovi. Když se před chvílí dozvěděla, že sloužil v armádě, příliš ji to nepřekvapilo.

Nemohla si přece nevšimnout jeho autoritativního vystupování a vojenského držení těla. Dean dobře zná válečná pravidla, scénáře dobytí, pokořování nepřátel, chování vítězů.

„Náš neznámý pachatel tedy byl v Kosovu,“ řekla zamyšleně.

„A určitě se mu tam nesmírně líbilo,“ opět promluvil Conway. „Na místě, kde je násilná smrt tou nejvýšednější záležitostí, může vrah spáchat jakékoliv zvěrstvo a klidně beze stopy zmizet. Prakticky ani nelze zjistit, kolik obyčejných kriminálních zločinů bylo připsáno na vrub válce.“

„Takže možná hledáme nedávného imigranta,“ nadhodila Rizzoliová. „Uprchlík z Kosova.“

„Jistě, je to jedna z variant,“ řekl Dean.

„A po celou dobu jste o ní věděl.“

„Ano.“ S odpovědí ani na okamžik nezaváhal.

„Tajil jste důležitou informaci. Klidně jste se díval, jak pitomí poldové běhají v kruhu.“

„Nechal jsem vás, abyste dospěla k vlastním závěrům.“

„Ale tohle,“ ukázala na snímky, „by mi dost usnadnilo práci.“

Dean a Conway si vyměnili pohled. „Obávám se, že toho, co jsme vám neřekli, je víc,“ řekl senátor.

„Víc?“

Gabriel Dean vytáhl z objemné složky další fotografii. Snímek na Rizzoliovou zapůsobil obzvlášť drtivě. Zavražděný mladý muž, světlolasy a s náznakem knírku, byl spíš hubený než svalnatý, z útlého hrudníku vystupovala žebra, ramenní klouby připomínaly bílé pahrbky. Obličejové svaly měl ztuhlý v grimase nevýslovné hrůzy.

„Tuhle oběť policie objevila loni devěťadvacátého října,“ sdělil Rizzoliově Dean. „Tělo manželky se dodnes nenašlo.“

Rizzoliová ztěžka polkla. „Opět Kosovo?“

„Ne. Fayetteville v Severní Karolině.“

Zrudla hněvem. „O kolika dalších vraždách jste mi neřekl? Sakra, kolik podobných případů jste mi zatajil?“

„Tohle jsou všechny, o kterých víme.“

„Znamená to, že můžou být další?“

„Ano, můžou. Ale nemáme přístup k potřebným informacím.“ Nevěřicně zakroutila hlavou. „FBI že nemá přístup k informacím?“

„Agent Dean mluví o případech mimo naši jurisdikci,“ vložil se do rozhovoru senátor Conway. „Náš pachatel mohl vraždit v zemích, které neposkytují údaje. V oblastech, kde se válčí nebo kde právě probíhají politické převraty a nepokoje. Přesně taková místa musí našeho vraha přitahovat. Cítí se tam jako doma.“

Zabiják, který volně překračuje oceány, pomyslela si Rizzoliová. Zabiják, jehož lovecký revír neomezuje ani žádné státní hranice. Horečně si vybavovala všechno, co věděla o Dominátorovi. Oběti si dokázal podrobit bezpečně a rychle, vůbec se nezmohly na odpor. Toužil po styku s mrtvými, mrtvoly ho sexuálně vzrušovaly. Používal útočný nůž typu Rambo. A pak tu byla ta šedo zelená vlákna pocházející z tkaniny vhodné pro výrobu padáků... Rizzoliová si uvědomovala, že ji oba muži pozorují a čekají, jestli ze senátorových slov vyvodí správné závěry.

Znovu si prohlédla čtvrtou fotografii. „K téhle vraždě tedy došlo ve Fayetteville?“

„Ano,“ přikývl Dean.

„Někde v té oblasti je vojenská základna, že?“

„Fort Bragg. Asi patnáct kilometrů od Fayetteville.“

„Kolik je na té základně lidí?“

„Jedná se zhruba o jedenačtyřicet tisíc vojáků v aktivní službě,“ odpověděl Dean bez zaváhání. Dokonce ze sebe informace, které zřejmě pokládal za důležité, přímo vychrlil. „Sídlí tam Osmnáctý letecký sbor, Osmdesátá druhá letecká divize a velitelství speciálních armádních operací.“

„Tak proto jste přede mnou celou věc tajili? Důvodem je, že vlastně hledáme profesionála? Někoho, kdo absolvoval speciální výcvik a zabití si vybral jako povolání?“

„Nevěděli jsme o nic víc než vy.“ Gabriel Dean se k ní naklonil. Najednou všechno kolem zmizelo, senátora Conwaye i masivní tmavý nábytek nahradila jen Deanova tvář. „Když jsem si přečetl policejní zprávu o vraždě a únosu ve Fayetteville, zmocnil se mě pocit, jako bych se znovu ocitl v Kosovu,“ pokračoval Dean. „Vrah na místě činu zanechal dokonalý podpis, jednotlivé detaily se přesně shodovaly. Poloha oběti. Typ čepele použité k proříznutí hrdla jediným hlubokým řezem.“

Porcelánový šálek umístěný na klíně. Únos manželky. Okamžitě jsem odletěl do Fayetteville. Čtrnáct dní jsem s místními orgány spolupracoval při vyšetřování. Žádného podezřelého se nepodařilo objevit.“

„Proč jste mi to neřekl dřív?“

„Museli jsme vzít v úvahu, kdo by mohl být pachatelem.“

„I kdyby to byl třeba čtyřhvězdičkový generál, na informace o fayettevilleském případu jsem stejně měla právo, nemyslíte?“

„V pátrání po bostonském pachateli by vám ty informace nijak nepomohly, jinak bych vám je rozhodně nezatajil.“

„Říkal jste, že na základně Fort Bragg je jedenačtyřicet tisíc vojáků v aktivní službě.“

„Ano.“

„Kolik z nich působilo v Kosovu? Předpokládám, že tuhle otázku jste si taky položil.“

Dean přikývl. „Vyžádal jsem si z Pentagonu seznam všech vojáků, v jejichž služebních záznamech jsou data a místa odpovídající těm vraždám. Dominátor na seznamu není. Pouze pár těch mužů teď bydlí v Nové Anglii a žádný z nich nemůže být náš pachatel.“

„Tohle mám brát vážně?“

„Ano.“

Rizzoliová se zasmála. „Nečekáte ode mne až příliš velkou dávku důvěřivosti?“

„Jane, musíme si důvěřovat vzájemně. A já vám důvěřuju.“

„Kristepane, čeho se vaše důvěra týká? Zatím jste mi nesvěřil nic, co by vyžadovalo utajení.“ V pracovně na chvíli zavládlo ticho. Dean a Conway si opět vyměnili pohled. Senátor téměř neznatelně kývl. Během té němě domluvy se oba muži patrně rozhodli odhalit Rizzoliové nejdůležitější část rébusu.

„Je vám něco známo o spolupráci armády a CIA, detektive?“ zeptal se Conway.

„Nanejvýš jsem zaslechla nějaké dohady. Nic konkrétního.“

„CIA si tu a tam pro některé své akce zapůjčuje příslušníky speciálních armádních jednotek. Stalo se to například v Afghánistánu nebo v Nikaragui.“

V Afghánistánu operační skupina CIA potřebovala dodatečnou vojenskou podporu a navíc tam Zelené barety školily mudžahedíny.

V Nikaragui odborníci z námořní pěchoty zaminovávali přístavy. Podobných případů výpomoci je samozřejmě mnohem víc. Pro nás je důležité, že při práci pro Ústřední zpravodajskou službu vojáci prakticky přecházejí do její pravomoci a ztrácejí se z evidence Pentagonu. Armáda prostě nemá o jejich aktivitách žádné záznamy.“ Senátor se odmlčel a výmluvně pokrčil rameny.

Rizzoliová se podívala na Deana. „Takže materiál se jmény fayettevilleských vojáků, kteří sloužili v Kosovu...“

„Je neúplný,“ dokončil za ni větu Dean.

„A do jaké míry neúplný? Kolik jmen je vynecháno?“

„To nevím.“

„Ptal jste se lidí ze CIA?“

„Jistě, ovšem narazil jsem na neproniknutelnou zeď mlčení.“

„Nesdělili vám žádná jména?“

„Podobné údaje CIA nemusí sdělovat,“ poznamenal Conway. „Pokud se váš pachatel zúčastnil tajných operací v zahraničí, oficiálně to nikdy nikdo nepřizná.“

„Ani kdyby ten voják začal vraždit na domácí půdě?“

„Zejména v takovém případě,“ vzal si opět slovo Dean. „Pro pověst zpravodajských služeb by to mohla být katastrofa. Co kdyby se dopadený zabiják rozhodl mluvit? Jaké citlivé informace by asi pronikly do tisku? Ale i když odhlédneme od eventuálních zahraničně politických důsledků, pořád by tu zůstávala otřesná skutečnost, že člověk, který plnil příkazy CIA, se najednou vloupává do domů, vraždí pokojné občany a przní mrtvoly žen. Jenom si představte ty palcové titulky na prvních stranách. Kdepak, po takové popularitě Ústřední zpravodajská služba rozhodně netouží.“

„Co vám tedy odpověděli?“

„Že nemají žádné informace, které by se týkaly případu vraždy ve Fayetteville.“

„To zní jako běžné zatloukání.“

„Zašli mnohem dál,“ řekl Conway. „Hned následující den byl agent Dean odvolán z vyšetřování ve Fayetteville a musel se vrátit do Washingtonu. Příkaz přišel přímo z ředitelství FBI.“

Rizzoliová jen ohromeně zírala.

„Tehdy se na mne agent Dean obrátil,“ pokračoval Conway.

„Protože jste ve výboru pro ozbrojené složky?“

„Protože se už léta známe. Víte, mariňáci dokáží najít jeden druhého. A vzájemně si věří. Požádal mě, abych zjistil, o co tu jde. Bohužel jsem neuspěl.“

„Cože, ani senátor se nedozví pravdu?“ Conway se ironicky pousmál. „Demokratický senátor z liberálního státu, dodal bych. Přestože jsem sloužil vlasti jako voják, určité kruhy na ministerstvu obrany mě nikdy nepřijmou za svého. A nikdy mi nebudou plně důvěřovat.“

Rizzoliová sklouzla pohledem k fotografiím na stolku. K té galerii mužů, zavražděných nikoliv z politických, náboženských či národnostních důvodů, ale pouze proto, že měli krásné mladé manželky.

„Stejně jsem se o tom měla dozvědět dřív,“ povzddechla si.

„Z policejního vyšetřování snadno uniknou informace,“ namítl Dean.

„Já novinářům žádné důvěrné informace neprozrazuju,“ ohradila se.

„Vy osobně ne, ale můžete dát ruku do ohně za každého člena svého týmu? Chci říct, že kdyby policie znala tyhle podivné souvislosti, pravděpodobně by se alespoň v náznacích dostaly do médií, což by vzbudilo pozornost jistých lidí. A ti lidé by udělali cokoli, jen abyste nikoho nezatkla.“

„Vážně si myslíte, že by chránili bestiálního vraha?“

„Ne. Podle mého názoru se ho snaží dopadnout stejně jako my. Ale chtějí to provést hezky potichu, bez publicity. Patrně ztratili jeho stopu. Vymkl se jejich kontrole a vraždí civilisty. Stala se z něho chodící časovaná bomba. Představuje problém, který si CIA nemůže dovolit ignorovat.“

„A když ho dopadnou dřív než my? Co bude následovat?“

„Nic. Pokud se jim podaří Dominátora chytit, nikdy se o tom nedovíme, chápete? Vraždy prostě ustanou. A my se nikdy nic nedovíme.“

„Tomu já neříkám uspokojivý závěr.“

„Samozřejmě. Vy si přejete spravedlnost. Zatčení, proces, rozsudek. Podle předpisů a s plnou parádou.“

„Vám takový požadavek připadá přehnaný? Nesplnitelný?“

„V tomhle případě možná ano.“

„A proto jste mě sem přivezl? Abyste mi řekl, že našeho pachatele nikdy nedopadnu?“

Gabriel Dean se k ní naklonil a pohlédl jí do očí. „Chceme přesně totéž co vy, Jane. Zatčení, proces, rozsudek. Jdu po tom chlapovi už od Kosova. Myslíte si, že se spokojím s jiným závěrem?“

„Ano, detektive Rizzoliová,“ tiše prohodil Conway. „Skutečným důvodem, proč jsem vás pozval k sobě domů, je nutnost maximálně naší schůzku utajit.“

„Není toho utajování až příliš?“

„Momentálně je to jediná cesta, která nabízí alespoň malou naději, že odhalíte pachatele a uzavřete případ. A tohle chceme snad všichni.“

Rizzoliová se na senátora pátravě zahleděla. „Poslyšte, tenhle můj výlet jste platil vy, nemám pravdu? Letenku, limuzínu, luxusní hotel. Ty položky se v účtech FBI neobjeví.“

Conway se pousmál. „Ano, máte pravdu. Skutečně důležité věci je lepší ponechat mimo protokol.“

Kapitola 23

Nebesa se otevřela a déšť bubnoval do střechy Deanova volva jako stovky kladívek. Stěrače se míhaly po předním skle, které nabízelo skličující výhled na zvolna se pohybující automobily a zaplavené ulice.

„Máte štěstí, že zpátky neletíte dnes večer,“ prohodil Dean. „Na letišti zřejmě bude pěkný zmatek.“

„Taky jsem ráda. V takovém počasí raději zůstávám oběma nohama na pevné zemi.“

Gabriel Dean se zatvářil mírně pobaveně. „A já myslel, že se ničeho nebojíte.“

„Vážně?“

„Nesnažte se snad vyvolat takový dojem? Pořád jako byste na sobě měla brnění se spuštěným hledím.“

„Už se mi zase pokoušíte navrtat lebku a prozkoumat mozek. Baví vás to?“

„Omlouvám se, zvyk je železná košile. Víte, právě tohle byla moje práce během operace Pouštní bouře. Psychologické sondy.“

„Jenže já nejsem nepřítel.“

„Jane, v životě by mě nenapadlo pokládat vás za nepřítele.“

Pohlédla na něho a jako pokaždé musela obdivovat čisté a ostré křivky jeho profilu. „Ale nedůvěřoval jste mi.“

„Tenkrát jsem vás ještě neznal.“

„Takže jste změnil názor?“

„Proč myslíte, že jsem chtěl, abyste přiletěla do Washingtonu?“

Koketně se zasmála. „Stýskalo se vám a nemohl jste se dočkat, až mě zase uvidíte?“

Dean mlčel. Začervenala se, v duchu se proklínala za ten hloupý smích i za ta ještě hloupější slova. Přesně takovým chováním u ostatních žen pohrdala.

Vozy před nimi se opět daly do pohybu, od kol stříkaly proudy kalné vody.

„Náhodou jsem se na vás opravdu těšil,“ řekl náhle Dean.

„Ano?“ vyhrkla bez přemýšlení, ale vzápětí se zarazila. Už jednou se ztrapnila a teď si umínila, že nesmí zopakovat tutéž chybu.

„Chtěl jsem se vám omluvit. Neměl jsem Marquetteovi říkat, že na tenhle případ nestačíte. Mýlil jsem se.“

„Kdy jste změnil názor?“

„Došlo k tomu postupně. Den za dnem jsem sledoval vaši práci. Viděl jsem, jak jste maximálně soustředěná... jak úporně se snažíte, aby všechno dopadlo podle vašich představ.“

Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Mezitím jsem se taky dozvěděl, s čím se od minulého léta potýkáte.“

„A udivilo vás, že jsem se dávno nezhroutila?“

„Myslíte si, že vás lituju.“

„No, není moc lichotivé slyšet: „Hele, co dokázala, když uvážíme, čím prochází. Nechtěl byste mi rovnou udělit medaili za nějakou paraolympijskou disciplínu?“

Gabriel Dean si zhluboka a téměř podrážděně povzdechl. „Jane, musíte za každým vlnidnějším slovem hledat záludnost? Někdy lidé myslí přesně to, co říkají.“

„Snad byste mohl pochopit, proč právě od vás беру chválu s jistou nedůvěrou.“

„Domníváte se, že před vámi stále něco tajím.“

„Spíš pořád nevím, na čem jsem. Nedokážu vás prokouknout.“

„Ale pochvalu vážně myslet nemůžu, že?“

„Ale jo.“

„Snad. Ale stejně mi nevěříte.“

Na semaforu se rozsvítila červená a Dean zastavil. „Z čeho vlastně ta vaše skepse vyvěrá? Odmítáte být jenom na chvíli odložit masku tvrdé policistky, nedovolíte mi, abych za ní zahlédl skutečnou Jane Rizzoliovou.“

Naznačila úsměv. „Raději toho necháme, Deane.“

„Souvisí váš obranný postoj s tím, že jste policistka? Žena mezi samými muži?“

„Kristepane, vyptáváte se jako evokač.“

„Měl jsem dojem, že vaši kolegové si vás váží.“

„Ano, najde se mezi nimi pár výjimek.“

„Určitě to nejsou pouze výjimky.“ Naskočila zelená a Dean se opět věnoval řízení.

„Jde o tu práci vůbec,“ řekla. „O to může testosteronu kolem.“

„Tak proč jste si tu práci vybrala?“

„Protože jsem ve škole věčně kašlala na domácí úkoly.“

Oba se upřímně zasmáli. Poprvé za celou dobu, co se znali.

„Pravda je,“ pokračovala Rizzoliová, „že mě ta práce lákala už jako dvanáctiletou holku.“

„Čím vás lákala?“

„V dětství mi připadalo, že před poldou má každý respekt.“

Chtěla jsem odznak a zbraň. Kdo nosí odznak a zbraň, říkala jsem si, toho lidé berou vážně. Nikdo ho nepřehlédne, nikdo se k němu neotočí zády. Netoužila jsem se zahrabat v nějaké nudné kanceláři, kde by se ze mne stala nezajímavá anonymní ženská, které není třeba věnovat pozornost.“

Rizzoliová se opřela loktem o dveře a povzdechla si. „Teď se mi anonymita zdaleka nezdá tak špatná. „Chirurg a Dominátor by alespoň neznali moje jméno.“

„Takže svého někdejšího rozhodnutí litujete?“

Vybavily se jí nekonečné večery a noci, kdy byla neustále na nohou, poháněna adrenalinem a kofeinem. Vybavily se jí mrtvolky, zohavené lidskými bestii. A vybavil se jí i nešťastník, který před časem vypadl z letadla. Muž, jehož složka stále ještě ležela na psacím stole. Jako nemá výčitka, jako symbol marnosti.

Jdeme za svými sny, pomyslela si Rizzoliová, a ty sny nám občas promění život v peklo. Ve sklep plný pachy čerstvé krve. Nebo v děsivý volný pád z blankytně modré oblohy. Přesto se nenecháme odradit. Přesto neztrácíme naději. Přesto budeme snít dál.

„Ne, nelituju,“ řekla tichým, ale pevným hlasem. „Tohle je prostě moje povolání. A záleží mi na něm. Jistě, dost často se vztekám. Kleju, skřípu zuby a zatínám pěsti. Nedokážu se dívat na tělo oběti a nezuřit. V takové chvíli se ze mě stává mstitel. Jednou možná přijde den, kdy mě smrt nevinných lidí nezasáhne, nedojme ani nerozběsní. Potom pochopím, že je nejvyšší čas odejít.“

„Máte obrovský elán,“ podíval se na ni Dean. „Prožíváte všechno s úžasnou intenzitou. Pořád ve vás hoří plamen. Neznám nikoho, kdo by se s vámi mohl srovnávat.“

„A myslíte, že takový permanentní zápal je dobrý?“

„Určitě.“

„Já si tím nejsem jistá. Někdy mám sama ze sebe strach.

Když neustále a příliš prudce planete, dříve nebo později dohoříte. Zůstanou vám jen doutnající trosky. Oči pro pláč.“ Rizzoliová se zahleděla na přední sklo bičované deštěm. „Asi bych si měla vzít příklad z vás.“

Neodpověděl a Rizzoliovou okamžitě napadlo, jestli ho posledními slovy neurazila. Vlastně naznačila, že je chladný, bez emocí. Ale přesně takhle na ni od začátku působil: muž v dokonale padnoucím šedém obleku. Nepřístupný. Celé týdny ji vyváděl z míry. A teď si ho se silicími pocity frustrace přála vyprovokovat. Chtěla, aby se alespoň rozcílil. Musela si přece dokázat, že je schopna proniknout tím jeho neproniknutelným krúným. Chápala to jako výzvu. Jako prestižní záležitost.

Jenže právě takové výzvy a prestižní záležitosti dělají z žen hlupačky.

Když Dean posléze zastavil před hotelem Watergate, byla připravena co nejstručněji se rozloučit. „Díky za odvoz. A za to, že jste mi konečně odhalil pravdu.“ Otočila se a otevřela dveře. Do vozu zavanul příjemně vlhký vzduch.

„Uvidíme se v Bostonu.“

„Jane?“

„Ano?“

„Ode dneška absolutně žádné tajnosti, platí?“

„Pokud to myslíte vážně...“

„Copak mi pořád ještě nevěříte?“

„A záleží na tom?“

„Jistě, záleží,“ řekl tiše. „Moc bych si přál, abyste mi důvěřovala.“ Mlčela, tep se jí zrychlil. Znovu se otočila k Deanovi a na okamžik se mu zahleděla do očí. Tak dlouho před sebou skrývali své skutečné úmysly a pocity, že nebylo snadné překročit bariéru, kterou mezi sebou sami vytvořili. V tuto chvíli mohlo být řečeno nebo učiněno cokoli. Ani jeden z nich se neodvážil udělat první krok. První chybu.

U otevřených dveří vozu se mihl stín. „Vítejte v hotelu Watergate, madam. Potřebujete pomoc se zavazadly?“

Cizí hlas Rizzoliovou vytrhl z myšlenek. Škubla sebou, zvedla hlavu a spatřila usmívajícího se hotelového portýra.

„Díky, já už jsem u vás ubytovaná,“ zamumlala a znovu pohlédla na Deana. Ale chvíle vzrušujícího a slibného napětí minula. Vrátný dál úslužně stál vedle pootevřených dveří, a Rizzoliové tedy nezbylo než vystoupit.

Ještě se na sebe podívali přes kapky stékající po okenním skle a mávli si na rozloučenou. Deanovo volvo zmizelo v dešti a Rizzoliová zamykla do hotelové haly.

Ve výstupu se zády opřela o zadní stěnu kabiny a se zavřenýma očima proklínala každou hloupou větu, kterou před Gabrielem Deanem vyslovila. A stejně tak proklínala svou nerozhodnost. S chutí by si napohlavkovala a ze všeho nejvíce si teď přála odhlásit se z hotelu a vrátit se do Bostonu. Napadlo ji, že by třeba mohla stihnout některý večerní let. Nebo noční vlak.

Ostatně vždycky ráda cestovala vlakem.

Jakmile vkročila do pokoje, začala balit. Chvatně posbírala toaletní potřeby, vytáhla ze skříně rezervní kalhoty a blůzu, téměř zuřivě naházela všechno do kufru k pouzdru se zbraní a zavřela zip. Zavazadlo opatřené kolečky odvezla ke dveřím.

Vtom kdosi zaklepal.

Na chodbě stál Dean, elegantní šedý oblek nasáklý deštěm, vlasy vlhké a lesklé. „Myslím, že jsme nedokončili náš rozhovor,“ řekl tiše.

„Máte ještě něco na srdci?“

„Ano. Vlastně je toho dost.“ Nečekal na pozvání, vešel dovnitř a zavřel za sebou. Všiml si přichystaného kufru, zamračil se.

V duchu zaúpěla. A zaklela. Jeden z nás dvou musí sebrat odvahu prorazit ten bludný kruh, uvědomila si. Jinak se snad zblázním.

MLčky k sobě Gabriela Deana přitáhla. Okamžitě ji objal kolem pasu. Už jejich první polibek dokazoval mimo jakoukoliv pochybnost, že si oba přáli totéž. Pokud se právě dopouštěli osudového omylu, byl to omyl společný. Téměř nic o Deanovi nevěděla, ale zoufale po něm toužila. Důsledky budu řešit později, blesklo jí hlavou.

Tvář měl zvlhlou od deště, a když se svlékl, na kůži mu zůstala vůně namoklé vlny. Tu vůni Rizzoliová dychtivě a žádostivě vdechovala, zatímco oba rukama a ústy objevovali jeden druhého.

Neměla trpělivost pro příliš dlouhou předeheru, chtěla se milovat hned, vášnivě, divoce, bezstarostně. Jak se dalo čekat, Dean nespěchal, naopak se snažil co nejvíce protahovat něžné laskání a udržet si kontrolu. Rizzoliová s ním bojovala, postupně odhodila jakékoliv zábrany a využila veškerých prostředků, aby ho přivedla k cíli. Dobývala Gabriela Deana, dokud nepodleh. V jejich úvodním střetnutí přesvědčivě zvítězila.

Spali a za okny zvolna hasl den. Když se Rizzoliová probudila, muže ležícího vedle ní už téměř skrývalo šero. Muže, který pro ni dokonce i teď, po fyzickém sblížení, zůstal záhadou. Vzájemně využili svých těl, poskytli sami sobě i jeden druhému spoustu rozkoše. Věděla, že se dostaví pocit viny, ve skutečnosti však pociťovala cosi jako zadostiučinění. A také radostný údiv.

„Už sis sbalila,“ řekl tiše.

„Chtěla jsem se ještě večer vrátit domů.“

„Proč?“

„Nebyl žádný důvod, abych tu zůstávala.“ Zlehka prsty přejela po jeho výjimečně neoholeném obličejí. „Dokud jsi nezačulal na dveře.“

„Málem jsem se k tomu neodhodlal. Chvilí jsem jezdit kolem hotelu a sbíral odvahu.“ Rizzoliová se zasmála. „Vypadá to, jako by ses mě bál.“

„Chceš slyšet pravdu? Jsi žena vzbuzující respekt. A vlastně skoro strach.“

„Vážně tak působím?“

„Jsi prudká. Vášnivá. Sálá z tebe úžasný žár.“ Pohladil ji po stehně a jejím tělem projel spalující záchvěv. „V autě jsi říkala, že by sis přála mít alespoň něco z mých vlastností. Ale přiznám se ti, Jane, spíš závidím já tobě. Hlavně ten zápal, to zaujetí pro všechno, co děláš.“

Položila dlaň na jeho hrud'. „Mluvíš, jako by ti v těle ani netlouklo normální živé srdce.“

„A nemyslela sis náhodou, že mi srdce schází?“

Rizzoliová mlčela. Muž v šedém obleku.

„Nemám pravdu?“ naléhal Dean.

„Vůbec jsem se v tobě nevyznala. Zdál ses mi hrozně rezervovaný. Jako stroj. Jako robot.“

„Neschopný lidského citu?“ Dean si povzdychl. „Víš, na problémy a pracovní úkoly každý reagujeme jinak. Ty je řešíš rázně, někdy vztekale, přímo zuřivě.“

„Ano, dost často.“

„Střemhlav se vrháš do boje, riskuješ. A stejně tak se chováš v soukromí. Kdykoliv jsi připravená vybuchnout.“

„Snad. Ale já zase nechápu, jak je možné, že ty nikdy neztráčíš nervy.“

„Nepřipustím to. Raději o krok couvnu a nadechnu se. Každý případ nejdrív důkladně analyzuji a pak z jednotlivých dílů sestavuju skládku.“ Dean se nazdvihl na lokti a pohlédl Rizzoliově do očí. „Právě proto mě tak zajímáš. A přitahuješ. Fascinuje mě, s jakým citovým nasazením do všeho jdeš. Připadáš mi... zvláštním způsobem nebezpečná.“

„Opravdu tě tím přitahuju?“

„Jistě. Jsi úplně jiná než já. Jiná, než se celý život snažím být.“

„A nebojíš se, že tě změní? Že se na tobě podepíšu?“

„Trochu ano. Ale oheň nás taky přitahuje, i když zatraceně dobře víme, že nás může popálit.“

Natočila se k Deanovi a zlehka ho políbila na pootevřené rty. „Nebezpečí občas bývá nesmírně vzrušující,“ zašeptala. Večer přešel do noci. Pod sprchou ze sebe smyli společný pot, a když pak stáli před zrcadlem ve stejných hotelových županech, pobaveně se na sebe zubili. Večeři si nechali přinést do pokoje, po jídle v posteli usrkávali víno a sledovali televizní kanál vysílající pouze komedie. Pro dnešek si Rizzoliová netoužila kazit náladu žádným ponurým zpravodajstvím CNN.

Pro dnešek chtěla zůstat tisíce mil daleko od Warrena Hoyta.

Ale ani útočiště v náručí milence ji nedokázalo před Hoytem uchránit. Chirurg stejně pronikl do jejích snů. Náhle se probudila celá zpocená strachem, nikoliv vášní. Zběsilý tlukot srdce přehlušovalo zvonění mobilu. Pár vteřin jí trvalo, než se uvolnila z Deanova objetí a zvedla z nočního stolku telefon.

„Rizzoliová.“

„Nejspíš jsem tě vzbudil, co?“ ozval se Frostův hlas.

Zašilhala na radiobudík. „Proč myslíš? Je pět ráno, ne?“

„Jsi v pořádku?“

„Jistě, je mi skvěle.“

Frost si rozpačitě odkašlal. „Totiž... já samozřejmě vím, že dneska letíš zpátky. Ale tohle bys asi měla vědět ještě předtím, než se vrátíš.“

„O co jde?“

Hned jí neodpověděl. V telefonu slyšela, jak se kdosi ptá, kde jsou sáčky na úschovu důkazů, a pochopila, že Frost volá z místa činu. Dean vedle ní se neklidně zavrtěl, vzápětí se v posteli posadil, zívá a rozsvítil. „Děje se něco?“

Frost se opět ozval. „Rizzoliová?“

„Kde vlastně jste?“

„Oznámili nám deset šedesát čtyři a já právě...“

„Proč se obtěžuješ kvůli obyčejnému vloupání?“

„Protože jde o vloupání do tvého bytu.“

Rizzoliová oněměla. S telefonem přitisknutým k uchu vnímala jenom svůj zrychlený tep.

„Když jsi odjela, dočasně jsme od tvého domu odvolali hlídku,“ pokračoval Frost. „Vloupání ohlásila sousedka z bytu číslo dvě stě tři, paní...“

„Spiegelová. Ginger Spiegelová.“

„Jo, Spiegelová. Zřejmě velmi bystrá mladá dáma, prý dělá barmanku u McGintyho. Vracela se pěšky z práce a všimla si střepů pod požárním schodištěm. Koukla nahoru a uviděla rozbité okno. Okamžitě zavolala na 911. Policista, který se tam dostavil, poznal, že jde o tvůj byt, a zavolal mě.“

Dean se zlehka dotkl její ruky a tázvě zdvihl obočí. Rizzoliová ani neopětovala jeho pohled. Zhluboka se nadechla a s předstíraným klidem se zeptala: „Sebral něco?“ Bez váhání použila mužského rodu. Jméno sice nevyslovila, jí i Frostovi však bylo jasné, kdo vloupání spáchal.

„To nám musíš povědět sama, až se vrátíš.“

„Teď jsi u mě?“

„Ano, konkrétně v obývacím pokoji.“ Rizzoliová zavřela oči. Ze vzteku se jí málem udělalo nevoľno. Představila si, jak po jejím bytě chodí cizí lidé. Otvírají skříně a zásuvky, zvědavě prohlíží oblečení, dotýkají se nejintimnějších věcí.

„Zdá se, že všechno zůstalo na místě,“ řekl Frost. „Je tady televize, viděl jsem i CD přehrávač. Na kuchyňské lince stojí velká sklenice s drobnými. Víš o něčem, co by mohl zloděj ukrást?“

Můj klid. Můj zdravý rozum.

„Rizzoliová?“

„Nic mě nenapadá.“ Frost chvíli mlčel. A pak promluvil co nejohleduplnějším tónem. „Až se vrátíš, projdeme to tady spolu kousek po kousku. To rozbité okno správce zabeđnil, aby sem nenapršelo.“

A mimochodem, pokud bys chtěla zatím bydlet u nás, Alice rozhodně nebude nic namítat. Máme jeden pokoj, který vůbec nepoužíváme, a v něm můžeš...“

„To je v pořádku,“ přerušila ho Rizzoliová.

„Vážně by to nebyl problém.“

„Říkám, že je to v pořádku!“ V jejím hlase kromě hněvu zazněla hrdost. Především hrdost.

Frost pochopil a dál už nenaléhal. Ale ani se necítil uraženě.

„Fajn, brkni mi, až dorazíš do Bostonu,“ prohodil nevzrušeně a ukončil hovor.

Položila telefon zpátky na noční stolek. Gabriel Dean z ní nespouštěl oči. Náhle jí bylo nepříjemné, že ji vidí nahou a vystrašenou. Zranitelnou. Rázně vstala z postele, zašla do koupelny a zamkla za sebou.

Uplynulo sotva několik vteřin a Dean zatřukal na dveře. „Jane?“

„Musím se znovu osprchovat.“

„Nenechávej mě stranou.“ Opět zaklepal. „Pojď sem a všechno spolu probereme.“

„Až se osprchuju.“ Otočila oběma kohoutky. Jistě, chtěla se umýt; hlavně však potřebovala tekoucí vodu jako zvukovou clonu znemožňující rozhovor a chránící soukromí. Stála pod proudem kapek se skloněnou hlavou, dlaněmi se opírala o dlaždičky a snažila se přemoci strach. Představovala si, jak se vrstvy strachu odlupují, sklouzávají po její kůži dolů a mizí v odtoku. Když skončila, cítila se mnohem klidnější. Důkladně se osušila. V zamženém zrcadle pak spatřila svůj obličej, nikoliv už bledý, ale zruřovělý horkem. Znovu byla připravena hrát na veřejnosti roli neohrožené policistky Jane Rizzoliové.

Odemkla a vyšla z koupelny. Gabriel Dean seděl v křesle u okna. Nic neříkal, jenom ji pozoroval. Chvatně se začala oblékat, sbírala z podlahy pohozené prádlo a očima se raději vyhýbala pomačkaným prostěradlům, němým svědkům krásného a divokého milování. Jediný telefonát všechno zničil. Zamračeně rázovala po hotelovém pokoji, dopínala si knoflíčky bílé blůzy a zatahovala zip u kalhot. Venku dosud vládla tma, pro Jane Rizzoliovou však noc nenávratně minula.

„Povíš mi, co se stalo?“ zeptal se po chvíli Dean.

„Hoyt byl v mém bytě.“

„Vědí určitě, že to byl Hoyt?“

„A kdo jiný by to mohl být?“ opáčila mnohem ostřejším tónem, než zamýšlela. Zrudlá rozčilením i rozpaky vytáhla zpod postele své boty. „Musím domů.“

„Je pět ráno. Tvoje letadlo startuje až v devět třicet.“

„Vážně čekáš, že bych ještě dokázala usnout? Po takové zprávě?“

„Přiletíš do Bostonu unavená.“

„Cítím se docela svěží.“

„Protože tě pohání adrenalin.“

Vestoje si obula střevíce. „Nech toho, Deane.“

„Čeho?“

„Těch pokusů řešit mé problémy a vodit mě za ručičku.“

Nejméně minuta uplynula v tichu. Potom Dean prohodil mírně ironicky: „Promiň, pořád zapomínám, že se o sebe zásadně staráš sama.“

Zastavila se zády k němu, na okamžik úplně strnula. Teď už svých nevlídných a unáhlených slov litovala. Ve skutečnosti si vůbec poprvé zoufale přála, aby ji konejšil a chránil. Aby o ni pečoval. Aby ji vzal do náruči a odvedl zpátky do postele. Mohli by usnout v objetí. Do odletu přece zbývalo několik hodin.

Ale když se k němu otočila, zklamaně zjistila, že mezitím vstal z křesla a začal se oblékat.

Kapitola 24

V letadle téměř okamžitě usnula. Probudila se, teprve když začali nad Bostonem klesat; měla trýznivou žízeň a cítila se jako omámená. Už z Washingtonu je provázelo špatné počasí, během četných turbulencí se chvěly podnosy s občerstvením a pochopitelně i nervy cestujících, Rizzoliová však byla příliš unavená, aby uvažovala o nebezpečí. A teď, zatímco oválným okénkem sledovala, jak se okraj křídla ztrácí v šedém moři mlhy, před sebou stále viděla Deana. Nedokázala se soustředit na nic jiného. Hleděla okénkem do mlhy a myslela na dotečky jeho rukou, na teplo jeho dechu na své kůži.

A vybavovala si také jejich poslední slova na chodníku před letištní halou. Kdepak, to nebylo milenecké rozloučení, říkala si s trpkostí, takhle se loučí obchodní partneři, spěchající za svými zcela rozdílnými zájmy. Obviňovala samu sebe a obviňovala i Deana. Washington se pro ni opět stal městem pomačkaných prostěradel a pozdní lítosti.

Letadlo přistálo do nevlídného hustého deště, letištní personál se po ranveji pohyboval v barevných pláštěnkách s kapucí. Rizzoliová se cítila unavená a sklíčená. Vůbec se netěšila na cestu domů, do bytu, který už nikdy nebude oázou bezpečí, neboť jej svým vpádem znesvětil Warren Hoyt.

V přiletové hale si z karuselu vzala kufr, vyšla ven a vzápětí couvla před studenou sprškou hnanou nápořem větru. U stanoviště taxíků čekala dlouhá fronta zachmuřených lidí. Rizzoliová přelétla pohledem řadu limuzín parkujících na druhé straně silnice a s úlevou objevila za oknem jednoho z vozů tabulku se svým jménem.

Zatřukala a řidič stáhl okno. Nebyl to onen postarší černoch, který ji předchozího dne odvážel na letiště.

„Ano, madam?“

„Jsem Jane Rizzoliová.“

„Jedete do Claremont Street, že?“

„Přesně tak.“

Řidič vystoupil a otevřel zadní dveře. „Vítejte na palubě. Jestli dovolíte, uložil bych vám zavazadlo.“

„Díky.“ Vklouzla do vozu a s unaveným povzdechem klesla na měkké kožené sedadlo. Venku nervózně houkaly klaksony, pneumatiky rozstříkávaly špinavou vodu. Ale svět uvnitř limuzíny se zdál poťhaně klidný a čistý. Rizzoliová zavřela oči. Automobil se vzdaloval od Loganova letiště a mířil na bostonský dálniční okruh.

Náhle se rozezvonil její mobil. Prudce se napřímila. Zatímco poslepu hledala v kabelce, vypadlo na podlahu několik propisek a mincí. Konečně se jí podařilo telefon vylovit.

„Rizzoliová.“

„Tady Margaret z kanceláře senátora Conwaye. Zařizovala jsem vaši cestu. Chci se jen zeptat, jestli máte zajištěný odvoz z letiště.“

„Ano, mám. Už sedím v limuzíně.“

„Aha.“ Margaret se na okamžik odmlčela. „Jsem ráda, že se to vysvětlilo.“

„Nerozumím vám. Co se mělo vysvětlit?“

„Volali nám ze servisní agentury. Prý jste ten odvoz zrušila.“

„Ne. A všechno je v pořádku, limuzína čekala u příletové haly. Děkuju vám.“ Ukončila hovor a sehnula se, aby posbírala vypadlé věci.

Kuličkové pero se zakutálo až pod sedadlo řidiče. Než na pero dosáhla, musela co nejvíc natáhnout prsty. A teprve teď si povšimla, že kobereček má tmavomodrý odstín.

Velmi pomalu se opět napřímila.

Právě vjeli do Callahanova tunelu pod řekou Charles. Rychlost provozu se zmírnila, automobily se tou nekonečnou betonovou rourou osvětlenou nepříjemně nažloutlým světlem zářivek sunuly téměř krokem.

Tmavomodrý nylon číslo 66, typ Dupont Antron. Kobercová tkanina obvyklá ve vybavení cadillaků a lincolnů.

Seděla bez hnutí, upřeně pozorovala jednotvárné stěny tunelu. Myslela na Gail Yeagerovou a na pohřební průvody, řady limuzín zvolna směřujících k branám hřbitova.

Myslela na Alexandera a Karennu Ghentovy, kteří odjížděli z Loganova letiště pouhý týden před svou smrtí.

Myslela na Kennetha Waitea a jeho četné dopravní přestupky; nesměl kvůli nim řídit, přesto však dál bral manželku do Bostonu.

Takhle si tedy vrah vybírá oběti?

Dvojice nastoupí do jeho vozu. Půvabná žena se pohodlně usadí na měkkých kožených sedadlech a vůbec si neuvedomí, že ji kdosi pátravě pozoruje ve zpětném zrcátku. Přitom vrah, anonymní muž, jehož si skoro ani nevšimla, právě rozhoduje o jejím osudu. Stane se nic netušící žena příští obětí?

Jantarově zbarvená světla se míhala kolem vozu a Rizzoliová zatím trpělivě skládala kamínek ke kamínku. Luxusní automobil, klidná plynulá jízda, kožená sedadla hebká jako lidská kůže. Bezejmenný řidič. Všechno cestujících uklébává, všechno v něm vyvolává pocit dokonalé péče a bezpečí. O muži za volantem pasažér vůbec nic neví. Naopak řidič má až překvapivě mnoho informací o cestujících. Zná jejich jména. Číslo letu. Adresu.

Provoz se na chvíli úplně zastavil. V dále před sebou Rizzoliová spatřila nevelký půlkruh šedavého světla, výjezd z tunelu. Oblíček měla stále otočený k postrannímu oknu, na řidiče se neodvažovala pohlédnout. Obávala se, že by pochopil, k jakým závěrům dospěla. Když sahala pro mobil, ruce se jí silně potily. Svírala jej v dlaních a horečně uvažovala, co by mohla a měla udělat dál. Šofér se až dosud choval normálně, ani náznakem nepotvrzoval její podezření.

Opatrně telefon otevřela a v šeru se snažila rozeznat číslice.

Hlavně se nesmím prozradit, pomyslela si. Žádné vyděšené koktání, žádné výkřiky o pomoc! Prostě musím mluvit, jako bych Frostovi chtěla pouze ohlásit, že jsem dorazila. A zároveň mu zkusím naznačit, co se děje.

Ale jak? „Asi jsem v maléru?“ Využila zkrácené volby Frostova čísla, uslyšela vyzvánění a pak slaboučkou „haló“, ztrácející se v popraskávání statické elektřiny.

Tunel. Jsem v tom ztraceném tunelu.

Přerušila hovor a podívala se dopředu, aby zjistila, jak daleko mají k výjezdu. Přitom bohužel sklouzla pohledem ke zpětnému zrcátku a nechtěně tak spatřila oči řidiče. Muž ji upřeně pozoroval. Dopustila se velké chyby. Náhle bylo všechno jasné, oba teď věděli, na čem jsou.

Musím se dostat ven. Okamžitě se musím dostat z auta!

Chvatně stiskla kliku, ale řidič mezitím už stačil dveře zamknout. V panice zkusila sáhnout po tlačítku, kterým by zámek uvolnila.

Přesně tolik času muž potřeboval, aby se natáhl dozadu, namířil paralyzér a zmáčkl spoušť.

Elektrický výboj Rizzoliovou zasáhl do ramene. Padesát tisíc voltů projelo celým tělem jako blesk a ochromilo nervový systém. Zatmělo se jí před očima. Zhroutila se, neschopna ovládat své pohyby. Jednotlivé svaly se nekontrolovaně stahovaly v bouři klonických záškubů.

Probudil ji zvuk dešťových kapek dopadajících na střechu vozu. Všechno jako by obklopovala hustá mlha. Rizzoliovou bolel jazyk, do něhož se zřejmě předtím kousla, v ústech cítila kovovou chuť teplé krve. Pak se mlžnaté závoje zvolna rozptýlily a Rizzoliová uviděla denní světlo. Vůz tedy už vyjel z tunelu a mířil... kam vlastně? Oknem zahlédla obrysy vysokých domů tyčících se proti šedým mrakům. Pokusila se pohnout rukou, ale marně, svaly byly ochablé, vyčerpané křečovitými záškuby po zásahu paralyzérem. Pohled na budovy a stromy míhající se za oknem vozu vyvolával lehkou závrať. Rizzoliová raději zavřela oči a veškeré úsilí soustředila na jediný cíl: aby ji opět poslouchaly

končetiny. Několik vteřin se její snažení zdálo beznadějně, ale potom se prsty pomalu sevřely v pěst.

A znovu. Pevněji. Silněji.

Odemknout dveře. Musím odemknout ty dveře.

Opět otevřela oči. Za oknem se dál v rychlém sledu střídaly rozmazané tvary. Okamžitě se jí začal zvedat žaludek, přesto se však přinutila narovnat paži a postupně ji natáhnout ke dveřím. Každý kousíček znamenal malé vítězství. Konečně dosáhla na tlačítko. Dveřní zámek hlasitě cvakl.

Vtom ucítila tlak na levém stehně. Spatřila řidičův obličej a vzápětí jejím tělem projel další elektrický výboj. Znovu ji zahálila tma.

Všechno, co muž dělal, prozrazovalo zkušeného profesionála. Opět se naklonil do vozu, přitáhl Rizzoliovou ke dveřím a bez jakékoliv námahy ji zvedl do náruče. Pro vojáka speciálních jednotek, zvyklého pochodovat celé hodiny s plnou polní na zádech, samozřejmě nepředstavovalo problém přenést štíhlou a spíš drobnou ženu o pár kroků dál. Děšť jí smáčel obličej.

Zahlédla husté křoviny a několik stromů, v mlžnatém oparu téměř stříbřitých. Nikde neviděla žádný jiný automobil, nedaleko však určitě vozy projížděly, jasně slyšela onen typický šumivý hukot, jakým se nám také ozývá moře, když k uchu přiložíme mušli. Ty zvuky se zdály být tak blízko, až se jí z hrdla vydral tlumený výkřik zoufalství.

Víko zavazadlového prostoru už bylo odklopené, na dně ležela šedozelená padáková tkanina, připravená přijmout později mrtvolu. Muž nacpal Rizzoliovou dovnitř, vrátil se pro boty s ponožkami, hodil je k ní a rázně zaklapl kryt. Slyšela, jak se v zámku otáčí klíček. Takže neponechal nic náhodě a pro jistotu kufr zamkl, blesklo jí hlavou. I kdyby se mu podařilo uvolnit si ruce, z téhle černé rakve se nikdy nedostanu.

Bouchly dveře a vůz se opět rozjel. Dobře věděla, že míří na setkání s mužem, který se jí už nemůže dočkat.

Myslela na Warrena Hoyta. Myslela na jeho mírný úsměv a dlouhé prsty v gumových rukavicích. Myslela na to, co bude Hoyt v těch prstech držet, a zachvátil ji děs. Stdece jí bušilo, dýchala přerývaně a s pocitem, že nedokáže nabrat o plíc dostatečné množství vzduchu, aby se nezadusila. V panice se zmítala, házela sebou jako polapené zvíře bojující o život. Bolestivě se uhodila do obličeje o své zavazadlo a na pár vteřin téměř ztratila vědomí. Dlouho tam pak bezvládně ležela, vyčerpaná a zoufalá. V otékající tváři jí cukalo.

Automobil zpomalil a po chvíli zastavil.

Úplně ztuhla, srdce náhle měla až v hrdle. Napjatě čekala, co přijde. Uslyšela mužský hlas: „Přeju hezký den.“ Vůz se opět rozjel a vzápětí zrychlil.

Mýtní budka. Řidič tedy odbočil na dálnici a musel zaplatit dálniční poplatek.

Na tvář jí dopadla studená kapka. Zároveň bylo slyšet praskavý zvuk odvíjené instalatérské lepicí pásky. Rizzoliová se probrala v okamžiku, kdy jí muž začal spoutávat ruce za zády.

Několikrát pásku obtočil kolem zápěstí a teprve potom ji odtrhl z kotouče. Když skončil se zápěstími, sehnul se a věnoval pozornost kotníkům. Zul jí boty a stáhl ponožky, neboť pásky musela přilnout na kůži. Zatímco pracoval, Rizzoliová se postupně rozkoukávala. Zahlédla jeho skloněnou hlavu a za ním v otevřených dveřích vozu viděla záplavu zeleně. Stromy a jakési bažiny. Žádné domy. Že by zastavil někde u mokřin Back Bay Fens?

Další kus lepicí pásky jí muž přitiskl na ústa.

Teprve teď Rizzoliová zaznamenala detaily, kterých si předtím nevšimla. Tmavé oči, ostré a tvrdé rysy, výraz napětí, až chorobné ostražitosti a také vzrušení z toho, co bude následovat.

Jinak by jeho obličej označila za docela všední, snadno přehlédnutelný. Ostatně řidiče ze servisní agentury obvykle na zadním sedadle vozu ani nevšímáme, připomenula si. Stejně jako nevšímáme stovky nejrozumnějších lidí, kteří uklízejí naše hotelové pokoje nebo nám odnášejí zavazadla. Ti lidé oblečení do pracovních uniforem a kombinéz jako by se pohybovali v paralelním světě, o němž mnoho nevíme, pokud je právě nepotřebujeme.

A pokud sami neproniknou do našeho světa.

Muž zvedl z podlahy vozu její mobil, odhodil jej na silnici a ještě na něj dupl. Hromádku zpřelámaného plastu a drátů pak odkopl do krovu. Naděje na spojení s policií už neexistovala.

Rizzoliová před sebou v duchu viděla všechna ta městečka roztroušená západně od Bostonu, všechny ty nekonečné, pusté a nenavštěvované louky a lesy. Místa, kde pohozenou mrtvolu třeba nikdy nikdo nenajde. Vzpomněla si na téměř zčernalé tělo Gail Yeagerové i na kosterní pozůstatky Marly Jean Waiteové. Prach jsi a v prach se obrátíš...

Se zavřenýma očima se zaposlouchala do rachotu motoru.

Vůz jel velmi rychle, určitě už byli pořádný kus za Bostonem.

Co si říká Frost, zatímco marně čeká, až mu zavolám? napadlo ji. Jak dlouho potrvá, než pochopí, že se mi něco muselo stát?

Ale záleží na tom? Stejně nebude vědět, kde mě má hledat. Nikdo to nebude vědět.

Levá ruka jí pod vahou těla nesnesitelně brněla. Rizzoliová se s námahou překulila na břicho a obličej teď měla zabořený do hedvábně měkké padákové tkaniny. Ze záhybů látky jako by vzlínal pach smrti, pach rozkládajících se těl Gail Yeagerové a Karenny Ghentové. Rizzoliové se málem zvedl žaludek.

Zkusila se posunout na kolena, ale marě, jenom se opět bolestivě uhodila. Její zavazadlo sice bylo poměrně malé, přesto jí však neponechávalo příliš prostoru k pohybu. Znovu se jí začala zmocňovat klaustrofobická panika.

Klid! Sakra, Rizzoliová, uklidni se a přemýšlej!

Ale nedokázala rozumně přemýšlet, ovládly ji vzpomínky a představy spojené s Chirurgem. Vybavovala si, jak

spokojeně a zároveň dychtivě se tvářil, když tam ve sklepě bezmocně čekala na první řez skalpelem. Tenkrát už nedoufala, že by mohla uniknout. Veškeré naděje vkládala v rychlou smrt.

Neboť další alternativy byly nesrovnatelně děsivější.

Silou vůle se teď donutila dýchat pomalu a zhluboka. V týle ji páliło, po tváři jí stékaly kapky teplé krve a dopadaly na padákovou látku. Důkaz, napadlo Rizzoliovou. Zůstane tady nezvratný důkaz mé přítomnosti.

Teprve po chvíli si uvědomila: krvácím, o něco jsem se musela říznout. Co to mohlo být?

Zvedla ruce spoutané za zády a bříšky natažených prstů začala prozkoumávat víko zavazadlového prostoru.

Nahmátla plastové okraje a hladký plech. Neúnavně pokračovala v průzkumu. A náhle ucítila píchnutí. Jeden z prstů narazil na ostrý hrot jakéhosi třicího šroubku.

Spustila ruce dolů, aby ulevila ramenním kloubům. Vytřásla z očí kapky krve a pak se zaposlouchala do pravidelného rytmu pneumatik klouzajících po rovné dálnici.

Řidič udržoval vysokou rychlost. Boston se stále víc vzdaloval.

Tady v lesích je krásně. Stojím na trávě, obklopen kruhem stromů, jejichž letité koruny se tyčí proti obloze jako věže katedrál. Celé dopoledne pršelo, teď se však mezi mraky zvolna prodírají sluneční paprsky a ozařují půdu, kde jsem zatloukl čtyři železné kolíky a připojil k nim provazové smyčky, které stačí jen pevně utáhnout. Všude je klid, ticho narušují pouze kapky vody stékající z listů.

Zaslechnu šelest ptačích křídel, a když zvednu hlavu, spatřím tři vrány usazené vedle sebe na silné větvi. Dychtivě pokukují dolů. Patrně tuší, co bude následovat. Ano, určitě si tohle místo zapamatovaly. Vyčkávají. Těší se na zdechlinu.

Slunce prohřívá půdu, z trávy a spadaneho listí stoupají tenké a chvějivé proužky páry. Tlumok jsem si už předtím pověsil pod husté větve, aby mi nenavhl. Z dálky připomíná nějaký exotický ovocný plod plný opojných šťav, jeho obsah je však mnohem vzácnější. V tlumoku totiž mám své nástroje. Nemusím je kontrolovat, dost jsem se s nimi na laskal, když jsem je ukládal dovnitř. Ani rok vězení neotupil můj cit pro chladnou ocel.

Svírámi v prstech skalpel, zmocňuje se mě vzrušení a radost, jako bych tiskl ruku dávnému příteli.

A teď se skutečně chystám přivítat přítele.

Už se nemůžu dočkat. Netrpělivě zaměřím k silnici.

Mraky značně prořídly a s příchodem odpoledne se oteplilo.

Místní silnice je spíš jenom blátivá lesní cesta s vyjetými koleje, tu a tam porostlá vysokými stébly trávy.

Zaslechnu krákání a vzhlednu. Tři vrány mě věrně provázejí. Čekají na představení.

Nejsou samy, kdo se rád dívá. Takových je nás víc.

Za stromy se zvedá obláček zvířeneho prachu. Automobil se blíží. Čekám, srdce mi buší stále rychleji, dlaně mám zpocené.

Konečně se vůz objeví v dohledu. Je to lesklá černá příšera a po nerovné cestě jede pomalu a důstojně, dává si na čas. Ale přivazuje mi přítele.

Bude to dlouhá návštěva, napadá mě. Slunce je dosud vysoko, a zaručuje nám tedy několik hodin denního světla. Několik hodin letních radovánek.

Přesouvám se do středu vozovky, limuzína ještě víc zpomalí a těsně přede mnou zastaví. Řidič vystupuje. Mlčíme, nemusíme nic říkat, jenom se na sebe díváme a usmíváme se. Je to úsměv dvou bratrů, které nespojují příbuzenská pouta, ale společné sklony a touhy. Všechno jsme si dávno sdělili písemně.

V dlouhých dopisech jsme podrobně rozvíjeli své představy a sny, utvrzovali se ve svém partnerství. Ty upřímné a důvěrné dopisy nás přivedly sem do lesa, kde se chystáme nabídnout potěšení jeden druhému i hladově přihlížejícím vránám.

Beze slova spolu volným krokem míříme k zadní části vozu.

Přítele zřejmě vzrušuje vidina soulože s tou ženou, kalhoty se mu už teď vepředu vybouluji, klíčky v jeho ruce ostře cinkají.

Má rozšířené panenky a nad horním rtem se mu lesknou kapičky potu. Dokonale ho chápu. Stojíme u kufru limuzíny, naše napětí se stupňuje. Oba dychtíme po prvním pohledu na ulovenou kořist. Oba toužíme nasát do plic opojný pach jejího dýchu.

Partner otáčí klíčkem v zámku. Víko se zvedá.

Leží tam stočená na boku a pozoruje nás přivřenými očima, oslepena náhlým přívalem světla. Jsem tak soustředěný na její obličej, že si dost rychle neuvědomím, co znamená košíček a poutko bílé podprsenky, napůl vyčuhující z rohu nevelkého zavazadla. Všechno pochopím, teprve když se přítel skloní, aby kořist vytáhl ven.

Ještě stačím vykřiknout: „Ne!“ Ale žena už má obě ruce napřažené dopředu. Svírá v nich zbraň. A tiskne spoušť.

Partnerova hlava vybuchuje, tříští se ve spršce krve.

Jeho pohyby teď připomínají půvabný balet. Tělo se vypíná jako luk a zaklání se, paže ladně vzletají směrem ke mně. Mám ještě čas trochu se pootočit, ale to už hlaveň zbraně opouští druhá kulka.

Vůbec nevnímám, jak mi proniká šíjí.

Podivný balet pokračuje, tentokrát ovšem tančí mé vlastní tělo. Zdvížené paže opisují kruh a já velmi zvolna klesám k zemi. Dopadám na bok, necítím však sebemenší bolest, o nárazu svědčí pouze tlumený skřípavý zvuk. Ležím tam a čekám, kdy mě v ráno začne prudce a nesnesitelně škubat a pálit, kdy se neovládnu a zasténám, kdy ztratím vědomí. Ale nic takového se neděje. Jsem jenom překvapený. Udivený. Ohromený.

Slyším, jak žena s námahou vylézá ze zavazadlového prostoru. Strávila v něm zkroucená na podlaze nejméně hodinu a chvíli tedy trvá, než se pořádně rozhýbá.

Přichází ke mně. Nohou se mi opře o rameno a převrátí mě na záda. Zbraní mi mří do obličeje. Umím si představit, co bude následovat, a pátravě ji pozoruju. Ruce se jí chvějí, dýchá rychle a trhaně. Zaschlé krvavé šmouhy na jejích tvářích připomínají maskování příslušníků speciálních jednotek. Každý sval v jejím těle je připraven zabít. Veškeré základní instinkty ji naléhavě vybízejí, aby konečně zmáčkla kohoutek. Vzájemně si hledíme do očí. Beze strachu sleduju, jak bojuje sama se sebou, a téměř zvědavě uvažuji, který druh porážky si zvolí.

V rukou svírá zbraň své vlastní zkázy; já hraju pouze roli prostředníka a katalyzátoru.

Zabij mě, a následky tě zničí.

Nech mě naživu, a já tě už navždy budu pronásledovat v úzkostných snech.

Tiše vzlykne a pomalu skloní zbraň. „Ne,“ zašeptá. „Ne!“ zopakuje hlasitěji. Vzdorovitě. Pak se napřímí. Zhluboka se nadechne.

A zamíří zpátky k černé limuzíně.

Kapitola 25

Rizzoliová stála na pasece a prohlížela si čtyři železné stanové kolíky zatlučené do země. Dva pro ruce, dva pro nohy. A poblíž připravené provazy. Úvahami o zjevném účelu kolíků se příliš nezdržovala. Prostě se snažila chovat jako policistka na místě činu, tedy s ryze profesionálním zaujetím a bez emocí. Jistě, mezi kolíky mělo být nataženo její tělo a k nelidskému trýznění jejího těla byly také určeny nástroje uložené v Hoytově tlumoku, tímhle detailem se však nenechala rozptylovat. Uvědomovala si, že ji kolegové pozorují. Kdykoliv se k nim přiblížila, ohleduplně tlumili hlasy. Její nápadný bílý obvaz u nich budil respekt. Jednali s ní, jako by ji těch několik stehů na hlavě proměnilo v křehkou skleněnou figurku. Rizzoliová v duchu zuřila. Právě dnes více než kdy jindy potřebovala samu sebe přesvědčit, že se nestala obětí. Že plně kontroluje své emoce.

A tak tu chodila, jako by se jednalo o kterékoliv jiné místo činu. Státní policie sice už včera večer všechno zdokumentovala, ale Rizzoliová se dnes dopoledne rozhodla znovu tenhle kus lesa prozkoumat se svým týmem. Pro jistotu několikrát s Frostem přeměřili vzdálenost mezi silnicí a malou mýtinou, kde předtím policisté objevili tlumok Warrena Hoyta. V notesu měla zapsáno, co tlumok obsahoval: různé skalpely a svorky, retraktor a gumové rukavice. Důkladně si prohlédla fotografie sádkových odličků stop, které na lesní cestě zanechaly Hoytovy boty, a samozřejmě věnovala pozornost i plastovým sáčkům s provazovými smyčkami, původně uvázanými u železných kolíků. Nemyslela na to, či kotníky a zápěstí měly ty smyčky spoutat. Když se začalo měnit počasí, zvedla oči k mrakům, aniž si přiznala, že právě pohled na vrcholky stromů a nevlídně zatažené nebe mohl být jejím posledním.

Jane Rizzoliová rozhodně odmítala hrát roli zdeptané oběti. Uminila si, že kolegové na ní žádné známky prožitého traumatu neuvidí. Nikdo na ní neuvidí jediný náznak rozechvění či nejistoty.

Rizzoliová zaklapla notes. A náhle mezi stromy spatřila Gabriela Deana. Bez rozpaků mířil přímo k ní. Srdce jí poskočilo, ale pozdravila jenom lehkým pokývnutím. Její výraz jasně říkal: jsme tu kvůli práci.

Dean pochopil. Stanuli proti sobě jako dva profesionálové a snažili se nedat ničím najevo, k jakému sblížení před pouhými dvěma dny došlo v pokoji hotelu Watergate.

„Ten šofér pracoval ve firmě VIP Limousines zhruba šest měsíců,“ poznamenala Rizzoliová. „Vozil Yeagerovy, Ghentovy i Waiteovy. Měl přístup k rozvrhu jízdy. Musel si všimnout mého jména. Zrušil mou objednávku a pak prostě čekal na letišti místo původně určeného řidiče.“

„Žádala od něho firma nějaká doporučení?“ zeptal se Dean.

„Jistě. Měl doporučení pár let stará, ovšem vynikající.“ Rizzoliová se na okamžik odmlčela. „A mimochodem, v jeho životopise bys nenašel žádnou zmínku o vojenské službě.“

„Z prostého důvodu: náš muž se nejmenoval John Stark.“

Tázavě zdvihla obočí. „Měl propůjčenou identitu?“

Dean ukázal rukou ke stromům. Opustili paseku a zvolna kráčeli lesem, kde si mohli promluvit zcela nerušeně.

„Skutečný John Stark zemřel v září roku 1999 v Kosovu. Byl to humanitární pracovník OSN a zahynul, když jeho džíp najel na minu. Pohřbený je v texaském Corpus Christi.“

„Takže neznáme ani vrahovo pravé jméno?“ Dean zavrtěl hlavou. „Otisky prstů, rentgenové snímky chrupu a vzorky tkáně budou odeslány Pentagonu i Ústřední zpravodajské službě.“

„Ale odpověď od nich nedostaneme, že?“

„Pokud Dominátor patří k jejich lidem, nikdy to nepřiznají. Vyřešila jsi za ně závažný problém a tím věc končí. Proč by něco dodávali?“

„Možná jsem vyřešila jejich problém,“ povzddechla si. „Ale můj problém je stále naživu.“

„Hoyt? S tím už si nemusíš dělat starosti.“

„Panebože, stačilo ještě jednou stisknout spoušť...“

„Klid, Jane. Jak to vypadá, Warren Hoyt bude totálně ochrnutý. Nedovedu si představit horší trest.“

Výšli z lesa na nerovnou šterkovou vozovku. Černou limuzínu včera večer policisté odtáhli, stopy toho, co se tu odehrálo, však zůstaly dobře viditelné. Rizzoliová se sklonila nad zaschlou kaluží krve, v níž zemřel muž, vydávající se za Johna Starka.

O dva kroky dál menší krvavá skvrna označovala místo, kde klesl k zemi Warren Hoyt; už se nedokázal ani pohnout, neboť střela mu přerušila míchu.

Mohla jsem s ním skoncovat; ale nechala jsem ho žít. A pořád si nejsem jistá, jestli to bylo správné.

„Jak se cítíš, Jane?“ Zaslechla v té otázce podtón důvěrnosti, nevyslovené konstatování, že jejich vztah zdaleka není pouze kolegiální. A náhle zneklidněla. Uvědomila si, jakým asi dojmem na něho se svými modřinami a nápadným obvazem působí. Nelíbilo se jí to, rozhodně si nepřála, aby ji Gabriel Dean litoval. Ale když už tu před ním takhle zubožená stála, nemělo smysl skrývat šrámy. Lepší bylo napřímít se v ramenou a pohlédnout mu do očí.

„Celkem dobře,“ odpověděla. „Jsem trochu rozlámaná, sešitá hlava občas pobolívá a ty škrábance mi nijak zvlášť na kráse nepřidaly.“ Mávla rukou a zasmála se. „Ale měl bys vidět, jak dopadl ten frajer.“

„Myslím, že by bylo rozumnější, kdybys dnes zůstala doma.“

„Co tím chceš říct?“

„Je příliš brzy.“

„Kdo jiný by tu měl být, když ne já?“

„Nikdy si nepovolíš sebemenší úlevu, vid?“

„A proč bych měla?“

„Protože nejsi stroj. Přepínáš se, silou vůle se nutíš pracovat. Doplatíš na to. A hlavně: nemůžeš tady přece chodit a tvářit se, jako bys řešila normální případ.“

„Pro mě to je normální případ. Jeden z mnoha.“

„I po tom, k čemu tu málem došlo?“

K čemu tu málem došlo.

Znovu se sklonila a zahleděla se na zaschlé krvavé skvrny.

Když o pár vteřin později zvedla oči, náhle všechno viděla podivně pokroucené. Lehce mráкотný stav sehrál roli zemětřesení bořícího ochranné zdi, které kolem sebe tak pečlivě vystavěla.

Na okamžik se jí zmocnil pocit, že ztrácí půdu pod nohama.

Vzápětí ji Dean pevně vzal za loket. Vlastně jí nabídl oporu.

Rizzoliovou dotek jeho prstů nečekaně dojal. Dokonce přemáhala slzy. Alespoň jednou v životě si snad můžu dovolit projevit slabost, pomyslela si. Alespoň jednou v životě nebudu nic předstírat. „Ten Washington mě mrzí,“ řekla tiše.

V Deanových očích se objevil dotčený výraz. „Ráda bys tu noc v hotelu vymazala z paměti?“

„Ne, špatně jsi mě pochopil...“

„Čeho tedy lituješ? Co tě mrzí?“ Rizzoliová si povzdechla. „Je to přesně naopak. Mrzí mě, že jsem ti před odletem nedokázala říct, jak mnoho pro mě ta noc znamenala. Mrzí mě, že jsem se s tebou skoro ani nerozloučila. A ještě mě mrzí, že jsem ti nedovolila, abys o mě pečoval.“

Na okamžik se odmlčela. „Ve skutečnosti jsem si totiž něco takového nesmírně přála. Kdepak, nejsem ze železa, i když si na to často hraju.“

Dean se usmál. „Jane, nikdo není ze železa.“

„Rizzoliová?“ křikl z okraje lesa Barry Frost.

Jenom velmi nerada se ohlédl. „Ano?“

„Právě nám hlásili násilné úmrtí. Bufet v Jamaica Plain. Dvě oběti, prodavač a zákazník. Na místě je policejní hlídka.“

„Kristepane, takhle brzy dopoledne?“

„Máme se o to postarat. Pojedete tam?“

Zhluboka se nadechla a otočila se zpátky k Deanovi. Přestože už ji nedržel za loket, cítila se silnější. Otřesy pominuly, země se jí přestala houpát pod nohama. Nesmíme se rozloučit stejně chvatně jako ve Washingtonu, pomyslela si Rizzoliová.

Nedovolím, aby se to opakovalo. Jednou bych si tuhle promarněnou příležitost zoufale vyčítala. Nechci skončit Korsakovým bezvýhodným výčtem omylů a ztrát.

„Froste?“ zavolala, dál však hleděla Deanovi do očí.

„Ano?“

„Nejedu tam.“

„Cože?“

„Ať si ten případ vezme jiná parta. Já si dneska potřebuju trochu odpočinout.“

Několik vteřin uplynulo v tichu. Když se ohlédl, pobavil ji Frostův ohromený výraz.

„Takže... takže si bereš volno?“ nevěřícně se zeptal Frost.

„Jo. Poprvé v životě se hodím marod. Má s tím někdo snad nějaký problém?“

Frost zavrtěl hlavou. „Sakra,“ rozesmál se, „už bylo na čase!“ Sledovala odcházejícího Frosta, dokud nezmizel mezi stromy. Teprve potom se znovu podívala na Deana. Ani se nepokoušela skrývat své pohnutí. A vzrušení.

Gabriel Dean rozevřel náruč.

Kapitola 26

Každé dvě hodiny přicházejí kontrolovat, jestli netrpím proleženinami. Je to trojice pravidelně se střídajících tváří: Armina začíná ráno, Bella odpoledne, tichá a plachá Corazon slouží v noci. Moje abeceda, jak jim soukromě říkám.

Méně bystrému pozorovateli by se tyhle ošetřovatelky mohly zdát téměř nerozlišitelné; všechny tři mají hladké snědé obličej a mluví zpěvným hlasem. Prostě trio mladých Filipinek v bílých uniformách. Já však mezi nimi vidím rozdíly. Každá z nich jinak přistupuje k mému lůžku, každá z nich volí trochu jiný způsob, jakým mě na podložce z ovčí vlny převrací zleva doprava nebo naopak zprava doleva. Musí se to provádět ve dne i v noci, neboť sám se otočit nedokážu. Váha mého těla prohýbá matraci a velmi nepříznivě působí na kůži. Stlačuje kapiláry a brání životadárnému proudění krve, takže tkáně strádají, jsou bledé a křehké, snadno se poškodí. Sebemenší ranka se rychle zanítí a zvětší, jako by se do masa zahryzla krysa. Díky pravidelné péči tedy proleženinami netrpím – alespoň podle tvrzení mých děvčat. Ověřit si to nemůžu, a tak mi nezbývá než jim věřit. Nevidím si na záda ani na hýždě, od ramen dolů vůbec nic necítím. Tělesně jsem zcela odkázán na Arminu, Bellu a Corazon. A jako každý bezmocný tvor pochopitelně věnuju až přehnanou pozornost těm, kdo se o mne starají. Znalecky vdechuju jejich vůni, vrývám si do paměti jejich hlas, pátrám v jejich tvářích. Víím, že Armina nemá právě ideálně rovný nos, Belle často z úst nepřijemně čpí česnek a Corazon maličko zadrhává.

A také vím, že se mě všechny tři bojí.

Žádnému z pracovníků spinální jednotky nezůstalo utajeno, kdo jsem a proč tu jsem, a samozřejmě je to dobře známo i mým děvčatům. Jistě, nezacházejí se mnou méně ohleduplně než s ostatními pacienty, nikdy se mi však nepodívají přímo do očí a dotýkají se mě velmi zdráhavě, skoro jako by měly sáhnout na žhavé železo. Občas některou z nich zahlédnu, jak se na chodbě baví s kolegy. Pokukují po mně a hovoří šepem. S jinými pacienty si rády popovídají, zajímají se o jejich příbuzné a přátele, mne se však nikdy žádná na nic osobního nezeptá. Pokud se mnou vůbec prohodí pár slov, rozhovor se týká pouze a výhradně mého zdravotního stavu.

Ale určitě jsou zvědavé. Každý je zvědavý, každý by si rád pořádně prohlédl Chirurga, bojí se však přiblížit. Co kdybych se náhle vymrštil a zaútočil? Všichni tedy kradmo nakukují otevřenými dveřmi a dovnitř vcházejí, jenom když musejí. Děvčata pečují o mou pokožku stejně jako o mé vyměšování, ale po dokončení práce okamžitě prchnou a zanechají stvůru v doupěti, přikovanou k lůžku jejím nemohoucím tělem.

Proto se vždycky tak těším na doktorku O'Donnellovou.

Navštěvuje mě jednou týdně. Přináší si diktafon, zápisník, kabelku plnou modrých propisek. A ještě něco si přináší: svou zvědavost. Dává ji najevo bez obavy, bez ostychu, přesvědčena, že jde o zvědavost ryze profesionální. Přisune si židli těsně k mému lůžku, mikrofon umístí na přenosný jídelní stůl, aby přístroj přesně zachytil veškerá má slova. Pak se ke mně nakloní, jako by mi nabízela své půvabné hrdlo.

O'Donnellová je přírodní blondýnka toho nejsvětějšího typu, její bělostnou pleť jemně modře prosvítají i velmi drobné žilky. Doktorka se na mě pozorně dívá. Padají otázky, po nich následují odpovědi.

„Chybí vám John Stark?“

„Vždyť víte, že ano. Ztratil jsem bratra.“

„Bratra? Neznal jste ani jeho pravé jméno.“

„Na tohle se mě taky pořád ptají pánové od policie. Ale nemůžu jim vyhovět. Já to jméno prostě neznám.“

„Přestože jste si s ním dopisoval po celou dobu, co jste byl ve vězení?“

„Jména pro nás neměla žádný význam.“

„Nicméně jste se natolik sblížili, že jste spolu zabíjeli.“

„To se stalo jen jednou, na Beacon Hillu. Víte, když je něco poprvé, partneři se podobně jako při milování teprve jeden s druhým seznamují. Učí se jeden druhému důvěřovat.“

„Společné zabíjení je tedy podle vás způsob, jak se lépe poznat?“

„Existuje snad dokonalejší způsob?“

Doktorka O'Donnellová zdvihne obočí, jako by si nebyla jistá, jestli mluvím vážně. Ale ano, paní doktorko, mluvím smrtelně vážně.

„Použil jste v souvislosti se Starkem výrazu bratr. Co si vlastně pod tím slovem představujete?“

„Nás dva spojovalo pevné pouto. Posvátné pouto. Pro mne je nesmírně obtížné najít někoho, kdo by mi rozuměl.“

„To chápu.“ Dokážu vycítit sebemenší náznak sarkasmu, v jejím tónu však žádný neslyším a není ani v jejích očích.

„Jedinců, kteří se mi podobají, je určitě víc,“ rozvádím své oblíbené téma. „Toužím je objevit. Navázat s nimi spojení. Vidím to jako nádherné dobrodružství. Jako osudovou výzvu. Koneckonců všichni si přejeme žít s lidmi své krve.“

„Z vašich slov bych skoro soudila, že se pokládáte za nějaký zvláštní živočišný druh.“

„Homo sapiens reptilis,“ prohodím žertem.

„Co prosím?“

„Kdysi jsem četl, že část lidského mozku pochází z dob, kdy dávní předci člověka měli podobu plazů. Ovládá naše nejprimitivnější reakce. Boj a útěk. Páření. Agresi.“

„Aha, máte na mysli archipallium.“

„Ano. Mozek, jaký nám sloužil, než jsme se polidštili a zcivilizovali. Žádné emoce, žádné svědomí. Žádná morálka.

Prostě jen to, co vidíte v očích kobry. Právě tahle část mozku reaguje na olfaktorickou stimulaci. Proto také plazi skvěle rozeznávají pachy.“

„Ano, z neurologického hlediska je náš čich úzce spojen s archipalliem.“

„Věděla jste, že mám výjimečně vyvinutý čichový smysl?“

Doktorka O'Donnellová mě chvíli jen mlčky pozoruje. Opět si zřejmě není jistá, jestli mluvím vážně. Nechci se jí svou teorií zabíhající do neuropsychiatrie pouze vlichotit?

Další dotaz však dokazuje, že se rozhodla brát mě vážně.

„A co John Stark? Měl také výjimečně vyvinutý čichový smysl?“

„Nevím.“ Upřeně jí zírá přímo do očí. „A protože můj přítel zemřel, nikdy se to nedovíme.“

O'Donnellová teď připomíná kočku, která se chystá vrhnout na kořist. „Zdáte se nahněvaný, Warrene.“

„Mám snad důvod jásat?“ Pohledem sklouznu ke svému tělu, nehybně ležícímu na měkké podložce z ovčí vlny.

Vlastně už ho ani za své tělo nepovažuji. Odcizilo se mi, změnilo se ve zbytečnou a neužitečnou hromadu odumřelého masa.

„Zlobíte se na tu policistku, že?“ Mlčím, taková samozřejmost mi nestojí za odpověď.

Ale doktorka O'Donnellová je zkušená. Dokáže se zaměřit na nejbolestivější místo, odloupnout čerstvý stroupek a obnažit dosud nezhojenou krvavou ránu. Ano, vaše neuropsychiatryně ucítila pach hnusajících emocí a hodlá do nich vrtat a rýpat, dokud je neprozkoumá ze všech stran. „Stále ještě myslíte na detektiva Rizzoliovou?“ ptá se.

„Denně.“

„O jaký druh myšlenek se jedná?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Snažím se vám porozumět, Warrene. Chtěla bych proniknout do vašich pocitů a do vašeho způsobu myšlení. Chtěla

bych zjistit, proč pořád toužíte zabít.“

„Takže jsem pro vás zůstal tou malou laboratorní krysou. Nevidíte ve mně přítele.“ Vteřiny plynou.

„Totiž... mohli bychom se spřátelit. Ano, mohla bych ve vás vidět přítele.“

„Ale kvůli tomu za mnou nechodíte.“

„Abych byla upřímná, chodím za vámi z poněkud sobeckých důvodů. Představujete pro mne zcela unikátní a nevyčerpatelný zdroj informací. Zdroj poučení. Jedině vy byste mi dokázal objasnit skutečné pohnutky lidí, kteří zabíjejí jiné lidi. Pochopte, Warrene, vaše vysvětlení by nesmírně obohatilo vědu.“

Doktorka O'Donnellová se naklání ještě blíže. „Tak už mi to povězte,“ říká tiše a naléhavě. „Prozradte mi své myšlenky, ať jsou třeba sebevíc znepokojivé.“

Nespěchám. Předstírám, že váhám. Konečně promluvím.

„Mívám denní sny...“

„Jakého druhu?“

„O Jane Rizzoliové. O tom, co jsem jí už dávno toužil provést.“

„Popište mi to. Konkrétně.“

„Ty představy nejsou hezké. Jsem si jistý, že by vám připadaly nechutné.“

„Stejně bych si je ráda poslechla.“ Skoro nedýchá, obličejové svaly má dychtivě napjaté. Oči se jí podivně lesknou, září jakýmsi intenzivním vnitřním světlem.

Hledím na ni a v duchu si říkám: Ach ano, věřím ti, určitě si ráda poslechněš, o čem neustále sním. Stejně jako všichni ostatní prahneš po děsivých podrobnostech. Oháníš se vědou, tvrdíš, že tvůj zájem je pouze akademický. Důvěrné informace, které ode mne získáš, údajně poslouží tvé výzkumné práci. Hezky to zní. Jenže já vidím tu jiskru ve tvých očích. Vidím tu žízeň. Vidím ten nenasytný hlad. A cítím feromonový pach tvého vzrušení.

Plazovitý prapředeček se nadočkávě protahuje ve své kleci.

Doktorka O'Donnellová zoufale touží poznat mé nejskrytější myšlenky. Přeje si vkročit do mého světa. Konečně je připravena.

Je čas pozvat ji na cestu.